COLECȚIA

Jubiri de poveste

LORRAINE HEATH

Făgăduiala

SERIA „ZURBAGIII DIN HAVISHAM“

Într-o noapte de vară, Edward Alcott cedează tentației și o sărută pe Lady Julia Kenney, într-o grădină întunecată. Însă pasiunea pe care o trezește în el trebuie să fie dată uitării, fiindcă ea urmează să se mărite cu fratele lui geamăn, contele de Greyling.

Câțiva ani mai târziu, când tragedia îi lovește pe neașteptate pe cei doi frați, Edward trebuie să-și onoreze jurământul făcut fratelui său muribund și, la întoarcerea în Anglia, să îi ia locul pentru a o menaja pe Julia, soția lui gravidă, până când contesa va naște eventualul moștenitor al titlului.

Când cel pe care îl crede soțul ei se întoarce după o călătorie de două luni, Julia îl găsește schimbat. Mai puternic, mai îndrăzneț, mai pasional – chiar dacă se limitează doar la câte un sărut. Cu fiecare zi care trece, ea se îndrăgostește tot mai tare de el.

Pentru Edward scânteia pasiunii care a apărut în noaptea aceea de demult se reaprinde cu forță, iar el tânjește să fie cu adevărat soțul ei. Dar dacă ea va descoperi înșelătoria, îl va disprețui – iar legea îl împiedică să se însoare cu văduva fratelui său. Prins în capcana promisiunii făcute răposatului său frate, între dragoste și dorința de a fi el însuși, Edward trebuie să îndrăznească să riște să-și dezvăluie secretele și să înfrunte scandalul, dacă dorește să aibă în final o șansă la fericire.

Lorraine Heath a scris peste 60 de romane de dragoste, care au apărut constant pe lista de bestselleruri a *USA Today* și *New York Times*. În plus, cărțile sale au fost recompensate cu numeroase premii, printre care RITA Award, *Romantic Times* Reviewers' Choice Award și Career Achievement Award.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-1990-7
9 786063 319907
Alma

LORRAINE HEATH

Făgăduiala

The Earl Takes All
Lorraine Heath
Copyright © 2016 Jan Nowasky
Ediție publicată prin înțelegere cu HarperCollins Publishers.

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Făgăduiala
Lorraine Heath

Copyright © 2017 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mariana Petcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HEATH, LORRAINE
Făgăduiala / Lorraine Heath.
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2017

ISBN 978-606-33-1990-7

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135.1

LORRAINE HEATH

Făgăduiala

Traducere din limba engleză
Bianca Mateescu/Graal Soft

Alma

Pentru extraordinara Jessica Edwards

Prolog

În seara rece și mohorâtă de 15 noiembrie 1858, viața lui Edward Alcott deveni cenușie. Și singurul lucru care reușea să o salveze de la a ajunge complet neagră era Albert. La vârsta de șapte ani – și cu doar o oră mai mare decât Edward – fratele lui geamăn devenea conte de Greyling. Pentru că era noaptea în care părinții lor muriau într-un accident feroviar îngrozitor.

Câteva zile mai târziu, Albert îl ținea strâns de mână pe Edward, în timp ce stăteau amândoi resemnați în fața sicrielor care conțineau rămășițele părinților lor. În seara zilei în care fuseseră îngropați părinții lor, Albert se strecură pe furiș în patul lui Edward, pentru ca nici unul din ei să nu se simtă singur și pierdut. Pe drumul spre Havisham Hall, unde mergeau pentru a deveni pupilii marchizului de Marsden, Albert îi oferea, fără să-și dea seama, o distragere a atenției, asigurându-i lui Edward un loc în care să-și verse mânia față de nedreptatea vieții. Se împinseră și se pălmuiră unul pe celălalt constant, până când avocatul care călătorea cu ei veni să îi separe pe cei doi băieți. După ce se pomeniră abandonați atât de departe de casă și lăsați sub tutela marchizului, Albert îl asigură pe Edward că totul va fi bine... că își începuseră împreună viața în pântecul mamei lor și, prin urmare, vor rămâne împreună pentru totdeauna.

Albert fusese ancora lui de salvare, alinarea sa și singura lui constantă dintre toate lucrurile și în orice împrejurare.

Și acum *ea* – cu părul ei negru mătăsos, cu ochii albaștri tulburători, cu râsul dulce și cristalin și cu zâmbetul blând – îl lua de lângă el. Lady Julia Kenney. Albert era orbit de frumusețea, de grația și de atențiile ei și îi permitea să îi ocupe mult prea mult din timp cu plimbări prin parc, plimbări cu barca pe Tamisa, teatru, serate, cine și – Ferească Dumnezeu! – seri de poezie. Îl smulgea de lângă apropiații săi, făcându-l să lase în urmă dragostea lui pentru băutură, aventuri, jocuri de noroc și călătorii. Peste șase săptămâni ducele de Ashebury, vicontele Locksley și Edward urmau să plece într-o

călătorie prin Orientul Îndepărtat. Și din punctul de vedere al lui Edward, Albert ar fi trebuit să meargă cu ei. În fond plănuise să meargă cu ei... cel puțin până când Lady Julia îl rugase să rămână. Și într-o clipită, Albert se supusese dorințelor ei și își anulase planurile de a pleca împreună cu prietenii săi.

Femeia aceea reușise în mod extrem de eficient să-l aibă pe fratele lui la degetul ei mic, fără să facă altceva decât să fluture ocazional din gene și din evantai. Așa ceva era de netolerat. O femeie nu trebuia să aibă atât de multă influență și control asupra vieții unui bărbat.

Edward nu era sigur de ce o urmărise afară din sala de bal și în umbrele tăcute ale grădinii. Și nici de ce se oprise ca să o privească în timp ce se abătea de la cărarea principală și dispărea printre tufele și spalierele împodobite cu trandafiri cățărători. Tot ce știa era că nu îl putea pierde pe Albert în favoarea ei.

Șovăi un minut înainte de a se avânta în acea zonă a grădinii în care umbrele erau mai grele și lumina oferită de felinarele pe gaz de pe cărare strălucea difuz. Înaintă cu prudență, până când ochii lui se obișnuiră cu întunericul, și în cele din urmă o văzu stând cu spatele sprijinit de zidul din cărămidă. Buzele ei se arcuiră imediat, dezvăluindu-i zâmbetul minunat. Părea al naibii de bucuroasă să îl vadă.

Pe măsură ce se apropia de ea prin întunericul cenușiu, putea vedea adorația din ochii ei albaștri. Nici o altă femeie nu se mai uitase vreodată la el așa... ca și când fiecare gură de aer pe care o lua era numai și numai pentru el... ca și când ar fi trăit doar pentru el și plăcerile lui. Asta îl făcu să i se strângă stomacul, o senzație amețitoare de superioritate și putere.

– Credeam că n-o să mai ajungi odată, zise ea pe o voce șoptită, care părea să-l transporte în rai, printre îngeri.

Ceva ademenitor cum nu mai cunoscuse până atunci îl copleși lăsându-l complet neputincios în fața cântecului ei de sirenă. Nu înțelegea ce se întâmpla. În toți cei douăzeci și trei de ani ai săi, nu i se mai întâmplase niciodată ca o femeie să-i provoace un astfel de uragan de sentimente confuze și incomode. Ar trebui să plece acum cât încă putea... doar că se simțea atras de ea ca o molie de flacără... ca și când femeia aceasta fusese creată de zei numai și numai pentru el.

Edward îi cuprinse obrazul în palmă... însă se dovedi o mare greșeală... degetele lui îi simțiră pulsul rapid și cedă tentației de a-i mângâia obrazul delicat. Ea scoase un suspin moale și ochii i se împăienjeniră senzual.

Știa că era o greșeală.... Știa că va regreta. Dar dintr-un motiv sau altul, părea incapabil de orice gând sau acțiune rațională. Se aplecă ușor spre ea și luă ceea ce nu avea nici un drept să posede. Îi revendică gura ca și când îi aparținea, ca și când fusese și va fi pe veci a lui.

Ea oftă încă o dată, eliberând un suspin și mai moale, și mai cald, care îi reverberă prin trup, făcându-l să se excite atât de tare, că aproape leșină. O trase mai aproape de el, își înclină ușor capul și adânci sărutul, plimbându-și limba prin gura ei delicioasă. Avea gust de șampanie cu iz de căpșune. Brațele ei suple se încolăciră în jurul gâtului lui. Degetele ei înmănușate se jucau prin buclele lui blonde și dese. Și de data aceasta, suspinul ei luă forma unui geamăt primitor. Iar în clipa aceea timpul păru să se oprească în loc, precum ceasurile de la Havisham Hall. Nu mai exista nici un ticăit, nici o mișcare a mâinilor, nici un clinchet de clopoței.

Și-ar fi dorit să rămână acolo pentru totdeauna. Și-ar fi dorit ca noaptea aceea și fiecare noapte care urma să le aparțină numai lor.

Retrăgându-se, îi susținu privirea languroasă. Ea îi atinse ușor cu degetele șuvița de la tâmplă, cu o mângâiere incredibil de delicată. Ca și cum nu l-ar fi atins deloc. Ea îi zâmbi tandru.

– Te iubesc atât de mult, Albert!

Numele fratelui său rostit de buzele ei fu ca un pumn în stomac, care aproape îl doborî. Adorația ei nu fusese pentru el. Pasiunea, strălucirea și dorința ei nu fuseseră pentru el. Și fusese un mare idiot să-și fi închipuit, fie și pentru o secundă, că erau pentru el. Nu că avea de gând să o lase să vadă cât de mult îl tulburase sau cât de tare o dorea.

Se sili să afișeze un rânjet diabolic, triumfător.

– Dacă l-ai iubi cu adevărat, n-ar trebui să poți să ne deosebești?

Ashe și Locke puteau să-i deosebească într-o clipită. Și până și marchizul de Marsden, care le fusese tutore, putea.

– Edward?! icni ea. Dintr-odată, arăta ca și cum cina din seara aceea avea să-și facă a doua apariție.

Repulsia ei evidentă dădu o lovitură puternică mândriei lui. Totuși, își păstră o expresie impasibilă și făcu o plecăciune exagerat de elegantă în fața ei.

– La dispoziția ta.

– Bestie! Palma ei înmănușată îi izbi obrazul cu o forță atât de neașteptată, că se împletici înapoi.

Își recăpătă echilibrul și își ridică sfidător bărbia.

– Ți-a plăcut, Julia.

– Lady Julia. Iar după ce mă voi căsători cu Albert și voi fi Lady Greyling, voi insista să mi te adresezi așa cum se cuvine. Și poți fi absolut sigur că nu mi-a plăcut.

– Mincinoaso!

– De ce ai face ceva atât de îngrozitor? De ce ai profita așa? Cum ai putut să fii atât de crud și înșelător?

Pentru că nu putuse niciodată să-și nege ceva ce-și dorea și se pomenise dintr-odată dorind-o pe ea. Cu disperare.

– Ce se întâmplă aici? întrebă o voce joasă și rezonantă.

Edward se răsuci imediat pe călcâie și-l văzu pe Albert stând la mai puțin de un metru distanță, cu o expresie nedumerită pe chip. Nu părea furios, ci aproape candid, ca și când nu i-ar fi trecut niciodată prin minte că Edward ar fi putut face ceva atât de mârșav cum ar fi să-i sărute logodnica.

– Te așteptam așa cum am plănuit... zise Julia, cu o voce mieroasă, ducându-se lângă Albert și uitându-se în sus la el cu o adorație desăvârșită, care nu făcea altceva decât să pună sare pe rana orgoliului rănit al lui Edward. Edward a apărut din întâmplare și a început să îmi dea și mai multe detalii despre călătoria în Orientul Îndepărtat, despre care el și ceilalți au vorbit constant toată seara. Sună ca și când ar fi aventura vieții. Și și-ar dori foarte mult să mergi și tu cu ei.

Lui Edward îi displăcea că se simțea recunoscător pentru minciuna pe care o inventase Julia, dar știa că Albert nu l-ar fi iertat niciodată dacă ar fi aflat că profitase de logodnica lui. Se întrebă în sinea lui de ce nu îi mărturisise adevărul. De ce nu profitase de ocazia aceea pentru a crea o discordie între frați, pe care nimic de pe pământ sau din ceruri nu ar mai fi putut-o aplana vreodată? Ba mai mult de atât... de ce îl încuraja acum să meargă cu ei?

– Tu ești toată aventura de care am nevoie, zise Albert, după care își mută privirea spre Edward. Ți-am spus deja că nu mă mai interesează călătoriile. Și nu apreciez deloc că ai lucrat pe la spatele meu, încercând s-o folosești pe Julia ca să mă convingi să mă răzgândesc. Și acum ți-aș fi recunoscător dacă ai pleca, astfel încât întâlnirea mea cu Julia să continue după cum am plănuit.

– Albert...

– Du-te, Edward!

Nerăbdarea care se simțea în vocea fratelui său geamăn îl avertiza pe Edward că, dacă mai continua pe acest făgaș, nu ar fi obținut nimic

decât să se distanțeze și mai mult de fratele său. Făcu o plecăciune mică, după care se îndepărtă de cei doi, de trandafiri și de umbre.

Avea nevoie de un pahar de whisky. De fapt, de o sticlă întreagă. Avea nevoie să bea până când uita. Până când nu își mai amintea căldura Juliei în brațele lui sau ce minunat fusese să-i simtă gura mișcându-se sub a lui. Avea nevoie să uite că o dorise vreodată pentru el însuși – fie și pentru cea mai scurtă dintre clipe.

Capitolul 1

Domnul Edward Alcott, fratele contelui de Greyling, și-a găsit sfârșitul înainte de vreme în timpul călătoriilor sale recente în Africa. Dar și mai trist de atât este că nu a reușit să realizeze nimic notabil în cei douăzeci și șapte ani de viață trăiți pe acest pământ.

Necrolog din *Times*, noiembrie 1878

Avea mare nevoie de whisky.

Dar datoria îi cerea să stea în fața reședinței de la Evermore, moșia strămoșească a familiei din Yorkshire, pentru a-și exprima recunoștința față de cei câțiva lorzi și lady care participaseră la înmormântarea fratelui său geamăn din acea după-amiază.

– Mă bucur extrem de mult că n-ai fost tu, Greyling.

– A fost un dansator excelent, chiar dacă tindea să țină doamnele scandalos de aproape în timpul valsului.

– Mare păcat că a trebuit să moară înainte să realizeze ceva!

– Să știți că pe mine m-a băgat sub masă de mai multe ori decât pot număra.

Omagiile continuau, creionând portretul unui pierde-vară și al unui nemernic. Nu că până atunci l-ar fi deranjat vreodată felul în care era văzut fratele mai mic al contelui... dar astăzi îl călca pe nervi. Poate și pentru că epitafurile exprimate erau afurisit de corecte.

Prietenii lui din copilărie, ducele de Ashebury și vicontele Locksley, se aflau în apropiere, transmițându-și condoleanțele, din moment ce toată lumea știa că ei patru erau apropiați ca frații, de vreme ce fuseseră crescuți de tatăl lui Locksley. Deși nu avusese ocazia să petreacă prea mult timp cu ei înainte de înmormântare, acum și-ar fi dorit să se urce odată în trăsurile lor și să plece, împreună cu Minerva, soția lui Ashe. Din păcate, rămâneau peste noapte acolo. Julia le făcuse acea invitație, închipuindu-și că soțului ei i-ar fi plăcut

să stea mai mult cu ei. Se înșelase amarnic. Cu toate acestea, el știa că avusese intenții bune.

Mulțumindu-le cu eleganță celor care veniseră să-și prezinte ultimele omagii, Julia era întruchiparea frumuseții chiar și îmbrăcată toată în negru. Ea se ocupase de majoritatea aranjamentelor, expediind invitațiile la înmormântare, informându-l pe preot despre cum evoluau pregătirile și asigurându-se că invitații lor aveau la dispoziție gustări și băuturi răcoritoare, înainte de a pleca acasă. Abia dacă avusese ocazia să stea de vorbă cu ea toată ziua – nu că ar fi știut neapărat și ce să-i spună, chiar dacă s-ar fi ivit ocazia. De la întoarcerea lui, existaseră mult prea multe momente de tăcere stânjenitoare între ei doi. Știa că asta trebuia să se schimbe. Și încă repede.

În timp ce ultima trăsură se îndepărta pe alee, Julia se apropie de el, îl luă de braț și îl strânse ușor.

– Trebuie să-ți mărturisesc că mă bucur că s-a terminat.

Chiar și cu burta umflată de sarcină, tot era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Ridică ușor mâna înmănușată în negru și îi cuprinse obrazul cu tandrețe.

– Pari obosit.

– A fost o săptămână lungă.

Se întorsese din călătoriile lui cu zece zile în urmă. Aproape întreaga perioadă de doliu și jelire se consumase în decursul lungului și anevoiosului drum înapoi spre casă. Pentru el, ceea ce se întâmpla astăzi nu era nimic mai mult decât o formalitate... ceva ce trebuia bifat înainte de a merge mai departe.

– Mi-ar prinde bine un pahar de tărie, zise Ashe, în timp ce el, soția lui și Locke li se alăturară.

– Știu exact unde să găsim unul, îl asigură pe prietenul său de-o viață. După ce conduse grupul în foaierul principal, își puse o mână pe șalele Juliei și zise: Vă rog să ne scuzați un pic, doamnelor!

Ea șovăi o clipă. O mie de întrebări se învârtejeau în ochii ei albaștri superbi. Nu voia să scape de ea, dar avea nevoie disperată de un pahar de băutură și spera că va lua acea poftă ciudată a lui ca pe o dorință de a petrece puțin timp singur cu prietenii lui. După ce îi cercetă chipul câteva clipe, care lui i se părură o eternitate, Julia încuviință din cap.

– Da, desigur. Se întoarse apoi spre Minerva și îi zâmbi cu căldură. O să sun să ni se aducă niște ceai.

– Nu întârziem mult, o asigură pe femeie, înainte de a porni pe coridor, cu prietenii săi la nici o jumătate de pas în spatele lui.

De îndată ce intră în bibliotecă, se năpusti spre bufet, turnă whisky în trei pahare și le împărți celor doi, după care îl ridică pe al său.

– În cinstea fratelui meu. Dumnezeu să-l odihnească în pace! Goli apoi conținutul paharului dintr-o singură înghițitură lungă.

Ashe abia dacă sorbi puțin, după care înălță dintr-o sprânceană.

– Asta e puțin probabil, nu-i așa? Ce mama naibii pui la cale, Edward?

Îngheță pe loc, încercând să ia în considerare posibilitatea de a nega acuzația, dar erau prea multe în joc. Se duse la fereastră și aruncă o ocheadă spre turla bisericii din sat – acolo unde avusese loc cu doar câteva ore mai devreme o slujbă funerară în onoarea sa. Se vedea în depărtare, șerpuind printre dealuri, drumul pe care călătorise furgonul negru, acoperit cu sticlă, care purtase sicriul negru lucios, cu ornamente sculptate și cu mânere strălucitoare din metal, urmat de cortegiul funerar, purtându-i rămășițele spre mausoleul familiei.

– Când ți-ai dat seama că nu sunt Albert?

– Cu puțin înainte de începerea funeraliilor, răspunse Locke.

– I-ai spus ceva Juliei?

– Nu, îl asigură Ashe. Ne-am gândit că ar fi mai bine să ne ținem suspiciunile pentru noi, până când se confirmau. Ce naiba se întâmplă aici?

– Când era pe patul de moarte, i-am promis lui Albert că o să fac tot ce-mi stă în putință ca să mă asigur că Julia nu pierde copilul pe care îl poartă în pântec. În timpul scurtei lor căsnicii, pierduse deja trei sarcini, neducând-o pe nici una la termen. Cea mai bună modalitate de a face asta era să pretind că sunt fratele meu. Trebuie să știu cum v-ați dat seama. Dacă Julia suspectează ceva...

– Ți-ai pierdut mințile? urlă Ashe.

– Vorbește mai încet, mârâi el printre dinții-i încleștați. Nu voia ca servitorii să-i audă.

– Chiar crezi că o poți păcăli pe Julia că ești Albert?

Deja făcea asta de o săptămână și ceva. Îi convinsese pe toți: pe servitori, pe preot, pe cele câteva rude îndoliate. Pe Julia. Dar nu și pe ei doi... iar asta prezenta o problemă. Se răsuci brusc spre ei.

– Albert nu mi-a dat de ales, dacă vreau să-i onorez rugămintea.

– Cu siguranță sarcina ei e suficient de avansată acum, să nu mai riște s-o piardă, zise Locke, stând umăr la umăr cu Ashe, ca și când împreună l-ar fi putut convinge mai bine de nesăbuința sa.

De parcă nu ar fi fost și el pe deplin conștient de ea.

Edward se uită urât la el.

– Poți să-mi promiți asta? Poți să-mi garantezi asta? Știi cât de mult îl iubește. Cât de mult a iubit-o el pe ea. Crezi că n-o să se prăbușească, dacă află că el e cel care a fost ucis? Că n-o să se îmbolnăvească de suferință?

Drept răspuns, Locke oftă adânc, se duse la bufet, apucă imediat carafa și își mai turnă niște whisky. Deși Edward știa că își demonstrase punctul de vedere, asta nu-i oferea nici o satisfacție.

– Ai idee ce-o să-i facă minciuna asta Juliei? Cum o să se simtă când o să afle adevărul? întrebă Ashe.

Acesta era singurul lucru la care se gândise în timp ce se târâse cu greu prin junglă, cărând trupul fratelui său, în timp ce navigase pe mările albastre spre Anglia, în timp ce călătorise în căruța aceea care purta sicriul din lemn în care se afla contele de Greyling.

– O să aibă o părere și mai proastă despre mine decât are deja. Suspectez că o să mă atace cu primul obiect care-i pică în mână, care poate produce o rană mortală. O să fie distrusă, o să aibă inima zdrobită și întreaga ei viață va deveni neagră.

– Și tocmai de asta trebuie să-i spui chiar acum, înainte ca minciuna asta să ajungă prea departe.

– Nu.

– Atunci o să-i spun eu, la naiba! exclamă Ashe și porni spre ușă.

Edward se aruncă în fața lui, chiar când se întindea spre clanță, blocându-i drumul.

– Dacă atingi clanța, te omor cu mâna mea!

Ashe se încruntă la el.

– Refuz să te las să faci asta!

– Poate că ești mai mare și deții un rang mai înalt, dar problema asta nu te privește!

Ashe încordă maxilarul și clătină din cap.

– Ba fii sigur că ne privește și pe noi! Locke, spune-i că e nebun și că nu poate face asta.

– Din păcate, eu sunt de acord cu el.

Ashe se răsuci brusc, vizibil uluit de ce auzea. Omul despre care credea în mod greșit că era aliatul său stătea sprijinit cu un șold de marginea biroului, cu un pahar de whisky în mână.

– Cum? Nu ți se pare că e o idee proastă?

– O, ba sunt absolut convins că e cea mai proastă idee pe care a avut-o un englez, de când s-a hotărât primul să plece într-o cruciadă. Dar are dreptate. Nu e treaba noastră și nu avem nici un cuvânt de spus în toată treaba asta.

– Poate că ție nu-ți pasă de Julia, dar mie da.

– Dar ce se întâmplă dacă Edward are dreptate și, aflând adevărul, va pierde copilul, ultimul dar pe care i-l mai poate oferi vreodată Albert? Cum o să te simți atunci?

Ashe își coborî ușor umerii și făcu un pas în spate.

– L-am iubit pe Albert ca pe un frate.

– Dar să-l iubești ca pe un frate nu-i același lucru cu a-i fi frate de sânge, zise Locke. În plus, nici unul din noi doi n-a fost acolo când Albert și-a dat ultima suflare. Nu i-am auzit ultimele cuvinte și nici n-am fost martori la disperarea cu care probabil le rostea.

„Fii eu!", icnise el. „Fii eu!" Edward nu pricepuse niciodată câtă putere puteau deține două cuvinte simple. Cinci litere...

– Chiar trebuie să fii mereu așa de-al naibii de rațional? întrebă Ashe.

Locke ridică paharul și spuse:

– Eu nu m-aș plânge în locul tău. Faptul că sunt așa de al naibii de rațional te-a făcut s-o cucerești pe soția ta.

Ashe clătină din cap cu amărăciune și își îndreptă atenția spre Edward.

– Chiar te-ai gândit bine la treaba asta? În ce lună de sarcină a ajuns? Între luna a șaptea și a opta? Te așteaptă încă vreo câteva săptămâni lungi în care va trebui să te prefaci că o iubești pe Julia, când voi doi nu v-ați înțeles bine niciodată... când toată Londra știe că abia poți îndura să te afli în aceeași încăpere cu ea, zise el, ajungând la ceea ce considera el ca fiind esența provocării pe care și-o lansa singur Edward.

Dacă ar fi fost atât de simplu! După acel sărut blestemat și nesăbuit din grădină din urmă cu mulți ani, ea nu-l mai avusese niciodată la inimă. De fapt, abia dacă îi mai tolerase prezența în preajma ei. Nu că ar fi putut s-o condamne pentru asta, desigur. În anii care se scurseseră de atunci și până în acel moment, comportamentul lui nu fusese tocmai exemplar.

– Am întors deja problema pe toate părțile.

Ashe își încleștă pumnii și se încruntă.

– Nu văd nimic altceva decât dezastru la orizont, dacă insiști să continui pe acest drum.

– Voi putea gestiona dezastrul de la orizont atunci când va veni. Dar în prezent, singura mea grijă este să evit un dezastru *înainte* să sosească pe lume copilul. Știu că nu va fi ușor... ultimele zece zile au fost absolut îngrozitoare, încercând să mă comport ca Albert

în preajma ei și știu că nu am reușit pe deplin, pentru că am văzut cum se uită la mine... ca și când aș fi un puzzle, cu o piesă care nu prea se potrivește. Cred că până acum Julia a pus comportamentul meu bizar și dorința de singurătate pe seama suferinței mele. Dar știu că nu mai pot folosi scuza asta pentru mult timp, așa că am nevoie să știu ce anume m-a dat de gol. Cum v-ați dat seama că eram eu, și nu Albert, cel care se perindă pe aici astăzi?

– Nu știu dacă te pot ajuta cu asta, zise Ashe. Nu sunt de acord cu minciunile și înșelăciunea.

– Și tu crezi că mie îmi convine? întrebă Edward, cu toată durerea și agonia suferite în săptămâni întregi de reflecție, vinovăție și îndoială răzbătând în vocea lui. Eu l-am convins să meargă cu mine, pentru că în mod egoist, mi-am dorit să am parte de o ultimă călătorie cu el. Pentru că mi-am dorit să mă pună mai presus de ea. Și asta l-a costat viața! Și acum nu mai pot face altceva decât să mă străduiesc din răsputeri să mă asigur că nu-l va costa și viața copilului său. E tot ce-a mai rămas din fratele meu. Și aș fi dat orice să fiu eu cel depus în cavou în după-amiaza asta. Dar nu pot schimba soarta! Așa că nu-mi mai rămâne altceva decât să onorez această ultimă promisiune pe care i-am făcut-o. Cu orice preț și oricât de nebunesc ar părea... știu că nu există nici o altă cale de a garanta că Julia nu va pierde acest copil. Așa că ajută-mă! Dacă într-adevăr l-ai iubit pe Albert, după cum pretinzi... atunci ajută-mă!!

Ashe oftă adânc, apoi se duse la bufet și își turnă o cantitate generoasă de whisky.

– Vă cunoaștem pe amândoi de când aveați șapte ani. Și chiar dacă arătați la fel, vă comportați complet diferit. Tu nu ai ticul de a te freca la urechea dreaptă.

– Oh, la naiba, așa e! Făcu asta acum, frecându-și lobul urechii, până când îl duru.

Când avea cinci ani, Albert își pierduse auzul de la urechea aceea după ce Edward îl împinsese într-un iaz înghețat. De atunci, îl mai duruse din când în când și obișnuia să-și frece urechea, în special atunci când se gândea la ceva – de obicei când încerca să găsească cea mai bună modalitate de a-l corecta pe Edward pentru un comportament greșit.

– Și tu bei mult prea mult whisky, mult prea repede, zise Locke. Și pare-mi-se că nu te-ai lăsat de obiceiul ăsta.

– Nu. Dar beau numai după ce se culcă ea.

Ashe mijii ochii.

– Nu te culci cu ea?

– O, Doamne, nu! De ce aș face-o? Doar nu aș putea să-i pun coarne propriului meu frate... chiar dacă e mort.

– Nu pot vorbi în numele lui Albert, dar eu, unul, indiferent dacă fac dragoste cu soția mea sau nu, dorm cu ea cuibărită în brațele mele.

– Pentru că ești dezgustător de îndrăgostit.

– La fel era și el.

Edward clătină din cap.

– Au dormitoare separate. Sunt în siguranță la capitolul acesta.

Ashe înclină ușor capul într-o parte și ridică dintr-o sprânceană.

– Mda, la fel și noi.

Cu o înjurătură aspră, Edward își umplu paharul cu whisky, se duse în fața focului și se prăbuși într-un fotoliu comod. Cu siguranță, Julia i-ar fi spus ceva, dacă se aștepta să doarmă cu ea. Doar dacă nu cumva punea absența lui în pat pe seama nevoii de a jeli în singurătate. Oare cât timp va mai trece până când purtarea lui bizară va începe să o îngrijoreze, să tensioneze întreaga situație și să o împovăreze într-atât, încât să se întâmple exact ceea ce încerca el să prevină?

Ashe și Locke i se alăturară în fața șemineului, așezându-se pe niște fotolii din apropiere. Nici unul din ei nu părea prea mulțumit să se afle acolo, dar cel puțin nu se mai uitau la el ca și când ar fi fost la fel de nebun precum marchizul de Marsden.

Se holbă la flăcările care dansau în vatră, închipuindu-și cum își va petrece eternitatea arzând în focurile iadului.

– M-am gândit să rămân în Africa și să-i trimit o telegramă cu o scuză credibilă pentru întârzierea noastră, dar știam că Albert m-ar fi bântuit, dacă aș fi lăsat-o singură în ultima perioadă de sarcină. Știu mult prea bine cum e ca morții să-i bântuie pe cei vii...

– Fantoma mamei mele care cutreieră mlaștinile plângând nu e altceva decât nebunia tatălui meu, zise Locke ferm.

– Și totuși, am crescut cu asta. Edward se uită spre cei doi bărbați care îi fuseseră dintotdeauna ca niște frați. Știți dacă Albert avea vreun nume de alint pentru Julia?

Ambii bărbați clipiră uimiți și se uitară unul la altul, aparent fără cuvinte. În cele din urmă, Ashe spuse:

– E genul care sigur avea un nume de alint pentru ea... Dar nu l-am auzit niciodată spunându-i altfel decât Julia.

– Nici eu, recunoscu Locke. Probabil păstra alintul doar pentru momentele lor de intimitate.

La naiba! Fusese atât de încrezător că îl putea imita pe fratele său... dar aparent existau nenumărate lucruri pe care nu le luase în considerare. Pe termen scurt, reușise. Dar pe termen lung va fi nevoie de multă hotărâre, vigilență și strădanie.

– Încă nu m-am uitat prin lucrurile lui. Doar le-am împachetat și am plecat. Poruncise ca atât cufărul său de călătorie, cât și cel al lui Albert să fie duse în dormitorul pe care-l folosea el, atunci când venea în vizită. Urma să se uite prin ele mai târziu. Poate o să găsesc vreo scrisoare pe care i-a scris-o și care îmi va mai oferi câteva răspunsuri. Se gândi apoi că probabil va fi una neterminată, care avea să-i sfâșie și mai mult inima. Din păcate, moartea lăsa multe lucruri neterminate.

– Dar te-ai gândit și că... începu încet Ashe, bătând ușor cu degetul în paharul gol... că va trebui să te abții cu totul de la orice relații sexuale? Și judecând după trecutul tău și apetitul tău considerabil, aș spune că asta o să constituie o provocare destul de mare... una pe care, sincer să fiu, nu știu dacă o vei putea îndeplini cu succes. Dar dacă ar afla că îți faci de cap cu alte femei... și crezând că e Albert cel care o înșală... *asta* chiar ar putea-o face să piardă copilul.

– Mda, m-am gândit la asta și intenționez să rămân la fel de cast ca un călugăr. Izbucni apoi într-un hohot de râs autoironic. Însă s-ar putea să nu fie așa de greu pe cât îți închipui tu. Nici una dintre fostele mele cuceriri n-a fost astăzi aici. Și unele dintre ele erau doamne din înalta societate. Observase desigur absența lor... precum și absența oricăror lacrimi de tristețe. Nimeni nu vărsase nici măcar o singură lacrimă pentru Edward.

Dumnezeule! Participarea la propria înmormântare, fără îndoială, era o experiență care făcea cu adevărat un om să se simtă umil.

– Edward...

– Greyling, corectă Edward, întrerupându-l pe Locke. Pentru ca planul meu să aibă vreo șansă cât de mică de reușită, trebuie să mă recunoașteți amândoi ca fiind contele de Greyling. Spuneți-mi fie Greyling, fie Grey, exact așa cum îi spuneați și lui Albert când eram între noi.

Dar trebuia și el să înceteze să se mai gândească la propria persoană ca fiind Edward. Trebuia să devină contele de Greyling în comportament, gândire și faptă. Cel puțin până când năștea Julia.

Pentru că după aceea va fi obligat să facă ceea ce știa cel mai bine: să-i dea încă un motiv să îl urască, dezvăluindu-i adevărul, frângându-i inima și dărâmându-i lumea din temelii.

Capitolul 2

Aparent, în moarte, Edward Alcott realiza ceea ce nu putuse face în timpul vieții: o făcea pe Julia să îl piardă pe Albert. De la întoarcerea sa, Albert părea să profite de orice ocazie pentru a evita compania ei. Și ea ura faptul că se lupta cu o gelozie meschină față de un om mort, pentru că soțul ei era concentrat numai și numai asupra lui și astfel începea să se îndoiască de sine și de dragostea pe care i-o purta soțului său.

În clipa aceea începea să-și dorească să nu îl fi încurajat să plece într-o ultima călătorie cu Edward – dar știa cât de mult îi plăcuse să călătorească înainte să apară ea în viața lui. Și Dumnezeu să-l binecuvânteze, dar știa că înțelesese mereu cât de îngrijorată era că i s-ar fi putut întâmpla ceva îngrozitor în timp ce era plecat, așa că el își înfrânase acele porniri. Lucru care, din păcate, dusese la o ruptură între cei doi frați. Crezuse că acea ultimă expediție va face foarte mult bine relației lor și că poate îl va face și pe Edward să o accepte mai mult. Pentru că nu era nici un secret în rândul aristocrației engleze că ei doi nu se simpatizau deloc. Și o întrista să știe că nu fuseseră în relații bune, atunci când plecase de pe acest pământ.

Deveni dintr-odată conștientă că cineva o strângea de mână.

– Pe unde îți zboară gândurile? o întrebă Minerva.

Ceaiul fusese pregătit și le fusese adus, dar se răcise din moment ce nici una din ele nu se atinsese de el.

– Mii de scuze. Sunt o gazdă îngrozitoare.

– Oh, prostii! În împrejurările astea, nu ar trebui să faci deloc pe gazda. Păreai foarte tristă mai devreme. Și cred că te supără ceva mai mult decât doar moartea lui Edward. Și vreau să știi că sunt aici și poți să vorbești cu mine, dacă vrei.

Se gândi imediat că i se părea o trădare și o slăbiciune să dea glas îndoielilor sale. Dar poate că perspectiva altcuiva o putea ajuta să-și pună ordine în gânduri și în sentimente.

– Albert nu e tocmai în apele lui de când s-a întors.

– Fără îndoială suferința pierderii fratelui său își spune cuvântul, o asigură Minerva.

– Asta mi-am tot spus și eu. Doar că este atât de distant... Nici nu primește și nici nu mai oferă afecțiune. Știu că sunt o femeie

îngrozitoare pentru că mă deranjează faptul că nu-mi acordă atenție într-un astfel de moment, dar... dar...

Dar cum ar fi putut să se consoleze unul pe altul de vreme ce de când se întorsese lua toate mesele în camera lui și încă nu venise în patul ei?

– Nu ești deloc o femeie îngrozitoare. Însă mă îndoiesc sincer că poate fi într-o dispoziție amoroasă în astfel de împrejurări.

– Nu e ca și când mă aștept să facă dragoste cu mine. Îmi dau seama că nici eu nu sunt tocmai atrăgătoare în starea asta... cu burta umflată de sarcină... și, după cum ai spus și tu, e cu mintea în altă parte... dar un sărut tandru ar fi bine-venit.

I-ar fi fost suficient chiar și un simplu zâmbet sau o atingere blândă... sau orice altă asigurare cât de mică a faptului că încă mai ținea la ea. Când ajunsese în sfârșit acasă, după ce fuseseră separați luni întregi, el doar stătuse acolo apatic și se uitase la ea, ca și când abia dacă o recunoștea. Ea fusese cea care îl îmbrățișase și-l strânsese în brațe. Iar singurele lui cuvinte fuseseră: „Îmi pare rău".

Și apoi pur și simplu intrase în casă, ca și când acea unică propoziție ar fi fost de ajuns.

– Ai răbdare, îi sugeră Minerva. Erau frați și extrem de apropiați...

– Știu asta. Dar am stat despărțiți patru luni. Ar fi trebuit să fie doar trei luni... doar că moartea lui Edward a mai întârziat întoarcerea lui Albert. Nu că aș fi avut de unde să știu că Edward era mort. Telegrama de la Albert zicea doar: „Întârzii. Mă întorc cât pot de repede". Și am aflat adevărul abia atunci când a sosit în căruța aia cu sicriul din lemn. Și chiar și acest lucru în sine a fost straniu... că nu mi-a împărtășit ce avea pe suflet.

– Probabil că nu a vrut să te îngrijoreze, în starea delicată în care te afli.

– Poate... dar eu voiam să fiu acolo pentru el. Am avut mereu genul de căsnicie în care ne-am împărtășit toate bucuriile și toate necazurile. Dar presupun că acesta este un alt semn de cât de mult s-a schimbat. În săptămâna de când s-a întors, am avut momente în care am simțit că nici nu îl mai cunosc. Și asta e o nebunie. Doar e Albert al meu.

– Și exact asupra acestui lucru ar trebui să te concentrezi, draga mea. Fără îndoială simte că și-a pierdut o jumătate din el însuși în jungla aia. Gemenii, din câte știu, par să aibă o legătură specială... un atașament mult mai intim și mai puternic decât între alți frați.

– Știu că ai dreptate. Doar că simt că mă ține cumva la distanță.

– Bărbații sunt mai ciudați în astfel de momente. Se străduiesc să nu arate vreo slăbiciune. Suspectez că îi e teamă să nu aibă prea mare nevoie de tine și tocmai de aceea pretinde că nu are. Și ultimul lucru de care are nevoie acum e ca tu să îl presezi și să fii insistentă. Bărbații sunt așa de încăpățânați. Trebuie doar să ai răbdare. O să se dea pe brazdă.

Julia spera din tot sufletul ca prietena ei să aibă dreptate. Mai ales că nu-i plăcea deloc această... ciudățenie din relația lor. O făcea să nu se simtă deloc în largul ei.

– Cum te mai simți cu copilul?

O bucura această schimbare a subiectului, așa că nu se putu abține să nu-și împreuneze mâinile pe burtă.

– Minunat. Sunt foarte fericită să fiu însărcinată, în ciuda tristeții cauzate de moartea lui Edward. Și chiar cred că acest prunc o să ajungă să se joace în odaia copiilor. Aruncă apoi o privire spre ceasul de pe șemineu. Cred că le-am lăsat destul timp domnilor să bea whisky. Nu mergem să ne alăturăm lor?

Când ea și Minerva intrară în bibliotecă, domnii se ridicară în picioare, dar aerul grav din jurul lor rămase neschimbat. Sau poate deveni mai grav.

– Iertați-ne că am întârziat atât de mult, zise Albert. Ne-am luat cu depănatul amintirilor și am pierdut noțiunea timpului.

– Ne-am gândit noi, zise Julia. Cina va fi servită în scurt timp. Poate am dori cu toții câteva clipe să ne împrospătăm înainte de a merge la masă.

– Minunată idee, zise el, după care dădu pe gât restul lichidului de culoarea chihlimbarului rămas în paharul său. Se strâmbă, după care încordă maxilarul și scutură din cap abia perceptibil.

Asta o făcu pe Julia să se gândească la faptul că Albert nu părea niciodată să savureze tăria cu entuziasmul fratelui său.

Albert lăsă paharul pe masă, i se alătură, îi oferi brațul și ea îi inhală parfumul familiar de pere pergamute. Părăsiră încăperea în tăcere, cu ceilalți venind solemn în urma lor. Pentru că vicontele și ducele erau mai mult decât niște simpli prieteni de familie, Julia aranjase să fie cazați în dormitoarele din aripa casei rezervată membrilor familiei, adică la câteva uși de dormitorul principal.

Când ajunseră la ușa ei, Julia se întoarse către oaspeți.

– Ne întâlnim în bibliotecă peste o jumătate de oră?

– Da, ar trebui să fie timp suficient, zise Minerva. Nu e ca și când ne vom schimba în alte ținute.

Nu. Julia avea să-i acorde lui Edward toate cele șase luni de doliu care i se cuveneau ca frate al soțului ei. Va intra în travaliu purtând haine negre.

– Grey, zise Ashebury și încuviință scurt din cap spre Albert, înainte de a o îndemna pe soția lui mai departe pe coridor.

– Mulțumim pentru tot, Julia, spuse Locksley încet, și porni și el spre camera sa.

Albert deschise ușa dormitorului ei și o urmă înăuntru. Era pentru prima dată când se afla acolo de la întoarcerea sa. Nu înțelegea de ce acel gând îi provoca fluturași în stomac.

Se uită în jur și privirea lui păru să treacă fugar peste patul cu baldachin, după care se duse la fereastră și privi spre norii întunecați care se adunau în depărtare. Era o zi rece și mohorâtă, dar măcar ploaia se oprise.

– Nu am apucat să-ți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru... fratele meu. Slujba a fost minunată. Te-ai străduit foarte mult să-i oferi o înmormântare frumoasă.

Julia se apropie precaută de el și se opri chiar înainte de a-l atinge. La drept vorbind, i se părea că arăta ca și când s-ar fi frânt într-o clipită, chiar și la cea mai mică atingere.

– Îmi pare rău că nu au venit mai mulți oameni. Fusese de-a dreptul consternată că veniseră atât de puțini membri ai aristocrației. Dacă nu ar fi fost acolo servitorii cărora le ceruse să participe, biserica ar fi fost aproape jenant de goală. Cred că a fost din cauza distanței și a furtunii care amenință...

– Eu cred că Edward nu era atât de simpatizat precum credea el.

– Am primit multe scrisori de condoleanțe. Le-am strâns pe toate într-o cutie neagră, pe care am așezat-o pe biroul tău, ca să le poți citi când vrei. Cred că vei găsi alinare în ele.

El fusese mult prea îndurerat, cufundat în propria suferință, ca să acorde prea multă atenție corespondenței, așa că se ocupase ea în locul lui.

– Sunt sigur că ai dreptate. Ridică apoi privirea și îi întâlni ochii. Ca întotdeauna, Julia se pomeni pierzându-se în adâncurile întunecate ale ochilor lui. Pari foarte gânditoare.

– O spui ca și când te miră asta.

El clătină ușor din cap și își întoarse din nou atenția spre fereastră.

– Nu, doar că... simt că parcă nu-mi mai găsesc locul acum că fratele meu nu mai e.

– O să treacă, zise ea și-l frecă încurajator pe braț. O să treacă. Dar vorbind de locuri, ar trebui să mă așez. Mă dor picioarele de nu mai pot.

El se răsuci imediat spre ea.

– Ai dureri? De ce nu ai spus nimic?

– Mă dor doar picioarele. Au început să mi se umfle în ultima vreme. Trebuie doar să le ridic puțin ca să... Albert!

El o ridicase deja în brațe, ca și când nu ar fi fost mai grea decât o pernă cu puf. Ca și când nu ar fi fost această creatură dizgrațioasă. Apoi se uita în jur ca și când nu știa ce să facă cu ea, acum că o luase în brațe. Inima îi bătea tare în piept și își strânse degetele în jurul umerilor lui. Nu o mai luase așa în brațe din noaptea nunții lor. Iar în clipa în care o așeză pe pat...

Se simți imediat încălzită de amintirea uniunii lor fizice ca soț și soție. Dar, cu siguranță, în momentul acela nu erau pe punctul de a face dragoste pasional.

Se îndreptă spre pat cu pași mari și siguri și o așeză pe saltea cât putu de blând, de parcă ar fi fost făcută din cel mai fin cristal. Cu o viteză în mișcări pe care nu i-o mai văzuse de când plecase în călătorie, îi strecură mai multe perne la spate.

– Stai comod?

– Da. Dar ar fi fost suficient și un scaun.

– Unde e cârligul pentru pantofi?

– În sertarul din stânga sus al măsuței de toaletă, dar dacă îmi scot pantofii acum, n-o să mai pot să mi-i pun la loc pentru cină.

– Nu-i nimic. Poți merge desculță. Dar nu. Clătină din nou din cap și începu să se plimbe prin încăpere. Nu mai cobori la cină. O să cer să ți se aducă o tavă aici.

– Nu-i pot ignora pe oaspeții noștri.

Edward se opri brusc la picioarele patului și o privi cu asprime.

– Nu sunt oaspeți, fac parte din familie. O să înțeleagă, sau să fiu al naibii dacă n-o să-mi dea mie socoteală.

Julia nu se putea abține să nu se holbeze la acest bărbat... la soțul ei... și nu-și putea aminti nici măcar o singură ocazie în care să fi fost atât de dur. Și nici nu putea înțelege cum se făcea că acum comportamentul lui – și de fapt el cu totul – i se părea atât de atrăgător. Fusese mereu atrasă de el, desigur. Dar asta era ceva mai mult... Pe Ashebury, bunăoară, îl respectase mereu, mai degrabă decât să-l înfrunte. Nu că ar fi avut vreun motiv s-o facă și acum... dar tot i se părea ceva ciudat.

El oftă și-și trecu mâna prin păr, înainte de a se mai apropia cu un pas și a-și înfășura degetele lungi și groase în jurul stâlpului de la pat.

– Nu vrem să riscăm să pierzi copilul.

Ea încuviință din cap, cu regret.

– Adevărul e că mă simt un pic cam obosită. Au fost câteva zile epuizante. Totuși, o să mă simt ca o gazdă absolut deplorabilă.

– Mă gândesc că oricum o să le facă plăcere să petreacă puțin timp fără prezența mea posacă.

Cuvintele lui o uimiră.

– Cum? Adică n-ai de gând să li te alături?

– Păi, doar n-o să te las să cinezi aici singură după ziua obositoare pe care ai avut-o... nu când resimți un disconfort apărut de pe urma acțiunilor fratelui meu.

– O să fiu în regulă.

– În regulă nu e suficient de bine.

Pentru o clipă ei i se păru că el se îmbujorează, dar apoi își întoarse chipul de la ea.

– Hai să îți scoatem pantofii aceia, zise el.

Julia îl privi îndreptându-se cu pași mari spre măsuța de toaletă, scoțându-și haina din mers și aruncând-o pe un scaun din apropiere. Acum că nu mai purta jacheta, putea observa clar cum în ultimele luni în care fusese plecat i se lățiseră umerii, iar pielea lui fusese bronzată de soarele african puternic. Era șocată și un pic stânjenită că într-un astfel de moment se putea simți atrasă de el ca de un magnet. Se gândi imediat că fusese extrem de egoistă mai devreme să-și dorească atenția lui, când acum îi oferea mult mai mult decât s-ar fi așteptat. Și-ar fi dorit ca lucrurile între ei să fie din nou ca înainte de a fi plecat, dar își dădu seama că era posibil ca acea lejeritate și relaxare pe le simțiseră unul în compania altuia să se mai lase așteptate. Cu toate astea, trebuia să aibă încredere că vremurile acelea vor reveni.

Albert se așeză pe marginea saltelei și folosi cu dibăcie un cârlig pentru a-i slăbi pe rând nasturii de la pantofi. După aceea lăsă deoparte cârligul și îi scoase cu blândețe pantoful stâng. Ea se strâmbă din cauza unui ușor disconfort, după care răsuflă ușurată, când avu din nou libertatea de a-și mișca degetele.

– Doamne! zise el.

– Știu. Sunt hidos de umflate. Mă tem că gleznele mele arată ca și când ar aparține unui elefant.

– Ar fi trebuit să spui ceva mai devreme, o mustră el, descălțând-o ușor și de celălalt pantof.

– Te rog, nu te supăra.

– Nu m-am supărat, zise el, refuzând să-și dezlipească privirea de la gleznele ei ca două buturugi. Îmi fac griji pentru tine, Julia.

– Păi, era de așteptat să mi se umfle picioarele. Dar nu cred că sunt în vreun pericol de a pierde copilul.

El făcu un semn din cap.

– Dă-mi una dintre pernele pe care nu le folosești. Cu blândețe exagerată, i-o așeză sub picioare. Cred că trebui să-ți mai pui un pic sângele în mișcare, spuse el.

Își așeză apoi ambele mâini pe glezna ei și le strecură sub fusta ei, mai sus de genunchi și până la închizătoarea ciorapului. Ei i se tăie respirația și rămase așa, așteptând. Era o dulce tortură ca degetele lui să se afle atât de aproape de miezul feminității ei. Dezlegă ușor șnurul care-i ținea ciorapul și apoi i-l rulă în jos pe picior și mai ușor, iar ea aproape se topi de plăcere. Era ridicol cât de mult își dorea să-i simtă mâinile. După ce fu aruncat deoparte și al doilea ciorap, el își îndreptă atenția spre primul ei picior și începu să-i frecționeze blând gamba. Mâna lui alunecă în sus spre spatele genunchiului ei și degetele lui o masară acolo o clipă, înainte de a-și porni călătoria în jos spre gleznă.

– Spune-mi dacă te doare!

– E fantastic. Pielea de pe mâinile și de pe degetele lui era mai aspră la atingere și nu la fel de fină ca înainte să fi plecat în voiaj. Se gândi imediat că probabil stătuse mult timp fără mănuși, mai cu seamă că, dacă le-ar fi purtat, nu ar fi avut mâinile atât de bronzate acum. S-ar putea chiar să fiu recunoscătoare că mi s-au umflat... Nu mi-ai mai masat niciodată picioarele.

El se opri o fracțiune de secundă înainte de a continua cu acele mișcări fluide și alinătoare, după care afișă un zâmbet mic de scuză.

– Sunt un mare dobitoc.

Ea chicoti încet, ca răspuns la atingerile lui tachinatoare. Îi fusese dor de asta. Îi fusese dor să stea pur și simplu așa cu el, fără așteptări sau probleme.

– Și nici nu ai mai folosit vreodată astfel de cuvinte în prezența mea.

– Se pare că am cam preluat din proastele obiceiuri ale lui Edward pe timpul călătoriei.

– Probabil ați văzut niște peisaje incredibile.

El își mută mâna la cealaltă gleznă a ei și încuviință din cap.

– Am văzut, da.

– Mi-aș fi dorit să pot veni cu voi.

– Cu siguranță nu ți-ar fi plăcut când Edward ți-ar fi spart un ou în pantof și ar fi insistat să mergi așa tot restul drumului.

– Glumești, nu?

El ridică ușor capul, îi întâlni privirea și pentru prima dată nu mai văzu în ochii lui nici o urmă de tristețe. Se simți numaidecât năpădită de o speranță arzătoare că poate nu va continua să își jelească fratele pentru tot restul vieții.

– Previne bășicile.

– Și el de unde știa asta?

Albert ridică din umeri.

– A citit pe undeva. Citea mereu, încercând să se asigure că expedițiile noastre erau cât se poate de comode.

– Te-ai simțit bine cu el.

– Da. A fost minunat, până când... ei bine, până nu a mai fost.

Julia voia să încerce să-l înveselească puțin în această perioadă întunecată a vieții sale, așa că zise:

– Mă gândeam să ne botezăm fiul după el.

Privirea lui se mută imediat spre burta ei umflată, după care se îndepărtă.

– Nu. Nu vom boteza moștenitorul Greyling după un asemenea nemernic egoist. Va fi botezat după tatăl său, așa cum trebuie.

Ea nu știa ce să spună cu privire la cuvintele aspre pe care le rostise despre Edward. Niciodată nu se arătase furios pe fratele lui. Nu o făcuse nici atunci când Edward apăruse în casa lor, împleticindu-se de beat ce era. Nici când venise să ceară bani, pentru că își cheltuise alocația. Nici chiar când la ușa lor venise un bărbat mătăhălos și amenințător pentru că avea datorii imense la jocuri de noroc. Albert păruse mereu să-i facă pe plac fratelui său și să-i considere stilul de viață iresponsabil ca fiind destul de inofensiv. Nu rostise niciodată vreun cuvânt urât la adresa lui Edward. Până acum. Nu-i stătea deloc în fire.

Și apoi îl simți din nou închizându-se. Și nu voia să îl piardă... nu din nou. În timp ce îi masa picioarele, mâinile lui dispăreau periodic sub fusta ei și îi veni dintr-odată o idee năstrușnică.

– Ești soțul meu... așa că este perfect acceptabil să-mi ridici un pic fusta deasupra genunchiului.

– Nu am nevoie de tentația asta.

Oricât ar fi fost de nepotrivit la vreme de doliu, Julia nu se putu abține să nu simtă un mic fior de exaltare.

– Ești tentat?

– Un bărbat este mereu tentat, când o doamnă își dezvelește gleznele.

– Atunci nu înseamnă nimic special...

Mâinile lui se opriră brusc pe piciorul ei și ochii lui îi găsiră pe ai ei.

– Nu asta am vrut să spun. Alte doamne nu mă mai tentează deloc.

Ea afișă un zâmbet gingaș.

– Știu. Doar te tachinam puțin. Încercam să te fac să râzi un pic, ca să mai uiți de supărare.

– O să râd din nou la un moment dat. Doar că nu astăzi. O bătu ușor pe glezne, după care se ridică în picioare. Ar trebui să le spun celorlalți că nu o să venim la cină.

– Nu mai am picioarele așa de umflate. Dacă le țin sprijinite pe un scăunel...

– Nu, e mai bine să cinăm singuri. Nu voi întârzia mult.

Își luă haina de pe scaun și apoi părăsi dormitorul ei. Julia oftă, se ridică mai sus pe perne și începu să-și miște degetele de la picioare. „Dacă cinăm singuri." Observase expresia pe care o folosise, desigur. Acum că Edward fusese înmormântat, poate că soțul ei se va întoarce în sfârșit la ea.

Avea cele mai mici degete de la picioare. Chiar și cu gleznele umflate, tot era mai mult decât evident că erau mititele și delicate. De ce naiba le-o fi găsit așa de interesante?

Intră în bibliotecă și descoperi recunoscător că nu-l aștepta nimeni acolo. Se duse la masă, își turnă într-un pahar o cantitate nesănătoasă de whisky și dădu pe gât conținutul. Trebuia să fie atent cum vorbea. Să nu-i dea nici un motiv să se îndoiască de devotamentul lui Greyling față de ea. Nu putea să aducă vorba despre gleznele sau coapsele, sau alte trăsături frumoase ale altor doamne. Nu trebuia să-i dea în nici un fel de înțeles că rămânea un bărbat care încă mai considera atrăgătoare alte femei. Chiar dacă în clipa de față nu-i venea în minte nici o altă femeie de care să se simtă atras, cu excepția Juliei. Dar chiar și așa, trebuia să-și reprime toate pornirile naturale, ca nu cumva să se pomenească profitând de situația în care se afla. Mai bău în grabă încă un pahar de whisky.

Și trebuia să-și tempereze până și dorința de a bea în exces. Putea să scape cu asta câteva zile – să o pună pe seama suferinței. Dar per ansamblu, se îndoia că Julia îl văzuse vreodată pe Albert beat. În plus, dacă și-ar fi permis să se îmbete, era posibil să facă vreo greșeală îngrozitoare, care să dezvăluie cine era cu adevărat. Dar, din păcate, era posibil ca asta să se întâmple și dacă era complet treaz.

Se duse la birou și își trecu ușor degetele peste cutia strălucitoare din abanos. O observase și mai devreme, dar presupusese că se aflase dintotdeauna pe biroul fratelui său. În trecut, îl vizitase de multe ori pe fratele lui la moșie, dar nu locuise niciodată la conac – mai ales după ce Albert se căsătorise cu Julia. După moartea părinților lor, conacul fusese închis, așa că, atunci când Albert devenise major, se întorsese la Evermore, angajase personal și deschisese casa. Edward știa cum îi chema pe câțiva dintre servitori, dar, la drept vorbind, nu-l interesase niciodată să afle numele tuturor. Și cunoscându-l pe Albert, probabil el știa cum îi chema pe toți. Doamne! Se băgase într-un mare bucluc. Trebuie să fie foarte atent.

Se întoarse la masă, se întinse după carafă, dar se opri cu degetele strânse în jurul cristalului delicat...

Cu o înjurătură aprigă, îl ridică și-l izbi de perete. Din păcate, nu găsi nici o satisfacție când se sparse în mii de cioburi sau când lichidul de culoarea chihlimbarului se prelinse pe lambriul întunecat.

– Nu-i tocmai o bagatelă să fii fratele tău, ei?

Blestemând încă o dată aprig, Edward se răsuci și se pomeni față-n față cu Locke, recunoscător că nu erau acolo și Ashe, și soția lui. Aproape că îi scăpă că Julia avea degete mititele... ca și când lui Locke i-ar fi păsat de asta.

– Este epuizată. N-o să mai coborâm la cină.

– Ți-e teamă că o să te dăm de gol.

Edward își trecu mâinile prin păr, agitat.

– Mai degrabă că o să mă dau singur de gol.

– Trage-te de ureche, îi zise Locke și se apropie de el nonșalant. Când îți vine să-ți dai cu mâna prin păr, trage-te de ureche!

– Da. Făcu întocmai imediat, chiar dacă știa că era prea târziu. Albert făcea gestul înainte de a vorbi, nu după.

Locke se propti cu șoldul de marginea biroului.

– Suspectez că e mai puternică decât crezi tu.

Dar avea cele mai mititele, cele mai delicate degete de la picioare! Și o piele atât de mătăsoasă! Ce naiba fusese în capul lui să-și plimbe degetele pe gambele și pe genunchii ei?

– Nu pot risca. Copilul e tot ce a mai rămas din fratele meu.

Nu putea explica în cuvinte golul pe care îl simțea în adâncul sufletului – acolo unde fusese locul lui Albert. Avea nevoie ca acest copil să supraviețuiască, întocmai cum își dorise Albert.

– Eram doar un copilaș când a murit mama, zise Locke încet. Am crescut cu un tată care a jelit continuu moartea ei. Nimic nu poate substitui o astfel de pierdere.

– Nu mă aștept ca acest copil să fie un substitut, dar îi datorez lui Albert acest mic sacrificiu. Sunt foarte hotărât, și chiar dacă ești foarte abil în a-mi oferi argumente împotrivă, în această chestiune, nimic n-o să mă facă să mă răzgândesc.

Locke își aruncă ochii spre mizeria rămasă în urma carafei sparte.

– Totuși, poate vrei să-ți mai stăpânești puțin nervii.

Edward chicoti.

– Eu aș spune „mai mult" în loc de „puțin". Albert nu făcea niciodată crize de nervi.

Auzi pași și se uită spre ușă exact la timp pentru a-i vedea pe duce și pe ducesă intrând. Locke avusese doar pe jumătate dreptate în legătură cu motivele pentru care nu voia să li se alăture la cină. Se temea că ducesa îl va descoperi. Era o femeie cu o minte extrem de ageră.

– Tot ce s-a întâmplat în ultimele zile a cam epuizat-o pe Julia, le spuse el. Nu vom veni să luăm cina cu voi.

– Presupun că i se va duce o tavă în camera ei, spuse ducesa. Poate ar fi mai bine să îi țin eu companie la cină și să vă las pe voi, domnii, să mai discutați.

Edward se trase ușor de ureche.

– Apreciez oferta, dar cred că am discutat deja suficient. Mi-am lăsat soția singură prea multe săptămâni. Și intenționez să mă revanșez față de ea. Ne vedem la micul dejun.

Surprinse o licărire de aprobare în ochii lui Ashe. Nu că ar fi căutat vreo aprobare... dar, aparent, reușise să adopte un comportament mai asemănător cu cel al fratelui său. Acum dacă ar reuși să facă același lucru, fără să se împiedice, prin labirintul vieții lui Albert cu contesa sa.

Capitolul 3

Picioarele Juliei erau mult mai bine. Masajul lui Albert făcuse minuni. Și ajutase și faptul că, după ce plecase, își chemase camerista și se schimbase de rochia neagră incomodă pe care o purta, în cea mai moale cămașă de noapte și halat. Deși îi plăcea să se întrețină cu oaspeții, se bucură să aibă ocazia de a se relaxa pur și simplu cu soțul ei.

Se așeză într-un fotoliu de pluș din fața șemineului, își ridică picioarele pe un taburet și își strânse degetele de la picioare. Le întinse apoi, gândindu-se la palmele pline de bătături care o mângâiaseră cu siguranță și cunoaștere, de parcă i-ar fi masat picioarele de o mie de ori până atunci, când în realitate era prima dată când îi oferea acea favoare intimă și senzuală. Își imagină acele mâini aspre alunecând pe tot trupul ei și ce minunat s-ar fi simțit acele texturi diferite și ce experiență nouă ar putea fi. Pe de altă parte, spera ca mâinile lui să redevină complet moi înainte de a face din nou dragoste.

Auzi ușa deschizându-se și se uită într-acolo. Își văzu soțul intrând în încăpere cu două pahare goale de vin într-o mână și cu două sticle de vin în cealaltă. Se opri brusc și se holbă la ea, plimbându-și privirea pe trupul ei de parcă n-o mai văzuse niciodată îmbrăcată doar în cămașă de noapte și halat. Sau poate era pur și simplu faptul că sarcina ei nu mai era la fel de bine deghizată ca atunci când purta rochie. Se simți stânjenită, așa că trase de o parte a halatului, încercând să o închidă peste sâni și burtă. Dar materialul refuza să coopereze.

– Am devenit imensă cât ai fost plecat.

– Nu, deloc. Închise ușa cu cotul înainte de a veni și a așeza vinul și paharele pe măsuța de lângă canapea.

Julia văzu că una din sticle era cu vin roșu și cealaltă cu vin alb.

– Invitații noștri au fost înțelegători, iar servitorii o să ne aducă cina din clipă în clipă. M-am gândit că am putea să ne bucurăm de puțin vin cât așteptăm.

– Nu sunt sigură că alcoolul îi face bine copilului.

Dintr-odată, părea extrem de stânjenit, ca și când uitase complet de starea în care era.

– Ai perfectă dreptate. Nu știu ce-a fost în capul meu.

– Dar tu tot poți să te bucuri de el.

El nu irosi nici o clipă. Turnă niște vin roșu într-un pahar, îl ridică spre ea într-un toast tăcut, după care sorbi și se apropie de șemineu. Se uită la foc, aruncă o ocheadă rapidă spre ea, după care își întoarse ochii spre flăcări, de parcă nu ar fi fost sigur încotro să privească.

– Cum îți sunt picioarele?

– Mult mai bine. Cred că a ajutat și să mă schimb în ceva mai lejer. M-am gândit că nu o să mai fie nevoie de formalități, din moment ce o să fim doar noi doi.

– Sigur că nu.

Se ridică anevoie, dar pe deplin recunoscătoare că i se dezumflaseră picioarele și că se putea apropia de el fără să șchiopăteze și fără să simtă vreun disconfort. Nu putea fi absolut sigură, dar i se părea că încetase să mai respire pe măsură ce se apropia de el.

– Ar trebui să te faci și tu comod, îi șopti ea, luându-i paharul de vin din mâna aceea minunată, care o atinsese atât de intim și așezându-l apoi pe polița de deasupra șemineului. Își strecură mâinile pe sub despicătura jachetei sale deschise și peste umerii lui, scoțându-i haina.Te-ai lățit un pic în umeri cât ai fost plecat.

– O expediție prin junglă e o activitate solicitantă.

Jacheta începea să-i cadă de pe umeri. Julia o prinse înainte de a cădea la podea și o aruncă pe cel mai apropiat scaun. După aceea se apucă să-i descheie ușor nasturii vestei negre.

– Și ai pielea mai închisă la culoare.

– Soarele african e foarte puternic.

Ridică ușor capul și-i întâlni privirea.

– Am putut să vă disting mereu cu ușurință pe tine și pe Edward pentru că nu avea tenul la fel de deschis ca tine. Te-a usturat pielea la întoarcere?

– Nu.

Ea îi scoase ușor vesta și o aruncă pe scaun, peste haină. Coborî apoi privirea și se apucă să-i desfacă și lavaliera.

– Julia... nu sunt sigur că e un lucru înțelept.

Ea îi aruncă imediat o privire mirată.

– Să te faci comod?

– Să mă ispitești așa...

O traversă un fior de exaltare. Da, erau în doliu. Da, emana suferință prin toți porii. Dar încă mai avea o mare putere asupra lui. Aruncă deoparte și lavaliera și îi cuprinse fața în palme, lăsându-și degetele să danseze pe ceafa lui.

– Mi-a fost foarte dor de tine.

Îi aplecă ușor capul spre ea, se ridică pe vârfuri și își lipi gura de a lui. Brațul lui se strânse imediat în jurul trupului ei, trăgând-o mai aproape. Limba lui se strecură printre buzele ei, în timp ce ajusta unghiul uniunii și adâncea sărutul. Și ea aproape că se topi.

Foame. Urgență. O dorință copleșitoare. Erau toate acolo. În el. În ea. Ca și când moartea pândea prin apropiere, așteptând să atace și o puteau ține la distanță numai dacă invocau suficientă pasiune și dorință. Un mârâit jos și gutural îi făcu pieptul să vibreze încet, reverberându-se prin sânii ei, acum lipiți de materialul cămășii lui.

Fierbințeala dintre ei creștea în intensitate. Mâinile lui călătoriră pe spatele și pe șoldurile ei, o prinseră de fese și o lipiră de el ca și când nu ar fi vrut să-i mai dea niciodată drumul. Lungimea rigidă și tare a bărbăției lui era lipită de burta ei, înnebunind-o de dorință. Trecuse atât de mult timp... prea mult timp. După ce aflase că era însărcinată, el insistase să se abțină de la orice intimitate, de teamă că ardoarea lui ar fi putut produce o pierdere de sarcină. Oh, da, o mai sărutase, o mai ținuse în brațe și o mai mângâiase din când în când... dar niciodată așa. Nu cu o asemenea dorință disperată. Și nu era sigură că ceea ce împărtășiseră de-a lungul timpului fusese vreodată atât de primitiv și de animalic... De parcă se întorsese sălbatic din călătoriile sale și avea nevoie să fie îmblânzit.

Se auzi o bătaie în ușă, și asta îl făcu să sară doi metri mai în spate, ca și când ar fi fost surprins făcând ceva necuviincios. Amândoi respirau greu, rapid. Se citea groaza în ochii lui.

– Scuzele mele, zise el, cu glasul răgușit.

Se simți imediat copleșită de dezamăgire pentru că se retrăsese și regreta ceea ce tocmai se întâmplase între ei.

– Nu e nevoie să-ți ceri scuze. Ești soțul meu.

– Dar copilul... zise el și privirea lui se mută spre burta ei. Am rănit cumva copilul?

– Fiul tău e un pic mai puternic de atât.

Totuși, făcu și ea un pas în spate și-i dădu servitoarei permisiunea să intre.

Intrară mai mulți servitori, aducând cu ei tăvi de argint, pe care erau mai multe farfurii cu mâncare, acoperite. Julia se așeză și o slujnică îi așeză tava în poală. Albert se retrăsese până în dreptul șemineului și sorbea din vin cu înghițituri mari, în timp ce o slujnică tânără îi așeza tava cu mâncare pe o măsuță.

– Mai doriți și altceva, milord? întrebă prima servitoare.

Albert rămase cu privirea ațintită spre foc și mai luă o înghițitură de vin, fără să spună nimic.

– Nu, nu, asta e tot, mulțumim, zise Julia.

Servitorii plecară, închizând ușa în urma lor. Soțul ei nu se clinti de la locul său.

– Albert? O îngrijora faptul că părea oarecum pierdut. Albert... repetă ea, un pic mai tare.

Într-un final, își smuci capul spre ea. Fruntea îi era atât de încruntată, încât, fără îndoială, trebuia să fie dureros.

– Stai jos, mănâncă, spuse ea.

– Ești absolut sigură că nu te-am rănit?

– De fapt, a fost chiar minunat. A trecut atât de mult timp... Începeam să îmi fac griji că nu ți-a fost dor de mine, așa cum mi-a fost mie de tine.

– Crede-mă... nu a trecut nici măcar o noapte în care să nu mă gândesc la tine înainte să adorm.

– Trebuie să mărturisesc că, în mod egoist, sunt bucuroasă să aud asta... Și te-au chinuit acele gânduri?

– În moduri pe care nici n-ai putea începe să le înțelegi.

Știa că era îngrozitor din partea ei că găsea o asemenea satisfacție în faptul că îl chinuiseră gândurile care zburau spre ea. Totuși, era nespus de mulțumită. Afișă un zâmbet discret.

– Hai să mâncăm, vrei?

El își luă hainele pe care ea le agățase de spătarul scaunului, le mută pe băncuța din fața măsuței de toaletă și se așeză pe scaunul care îl poziționa în celălalt capăt al măsuței față de ea. Julia sperase că va lua loc pe canapea, în colțul cel mai apropiat de ea. Poate alesese locul acela pentru că se temea că îl va distrage.

S-ar fi simțit un pic mai bine în legătură cu întreaga situație, dacă i-ar fi lăsat impresia că îi plăcea să fie distras. În schimb, era chinuitor de conștientă că Albert părea să regrete ce se întâmplase între ei.

„Slavă Domnului că au ciocănit servitorii!" Asta era tot ce-i trecea prin minte lui Edward. „Slavă Domnului, slavă Domnului că au ciocănit servitorii!"

Fusese pe punctul de a o lua în brațe și a o duce în pat. Și pentru prima dată de când se întorsese, nu se mai simțise mistuit de vinovăție și îngropat în suferință. În schimb, se pierduse în pasiune... într-o dorință cum nu mai cunoscuse vreodată. Parfumul ei. Căldura ei. Moliciunea ei. Și nici nu mai contase că ar fi fost cel mai urât lucru

cu putință pe care l-ar fi putut face. Pentru că, preț de o clipită, ea reprezentase o distragere a atenției binecuvântată. Oh și focul din sărutul ei...

Doamne, Dumnezeule! De unde naiba venise asta? Mda, fără îndoială existase o scânteie între ei în noaptea aceea de demult din grădină... dar ceea ce trăise acum fusese la un pas de a-l mistui cu totul. Maturitatea și experiența luaseră locul inocenței și naivității. O combinație letală care ar fi putut să arunce pe apa sâmbetei toate bunele lui intenții.

Întinse mâna tremurândă spre sticla de vin și începu să toarne în pahar lichidul rubiniu. O văzu ridicând delicat dintr-o sprânceană și asta îl făcu să se abțină de la a umple complet paharul. Să fie singur cu ea în dormitor se dovedea incredibil de periculos pentru planul său. Dar cum ar fi putut evita asta? Trebuia să țină minte că Julia nu avea nici pic de afecțiune pentru Edward... că toată bunătatea pe care i-o arăta și ispita pe care i-o oferea se datorau doar faptului că ea credea că el era Albert.

Aceasta era Julia. Femeia care-l izgonise din reședința londoneză a fratelui lui pentru că se dusese acolo dis-de-dimineață în stare de ebrietate, și ei nu-i plăcuse. Julia – care îl încurajase pe Albert să reducă indemnizația lui Edward, ca să nu se mai poată bucura după pofta inimii de vin, de femei și de jocuri de noroc. Julia – care se uita întotdeauna la el ca și când ar fi fost ceva ce răzuise recent de pe talpa pantofului ei.

Julia – care aranjase o înmormântare elegantă și elaborată pentru un bărbat pe care nu-l putea suporta. Care îl sărutase ca și când nimeni altcineva pe lume nu ar fi fost mai important pentru ea. Care inițiase acel sărut. Era prima dată când o femeie făcea asta cu el. Și era incredibil de amețitor.

Dacă îl urâse după întâlnirea aceea de demult din grădină, fără îndoială avea să-l urască de două ori mai mult când avea să afle adevărul și să își amintească de acest sărut. Trebuia să evite cu orice preț ca buzele lui să se apropie din nou atât de mult de ale ei. Nu trebuia să mai uite vreodată că nu el era cel pe care-l iubea, cel pe care-l dorea și cel cu care schimbase jurăminte sacre în fața lui Dumnezeu.

Lăsă privirea spre farfurie și reprimă cu greu o ocară. Pește cu garnitură. Desigur că într-o asemenea zi bucătăreasa ar fi pregătit mâncarea preferată a lui Albert. Dar lui Edward nu-i plăcuse niciodată. Prefera carnea roșie, în sânge.

– Ce amintiri depănați?

Smuci capul în sus și o văzu pe Julia studiindu-l ca și când începea din nou să aibă îndoieli în privința lui.

– Pardon?

– În bibliotecă. Ai spus că tu și ceilalți depănați amintiri. Presupun că amintiri despre Edward. Te-a ajutat să-ți amintești de vremuri mai fericite?

Edward se gândi că probabil chiar ar fi ajutat, dacă asta ar fi făcut într-adevăr. Deși spera să reușească să o mintă cât mai puțin posibil, știa că nu putea elimina cu totul minciunile mici și nevinovate.

– Un pic, da.

– Spune-mi și mie ceva.

„Dacă aș putea sorbi din gura ta ori de cât ori mi-aș dori, m-aș putea descurca și fără vin."

– Cum ar fi?

– Ceva despre Edward. O amintire frumoasă. Noi doi nu am prea vorbit niciodată despre el cu excepția momentelor în care îți exprimai îngrijorarea că ar putea avea parte de un sfârșit neplăcut și înainte de vreme, sau când îmi pierdeam eu răbdarea cu.... cu activitățile lui îndoielnice.

Albert își făcuse griji pentru el? Știa desigur că fratele său nu fusese tocmai încântat de felul cum își trăia viața, dar nu știuse niciodată că își făcea griji pentru el. Ori de câte ori Albert îl mustrase pentru ceva, îl privise ca pe un frate mai mare, care era dezamăgit de fratele său mai mic, sau încerca să îl controleze. Cu toate astea, îi promisese lui Albert că, dacă avea să-l însoțească în Africa, la întoarcere, avea să se potolească, să se însoare și să obțină o poziție în parlament. Ura faptul că nu era sigur că era o promisiune pe care ar fi respectat-o. Pe de altă parte, ar fi spus orice ca să-l convingă pe Albert să meargă cu el. Și acum îl durea adevărul: că poate nu fusese complet cinstit cu singurul om care fusese mereu absolut sincer cu el.

Julia aștepta cu nerăbdare ca el să-i spună ceva despre un bărbat pe care nu-l simpatiza. Și era pentru prima dată, când chiar își dorea și el să-i povestească ceva care să-i lase o impresie bună despre el.

– Lui Edward nu-i plăcea să fie fiul al doilea.

– Suspectez că majorității fraților mai mici nu le convine asta, zise ea cu blândețe, fără nici o urmă de dezaprobare în glas.

Înainte de a pleca în călătoria aceea cu Albert, întotdeauna când vorbise cu Edward se citise dezaprobarea în vocea ei. Și nu îi convenea deloc că acum îi plăcea tonul dulce al vocii ei și că deodată se pomenea simțindu-se ușurat.

– Însă, în mod ironic, nu își dorea absolut deloc să devină conte.

– Prea complicat și prea multă muncă, zise ea zâmbind.

Se pomeni răspunzându-i la zâmbet. Era doar o arcuire ușoară a colțului gurii... dar cu siguranță era mult mai mult decât sperase măcar să mai trăiască vreodată.

– Exact. Îl cunoșteai foarte bine.

– Nu chiar. Acum îmi pare rău. Dar am deviat de la subiect. Am spus ceva plăcut.

Ceva plăcut. Peștele, cu siguranță, nu se încadra în categoria aceea. Chiar dacă nu luase mai mult de câteva înghițituri, lăsă jos furculița, împinse deoparte farfuria și ridică paharul de vin, profitând de faptul că încă mai avea o scuză să se delecteze cu alcool.

– La început nu ne-a plăcut deloc să locuim la Havisham Hall. Nu ne-a luat mult să ne dăm seama că nu era ceva tocmai în regulă. Nici unul dintre ceasuri nu funcționa... nici unul nu ticăia. Conacul era la fel de mare ca Evermore, dar nu avea decât vreo șase servitori. Nu aveam voie să intrăm într-o bună parte din conac și multe camere erau încuiate. Așa că Edward a început să plănuiască prima noastră expediție. Zâmbi în timp ce-și amintea de asta și cât de serios păruse totul la momentul respectiv. Dar măcar în această poveste avea să poată fi din nou el însuși.

– Mi-ai spus odată că marchizul a oprit toate ceasurile când a murit soția lui.

Zâmbetul lui Edward dispăru. La naiba! De unde putea să știe ce anume îi împărtășise deja Albert și ce nu? Cu siguranță, i-ar fi dat cumva de înțeles dacă știa deja povestea asta.

– Marchizul a oprit multe lucruri când a murit soția lui. Per ansamblu, s-a oprit din a trăi.

– Îmi imaginez. Nici eu nu știu ce aș fi făcut dacă ai fi murit tu în Africa, zise clătinând din cap. Îmi pare rău. Nu voiam să aduc vorba despre asta. Așa, eram la Havisham Hall...

Cu toate astea, cuvintele ei nu făceau altceva decât să-i confirme că făgașul actual era unicul pe care putea continua, dacă își dorea să onoreze promisiunea pe care i-o făcuse lui Albert. Și deși în trecut nu fusese un om de onoare, să fie al naibii, dar de data asta intenționa să fie.

– Nu știu de ce ne-a intrat în cap că nu puteam merge să explorăm decât în mijlocul nopții. În fond, nu era ca și când pe timpul zilei ar fi fost cineva pe acolo care să ne împiedice.

– Îmi imaginez că a fost pentru că era ceva interzis. Să explorați noaptea, când ar fi trebuit să dormiți. La fel aș fi făcut și eu, zise ea, afișând un zâmbet ghiduș.

Dar și incredibil de ispititor.

Se strădui din răsputeri să nu se holbeze la gura aceea senzuală și tentantă. La scânteia din ochii ei, care dădea de înțeles că ar fi fost chiar acolo lângă ei, furișându-se pe coridoare întunecoase, cu o singură lumânare aprinsă, care să le lumineze calea. Nu-i plăcea deloc să descopere că această femeie era alcătuită din atât de multe fațete necunoscute. Și îi plăcea cu atât mai puțin că se pomenea dorind să le exploreze. Nu voia să îi ia locul fratelui său decât până se năștea moștenitorul lui... să meargă înainte cu prudență, fără să se lase atras pe cărări lăturalnice. Să o cunoască mai bine pe Julia nu făcuse niciodată parte din planul său. Totuși, trebuia să admită că ea avea acest drept.

– Și era cu atât mai aventuros, pentru că eram constant în pericol de a fi descoperiți, de vreme ce marchizul bântuia noaptea pe coridoare. Îi auzeam adesea pașii trecând pe lângă ușa dormitorului meu, așa că exaltarea de a ajunge înapoi în paturile noastre neprinși a devenit o forță călăuzitoare în expediția noastră, recunoscu el.

Zâmbetul ei înflori atunci într-o expresie care-i făcu inima să se strângă în piept.

– Și ați fost prinși vreodată? îl îndemnă ea curioasă.

– Vrei să stric povestea spunându-ți de acum sfârșitul aventurii noastre?

În clipa aceea zâmbetul ei păli un pic.

– Acum vorbești ca Edward, cu obsesia lui pentru a spune povești.

La naiba! Făcuse o greșeală. Îi plăcuse întotdeauna să înflorească poveștile pe care le spunea. Albert preferase mereu o abordare mai directă, fără a-și lua niciodată timp să lungească narațiunea.

– A fost mereu foarte priceput la asta, continuă ea.

El clipi mirat, întrebându-se dacă o auzise bine.

– Nu credeam că ai observat.

– Îmi plăcea la nebunie să-i ascult poveștile. Tocmai de aceea și organizam mereu câte-un dineu, când el și ceilalți se întorceau dintr-una din aventurile lor. Știam că nu s-ar fi obosit niciodată să-mi împărtășească doar mie peripețiile lui. Dar îi plăcea la nebunie să țeasă o poveste fantastică pentru ceilalți... pentru publicul său. Și, din fericire, nu îl stânjenea niciodată în povestire faptul că știa

că mă aflam și eu undeva în capătul camerei... Am încercat mereu să nu-i arăt ce multă plăcere îmi făceau poveștile lui, tocmai ca să nu refuze următoarea invitație.

– Nu știam. El presupusese că făcea asta pentru atenția pe care o atrăgea. Contesa de Greyling, care reușea să ofere societății londoneze încă o noapte de distracție, grație Drăcușorilor de la Havisham – așa cum erau porecliți adesea ei patru.

Ea ridică delicat dintr-un umăr și zise:

– Am și eu câteva secrete ale mele.

Se pomeni atunci dorindu-și cu ardoare să le descopere pe toate, chiar dacă suspecta că majoritatea dintre ele erau nevinovate și banale, comparativ cu cel pe care i-l ascundea el chiar în acel moment. Care era de-a dreptul oribil.

– A crezut mereu că nu te interesau câtuși de puțin călătoriile lui. Dacă doar i-ai fi cerut să...

– Ar fi spus nu. Și știi și tu asta. Edward nu-și dorea deloc să-mi facă mie pe plac... De fapt, nu dorea să facă nimănui pe plac, cu excepția lui însuși. Îi umfla orgoliul să știe că avea un public dornic să-l asculte, așa că i-am oferit unul. În schimb, primeam și eu ceva care să-mi bucure sufletul. Îl ascultam vorbind despre aventurile sale.

Se înșela. Dacă l-ar fi rugat, ar fi țesut acele povești pentru ea. Numai și numai pentru ea. Cum se făcea că nu reușiseră să se cunoască deloc, când Albert fusese atât de important pentru amândoi?

– Haide, acum, termină povestea, îl îndemnă ea, întrerupându-i șirul gândurilor.

– Dacă am început să povestesc așa ca Edward, e pentru că am petrecut două luni ascultându-l neîncetat. Chiar îi plăcea să audă sunetul propriei voci.

Julia chicoti încet.

– Asta era evident. Nu i-a lipsit niciodată încrederea în sine.

Râsul ei cristalin îi gâdila auzul și îi mai ridica puțin giulgiul de suferință care-l învăluise după moartea lui Albert. I se părea foarte straniu că ea – și nu Ashe sau Locke – era cea care reușea să-i ofere un licăr de speranță că va veni o vreme când nu se va mai simți că parcă intrase în mormânt alături de fratele său. Și-ar fi dorit să-i poată spune adevărul acum și să poată împărtăși împreună amintiri frumoase despre Albert.

– Aroganța, mai degrabă, spuse el. Și nu s-a îndoit nici o clipă că putea pătrunde nevăzut în salonul principal.

– Aceasta a fost prima voastră expediție?

– Da. A elaborat un plan al reședinței și al traseului nostru prin casă... care nu era direct, desigur. Nu, asta ar fi fost mult prea plictisitor. A născocit o rută care includea multe cotituri și ocolișuri. Reușise să se strecoare în camera menajerei după ce aceasta se culcase și să îi șterpelească cheile. El ne-a condus prin casă, cu o singură lumânare. Eram înspăimântați.

– Totuși, ați mers mai departe.

– Da. Pereții erau plini de oglinzi. Când și-a văzut reflexia în oglindă, Ashe a țipat ca un șoricel, care fusese prins de o pisică. A fost sinistru. Candelabre și policandre neaprinse, care serveau ca ancore pentru pânze de păianjen. Nici o luminiță, cu excepția unei lumânări solitare. Flori uscate în vaze. Totul era acoperit de praf. Și în aer plutea un miros greu de mucegai. Cred că nu mai intrase nimeni în încăperea aceea de ani și ani. Asta am descoperit în aventurile noastre: un salon abandonat, care nu mai era folosit. Dar am devenit din ce în ce mai îndrăzneți în explorările noastre și am găsit mereu ceva care să ne facă să continuăm cu bucurie. Și cred că acesta a fost și motivul pentru care, atunci când ne-am făcut suficient de mari, am început să explorăm lumea. Se uită spre flăcările din șemineu. Edward a pornit totul. Dacă am fi fost vreodată prinși, probabil n-am fi început niciodată să ne considerăm invincibili. Își întoarse apoi atenția înapoi spre ea. Totuși, majoritatea amintirilor sunt frumoase.

Julia îl studia din nou, ca și când încerca să-l înțeleagă.

– Mă bucur că le aveți.

El încuviință din cap, își termină vinul și se ridică în picioare.

– E târziu. O să trimit servitorii sus să facă curat, ca să te poți culca. Și vreau să merg să văd și ce fac oaspeții noștri.

– Și apoi te întorci să dormi cu mine?

Se citea nesiguranța și îndoiala în ochii ei. Știa că îi fusese greu să-i pună această întrebare. De asemenea, era perfect conștient că ea nu ar fi trebuit să-l roage nimic. Albert i-ar fi oferit orice și-ar fi dorit. Eșua lamentabil în a duce la îndeplinire sarcina la care se înhămase. Șovăi o clipă.

– Nu cred că e înțelept pentru copil.

– Cred că suntem în siguranță, dacă nu facem altceva decât să ne ținem în brațe. Până să pleci în călătoria asta, uitasem cât de mult îmi displace să dorm singură.

– Da, bine. Și apoi, chiar dacă următoarele cuvintele erau o minciună, știa că trebuia să le rostească: Și mie mi-a fost dor să te țin în brațe.

Și apoi ea îi oferi din nou acel zâmbet... acela care îi crea un gol în piept, reușind în același timp să-l facă să se simtă recunoscător pentru că i-l dăruise. Și undeva, în sinea lui, știa că înainte să fi terminat tot ce avea de spus și de făcut, ea îi va aduce moartea.

Trebuia să doarmă cu ea. Dar înainte de asta, avea nevoie de un pic de whisky. Cu puțin noroc, Ashe și Locke mai erau încă treji, i se vor alătura și astfel va avea o scuză să nu se întoarcă în patul ei, până când nu era complet și binecuvântat de beat.

Se întâlni cu ei și cu Minerva pe scări. Tocmai se îndreptau spre camerele lor.

– Ați vrea să bem un pahar înainte de culcare?

În clipa aceea ar fi acceptat cu brațele deschise până și companie ducesei. Femeia avea reputația că îi cam plăcea să tragă la măsea și, de altfel, cam toate lucrurile păcătoase. Și acesta era unul dintre motivele pentru care era o pereche grozavă pentru Ashe.

– A fost o zi lungă, Grey, zise Ashe. Plănuim să plecăm devreme mâine-dimineață, așa că ar fi mai bine ca eu și Minerva să încheiem seara aici.

– Somn ușor, atunci.

În timp ce cuplul trecea pe lângă el, ducesa întinse mâna și îl strânse de braț ușor și încurajator.

– În timp ce ai grijă de Julia, nu uita să ai grijă și de tine.

El rânji.

– Tocmai mă duceam să am un pic grijă de mine în bibliotecă. Și de îndată ce rosti acele cuvinte, înțelese că Albert nu ar fi spus niciodată așa ceva. Din fericire, Minerva nu-l cunoștea suficient de bine pe fratele său ca să știe asta. Ashe însă se încruntă și clătină din cap înainte de a o lua de talie pe soția lui.

– Hai să mergem la culcare, iubito!

Așteptă ca soții să dispară pe coridor, după care își îndreptă atenția către Locke.

– Ashe avea dreptate. Chiar dacă Albert și Julia aveau dormitoare separate, fratele meu dormea mereu în patul soției sale. Tocmai a menționat că-i e dor să-l aibă cu ea pe soțul ei. Am nevoie de un pahar de ceva ca să pot onora acest anume obicei al lui. Și aș prefera foarte mult să nu beau singur.

Locke își încrucișă brațele la piept și se sprijini de balustradă.

– Adică ai de gând să te duci în patul Juliei duhnind a whisky?

– Mă gândeam că am nevoie de puțină tărie. Trebuie să-mi amorțesc un pic simțurile, ca să nu fac vreo prostie.

– Să-ți amorțești simțurile *înseamnă* să faci o prostie.

Îi venea să izbească cu pumnul în perete. Ura când Locke avea dreptate, dar nu credea că avea o altă opțiune.

– E femeie. Dacă mă sui în pat cu ea, mădularul meu o să reacționeze imediat.

– Și ea probabil se așteptă la asta. Se presupune că ești soțul ei.

El își trecu agitat ambele mâini prin păr și ocări aprig înainte de a recunoaște:

– Nu știu cum să dorm cu ea!

Locke rămase încremenit o clipă, holbându-se la el.

– Doamne, Edward... Grey! Nu ești virgin, ce Dumnezeu!

– Nu. Dar ce fac cu mâinile?

– Pardon?

Edward răsfiră degetele disperat.

– Îi cuprind sânul? Îi cuprind spatele? Nu știu ce se așteaptă să fac.

Locke ridică indiferent din umeri.

– Doar ține-o în brațe și atât.

Mai ușor de zis, decât de făcut. Albert nu-i împărtășise niciodată aspectele intime ale relației lui cu Julia. Și oare nu ar fi devenit suspicioasă dacă făcea ceva ce nu făcuse niciodată fratele său geamăn? Dacă reacționa într-un fel necaracteristic lui Albert? Gândul intimității sub așternuturi – chiar și dacă nu se uneau trupește – îl făcea să-l treacă toate apele.

– O să mă dau de gol.

– Nu mai analiza atâta totul. Pleacă de la premisa că are nevoie doar de un pic de alinare. De o asigurare că nu s-a schimbat nimic între ea și soțul ei cât au fost despărțiți.

– Dar s-a schimbat totul. Asta-i și blestemata de problemă. Se trase de ureche tare și fără milă, după care își mută privirea spre foaierul care se ramifica în mai multe coridoare – dintre care unul ducea spre bibliotecă și solar. Oftând din toți rărunchii, se întoarse spre dormitoare, cu Locke alături, și începu să se târască în sus pe scări, ca și când ar fi încercat să cucerească un munte uriaș și periculos. Pleci și tu mâine-dimineață devreme?

– E un drum lung până la Havisham.

– Nici măcar n-am apucat să te întreb ce mai face tatăl tău, zise el și se opri în fața ușii dormitorului său. Rugase servitorii să-i pregătească o baie înainte de a se duce în patul soției fratelui său, pentru o noapte lungă și interminabilă.

– Starea lui se deteriorează pe zi ce trece, spuse Locke. Ar trebui să vii să-l vizitezi după ce naște Julia.

– O să-i spui adevărul despre ce se întâmplă?

Locke încuviință din cap.

– Vreau să mă asigur că în timpul care i-a mai rămas pe acest pământ jelește pierderea cui trebuie. Dar nu-ți face griji, secretul tău e în siguranță. N-are cui să-l spună în mlaștini.

– Cu excepția fantomei mamei tale. Cred că am văzut-o o dată...

Locke îi aruncă un rânjet.

– Toată lumea crede că a văzut-o. Dar e doar un fuior de ceață. Nu există fantome.

– Totuși, am cumva senzația că, dacă mă uit spre mausoleu, o să-l zăresc pe Albert privindu-mă la rândul său. Și nu vreau să-l dezamăgesc.

– Atunci, în noaptea asta ține-o în brațe pe văduva lui un pic mai strâns decât crezi că ar trebui.

Și cu acest ultim sfat, prietenul său se răsuci pe călcâie și porni spre dormitorul lui, lăsându-l pe Edward să se holbeze după el. În toate zilele, orele și minutele care trecuseră de la moartea lui Albert, fusese atât de mistuit de propria vinovăție pentru rolul pe care-l avusese în cele întâmplate, încât nu se gândise niciodată la Julia, atribuindu-i acel termen solemn: văduvă.

Capitolul 4

Cu un foc mic și confortabil arzând în vatră și cu o lampă care arunca o strălucire difuză de la locul ei de pe noptieră, Julia se băgă sub așternuturi, cu mâinile strânse pe piept, ascultând zgomotele familiare, care veneau din dormitorul lui Albert. Oare pusese să i se pregătească o baie? Se auzeau atâția oameni intrând și ieșind, încât nu vedea cum ar fi putut fi altceva.

I-ar fi plăcut la nebunie să se dea jos din pat, să se ducă în camera lui, să îngenuncheze și să îl spele pe spate. I-ar fi plăcut la nebunie să simtă cum îi vibrează pieptul când gemea mulțumit. Și în cele din urmă ar fi trecut la părțile și mai interesante ale trupului său. Atunci el ar fi sărutat-o prelung, și degetele lui nerăbdătoare i-ar fi descheiat nasturii de la cămașa de noapte. În scurt timp s-ar fi cuibărit în patul

lui, cu trupul său încă umed alunecând peste al ei. Îi plăcea ideea de a ști cât de mult o dorea.

Totuși, nu se putea convinge s-o facă. Nu, din moment ce nu mai făcuse niciodată asta, și cu atât mai mult acum, când relația lor părea straniu de tensionată. Și deși nu se așteptase la așa ceva, simțea în stomac fluturași mai tare decât în noaptea nunții. Era vorba despre Albert. Știa la ce să se aștepte. Doar că nu era tocmai adevărat. Trecuseră patru luni lungi... interminabile... de când nu mai fusese în patul ei. Și, la drept vorbind, dacă ar fi fost să fie pe deplin sinceră cu ea... ei bine, uitase anumite lucruri, pe care crezuse că le va ține minte pentru totdeauna: cum se simțea corpul lui... mirosul lui. Căldura lui.

Nu mai erau la fel de relaxați unul în preajma celuilalt ca înainte să plece el. Știa că suferința lui era un factor important care trebuia luat în considerare. Și la fel și întreaga furtună stârnită în viețile lor de moartea fratelui său geamăn. Prezența lui Edward era mereu acolo... plutind între ei ca o nălucă și împiedicându-i să se relaxeze complet.

Și apoi mai erau și schimbările care aveau loc cu ea. De la noua formă pe care o luase trupul ei, până la însăși esența din care era plămădită. Putea să râdă în hohote într-o clipă și să plângă cu lacrimi amare în următoarea. Chiar și camerista ei începuse să se poarte cu mănuși, pentru că nu știa niciodată când ar fi putut să aibă o criză de plâns sau de furie. Și era îngrijorător să simtă că uneori nu se putea controla.

Poate că această distanță care se crease între ei se datora tocmai dispoziției ei schimbătoare.

Pe măsură ce minutele treceau, începu să-și dorească să fi cerut și ea să i se pregătească o baie, chiar dacă se îmbăiase în acea dimineață și se spălase în lavoar înainte de a se îmbrăca în cămașa de noapte.

De ce se preocupa atât de mult de pregătirea de culcare, dacă nu vor face altceva decât să doarmă împreună? Cu toate astea, nu putea nega micul fior de plăcere când se gândea cât de grijuliu era. Albert era mereu atent... uneori prea atent. De parcă s-ar fi temut că orice pas greșit l-ar fi făcut să piardă iubirea ei. Dar asta era imposibil. Nu va iubi niciodată pe nimeni altcineva așa cum îl iubea pe el. Și începuse să se îndrăgostească de el de când o condusese prima dată în pași de vals pe ringul de dans.

Ușa care le separa dormitoarele se deschise și fluturașii porniră într-un zbor frenetic din stomacul ei până în piept. Îl urmări pe soțul

ei cum intră în cameră, cu halatul strâns legat în jurul taliei. Îi oferi un zâmbet mic, după care se duse la șemineu, ridică vătraiul și ațâță lemnele din foc.

– Ți-e frig? o întrebă el.

Julia pricepu atunci că amâna să vină la ea. Poate că și el observase că lucrurile între ei nu erau întru totul cum ar fi trebuit.

– N-o să-mi mai fie, dacă vii lângă mine în pat.

Albert lăsă jos vătraiul și se apropie de pat, cu privirea ațintită spre lampă.

– Vrei să lăsăm lumina aprinsă?

– Nu.

Stinse apoi flăcăruia lămpii și umbrele apărură în încăpere, dansând în ritmul focului care țopăia în șemineu. Își dezlegă cordonul, se dezbrăcă de halat și îl aruncă la picioarele patului. Julia simți imediat cum i se usucă gura, la vederea pieptului său dezgolit, și roiul de fluturași zburdalnici coborî un pic mai jos. Se blestemă de îndată pentru că nu îl rugase să lase lumina aprinsă.

El se strecură între așternuturi și se așeză confortabil pe spate. Ea se întoarse pe o parte și-și puse mâna pe pieptul lui, savurând căldura pielii lui.

– E prima dată când nu porți cămașă de noapte în pat.

Îl simți încordându-se sub degetele ei.

– În Africa era insuportabil de cald. M-am obișnuit să dorm dezbrăcat.

Julia își alunecă degetele în jos pe pieptul lui și spre betelia indispensabililor săi, pe care presupunea că îi purta din considerație față de sensibilitățile ei.

– Poate că vom dormi amândoi goi după ce se naște copilul.

El îi prinse degetele rătăcitoare și își întoarse capul. Chiar și în întuneric, ea putea simți intensitatea privirii lui. Își simți obrajii îmbujorați și calzi și se forță să afișeze un zâmbet curajos.

– Cred că ar fi minunat.

Îi duse mâna la buze și îi sărută degetele. Fluturașii se liniștiră, o căldură plăcută o năpădi și simți că tandrețea gestului ei îi umple ochii de lacrimi.

– Știu că nu am fost tocmai în apele mele în ultima vreme...

– Șșșt! E în regulă, îl alină ea. Cred că ne-a fost mai greu decât ne-am fi așteptat să stăm despărțiți atâta timp. Nici eu nu m-am gândit că nu o să mă simt în largul meu când aveai să te întorci.

– Să știi că nu vreau deloc să te fac să se simți inconfortabil.

Degetele lui erau încă înfășurate în jurul alor ei, ținând-o strâns. Conexiunea aceea fantastică dintre ei era încă acolo. Va fi mereu acolo.

– Nu vreau să sugerez că e vina ta. E doar din cauza situației în care ne aflăm, iar faptul că am stat atât de mult fără tine... ca să fiu complet sinceră, mă face să cred că am uitat și lucruri pe care nu credeam că am să le uit vreodată. De exemplu, cum e să fiu cu tine. M-am cam obișnuit să văd numai de mine și de propriile nevoi. Pe de altă parte, cât ai fost plecat, nu a trebuit să am grijă decât de mine. Și acum că ești din nou acasă, trebuie să mă reobișnuiesc să fiu soție. Nu e vorba că mă deranjează. Pentru că nu mă deranjează deloc. E doar faptul că uneori mă simt un pic ciudat pentru că nu știu exact cum să mă port cu tine sau ce să spun.

El se întoarse atunci pe o parte și își lipi fruntea de a ei.

– Îmi pare rău că nu sunt bărbatul cu care te-ai căsătorit.

– Nu trebuie să-ți ceri scuze pentru nimic. Nu înțelegi? Amândoi ne-am schimbat într-o oarecare măsură și trebuie doar să ne cunoaștem din nou.

Se rezemă și îi cuprinse obrazul în palmă.

– Ești atât de... perspicace. Credeam că sunt singurul care simte că nu te mai cunoaște.

Ea întinse ușor mâna și-și dădu părul de pe frunte.

– Singurul lucru care nu s-a schimbat este că te iubesc dincolo de orice imaginație.

Albert o sărută pe frunte.

– Mă simt mic și umil în fața ta.

Își lăsă apoi brațele în jurul trupului ei și o trase la piept. La pieptul acela lat și minunat.

– A fost o zi lungă. Ce-ai zice să dormim un pic?

Julia încuviință din cap și încercă să nu se lase deranjată de faptul că nu îi confirmase și el că o iubea. Înainte, de fiecare dată când îi declara că îl iubește, se grăbea să o asigure că o iubea la rândul lui. Privind în retrospectivă, își dori din tot sufletul să nu îl fi încurajat să plece în expediția aceea cu fratele său.

Puiul de gorilă se uită spre ei de sub lăstăriș.

– E adorabilă! Uită-te la ochii aceia mari și căprui! Doamnele o să se îndrăgostească de ea pe loc.

– Nu te apropia prea mult.

– E totul bine. E o scumpete. Uite ce dornică e să vină la mine.

– Ai avut mereu un talent aparte la a le fermeca pe doamne.

– Ar trebui s-o luăm cu noi înapoi acasă. Gândește-te numai câtă atenție vom atrage asupra noastră. Și Julia, fără îndoială, ar adora-o.

– Nu sunt sigur că e o idee bu...

Răgetul acela înspăimântător spintecă visul, trezindu-l din somn, la fel cum se întâmplase în fiecare noapte de la moartea lui Albert. Stătea în capul oaselor, respirând greu și ud leoarcă de o sudoare rece. Nu își amintea să se fi ridicat. Iar reminiscențele coșmarului îl făceau să tremure incontrolabil.

– Albert?

– Iartă-mă că te-am trezit. Culcă-te la loc. Se dezveli, se dădu jos din pat și se îndreptă cu pași mari spre șemineu. Flăcările dinăuntru scăzuseră considerabil și erau pe punctul de a se stinge cu totul. Îngenunche în fața vetrei și așeză grijuliu încă un lemn în jarul muribund. Mai adăugă niște surcele și privi cum se aprinseră. Îi era frig. Îi era al naibii de frig. Se simțea la fel de rece precum era acum fratele său. Avea nevoie să se încălzească. Trebuia să-și oprească dinții din a clănțăni.

Avea nevoie disperată ca acel coșmar terifiant să înceteze. Simțea că nu mai putea respira. Avea senzația că întreaga căldură opresivă a junglei îl sufoca încă. De ce se îndepărtaseră de tabără fără călăuzele lor? De ce naiba Albert trebuise să fie atât de al naibii de bun observator și să vadă puiul acela de gorilă? De ce trebuia să observe mereu totul? De ce el, unul, nu avusese pușca pregătită, în loc să o balanseze inutil pe umăr?

– Poftim, ia o gură din asta.

Edward făcu un efort aproape supraomenesc și se uită spre mâna mică care îi întindea un pahar. După care ridică privirea spre ochii aceia albaștri superbi, plini de îngrijorare și teamă.

– De unde ai luat ăsta?

– Din camera lui Edward. E whisky. O să te ajute să te liniștești.

Oare cât timp rămăsese ancorat în urmările coșmarului? Și de unde naiba știuse ea că va găsi whisky în camera *lui Edward?* Luă paharul și goli aproape o jumătate din conținut dintr-o singură înghițitură lungă. Savura senzația de arsură pe care i-o lăsa pe gât și simțea cum toată căldura aceea i se răspândea prin piept.

– Acesta e motivul pentru care nu ai dormit cu mine până acum, nu-i așa? zise ea.

Nu era, dar încuviință din cap, oricum.

– Visai despre Africa?

El își întoarse atenția înapoi spre foc.

– Tot revăd scena în minte... acea ultimă după-amiază. Lumina soarelui care se prelinge printre frunze... larma pe care o fac insectele și creaturile sălbatice, în timp ce-și văd de viața de zi cu zi. Rareori este liniște în junglă. Toate amănuntele acelui moment mă batjocoresc. Îmi amintesc în detalii vii.

– Nu mi-ai spus până acum ce s-a întâmplat de fapt. Spune-mi acum.

– Julia...

Ea își așeză mâna pe umărul lui și îl strânse încurajator.

– Descarcă-te de povara asta.

Știa că nu ar trebui s-o facă. Dar aproape că îl devora pe dinăuntru.

– Am... ăăăă... își drese glasul. El a... era după-amiaza devreme. Exploraserăm jungla toată ziua și ne-am oprit să mâncăm și să bem un pic de ceai. Am auzit un zgomot și m-am dus să investighez, cu pușca pregătită. A venit și el. El l-a văzut primul. Era mereu bun la asta. La a observa lucruri... chiar și când eram copii...

Vocea lui se stinse ușor și se pomeni prins într-un vârtej al amintirilor, care îl ducea înapoi ani în șir. Ea îl mângâia pe umăr cu mișcări circulare.

– Ce a observat?

– Un pui de gorilă. Era mic și avea niște ochi uriași... și era al naibii de adorabil.

Simți cum Juliei îi tresăriră degetele și înțelese imediat că o luase prin surprindere folosirea expresiei „al naibii". Trebuia să țină minte că Albert nu folosea niciodată expresii tari sau un limbaj vulgar când se afla în preajma ei.

– S-a apropiat de el, s-a lăsat într-un genunchi și a început să se joace cu el. Eu am rămas mai în spate și doar mă uitam. Părea fericit. Zâmbea și râdea, în stilul său caracteristic. Chiar gâdila creatura aia mică. Și eu eram atât de bucuros că eram acolo... că plecam împreună în expediția aceea... Și apoi s-a auzit un... un... răcnet înspăimântător. Altfel nu știu cum l-aș putea descrie. Puteam să jur că s-a cutremurat pământul. Și apoi o gorilă monstruoasă l-a apucat pe fratele meu și l-a azvârlit de un copac, ca și când nu era nimic... ca și când nu ar fi fost mai mult decât o coală de hârtie aruncată pe jos. Nu știu de câte ori l-a izbit de pământ înainte să reușesc să mă mobilizez

și să împușc bestia aia în ceafă. Dar era prea târziu. Fratele meu era deja mort.

Ea își înfășură brațele în jurul umerilor lui și îl strânse tare. Tremura. Ridică mâna și și-o apăsă pe gură.

– Oh, Albert! Ce îngrozitor! Îmi pare foarte rău. Nici nu știu ce altceva să spun.

– Nu mai e nimic de spus. Cred că a murit de la prima lovitură. *Era o minciună.* Dar nu voia ca ea să știe adevărul. Nu când soțul ei era de fapt cel care zăcuse acolo cu trupul frânt și pe moarte. Nu a suferit prea mult. E posibil ca nici măcar să nu-și fi dat seama. S-a întâmplat totul foarte repede. Inspiră adânc, cutremurându-se. Nu ar fi trebuit să-ți împărtășesc un lucru așa îngrozitor în starea în care te afli.

– Știu că nu mă crezi, din cauza celorlalte sarcini pe care le-am pierdut, dar nu sunt deloc atât de delicată. Trebuie să împărtășești totul cu mine. Nu trebuie să ții în tine.

El termină whisky-ul și lăsă paharul deoparte.

– Mai bine? îl întrebă ea.

În mod uimitor, se simțea mai bine. Și nu credea deloc că asta se datora numai whisky-ului. Se forță să-i întâlnească ochii și îi susținu privirea.

– Da. Nu mai tremura, nici dinții nu-i mai clănțăneau. Iar frigul din oase părea să fi dispărut. Mulțumesc pentru whisky. Era exact ce aveam nevoie.

– Am încercat să te trezesc, când ai început să te zvârcolești.

Se zvârcolise în somn?

– Te-am rănit?

Ea clătină din cap și îi mângâie șuvița umedă de păr de la tâmplă. Avea degete atât de blânde...

– Nu. Dar mi-a frânt inima să te văd suferind astfel.

Nu merita deloc ca ea să simtă un astfel de chin îngrozitor din cauza lui. Nu merita să-și facă griji pentru el.

– Cred că ar fi mai bine să dorm în camera mea până când încetează coșmarurile.

Și totuși... cum ar fi putut renunța la tot confortul sufletesc pe care i-l oferea, îngenunchind lângă el, mângâindu-i umerii și spatele cu mâna ei mică și delicată? Mâna ei pe pielea lui dezgolită se simțea atât de al naibii de bine! Dar nu merita să fie atins. Nu merita să fie alinat.

„Soțul tău e mort din cauza mea!", și-ar fi dorit să-i strige. Dar trebuia să se mai prefacă un pic. Trebuia să fie mai puternic decât

fusese vreodată. Și-ar fi dorit ca Albert să fie aici acum, ca să-i dea un pumn, de dragul vremurilor bune. Și-ar fi dorit să fie aici ca să-i poată mărturisi toate sentimentele confuze care se învolburau în el. „Ai observat vreodată cât de mici sunt picioarele soției tale?"

– Doamne! Mi-e atât de dor de el! mârâi el. Mi-e al naibii de dor de el.

– Știu, spuse ea și îl strânse în brațe, ca și când trupul ei ar fi fost o mantie menită să-l protejeze de stihiile înfricoșătoare. Știu.

Doar că de unde ar fi putut ști, de fapt? Albert fusese o parte din el. Conectat la sufletul său prin tragedie și victorie. Și acum nu mai era. Se simțea ca și când fusese izbit în piept cu un baros care-l trezise la realitate...

Dar apoi îi atrase atenția o zbatere ușoară în șale.

– Ce naiba a fost asta?

Julia se dezlipi de trupul său, îi luă mâna și i-o lipi de burta ei.

– Julia...

– Șșșt! Așteaptă... șopti ea, atât de încet, încât aproape nu o auzi din cauza focului care trosnea în șemineu.

Și apoi simți din nou mișcarea aceea în palmă. O unduire ușoară, care îi făcu mintea să i se golească de orice altceva, cu excepția unui singur gând: Acesta era încă un moment pe care i-l fura fratelui său.

Ea îi oferi un zâmbet sublim.

– E fiul tău.

Se încruntă imediat. Și mai devreme se referise la copil ca la un fiu.

– De unde știi că e băiat?

– Pur și simplu, știu. Femeile știu instinctiv tot felul de lucruri. Și mai știu și că acesta va rămâne cu noi până la sfârșit. Când mai ai coșmaruri, amintește-ți doar că în curând vei avea în mâinile tale o viață nouă.

I se puse imediat un nod în gât și simți cum i se strânse inima în piept... atât de tare, încât o clipă se temu că nu va mai respira niciodată. Se aplecă ușor și o sărută pe burtă, lângă locul în care mâna ei se odihnea peste a lui. După aceea îi întâlni privirea.

– Orice s-ar întâmpla, Julia... oricât de schimbat vei descoperi că sunt... să știi că nu e nimic pe lume pe care să-l doresc mai mult decât ca acest copil să se nască sănătos și puternic. Nu-mi doresc nimic mai mult decât ca tu și el să fiți bine și fericiți.

Și în timp ce-și lipi obrazul de al ei, îi simți degetele mângâindu-l cu blândețe pe păr. Și atunci, își dădu seama că niciodată în viața lui gura sa nu grăise ceva mai adevărat de atât.

Edward se trezi constatând că, în mod evident, mădularului său nu-i păsa câtuși de puțin al cui posterior superb era lipit de el sau cât de nepotrivit era să o înghiontească astfel pe femeia pe care nu ar fi trebuit să o dorească niciodată.

Când se întorseseră în pat spre dimineață, o strânsese în brațe, pentru că își dorise să o simtă aproape. Își dorise să o aline, la fel cum îl alinase ea pe el mai devreme. Nu că ea ar fi fost conștientă că avea nevoie de vreo alinare... dar va înțelege asta în cele din urmă. Și poate dacă erau tandri unul cu altul acum, va fi mai dispusă să-i accepte condoleanțele mai târziu.

Și reușise să țină la distanță eventualele coșmaruri, concentrându-se la cât de moale era pielea ei și la cât de maleabilă o simțea în brațele sale. Și la parfumul ei amețitor de trandafiri. Și ori de câte ori îi dansase prin minte imaginea ei goală, o împinsese deoparte... însă năluca aceea continuase să îl tachineze chiar și de la distanță. Era soția fratelui său. Eșuase lamentabil în încercarea de a-și aminti de celelalte nenumărate femei care trecuseră prin viața lui de-a lungul anilor. Și ultimul gând care-i zburdase prin minte înainte să adoarmă fusese la picioarele mici ale Juliei, cuprinse de mâinile lui mari.

Îl trădase pe Albert în grădină în noaptea aceea de demult. Cu siguranță, nu avea de gând să-l trădeze din nou și după moarte. Trebuia doar să-și ducă la bun sfârșit promisiunea pe care i-o făcuse și apoi o va termina cu ea.

Se ridică ușor și îi studie profilul. Părea atât de inocentă când dormea, cu o mână strânsă pe pernă și cu degetele celeilalte mâini unite cu ale lui și odihnindu-se un pic mai jos de sânii ei. Putea simți ridicările și coborârile ușoare ale respirației ei. Îl încerca o dorință nebunească de a se apleca și mai mult și de a-i săruta ușor buzele întredeschise.

Noaptea trecută îl îngenunchease deja cu bunătatea ei. Nu se așteptase la asta și fusese complet luat pe nepregătite. Trebuia să rămână vigilent, ca nu cumva să devină prea relaxat în preajma ei și să-și dezvăluie din greșeală adevărata identitate și să se dea de gol.

Julia flutură din gene și deschise ochii, iar el se pomeni privind în adâncurile tulburătoare ale unui ocean în care s-ar fi putut îneca foarte ușor.

– Bună dimineața, zise ea încet.

Și-ar fi dorit să o strângă în brațe și să rămână cu ea pentru tot restul zilei. În schimb, își drese glasul și zise:

– Cred că ar trebui să mă duc să văd ce fac oaspeții noștri.

– Probabil. O să cobor și eu după micul dejun.

Dar înainte să aibă timp să descifreze acea afirmație, se auzi o bătaie în ușă.

– A venit, zise ea. I-am spus lui Torrie să nu mă lase să dorm prea mult.

– Ne vedem mai târziu atunci, zise el și o sărută rapid pe tâmplă, înainte de a-i părăsi patul și a se duce în camera lui.

Se sprijini de ușa închisă și oftă adânc, în timp ce o asculta spunându-i cameristei că putea intra. Reușise să treacă de noaptea aceea fără să se dea de gol, chiar dacă existaseră destule momente în care își dorise foarte mult să-i mărturisească totul. Nu trebuia să uite că era bună cu el numai pentru că îl credea Albert.

Îndepărtându-se de ușă, trase tare de clopoțel pentru a-și chema valetul. Apoi înlemni imediat. Când începuse să-l considere pe Marlow valetul său, și nu al lui Albert? Se gândi apoi că probabil era un lucru bun că începuse să se obișnuiască cu acest rol. Trebuia doar să țină minte că nimic din toate astea nu era permanent. De îndată ce avea să vină pe lume moștenitorul, el nu va fi altceva decât tutorele moșiei nepotului său, până când acesta ajungea la vârsta majoratului. După aceea își va putea continua viața. Nu trebuia să se simtă prea confortabil aici.

Julia era sigură că purta în pântec un băiețel. Fără îndoială, femeile simțeau astfel de lucruri. Nici nu voia să piardă din vedere că moștenitorul fratelui său va apărea curând.

După ce valetul îl pregăti pentru ziua în curs, Edward își croi drum spre salonul unde se servea micul dejun. Ashe și Locke stăteau deja la masă. Se uitară amândoi în sus, îl studiară îndeaproape făcându-l să se întrebe dacă nu cumva îi crescuse o pereche de coarne.

– Cum a fost noaptea care a trecut? îl întrebă Ashe.

– Agitată. Julia ia micul dejun în pat.

– La fel și Minerva. Așa fac doamnele de obicei.

Și în timp ce se îndrepta spre bufet, aproape că se întrebă dacă acest lucru era adevărat în legătură cu toate doamnele. Experiențele lui cu femeile de obicei nu-i oferea luxul de a zăbovi cu ele până la micul dejun. Se întrebă ce altceva nu mai știa despre ele.

Aproape că se așeză pe scaunul de lângă Ashe, dar, din fericire, își aminti că locul său era acum în capul mesei. Până acum evitase acest moment, mâncând în camera sa. Îi simțea pe Ashe și pe Locke studiindu-l atent și se întrebă dacă își dădeau seama de bătălia crâncenă din sufletul său. Trebuia să se așeze pe scaunul acela, ca și când stătuse pe el toată viața sa adultă. Le evită privirile, puse farfuria pe masă, după care trase scaunul și se așeză. Și în clipa aceea fu din nou copleșit de un sentiment devastator de pierdere. Oare va putea sta vreodată aici, fără să se simtă ca un uzurpator? „E ceva temporar, doar până când se naște moștenitorul!"

Cu gesturi nonșalante, începu să-și taie șunca.

– Și ce altceva mai fac doamnele?

– Ne lasă pe noi, domnii, să așteptăm, zise Ashe, de parcă nu ar fi fost conștient de emoțiile care-l devastau pe Edward. De parcă ar fi fost obișnuit ca Edward să stea în capul mesei.

– Ne conduc ușor, dar sigur, spre nebunie, zise Locke în același timp.

Edward rânji și se uită de la unul la altul.

– E clar că toți vedem femeile în mod diferit.

Și servitorii aveau urechi, chiar dacă erau plătiți bine ca să-și țină gura. Ar fi vrut să-i poată expedia afară din cameră pe majordom și pe lacheu. În schimb, sorbi din ceai și se abținu să-și mai pună zahăr.

– Știu cât de mult suferi, zise Locke încet. Dacă vrei, aș putea să mai rămân câteva zile ca să te ajut să-ți pui în ordine afacerile moșiei după voiajul lung.

– Ești foarte amabil, dar nu e nevoie. Mă simt în stare să mă întâlnesc cu administratorul mai târziu în dimineața asta.

De mai multe ori când venise în vizită, Edward stătuse în bibliotecă și îl observase pe Albert gestionând afacerile de la moșie. Deși fusese nerăbdător și dornic să plece la distracție, cu siguranță reținuse măcar câteva lucruri.

– Ei bine, dacă se întâmplă să ai nevoie de ajutor, nu ezita să-mi spui, insistă Locke.

– Mă tem că eu nu pot să fac acest lucru, spuse Ashe. Mie mi se pare mult mai complicată administrarea unei moșii, decât lui Locke.

– Devine mai ușor cu timpul. Și ajută și dacă ai crescut acolo. Și deși regret nespus că nu ai putut locui la moșia ta până când n-ai ajuns la vârsta majoratului, sunt extrem de recunoscător că v-am avut pe amândoi la Havisham, și astfel nu m-am simțit singur. Afișă

un rânjet mic, după care se uită la Edward. Îți amintești când fratele tău a găsit o modalitate să ne urcăm pe acoperiș?

Sosiseră la Havisham doar de câteva zile.

– Plănuiam să fugim împreună. Spera să poată zări moșia Evermore de acolo, ca să știm în ce direcție să o luăm.

– A fost prima mea aventură adevărată. Eram îngrozit că o să alunec.

– Nu ai fi ajuns prea departe. Eram legați cu toții cu o frânghie în jurul taliei.

– Asta nu ar fi asigurat altceva decât să cădem împreună.

– Tocmai asta era și ideea, zise Ashe. Dacă pica unul dintre noi, picam cu toții.

– Mie nu așa mi-a explicat fratele meu.

Ashe ridică din umeri.

– Dar acesta era adevărul. Ne-am împrietenit foarte repede. Uimitor de repede, de fapt.

Deveniseră mai mult decât prieteni. Deveniseră aproape ca frații.

– Îți amintești când au venit în sat țiganii? întrebă Locke. Fratele tău voia să fugim cu ei.

– S-a îndrăgostit de una din fete, mărturisi Edward. L-a lăsat să o sărute. Și-a făcut griji foarte mult timp că o lăsase grea.

– Dintr-un sărut? întrebă Ashe.

Edward rânji.

– Aveam zece ani atunci. Ce știam noi? În cele din urmă și-a făcut suficient curaj să-l întrebe pe marchiz.

Locke făcu ochii cât cepele.

– Ah! De-aia ne-a dus la fermă ca să vedem cum se împerechează caii?

Edward chicoti.

– Bănuiesc că da. Și-mi amintesc toate întrebările pe care le aveam după aceea. Nu că am fi îndrăznit să-i adresăm vreuna cu voce tare.

– Ar fi făcut mai bine să ne ducă la un bordel, spuse Ashe.

– Eram doar niște flăcăi. Nici nu ne-ar fi lăsat să intrăm acolo. În plus, am amintiri frumoase despre timpul pe care l-am petrecut cu fiica fermierului câțiva ani mai târziu.

– Era o fată tare dulce, zise Ashe rânjind.

– Dar nu-i plăceau decât novicii. I-am spus că eram fratele meu, ca să mă bucur de două ori de experiență. Deși sigur s-ar fi supărat

pe mine dacă ar fi aflat că i-am zădărnicit șansa. Și apoi am aflat că și el petrecea timp cu o fată de la taverna din sat.

– Nu prea i-a plăcut niciodată concurența, zise Ashe.

– Da, dar și când își punea mintea cu noi, ne băga sub masă la băutură, sublinie Locke.

– Și apoi a doua zi când ne era la toți rău, el se plimba de colo-colo, umflându-se în pene, le aminti Edward, zâmbind.

– Atunci era enervant, își aduse aminte Ashe.

– La fel aș fi fost și eu, dacă nu aș fi suferit din cauza efectelor secundare.

– Oare cum reușea? întrebă Locke.

– Nu sunt sigur că el chiar bea alcool cot la cot cu noi, recunoscu Edward.

– Dar l-am văzut cu ochii noștri dând pe gât poșirca aia.

– Sorbea, nu o dădea niciodată pe gât. El umplea paharele, așa că doar făcea să pară ca și când îl umplea și pe al lui.

– Chiar crezi că ne păcălea?

Edward încuviință din cap.

– Da. Fratele meu n-a fost mereu un model de virtute.

– Zic și eu că nu, începu Ashe. Îți amintești când...

Julia le putea auzi râsetele pe măsură ce se apropia de salon. Zâmbi și se sprijini de perete și absorbi sunetul acela dulce de veselie, recunoscătoare că exista și bucuroasă că Albert îi avea pe prietenii săi ca să-l facă să uite de tristețe. Era ciudat cum putea distinge râsul lui Albert printre toate acele hohote și chicoteli. Era un pic mai rezonant și un pic mai liber... ca și când s-ar fi bucurat de viață un pic mai mult decât ei.

Fusese minunat să se trezească în brațele lui. Vor merge mai departe pas cu pas, zi după zi și, în cele din urmă, suferința aceea va dispărea. Chiar dacă începea să înțeleagă că era foarte posibil să nu-l mai aibă niciodată pe Albert la fel ca înainte. Și, în fond, cum ar fi putut? După ce petrecuseră multe luni despărțiți, nici ea nu mai era întru totul aceeași persoană. Nu mai petrecuse niciodată atât de mult timp fără protecția unui bărbat. Și chiar dacă îi fusese îngrozitor de dor de Albert, descoperise că timpul pe care-l petrecuse sigură o ajutase să fie mai puternică.

Când auzi pași care se apropiau, se uită în lateral și îi zâmbi Minervei.

– Ne ascundem aici? o întrebă Minerva, în timp ce se apropia.

– Trag cu urechea la râsetele lor. Mă temem că o să treacă foarte mult timp înainte să mai aud hohote de râs răsunând prin casa asta.

– Înțeleg. E ceva foarte satisfăcător în râsetele masculine.

– Nu-mi amintesc ca râsul lui Albert să fi fost vreodată atât de nestăpânit.

– Sunt altfel când nu se află și doamne prin preajmă.

– Îmi pare rău că va trebui să-i deranjăm, dar presupun că nu avem de ales.

– Înainte să descopere că suntem aici și-i ascultăm. Nu cred că vor aprecia prea mult că profităm de situație.

Cu siguranță, Albert nu ar fi apreciat asta deloc. Julia inspiră adânc și intră în salon. Râsetele se opriră imediat și fură înlocuite cu hârșâitul scaunelor pe podea, în timp ce domnii se ridicau în picioare.

– Nu am vrut să vă deranjăm, zise ea în timp ce traversa încăperea și se apropia de soțul ei. Părea mai puțin tulburat și semănând cu el însuși mai mult ca oricând. Și era extrem de recunoscătoare pentru prietenia pe care o legase cu acești bărbați.

– Terminaserăm, o asigură el.

– Mi-a plăcut să vă aud râzând.

– Tinerețea noastră ne-a oferit destule motive în acest sens. Ne aminteam de unele dintre momentele mai vesele.

– Dar trebuie să plecăm acum, zise Ashe. Cât vremea încă mai ține cu noi.

După aceea li se aduseră trăsurile, cuferele fură încărcate și în câteva minute se aflau cu toții afară, cu vântul rece șuierând în jurul lor.

– Să ne dați de știre dacă aveți nevoie de ceva, îi spuse Minerva Juliei.

Ea se gândi imediat că nu avea nevoie de altceva decât de puțin timp singură cu soțul ei. Albert vorbea cu ducele și cu vicontele, și era din nou foarte serios.

– Așa voi face. Mulțumesc mult.

În timp ce oaspeții se urcau în trăsurile lor, Albert veni lângă ea.

– E frig afară. Ar trebui să te duci înăuntru.

Julia îl luă de braț și își dădu imediat seama că era încordat.

– Începe să iasă soarele dintre nori. Mi-ar face bine un pic de soare.

El ridică mâna în semn de rămas-bun, când vizitiii zoriră caii s-o ia din loc. Le făcu și ea cu mâna, întrebându-se dacă lucrurile i se vor

mai părea vreodată normale. Și rămaseră acolo mult timp, uitându-se în depărtare, până când trăsurile dispărură din raza lor vizuală.

– Și acum? zise ea, sperând că nu se va retrage în camerele lui.

El rămase cu privirea ațintită spre drum, și asta o făcu să se întrebe dacă nu dorea și el să se fi aflat într-una dintre trăsuri.

– O să mă întâlnesc cu Bocock în scurt timp. Trebuie să mă duc să mă pregătesc. Cu mâna ei cuibărită pe brațul lui, o conduse în sus pe scări. Știu că am mai spus asta o dată... dar nu pot să-ți mulțumesc suficient pentru că te-ai ocupat de toate atât de bine. Nu știu cum m-aș fi descurcat fără tine.

– Sper să nu fii niciodată nevoit să afli.

Și atunci îl simți tresărind din nou. Probabil nici nu și-ar fi dat seama, dacă nu l-ar fi atins în momentul acela. Crezuse că legătura dintre ei se restabilise din nou în primele ore ale dimineții... dar acum simțea răceala pe care o emana mai tăioasă decât vântul care șuiera în jurul lor.

Capitolul 5

Stătuse deseori în biroul fratelui său, pe un scaun din apropiere, sorbind whisky și ascultând, atent doar pe jumătate, pentru că citea sau își plănuia următoarea aventură, în timp ce Albert discuta cu administratorul său despre moșie. Așa că Edward îl cunoștea deja pe Bocock și chiar crezuse că înțelegea cam tot ce se întâmpla pe domeniul contelui de Greyling. Dar după o oră de discutat diferite chestiuni cu administratorul, pricepu cu o claritate izbitoare că nu avea nici cea mai mică și afurisită idee despre tot ceea ce necesita atenția unui conte.

Când se deschise ușa și intră Julia, fu extrem de recunoscător pentru acea scurtă pauză. El și Bocock se ridicară în picioare.

– Îmi cer scuze că v-am întrerupt, zise ea încet și zâmbind senină. Dar mă gândeam că fac o plimbare prin sat.

Și probabil că i-ar fi spus să meargă liniștită... dacă nu ar fi părut atât de plină de speranță. Albert ar fi însoțit-o fără să stea pe gânduri, și asta însemna că trebuia să facă și el același lucru. Trebuia să-i dea impresia că era nerăbdător să petreacă timp în prezența ei.

– Ce idee minunată! Am să te însoțesc. Nu vom mai întârzia foarte mult.

– Atunci o să te aștept, da?

Se părea că îi cam plăceau întrebările retorice, pentru că fără a-i oferi ocazia de a răspunde, se așeză imediat pe un scaun din apropiere, își împreună mâinile în poală și aștepta. Se sili să zâmbească și să pară mulțumit, când în realitate și-ar fi dorit foarte mult ca ea să nu fi fost acolo, ca să fie martoră la bâjbâielile lui. Poate că Bocock nu va observa nimic, dar fără îndoială ea știa toate variațiunile cât de mici ale comportamentului soțului ei. Oare mai asistase la discuții administrative?

Dar nu își putea bate capul cu asta în clipa de față. Trebuia să se asigure că moșiile și proprietățile erau bine gestionate pentru nepotul care se va naște în curând. Încă vreo câteva săptămâni și nu va mai fi nevoie să pretindă că era contele. Totuși, va trebui să supravegheze în continuare veniturile, până când băiatul ajungea la vârsta majoratului. Prin urmare... cu cât înțelegea mai bine și mai repede tot ce implica asta, cu atât se putea asigura mai repede că moștenirea fratelui său va rămâne intactă. Se așeză din nou la birou. Bocock făcu același lucru.

– Uitându-mă peste rapoartele astea, am observat că a trecut ceva timp de când Rowntree n-a mai făcut plăți, zise Edward.

– Da, milord. După cum am discutat și înainte să plecați în călătorie, Rowntree consideră că din moment ce trei generații din familia sa s-au ocupat cu păstoritul pe terenul acela, acum îi aparține lui și nu ar trebui să mai plătească pentru dreptul ca oile lui să pască acolo. Erați hotărât să fiți îngăduitor, în speranța că se va răzgândi. Ei bine, nu s-a răzgândit. De fapt, mai sunt și alți doi arendași care nu au plătit de curând. Mă tem că e posibil să pierdeți controlul.

Era *posibil* să piardă controlul? Era al naibii de clar că exact asta se întâmpla. Oare Albert chiar crezuse că îngăduința era cel mai bun mod de a acționa? Știa că Albert evita confruntările de fiecare dată când era posibil, dar în cazul de față pur și simplu nu se mai putea.

– Vreți să vă reconsiderați poziția, milord? întrebă Bocock, iar Edward simți lipsa de respect din vocea lui.

– Ai grijă cum vorbești, Bocock. Nu ești singurul administrator din ținut.

– Mii de scuze, milord! Nu am intenționat să pun la îndoială...

– Nu am nici o problemă cu faptul că îmi pui întrebări. Te plătesc tocmai ca să supraveghezi lucrurile, să mă ții la curent cu ce se întâmplă și să mă sfătuiești. Dar nu voi tolera răspunsuri impertinente. Izbi apoi cu palma de catastif. Așa cum nu voi tolera nici un om care nu-și plătește datoriile.

Bocock își îndreptă spatele.

– O să vorbesc cu Rowntree.

– O să mă ocup *eu* de Rowntree. Dumneata discută cu ceilalți. Mă aștept să facă plățile. Mă aștept să le facă regulat sau o să aflu motivul pentru care nu o fac. Și dacă nu e un motiv al naibii de bun, o să-i ajut să-și împacheteze lucrurile și o să-i trimit să-și vadă de drum. La fel cum dumneata nu ești singurul administrator, nici ei nu sunt singurii fermieri.

– Cu tot respectul, milord. Arendașii nu sunt tocmai ușor de găsit. Fabricile și alte astfel de întreprinderi oferă un trai mai bun unui om.

– Atunci terenul poate să rămână necultivat, deși suspectez că au mai rămas pe lume câteva suflete muncitoare, care ar primi cu bucurie ocazia de a lucra în aer liber, mai degrabă decât în cămăruțe înghesuite. Și dacă nu, atunci voi lucra pământul personal.

Bocock se încruntă și clipi uimit.

– Dar dumneavoastră sunteți lord.

Ca și când asta ar fi explicat totul.

– Intenționez să mă asigur că următorul conte de Greyling va avea o moștenire bună. Și am de gând să fac orice e nevoie ca să-i asigur viitorul.

– Desigur, milord.

Edward închise catastiful și îl împinse peste birou spre celălalt bărbat.

– Cred că am terminat aici.

– Și când veți vorbi cu Rowntree?

– În după-amiaza asta.

Bocock zâmbi.

– Văd că nu pierdeți vremea.

– În ultimul timp am învățat că viața e un lucru foarte fragil. E mai bine ca problemele să fie rezolvate de îndată ce apar, zise Edward și se ridică în picioare.

Bocock sări și el din scaun, jucându-se agitat cu borul pălăriei.

– Din nou, milord, îmi pare rău pentru pierderea dumneavoastră. Nu e ușor să pierzi un frate.

– Nu, nu-i deloc ușor. Dar pierduse destul timp. Acum trebuia să se ocupe de viitorul copilului fratelui său. O să ne întâlnim din nou peste două săptămâni, ca să vedem cum stăm.

– Foarte bine, milord. Omul se întoarse să plece și înclină ușor capul spre Julia. O zi bună, Lady Greyling.

Ea se ridică greoi din scaun. Era o mișcare destul de neelegantă, care nu ar fi trebuit să i se pară deloc fermecătoare lui Edward.

– Transmite-i complimentele mele soției dumitale, domnule Bocock.

– Așa voi face, milady.

Și apoi omul părăsi încăperea. Edward ar fi trebuit să poată răsufla ușurat în clipa aceea, însă Julia se apropia de el, așa că încercă să păstreze o fațadă, care spera din tot sufletul că oglindea comportamentul fratelui său.

– Nu te-am mai văzut niciodată atât de tranșant, zise ea, cu ochii strălucindu-i de admirație.

– Sunt foarte îngăduitor, până când cineva încearcă să profite. Atunci iese la iveală latura mea fermă.

Ea chicoti.

– Îmi place să te văd așa.

Nu putea nega că vorbele ei îi făceau plăcere.

– Nu-i pot lăsa pe arendași să creadă că ei conduc. Nu vreau să amân problema asta cu Rowntree. Poate ar trebui să te duci în sat fără mine.

– O să vin cu tine la Rowntree. Putem merge împreună de acolo.

Fiecare celulă din el urla că era o idee proastă. Dar știa că nu mai putea continua să inventeze scuze ca să nu se afle în compania ei.

– Minunat. Presupun că nu e tocmai sigur să călărești în starea ta.

– Da. Nu am mai riscat să călăresc de când am descoperit că sunt însărcinată. O să avem nevoie de o trăsură.

– O să pun să ni se pregătească una. Îți convine să plecăm într-o jumătate de oră?

– Perfect.

Așteptă ca ea să părăsească încăperea, după aceea se duse la bufet și își turnă un deget de whisky. Suficient cât să prindă putere.

Îl aștepta o după-amiază cu Julia. Ce ar putea merge prost?

Dădu pe gât dintr-o singură înghițitură lichidul de culoarea chihlimbarului, gândindu-se: „Stai să socotesc toate lucrurile care ar putea merge prost!"

*

Julia încercă să-și ascundă dezamăgirea, când descoperi că soțul ei aranjase să-i fie pregătită cabrioleta și ca un rândaș să stea alături de ea, servind ca vizitiu, în timp ce Albert călărea un armăsar magnific și mergea înaintea lor. Oare de ce o îndepărta? De fiecare dată când părea că se întorceau cât de puțin de apropierea pe care o împărtășiseră cândva, el se retrăgea în grabă. Și, deși era sigură că era ridicol, nu se putea abține să nu înceapă să se întrebe dacă nu cumva Edward o discreditase atât de mult în timpul călătoriei lor în Africa, încât Albert ajunsese să nu o mai iubească.

Capota trăsurii era ridicată, protejând-o de vânt, așa că nu putea da vina pe el pentru lacrimile care îi năpădeau ochii. Își făcuse speranțe mari pentru această mică excursie. Dar acum își dorea mai degrabă să se fi dus singură în sat. Pe de altă parte, nu era sigură că Albert mai avusese vreodată o postură atât de frumoasă pe cal. Și când nu se simțea rănită în mod exagerat – pentru că fără îndoială exagera și era absurdă – nu putea să nu recunoască faptul că era foarte mândră de încrederea în sine pe care o emana soțul ei în timp ce călărea.

Și ei îi plăcuse mereu să călărească. Dar nu mai îndrăznise s-o facă de când aflase că era însărcinată. Își dorea acest copil dincolo de orice rațiune, dar în același timp începea să se cam sature de tot răsfățul pe care îl primea – mai ales atunci când devenea un motiv pentru a pune distanță între ea și soțul ei.

Îi venea să urle. Sau poate că pur și simplu înnebunea, imaginându-și tot felul de lucruri care nu existau în realitate.

El coti undeva mai în față, și ei îl urmară cu trăsura. Julia zări căsuța în depărtare și oile care păsteau pe deal. Îl cunoștea pe Rowntree și pe familia lui. De Crăciun le aducea coșuri cu mâncare tuturor arendașilor.

Albert ridică pumnul, și grăjdarul opri imediat trăsura. Soțul ei întoarse calul și veni în spate, în dreptul ei.

– Rămâi aici, îi porunci el, după care descălecă și-i aruncă hățurile rândașului.

Și apoi se îndreptă cu pași mari spre căsuță. Rowntree ieși să-l întâmpine. Deși era aproape la fel de înalt precum Albert, avea o constituție considerabil mai solidă, dar comparându-i pe cei doi bărbați, observă că Albert era numai mușchi, forță și fermitate, în timp ce Rowntree începuse să se îngrașe.

Auzea numai tonurile vocilor lor, dar nu și cuvintele, așa că aproape îl apucă strâns de mână pe rândaș când deveni evident

că Rowntree era pus pe harță. Și apoi, dintr-odată, Albert îl apucă pe om de reverele jachetei și-l izbi cu spatele de peretele din față al casei. Se aplecă apoi și îi șopti ceva, iar Rowntree făcu ochii cât cepele. Albert vorbea foarte încet, și Julia abia dacă îl putea auzi. Dar înversunarea din glasul său tot îi trimitea un fior de neliniște. Și probabil avu același efect și asupra lui Rowntree, pentru că bărbatul corpolent începu imediat să încuviințeze din cap, frenetic. Apoi Albert îi dădu drumul, făcu un pas în spate, îi netezi reverele și îl bătu scurt pe umăr. Mai schimbară câteva cuvinte, după care contele se răsuci ferm și porni cu pași mari înapoi spre trăsură, unde luă hățurile înapoi de la rândaș.

Li se întâlniră privirile, iar ei îi trecu imediat prin minte că el nu se mai uitase niciodată atât de hotărât la ea – ca și când încerca să-i evalueze reacția, ca să se asigure că era mulțumită.

– Mai vrei să mergem în sat?

Ea încuviință din cap.

– Mă gândeam că o ceașcă de ceai și o prăjitură ar fi un mod plăcut de a ne petrece după-amiaza.

El îi oferi un mic rânjet.

– Mi-ar prinde bine un pic de relaxare. Să mergem, atunci!

Încălecă dintr-o singură mișcare fluidă, care-i făcu inima să tresară și o luă înainte, în timp ce rândașul zorea caii de la trăsură să-l urmeze. Probabil că își văzuse soțul urcându-se pe cal de o sută, de două sute de ori, de când erau împreună, așa că nu prea putea înțelege de ce în acest moment i se părea una dintre cele mai senzuale acțiuni la care asistase vreodată. Poate pentru că viața ei fusese incredibil de castă pe durata absenței lui. Cu siguranță, nu se uitase la alt bărbat – darămite să caute un înlocuitor pentru el. Nu se mai simțise niciodată atrasă de un alt bărbat, așa cum se simțea atrasă de el. Albert îi captase pe deplin interesul, încă de când îi fusese prezentat prima dată.

Atenția ei rătăcise numai o singură dată. Dar și atunci numai timp de un sărut în grădină, care nu ar fi trebuit să aibă loc niciodată.

După ce intrară în sat, el își opri calul în fața ceainăriei, descălecă și veni cu calul la trăsură, unde îi întinse hățurile rândașului și îi zise:

– Poți să duci calul înapoi la Evermore acum. O să conduc eu cabrioleta la întoarcere.

– Da, milord.

Cabrioleta se clătină când coborî omul.

Albert veni pe partea ei și îi întinse mâna. Ea își așeză ușor mâna într-a lui și, când degetele lui se strânseră în jurul alor ei, simți imediat toată puterea și siguranța pe care o emana.

– Am crezut că... începu Julia, dar se opri imediat, simțindu-se o mare prostuță.

El înclină ușor capul și ridică dintr-o sprânceană.

– Ce-ai crezut?

Ea îi studie o clipă chipul adorat și se întrebă în sinea ei de ce avea sufletul atât de împovărat de îndoieli.

– Am crezut că ai ales să mergi pe cal pentru că nu voiai cu adevărat să ieși la plimbare cu mine.

El îi ridică ușor mâna și-i sărută delicat degetele înmănușate.

– Îmi pare rău, Julia. Nu m-am gândit la asta... Voiam să am o figură autoritară. Și m-am gândit că pe cal aș reuși mai bine, decât mergând într-o trăsură.

Ea îi atinse ușor maxilarul cu vârfurile degetelor.

– Arătai magnific. Însă trebuie să-ți mărturisesc că m-am speriat un pic când l-ai apucat de guler.

– Nu mă asculta! A trebuit să fiu un pic mai dur. Și, ca să fiu complet sincer, mi-am pierdut un pic cumpătul când a zis că nu sunt omul care a fost tatăl meu.

– Și ce i-ai spus?

– Că pământul pe care locuiește aparține de drept Coroanei și a fost plasat în grija contelui de Greyling cu multe secole în urmă. Că el trăiește acolo numai și numai prin bunăvoința mea. Și că dacă nu-și plătește datoriile, o să vin personal să-i fac bagajele lui și familiei sale, o să-l urc într-o căruță și o să-l izgonesc de pe terenul meu. M-a asigurat că își va plăti datoriile restante în două săptămâni și că n-o să-mi mai dea bătăi de cap.

– Și l-ai crezut?

– I-am acordat prezumția de nevinovăție. Dacă m-a mințit, o să dispară la sfârșitul acestor două săptămâni. Și atunci nimeni de pe acest pământ nu-l va mai ajuta să-mi mai intre vreodată în grații. Nu sunt un om răzbunător din fire, dar nici nu sunt foarte iertător, când sunt nedreptățit.

Julia nu știuse niciodată că soțul ei era atât de puternic, atât de hotărât. Era o fațetă a personalității sale pe care nu o văzuse niciodată. Și o fascina.

– Nu te-am mai văzut niciodată cum îți conduci afacerile.

– Și poate ar fi mai bine ca nici să nu mă mai vezi pe viitor. Nu aș vrea să crezi că sunt un tiran.

– Oh, din contră! Respect foarte mult felul în care ai grijă de ceea ce-i al tău. În fond, și eu sunt a ta...

El păru dintr-odată destul de stânjenit și aproape că se îmbujoră. Sau poate că de vină era numai aerul rece?

– Să mergem să bem niște ceai, zise el, ajutând-o să coboare.

Îi oferi apoi brațul și o conduse în ceainărie. Clopoțelul de deasupra ușii răsună vesel când intrară.

O doamnă respectabilă îi întâmpină și făcu o reverență.

– Oh, Lord Greyling! Îmi pare foarte rău pentru pierderea dumneavoastră.

– Mulțumesc, doamnă Potts. Eu și contesa am dori niște răcoritoare.

– Desigur, milord. Am aici pregătită masa dumneavoastră preferată, zise doamna Potts și făcu un gest larg din mână.

O tânără domnișoară care stătea la o masă mică din colț, de lângă fereastră își strânse imediat ceașca și farfuria și se grăbi să plece.

Albert îi trase un scaun Juliei și o ajută să ia loc, după care se așeză și el vizavi de ea, la măsuța pătrată. În aer plutea un miros de scorțișoară, unt și vanilie.

– Veți dori tarta cu lămâie obișnuită, milord? întrebă doamna Potts.

– Nu. De fapt, în onoarea fratelui meu, astăzi doresc desertul lui preferat: tartă cu căpșune.

– Și dumneavoastră, milady?

– Și eu la fel.

– Și ce fel de ceai să vă aduc?

– Darjeeling.

– Și dumneavoastră?

– La fel.

– Mă întorc imediat, zise femeia și plecă în grabă.

Julia începu să-și scoată mănușile.

– Să știi că nu era neapărat să ceri și tu tartă cu căpșune.

– Nu, nu, e preferata mea. Ador căpșunele. Vara, când nu ești atent, mă îmbuib efectiv cu ele. Mă întreb ce alte lucruri mai aveam în comun eu și Edward.

Cu privirea ațintită pe fereastră, Albert își scoase mănușile și le îndesă în buzunarul jachetei.

– Suspectez că nu prea multe.

Doamna Potts se întoarse cu ceainicul și cu prăjiturile. După plecarea proprietăresei, Julia turnă ceai pentru amândoi.

– Îmi plac la nebunie aromele de aici.

– Pe mine mă fac mereu să îmi fie foame, zise Albert.

– Bănuiesc că nu ai mâncat prea multe prăjituri în Africa.

El clătină din cap.

– Dar hai să nu mai vorbim despre Africa. Tu ce ai făcut cât am fost plecat?

– Nici nu știu de unde să încep. Tânjise să-i împărtășească atât de multe lucruri... dar acum, că o întrebase, părea să nu își găsească cuvintele. Sorbi din ceai și profită de moment ca să-și adune gândurile. M-am schimbat, Albert.

El înclină ușor capul într-o parte și o privi întrebător.

– Pardon?

– Mi-am făcut griji că ai simțit asta... că nu mai sunt exact așa cum eram când ai plecat și că, în parte, din cauza asta a apărut și această... această stânjeneală între noi.

– Faptul că sunt distras nu are nimic de-a face cu tine.

– Știu că asta spui și nu am nici un motiv să nu te cred, din moment ce nu m-ai mințit niciodată... dar nici eu nu mai sunt cum eram. Am făcut lucruri, cât ai fost plecat.

El mijì ochii.

– Ce fel de „lucruri"?

În vocea lui se simțea o notă iritată și Julia avea impresia că se străduia din răsputeri să se abțină să nu răbufnească.

– Pentru prima dată în viața asta, n-am mai dat socoteală nimănui altcuiva cu excepția mea. Mai întâi au fost părinții mei, pe care a trebuit să-i ascult mereu, fără să cârtesc. Apoi ei au murit de gripă și vărul meu a preluat imediat controlul asupra situației... mi-a impus ce să fac în tot și în toate... de la fiecare aspect al sezonului meu londonez, până la tot ce era de așteptat din partea mea.

– Și ce anume era de așteptat să faci?

– Să mă căsătoresc până la finalul sezonului. Dar, slavă Domnului, te-am întâlnit pe tine. Și te ador, știi bine. Așa că m-am considerat cea mai norocoasă fată din lume, pentru că m-am putut căsători din dragoste. Dar am trecut direct din gospodăria vărului meu în a ta și...

– Și ți s-a părut că soțul tău era un dictator?

– Nu, sigur că nu. Dar absolut tot ce-am făcut am făcut cu intenția de a te mulțumi pe tine. Ca să te fac mândru de mine și să mă asigur că erai bucuros că sunt soția ta. Și dintr-odată, când ai plecat,

nu a trebuit să mai dau socoteală nimănui. Nu-i păsa nimănui dacă dormeam până la amiază. Mă îmbrăcam dimineața pentru tot restul zilei și cu asta basta. Nu trebuia să mă mai schimb pentru cină, ca să mă plimb prin grădină sau pentru ceaiul de după-amiază. A fost un sentiment eliberator.

– O, vai mie! Te-ai comportat într-adevăr nebunește.

Obrajii Juliei se aprinseră.

– Râzi de mine.

– Nu, zise el, dar un colț al gurii lui se arcui ușor. Mă rog, poate un pic. Cu siguranță, ai făcut și ceva mai îndrăzneț decât să nu îți schimbi hainele.

Ea mușcă din tarta cu căpșune și zise:

– Ei bine... am citit *Doamna Bovary.*

El se uita la ea ca și când nu ar fi recunoscut-o.

– Și ți-a plăcut?

– Ți-ai face o părere mai proastă despre mine, dacă aș spune că da?

El izbucni în râs. Era un sunet rezonant și izvorât din suflet, care îi gâdila inima. Întinse apoi ușor mâna și-și plimbă degetul mare de-a lungul colțului gurii ei. Iar când își retrase mâna, Julia observă bucățica mică de gem de căpșune pe care doamna Potts o folosea la tarte, atunci când nu avea fructe proaspete. Cu privirea ațintită spre ochii ei, își strânse buzele în jurul vârfului degetului mare și îi zise ferm:

– În nici un caz.

Simți atunci cum i se strânge stomacul, atât din cauza gestului, cât și a vorbelor lui.

– Tu ai citit-o?

– Da.

– Păi, și ție ți-a plăcut?

– Mi s-a părut... incitantă.

– Tu ai citit toate cărțile și revistele din camera lui Edward?

El mijii ochii.

– De unde știi ce se găsește în camera lui Edward?

– Mă plictiseam într-o după-amiază. Servitoarele lăsaseră ușa deschisă și m-am gândit că, dacă aș intra, poate aș reuși să-l înțeleg mai bine. Îmi doream doar să ne înțelegem mai bine.

– Așa ai știut și că ținea alcool în camera lui.

Ea încuviință din cap.

– Ținea sticla ascunsă într-un dulăpior mic. Știu că ar fi trebuit să îi respect intimitatea, dar...

– Camera aceea se află în casa ta. Nu era a lui. Aveai tot dreptul să intri în dormitorul acela. Și ca să fiu sincer, cred că i-ar fi plăcut foarte mult să știe că te-a șocat.

– Dar tocmai asta e, că nu m-a șocat cu nimic. Mă așteptam să găsesc alcool acolo. Ba chiar mă așteptam pe jumătate să găsesc și o femeie ascunsă pe undeva, care îl aștepta să se întoarcă.

El rânji.

– Păi, și ai găsit și asta?

– Părea să aibă mereu multe admiratoare... pe de altă parte, la fel aveai și tu. Ca să fiu complet sinceră, încă mai sunt un pic uimită că le-ai dat la o parte pe toate pentru mine.

Albert își îndreptă din nou atenția spre fereastră.

– Nu a fost la fel de greu pe cât mi-am închipuit. Își întoarse ochii spre ea, aproape țintuind-o în scaun. Oare când dobândise acea abilitate de a o ține captivă cu o simplă privire? Preferințele sale în materie de lectură nu te-au făcut să vrei să-l mustri?

Julia clătină din cap, ușor. Putea recunoaște adevărul pentru că aceasta era Albert și ei erau mereu sinceri unul cu altul.

– După cum ai spus și tu despre *Doamna Bovary*, mi s-au părut toate foarte incitante.

– Le-ai citit pe toate?

– Petreceam foarte mult timp singură. Trebuia să-mi umplu orele cu ceva.

Ochii lui Albert se umplură de remușcări.

– Când am hotărât să plec în călătoria asta, nu m-am gândit nici o clipă că o să te simți singură.

– Nu am fost singură, nu întru totul. Mi-a fost îngrozitor de dor de tine, dar, în același timp, am simțit cumva că am reușit să mă descopăr. Am luat toate deciziile fără nici un ajutor sau sfat... și asta mi-a dat încredere în mine.

– Nu mi s-a părut niciodată că ți-ar lipsi încrederea.

– Am mai avut uneori îndoielile mele... dar nu am zis nimic pentru că nu am vrut să par slabă în ochii tăi. Tu ești mereu atât de puternic. Meriți o soție pe măsură.

O studia intens, ca și când ar fi fost un specimen interesant de insectă pe care-l descoperise sub un bolovan.

– Mă faci să mă simt umil.

Își întoarse din nou privirea spre fereastră, de parcă mărturisirea ei l-ar fi făcut să se simtă stânjenit.

– Soarele începe să apună. Probabil ar trebui să plecăm.

După ce o ajută să urce în trăsură, Albert își scoase haina și i-o așeză pe picioare.

– O să îngheți.

– Mi-a fost și mai frig, o asigură el, după care fixă colțurile hainei între ea și scaun.

– Albert... simt că am zis ceva nepotrivit sau greșit.

El ridică ușor capul și-i întâlni privirea, după care îi cuprinse obrazul în palma sa înmănușată, și ea își dori cu disperare să nu-și fi pus deja mănușile. Își dorea să-i simtă pielea caldă pe a ei.

– Nu ești tu de vină. Mă simt un pic melancolic. Credeam că știu totul despre tine. Și acum descopăr că, de fapt, nu știu aproape nimic.

Ea chicoti încet, ușor stânjenită.

– Știi totul despre mine. Poate m-am schimbat un pic cât ai fost plecat, dar sunt tot femeia cu care te-ai căsătorit.

El își scoase atunci pălăria și-și lipi fruntea de a ei.

– Dacă aș fi și eu bărbatul cu care te-ai căsătorit...

Julia îi luă fața în palmele înmănușate și-l îndemnă să se îndepărteze ușor, până când îi putu întâlni privirea.

– Timpul pe care l-am petrecut despărțiți a avut un efect mai mare asupra relației noastre decât am anticipat. Trebuie doar să ne cunoaștem din nou. Și timpul pe care l-am petrecut împreună azi-noapte și în după-amiaza asta e un început. În curând o să fie din nou ca și când n-am fi fost niciodată departe unul de celălalt.

– Să nu porți negru la cină în seara asta.

– Vreau să-i acord fratelui tău tot respectul pe care-l merită.

– Crede-mă, Edward ar fi încântat dacă ai purta altceva decât negru. E o culoare tare mohorâtă. Ar vrea să nu mai porți doliu... măcar cât suntem acasă.

– O să cinăm formal în seara asta?

– Da. Poate că ai dreptate. Cu cât lăsăm mai repede în urmă suferința asta, cu atât mai repede ne vom putea regăsi unul pe altul.

O mângâie ușor pe bărbie, după care se duse pe partea cealaltă a trăsurii și se sui și el, cu mult mai multă grație decât făcuse rândașul care stătuse lângă ea. Luă apoi hățurile, le smuci și asta îmboldi caii s-o ia la galop.

Julia își strânse ambele mâini în jurul brațului său, savurând forța pe care o simțea acolo. Știa că lucrurile nu vor mai fi niciodată așa cum fuseseră înainte ca el să plece... dar asta nu însemna că altfel nu putea fi de fapt mai bine.

Capitolul 6

Juliei îi făcuse plăcere să citească materialele pe care le ascunsese în camera lui. Stând la fereastra de la bibliotecă și bând whisky, Edward zâmbi mulțumit că Julia Alcott, contesa de Greyling, nu era tocmai atât de afectată și cuviincioasă precum părea. Ochii ei se întunecaseră de dorință când luase stropul de gem de căpșune din colțul gurii ei și și-o pusese pe limbă. Și deși știa că era imposibil, ar fi putut jura că avusese un gust cu mult mai bun după ce stătuse câteva clipe pe pielea ei.

Din clipa în care se căsătorise cu fratele său, fusese cât de enervant și de nesuferit putuse, pentru că își dorise – și avusese nevoie – să pună distanță între ei, ca nu cumva să se pomenească tentat să facă ceva ce n-ar fi trebuit. Nu că ar fi crezut vreodată cu adevărat că Julia și-ar fi dezonorat jurămintele... dar să vadă astăzi dorința oglindită în ochii ei fusese ca și cum ar fi avut o suliță ascuțită înfiptă în piept. Își dorea ca dorința aceea să fie pentru el. Dar dacă ar fi fost sincer cu sine, nu putea să nu recunoască faptul că servea doar ca un mandatar al fratelui său. Și că tot ce simțea, spunea sau făcea era pentru că ea credea că se afla în compania soțului ei. Iar când va descoperi adevărul, vestea aceea nu doar că îi va frânge inima, dar ura față de el va crește înzecit. Ar fi fost mai bine să inventeze o scuză ca să o evite în seara aceea. Poate ar putea spune că tarta nu-i picase bine la stomac. Că era obosit, vlăguit.

Era gelos pe un om mort.

Fusese nebun să creadă că va putea petrece atât de mult timp în compania Juliei, fără ca asta să aibă repercusiuni asupra propriei sănătăți mintale.

Auzi pași, așa că se uită peste umăr, chiar când ea intra în cameră. Dumnezeule! Fusese o mare greșeală să o încurajeze să nu poarte negru! Pentru că era mai bine să existe ceva care să-i amintească întruna că doar juca un rol... unul care nu îi va aduce aplauze sau ovații, când făcea plecăciunea de final. Doar că era deja sătul până peste cap de tristețe.

Julia alesese o rochie de catifea de culoare violet-închis, cu un decolteu adânc, care-i dezvăluia clavicula minunată și pieptul generos. Avea părul strâns într-un coc elegant, dar câțiva zulufi eleganți

îi încadrau chipul drăgălaș. O considerase mereu o femeie frumoasă. Doar că ultimii ani îndepărtaseră licărirea tinereții și o înlocuiseră cu strălucirea maturității. Cu seninătate. Și încredere în sine.

– Nu-mi amintesc să-ți fi plăcut să te delectezi cu un pahar înainte de cină, zise ea.

– Încă un obicei prost pe care l-am căpătat în călătoriile mele. Vrei și tu?

– Nu cred că îi face bine copilului.

Oare asta însemna că i s-ar fi alăturat să bea ceva, dacă nu ar fi fost însărcinată? Până acum nu se gândise niciodată că poate îi plăcea și ei să mai guste câte un pic de alcool din când în când.

– O singură înghițitură.

Acum deja era suficient de aproape de el ca să-i poată lua paharul din mână. Suficient de aproape să poată inhala parfumul ei. Trandafiri... Din păcate, mirosul dulce îi amintea mereu de noaptea aceea din grădină, când o sărutase fără să se gândească la consecințe. O privi ducând paharul spre buzele întredeschise și înclinându-l ușor pentru ca lichidul de culoarea chihlimbarului să-i alunece pe limbă. Cum se făcea că gestul acela lent i se părea atât de excitant și de senzual? Mușchii delicați de la baza gâtului ei se mișcară ușor când înghiți. Apoi zâmbi și îi înapoie paharul.

Nici nu tuși, nici nu se înecă. În schimb, privi pe fereastră, gânditoare.

– Nu m-ai mai întrebat niciodată dacă vreau să beau ceva cu tine.

– Și pentru asta îmi cer mii de scuze. Nu credeam că ți-ar plăcea... dar acum îndrăznesc să spun că te-ai mai delectat astfel și cu alte ocazii.

– Uneori. E micul meu secret. Își mută apoi privirea spre el, cu ochii strălucind ghiduși. Comportamentul unei contese trebuie să fie dincolo de orice reproș.

– Din contră. O contesă ar trebui să aibă libertatea să facă orice dorește. Sau cel puțin contesa mea.

Ea râse încet și-și mută privirea înapoi spre fereastră.

– Iubesc iarna.

El se sprijini cu umărul de perete și zise, oarecum fascinat:

– Aș fi crezut că vara e mai pe placul tău.

– Îmi place vara, dar ador tristețea iernii. Lasă loc pentru contemplație.

– Atunci înseamnă că îți plac gândurile tale, mai mult decât îmi plac mie ale mele.

Ea se întoarse să-l studieze și se temu că poate dezvăluise prea mult.

Se ținuse mereu ocupat cu vin, cu femei, jocuri de noroc și călătorii, ca să nu fie obligat să-și examineze viața prea îndeaproape. Nu fusese niciodată ambițios din fire și nu căutase altceva decât să se distreze și să-și trăiască viața fără regrete. Și totuși, regretele erau acolo... și multe aveau legătură cu ea.

– Cina este servită, milord, anunță majordomul.

Edward nici măcar nu-l auzise pe Rigdon intrând. Lăsă deoparte paharul, îi oferi Juliei brațul, savurând senzația degetelor ei care se cuibăreau în scobitura cotului său.

– Cred că am omis să menționez că arăți minunat în seara asta.

– Mă bucur să nu mai port negru. Totuși, nu am vrut să port ceva prea deschis la culoare.

– Aș spune că e un compromis lăudabil.

– Acum mă tachinezi.

Își lipi apoi obrazul de brațul lui și parfumul ei de trandafiri pluti în sus, inundându-i nările. Abia se putu struni să iasă pe ușă, fără să se oprească să o sărute. În starea în care se găsea, nu putea duce lucrurile mai departe. În plus, știa că, dacă s-ar fi simțit ca și el în noaptea aceea în grădină, nu s-ar mai fi căsătorit niciodată cu fratele lui.

Pentru că luase de multe ori cina cu fratele său, știa că Julia prefera să stea pe locul din dreapta lui, nu în capătul mesei, așa că o escortă la locul cu pricina, îi trase scaunul și o ajută să să se așeze, abținându-se apoi să se îndrepte spre scaunul de vizavi de ea și optând pentru cel care marca poziția fratelui său. Și asta nu-i oferea mai mult decât o priveliște a profilului ei. La drept vorbind, prefera de o mie de ori priveliștea pe care o avea de pe celălalt scaun.

Li se turnă vin și li se aduse felul întâi. Ca să se asigure că nu făcea vreo gafă, trebuia să controleze făgașul discuției.

– Cu siguranță, ai făcut mai mult decât să citești, cât am fost noi plecați. Ea se îmbujoră imediat și o nuanță frumoasă de roz îi acapară obrajii și decolteul. Asta îl făcu să se întrebe dacă poate se întâmplase la fel și atunci când citise *Doamna Bovary* sau una dintre revistele lui cu povestiri provocatoare. Spune-mi... cum altfel ți-ai mai umplut timpul?

Ea își lipi delicat șervetul de buze.

– Am exersat pictura în acuarelă. Mi-am îmbunătățit tehnica și chiar acum lucrez la ceva special.

– Sper că îmi vei arăta și mie.

Observă că răspunsul lui o mulțumea. Dar știa că era un pericol să o mulțumească prea mult. Pentru că atunci zâmbetul acela hipnotizant al ei s-ar fi îndreptat prea mult spre el.

– Aș prefera să aștept până mai avansez cu lucrarea.

– Oricând te simți confortabil. Sorbi din vin și îi savură aroma, încercând din răsputeri să nu-și amintească esența delicioasă a sărutului pe care i-l oferise noaptea trecută. Pe de altă parte, un simplu sărut nu ar fi cauzat o pierdere de sarcină. Trebuia să inventeze o altă scuză ca să evite acele buze luxuriante. O scuză care nu ar fi făcut-o să se îndoiască de sine.

Învârti vinul în pahar, gânditor. Tânjea să termine întreaga sticlă, dar știa că trebuia să se abțină și să-și păstreze mintea limpede. Era prea rigid și prea formal cu ea. Trebuia să înceteze să se mai gândească întruna că trebuia să se relaxeze, tocmai ca să se poată relaxa.

– Crezi că Locksley se va însura vreodată? îl întrebă ea.

Era foarte recunoscător pentru un subiect de discuție care nu avea nimic de-a face cu ei doi.

– Păi, va trebuie să se însoare la un moment dat, dacă își dorește să aibă un moștenitor.

– Mi se pare un motiv complet lipsit de romantism să te căsătorești.

– Și totuși, e motiv suficient pentru mulți lorzi. Te gândești să faci pe peițitoarea?

Ea țuguie buzele și clătină ușor din cap.

– Nu. Oricât de simpatic mi-ar fi, nu doresc nici unei femei viața pe care o are de oferit. Când m-ai dus la Havisham ca să-l cunosc pe tatăl lui, am crezut că o să înnebunesc numai în timpul scurt pe care l-am petrecut în vizită. Nu-mi pot imagina cum ar fi să locuiești acolo tot timpul. Întreg conacul pare aproape abandonat.

– Nu-i așa de rău.

– Pentru că voi erați tineri atunci. Doar niște băiețandri. Puteați găsi oricând o aventură cu care să vă delectați. Dar cred că ar fi un loc foarte singuratic pentru o femeie.

– Ți se pare și Evermore un loc singuratic?

– Nu, simt că aici e locul meu. E casa mea. Îmi place aici. Dar chiar nu știu cum ar putea vreodată o femeie să transforme Havisham într-un cămin.

El bătu ușor cu degetul în paharul de vin.

– Ar fi nevoie de o femeie cu adevărat deosebită. Dar, pe de altă parte, ca să fiu complet sincer, nu mă așteptam nici ca Ashe să se căsătorească vreodată.

Julia luă paharul ei, inhală buchetul îmbietor al vinului, după care îl lăsă deoparte.

– Crezi că Edward s-ar fi căsătorit vreodată?

El clătină ușor din cap.

– Nu.

– Mi se pare destul de trist că a murit fără să știe cum este să fii îndrăgostit.

– N-am spus că n-a fost niciodată îndrăgostit.

Julia făcu ochii mari de uimire.

– Serios? De cine?

– De o femeie pe care nu o putea avea.

– A! Deci era căsătorită.

– Putea să fie și servitoare.

– Nu. Dacă ar fi fost servitoare, atunci s-ar fi căsătorit cu ea din simplul motiv că voia să șocheze întreaga Londră.

El râni.

– Îl cunoști pe Edward mai bine decât credeam.

– Nu m-ar fi deranjat nici dacă s-ar căsătorit cu o femeie cu o reputație proastă sau cu una implicată într-un scandal.

Zâmbea aproape ca și când îi plăcea acel gând.

– Nu mi-am dat seama că ai pierdut atât de mult timp gândindu-te la el.

Ea se îmbujoră din nou.

– Păi, nu am făcut-o. E doar ceva ce mi-a trecut prin minte la un moment dat. Lui nu-i păsa prea mult de părerile celorlalți.

„Îmi păsa de părerea ta." Și de teamă că ea gândise ce era mai rău despre el, se comportase în așa fel încât să se asigure că avea o părere cu adevărat proastă despre el.

– Mda, bănuiesc că i-a cam plăcut să facă lucruri pe care nu ar fi trebuit să le facă.

– Prin urmare, pot să presupun că femeia pe care o iubea era căsătorită. Altfel, s-ar fi căsătorit cu ea.

– Iubire e un cuvânt cam mare.

– Tu l-ai folosit primul.

– Atunci m-am exprimat greșit. Era mai degrabă... amorezat. În plus, o soție bună nu ar trebui să se îndoiască de ce spune soțul ei.

– Am stabilit deja de mult că nu sunt „o soție bună". Ridică paharul, învârti vinul, îi inhală din nou buchetul și apoi îl lăsă deoparte.

Dacă ar fi fost să ghicească, Edward ar fi spus că îi era dor de vin. Totuși, nu putea să nu-i admire tăria și hotărârea de a nu se delecta cu licoarea. Privirea ei se îndreptă din nou spre el, iar Edward o resimți ca pe o lovitură în stomac.

– Tu nu te-ai căsătorit cu mine doar ca să ai un moștenitor. Mă iubești.

Oare se auzea o mică îndoială în vocea ei? Nu o iubea. Dar nici nu avea de gând să o mintă.

– Toți conții de Greyling s-au căsătorit din dragoste.

Julia se încruntă.

– De unde știi?

– Așa ne-a spus Marsden.

– Dar cum de ați discutat despre acest subiect? Se simțea scepticismul din vocea ei.

– Am pierdut o bună parte din istoria familiei, când au murit părinții noștri. Mai ales că asta nu e ceva la care cineva să se gândească prea mult... la cât de multe poți afla din discuții. Pe Edward îl deranja că nu știa atât de multe lucruri. Cum s-au cunoscut părinții noștri? Cum era tata când era student? Așa că în fiecare noapte, înainte de culcare, Edward insista să ne povestim ceva ce ne spuseseră părinții noștri și nota totul într-un jurnal. Și când am rămas fără istorioare, l-a rugat pe Marsden să ne povestească ce știa. Cred că de-asta adora Edward să inventeze povestioare elaborate. Nu-i plăcea ideea ca trecutul să nu fie transmis mai departe urmașilor. Probabil ar fi fost un menestrel destul de bun.

– Păi, și ce s-a întâmplat cu jurnalul acela al lui?

El clătină din cap.

– Nu știu. Nu m-am mai gândit la el de mulți ani.

– Poate o să-l găsești când o să începi să te uiți prin lucrurile lui Edward.

Puțin probabil. I-l dăduse lui Albert ca să-l țină într-un loc sigur și să-l dăruiască mai apoi moștenitorului său. Poate când se uita prin lucrurile lui Albert.

– Poate.

– Că tot veni vorba despre lucrurile lui Edward... aș fi bucuroasă să... Nu, bucuroasă nu e cel mai bun cuvânt. Mi-aș dori să nu fie nevoie să facem asta... dar aș putea sorta eu lucrurile lui Edward, ca să te scutesc pe tine de suferință.

I se părea ciudat să vadă cât de implicată era Julia. Cât de mult își dorea să-i ușureze povara. Acea povară a soțului ei. Edward nu putea uita pe cine ajuta cu adevărat și nici pe cine credea de fapt că ajuta. Și totuși... dintre toate femeile cu care fusese el de-a lungul anilor, nici uneia nu păruse să-i pese de vreo povară pe care ar fi putut-o purta. Nu le interesase decât ce ar fi putut câștiga ele însele de pe urma relației cu el. Și chiar dacă circumstanțele ar fi fost altfel, tot nu ar fi știut cum să accepte oferta ei generoasă. Mai cu seamă acum, când știa că nu lucrurile lui Edward trebuiau sortate, ci ale lui Albert. Și mai știa că, în cele din urmă, ea va fi cea care se va uita printre posesiunile sale. Sau poate că se vor uita împreună...

Asta dacă nu îl ura cu toată ființa ei.

– Apreciez oferta ta, dar o să mă ocup singur de sarcina asta.

– Și cum rămâne cu reședința lui din Londra? Bănuiesc că vei dori să-i iei lucrurile de acolo cât mai repede cu putință.

– Nu văd de ce să mă grăbesc.

– Dar pierzi bani pe un contract de închiriere de care nu mai e nevoie.

– Îmi permit s-o fac. Cuvintele îi ieșiră mai tăios decât intenționase. Așa că își îndulci vocea și adăugă: Nu vreau să te mai las singură până când nu se naște copilul. Și, cu siguranță, în starea ta nu poți să călătorești la Londra.

– Ai putea pur și simplu să trimiți vorbă servitorilor să-i împacheteze toate lucrurile și...

– Nu! Încă mai avea nevoie de reședința sa londoneză, din moment ce intenționa ca ea și copilul să locuiască mai departe în casa care îi aparținea de drept contelui. Treaba asta mai poate aștepta. Am terminat cu cina, așa că te rog să mă scuzi...

Julia își puse mâna peste a lui, lucru care făcu ca lui să i se oprească vorbele în gât.

– Îmi pare rău. Nu am vrut să insist. Știu că dacă o să te uiți prin lucrurile lui te va face să fii și mai conștient că a murit. O să te ocupi atunci când vei considera tu de cuviință.

– Cred că va fi suficient de devreme când vom merge la Londra în sezon.

Ea încuviință din cap cu blândețe și-i oferi un zâmbet gingaș. De ce naiba trebuia să fie atât de înțelegătoare?

– Mă duc în bibliotecă să beau un pahar după cină, îi spuse el.

– Vin cu tine.

Nu era ceea ce își dorea. Avea nevoie să petreacă un pic de timp singur ca să-și recâștige echilibrul mintal și sufletesc.

– Dar tu nu bei.

– Știu că îți place să folosești timpul de după cină ca să reflectezi. O să citesc. Mâna ei încă nu se dezlipise de pe a lui și îl strânse ușor și afectuos. Am petrecut prea multe nopți fără tine în ultima vreme. Promit că n-o să te deranjez cu nimic.

Cum să nu „deranjeze cu nimic", se întreba el, când stăteau față în față pe fotoliile din fața șemineului din bibliotecă, el cu paharul său de whisky – care conținea jumătate din cantitatea pe care și-ar fi turnat-o dacă ea n-ar fi fost acolo – și ea citind *La răscruce de vânturi?* În timp ce stătea acolo și se uita la flăcările care îi învăluiau cu căldura lor, inhala parfumul ei de trandafiri și îi asculta respirația ritmică. Era atât de chinuitor de conștient de prezența ei, încât era ca și când ar fi stat chiar în poala lui. Nu că ar mai fi citit vreun pic dacă ar fi stat așa. Pentru că i-ar fi cucerit buzele pofticios, și mâinile lui s-ar fi plimbat curioase pe spinarea și pe umerii ei. Apoi degetele lui iscusite i-ar fi descheiat rochia la spate și i-ar fi dat-o la o parte de pe piele...

– Cred că ar trebui să-ți notezi lucrurile la care reflectezi.

Cu groaza că acele gânduri păcătoase i s-ar fi putut citi pe față, își mută brusc atenția spre ea. Din fericire, fu ușurat să descopere că avea pe chip o expresie incredibil de senină. Nici o suspiciune la orizont.

– Pardon?

– Ai menționat mai devreme că, odată cu moartea părinților tăi, s-a pierdut o bună parte din istoria familiei. Cât amintirile tale despre Edward sunt încă vii, cred că ar trebui să notezi ce îți amintești, ca o moștenire pentru fiul tău și urmașii lui. Altfel, cum îl vor cunoaște vreodată?

– Nu sunt sigur că au nevoie să-l cunoască.

– Îmi dau seama că a fost un crai și din multe puncte de vedere un pic cam ticălos, dar, judecând după poveștile pe care le spunea, cred că a dus o viață fascinantă.

– Înflorea destul de mult.

– Spui asta de parcă ar fi un lucru rău.

– Păi un sinonim pentru „a înflori" este „a minți".

Ea ridică ușor cartea și spuse:

– Toate poveștile sunt, de fapt, minciuni, dar există mereu un sâmbure de adevăr în ele.

– Ești ultima persoană la care mă așteptam să mi-l ridice în slăvi.

În fond, *ea* pusese să fie azvârlit afară din reședința lor londoneză, pentru Dumnezeu! Era motivul pentru care deținea propria reședință în Londra. Deși nu putea să nu recunoască faptul că în realitate îi făcuse o mare favoare... din moment ce prefera de o mie de ori să locuiască singur și să poată face orice voia, oricând voia.

– Nu îl ridic deloc în slăvi. Dar chiar cred că fiul tău ar trebui să-l cunoască. Ar trebui să notezi tot ce-ți mai amintești despre el, cât ai încă lucrurile proaspete în minte. Amintirile dispar, chiar dacă noi nu vrem să credem asta. Și, crede-mă, sunt momente în care și eu abia dacă îmi amintesc cum arătau părinții mei.

– Poate că ai dreptate. Ar trebui să scriu undeva ce-mi amintesc despre el. Și poate ai putea adăuga și tu ce-ți amintești. Să dezvălui ce s-a întâmplat cu adevărat în noaptea aceea când v-am prins singuri în grădină.

Ea clipi mirată, dar privirea ei nu se dezlipi de a lui.

– Păi, ți-am spus. Discutam despre călătorie. Înclină apoi ușor capul într-o parte și adăugă: Ce credeai că s-a întâmplat?

El sorbi din whisky, reflectă câteva clipe, după care zise:

– Am crezut că poate te-a sărutat.

Expresia de pe chipul ei nu se schimbă deloc. Iar privirea ei rămase pironită într-a lui.

– De ce i-aș fi permis lui să fie primul bărbat care să mă sărute, când onoarea asta era a ta?

Se simțea ca și când ar fi luat vătraiul și l-ar fi izbit cu el în piept. Nu mai sărutase pe nimeni înainte de el? Nu mai avusese niciodată nici o întâlnire amoroasă în grădină cu Albert? Dar Albert o curta deja de săptămâni bune. Edward presupusese mereu că fratele său profitase un pic, că Julia îl încurajase să...

Dar nu. Relația lor fusese castă. Nu schimbaseră nici măcar un sărut până în noaptea aceea! Nici nu era de mirare că îl detesta! Pentru că el îi furase ceea ce intenționase să ofere altuia. Oare fratele său fusese un sfânt sau un prost? Pe de altă parte, cugeta că un domn adevărat nu o compromitea pe doamna cu care voia să se căsătorească. Edward nu știa dacă el ar fi avut tăria de a rezista farmecelor ei. Ce să mai? Deja îi era al naibii de greu și acum.

– Iartă-mă, te rog, Julia! Nu voiam să îți pun la îndoială principiile morale... dar fratele meu nu era omul care să reziste tentației.

– Te asigur că nu m-a considerat niciodată *tentantă*.

– Toți bărbații din Londra te considerau ispititoare.

Obrajii ei căpătară imediat o nuanță de roșu aprins și își coborî privirea spre cartea sa.

– Mă flatezi.

Oare chiar nu știa cât de frumoasă era?

Își ridică privirea spre el și zise:

– Tu ești singurul bărbat care m-a tentat vreodată.

Să-l ierte Dumnezeu, dar în momentul acela își dorea din totul sufletul ca acele cuvinte să îi fi fost adresate lui.

– Ce bărbat norocos este contele de Greyling!

– Atracția pe care am simțit-o față de tine nu a avut nimic de-a face cu titlul tău. Știi și tu asta.

El dădu pe gât restul paharului.

– Totuși... un om este reprezentat de titlul său... dacă are unul.

– Puteai să fii și cerșetor și tot m-aș fi căsătorit cu tine.

El râncji.

– Dacă eram cerșetor, mă îndoiesc că mi-aș fi permis să mă însor.

Julia zâmbi auzind replica lui.

– Ai fi găsit tu o cale. Ești prea deștept ca să mă fi lăsat să-ți scap.

Nu era pe atât de deștept pe cât se considerase mereu. Dacă ar fi fost, ar fi apreciat-o mai devreme și și-ar fi dat seama că era ceva mai mult decât o scânteie care-i aprindea simțurile.

– Mi-a fost dor de asta, zise ea melancolică. Să stăm așa împreună seara și să ne împărtășim tot ce ne trece prin minte. Am stat de multe ori singură aici cât ai fost plecat. Cred că pentru că, dintre toate camerele, asta îmi amintește cel mai mult de tine... și îți aparține pe deplin. Aici ți-am simțit mereu prezența mai mult decât oriunde altundeva.

Foarte interesant! Se întrebă imediat ce părere ar fi avut Albert despre asta. Cât despre el... el și-ar fi dorit ca prezența lui să se simtă cel mai mult în dormitor... în pat... când se băga sub așternuturi și-și așeza capul pe pernă.

– Este o cameră special concepută pentru un conte, recunoscu el. Și dacă Julia avea dreptate, atunci într-o zi încăperea aceea îi va aparține fiului ei.

– Cred că fiecare conte a făcut-o cumva a lui.

Se întrebă atunci ce încăpere din casă ar fi transformat ea în „camera ei". Un salon de lectură, fără îndoială. Deși aproape că îl îngenunchease de-a binelea cu sărutul ei de noaptea trecută din dormitor.

Ea oftă adânc.

– Ei bine, tu ți-ai terminat paharul, iar eu mi-am terminat capitolul. Cred că ar trebui să mergem la culcare.

Lui Edward nu prea îi plăcea nerăbdarea pe care o simțea auzind sugestia ei. Localizase cămășile de noapte ale fratelui său și reflectase cam o jumătate de minut că poate ar trebui să poarte una în seara aceea... dar îi oferise deja un motiv pentru faptul că nu mai purta. Și, la drept vorbind, prefera de o mie de ori ca pielea lui să se afle în imediata apropiere a degetelor ei. Regreta că nu avusese parte de o noapte cu ea, când nu purtase nici ea cămașa de noapte... o noapte despre care îi dăduse de înțeles că va veni după ce va naște. Dar după ce venea pe lume copilul, îi va dezvălui adevărul și atunci, cu siguranță, nu îl va mai primi în patul ei – cu sau fără haine.

Ar trebui să inventeze o scuză. Că voia să mai verifice o dată registrele sau că încă nu îi era somn. Pe de altă parte, avea o predispoziție înnăscută pentru a nu face ceea ce trebuia. Lăsă paharul pe masă, se ridică și îi întinse mâna. Și fu imediat traversat de un fior de dorință, când palma ei se atinse de-a lui... piele pe piele. Era posibil să ia foc cu totul dacă li se mai și apropiau trupurile. Aceasta era Julia. Soția fratelui său, își repetă în minte. Nu o femeie pe care să o dorească carnal. Și se întâmpla asta numai pentru că nu mai fusese cu o femeie de foarte mult timp. Încă vreo câteva săptămâni și va putea avea toate femeile pe care le râvnea.

Cu excepția celei pe care o dorea cu adevărat.

Își așeză cealaltă mână pe spatele ei, oferindu-i sprijinul de care avea nevoie ca să se ridice. Și apoi îl luă de braț cu o mișcare lină, care nu îi dădea de ales, decât să o însoțească în dormitorul ei. Era prea târziu pentru scuze. Prea târziu să evite să petreacă încă o noapte cu ea în brațe.

Nu ar fi trebuit să-și limiteze cantitatea de whisky. Noaptea aceea cu siguranță ar fi fost mai ușor de îndurat, dacă avea toate simțurile amorțite. Dar era prea târziu și pentru asta.

Capitolul 7

Singurul lucru în legătură cu care Julia îl mințise vreodată pe soțul ei era sărutul acela afurisit din grădină. Oare de ce deschisese

subiectul acela în seara aceea? Oare Edward îi mărturisise ce se întâmplase, în timp ce explorau jungla?

Evită să se privească în oglindă în timp ce Torrie îi împletea părul. Nu. Nu își putea închipui așa ceva. Poate că aflarea adevărului despre acel sărut ar fi cauzat o ruptură între ea și Albert, dar cu siguranță ar fi cauzat una și mai mare între Albert și Edward. Și sigur știa asta și Edward. Din același motiv nu-i dăduse în vileag minciuna în noaptea aceea îngrozitoare.

Nu-i plăcea să se gândească la acel sărut. Fusese primul ei sărut, și minunăția lui o luase complet prin surprindere. O lăsase dorindu-și încă unul. Și mai târziu, când Albert o sărutase pentru prima dată, fusese dezamăgită că gura lui nu fusese la fel de flămândă, de provocatoare și de stăpânită de dorință pură. Albert se stăpânise pentru că ea era o doamnă. Slavă Domnului că asta se schimbase după ce se căsătoriseră și sărutările lor deveniseră mai profunde.

Dar nu va putea uita niciodată acel prim sărut. Și nici nu-l va putea ierta vreodată pe Edward pentru că o păcălise și fusese cel care îi dăruise acea primă degustare a pasiunii. Privilegiul acela îi aparținuse omului pe care îl iubea. Lui Albert. Se potriveau perfect. Și un sărut inoportun cu siguranță nu schimba asta.

– Mai doriți și altceva, milady? o întrebă Torrie.

– Nu, asta e tot, mulțumesc.

Și abia după ce camerista plecă, îndrăzni să se privească în oglindă. Era nedrept să gândească de rău despre morți. Dar măcar așa putea fi liniștită că Albert nu va afla niciodată despre trădarea ei. Își făcuse mereu griji că Edward – într-un moment de beție – ar fi putut scăpa porumbelul în legătură cu ce se întâmplase în noaptea aceea printre trandafiri. Și fusese incredibil de recunoscătoare și ușurată atunci când se mutase în reședința lui personală de la Londra.

„Nu ai făcut nimic rău", își asigură reflexia din oglindă. Cu excepția faptului că nu-i putuse distinge pe cei doi frați. Dar din noaptea aceea nu mai repetase niciodată această greșeală. Și acum cu atât mai mult nu mai exista această posibilitate. Ceea ce o uimise însă era cât de mult o întristase moartea lui Edward. Nu crezuse niciodată că îi dorise vreodată cu adevărat răul. Nu, sigur nu. De vină fusese numai comportamentul său zburdalnic și neastâmpărat. Iar pentru ea fusese o lovitură în orgoliu, un mare motiv de rușine și cu siguranță nu-și dorea ca soțul ei să afle vreodată. Se putea strădui să îi împărtășească niște amintiri legate de el... dar noaptea aceea din grădină sub nici o formă nu va fi una dintre ele.

Se ridică de la măsuța de toaletă și se uită spre ușa care ducea spre dormitorul soțului ei. „Ne vedem în curând", îi spusese, înainte de a pleca să se pregătească de culcare.

În dimineața aceasta ea aproape că-i poruncise valetului să arunce la gunoi toate cămășile lui de noapte, ca să se asigure că nu le va mai purta niciodată la culcare. Era absolut divin să aibă atât de ușor acces la pielea lui caldă. Se duse spre pat, folosi scărița ca să urce pe saltea, după care se strecură sub așternuturi, studie baldachinul și ascultă liniștea din camera alăturată. Apoi auzi ușa deschizându-se. Întoarse capul într-o parte. Zâmbi la vederea pielii lui dezvăluite de croiala în V a halatului.

– Ți-e destul de cald? o întrebă el, aruncând o privire spre focul muribund din șemineu și apoi înapoi spre ea.

– O să-mi fie, zise ea și bătu ușor cu palma pe pat, făcându-i semn să i se alăture.

Albert stinse lampa înainte de a se cuibări în pat lângă ea. Se așeză confortabil pe spate și studie o clipă baldachinul care cu o clipă mai devreme îi atrăsese și ei atenția.

– Nu e prea interesant, să știi, zise ea.

El întoarse capul spre ea și Julia își dori în secret să nu fi stins lampa. Acum erau prea multe umbre și nu-i putea vedea ochii pe cât de clar ar fi vrut. Nu își putea da seama la ce se gândea. Pe de altă parte, cenușiul care trona în încăpere îi făcea mai ușor să rostească vorbe care o făceau să se simtă vulnerabilă.

– Nu m-ai sărutat deloc de când te-ai întors acasă...

Totuși, era suficientă lumină în încăpere ca să vadă cum se încruntă.

– Te-am sărutat azi-noapte.

– Nu. Eu te-am sărutat pe tine. Mi-ai răspuns foarte pasional, desigur... dar tu nu ai inițiat nici un sărut.

– Copilul...

– Un sărut sigur nu-i va face nici un rău copilului. În timp ce dacă nu mă săruți... asta îmi provoacă îndoieli... mă face să mă tem că s-au schimbat mult mai multe lucruri între noi, cât ai fost plecat, decât credeam. Înainte ne sărutam atât de des. Și acum... nu ne-am sărutat nici măcar o dată toată ziua.

El se ridică într-un cot, îi cuprinse fața în palmă și o mângâie pe obraz cu degetul mare. Ochii lui erau ațintiți asupra ochilor ei.

– Doar nu putem permite să te îndoiești de devotamentul soțului tău, nu?

Își aplecă ușor capul și închise pleoapele, în timp ce primea cu bucurie buzele lui calde care se atingeau tandru de ale ei, înainte să-și lase gura să o devoreze pe a ei. Acesta era singurul cuvânt prin care putea descrie forța și siguranța cu care limba lui îi cotropea gura, cucerind pentru sine fiecare colțișor, ridicătură și vale. Sărutul de noaptea trecută îi înmuiase genunchii. Dar acesta îi înmuia întreg trupul și făcea să i se reverse căldură fluidă prin fiecare celulă. Se întoarse cu totul spre el și își vârî un genunchi între coapsele lui, savurând ecoul mârâitului lui gutural de plăcere.

Își trecu mâinile dornice pe pieptul său gol, pe umerii și pe spatele lui. Era atât de ferm și puternic... chiar dacă nu la fel de tare precum acea parte a corpului său care i se lipea senzual de burtă. Degetele ei călătoriră în jos pe abdomenul și pe șoldul lui și apoi mai jos, până când reuși să-l cuprindă.

El ridică brusc capul și mâna lui se strânse în jurul încheieturii ei.

– Nu face asta. Și așa abia mă mai stăpânesc.

– Vreau să te ating... vreau să te ating cu totul.

– Nu.

El îi luă atunci mâna și o lipi de piept, fixând-o acolo.

– Poți să atingi orice parte din mine, care nu e acoperită de haine.

– Asta nu e tocmai corect, când eu sunt dispusă să te las să atingi orice dorești.

Îl auzi inspirând adânc și-i simți pieptul umflându-se sub palma ei. Închise ochii strâns și își lipi fruntea de a ei.

– Atunci voi juca și eu după aceleași reguli.

Nu avea cum să nu observe sunetul gutural și primitiv al vocii lui. Ca și când avusese nevoie de un efort de voință supraomenesc ca să rostească acele cuvinte. O dorea. Nu avea nici o îndoială că o dorea. Îl sărută jucăuș pe bărbie.

– Strici toată distracție!

El chicoti gutural.

– Mă chinui aici să fiu un soț bun și atent... grijuliu față de starea ta. Se lăsă apoi pe spate. În plus, gândește-te cât de nebuni vom fi unul după celălalt după ce se va naște copilul.

– Eu sunt nebună după tine și acum...

Cu un mârâit gutural, el îi cuceri din nou gura, sărutând-o cu un abandon sălbatic, care o ameți cu totul. Și își păstră promisiunea de a o atinge numai acolo unde hainele nu-i despărțeau pielea de a lui. Slavă Domnului că observă repede că tivul cămășii de noapte i se ridicase până pe coapsă. O mângâie pe gambă și în locul sensibil din

spatele genunchiului. Și în tot acel răstimp își ținu gura lipită de a ei, ca și când prin ea își extrăgea însăși voința de a trăi.

Se simțea înfierbântată. Din ce în ce mai înfierbântată. Atât de înfierbântată, că voia să arunce păturile deoparte și să se abandoneze pasiunii, în timp ce fiecare terminație nervoasă din corpul ei tremura de dorință primordială. Deveni conștientă de umezeala care se forma între coapsele ei și de durerea care-i acapara sânii. O uluia puterea sărutului lui. Și toate senzațiile pe care i le stârnea. Împărtășiseră câteva sărutări caste în timpul în care o curtase. Iar cele mai senzuale fuseseră mereu însoțite de uniunea trupească a iubirii lor, devenind o parte integrantă din întreg. Și fusese atât de pierdută în moment, încât nu observase niciodată tot ce putea aprindea un sărut.

Totul.

Avea gust de whisky și mirosea a pere pergamute. Gemetele lui guturale îi trimiteau valuri de plăcere prin corp. Se înfiora cu totul, se înfierbânta și devenea în același timp letargică și energică. Își dorea să-și descheie cămașa de noapte, pentru ca mâinile lui să alunece pe sub material și să se joace cu sânii ei... dar ținând cont unde ar fi dus un asemenea gest, nu putea să nu aprobe înțelepciunea regulii lui. Să nu atingă nimic din ce era acoperit de material.

Buzele lui călătoreau în jos pe maxilarul și pe gâtul ei. Gura lui era fierbinte... incredibil de fierbinte. Era o minune că nu îi lua foc pielea. Apoi mâna lui se ridică de pe piciorul ei, cuprinzându-i ceafa și ascunzându-i fața în scobitura umărului, unde i se umezise ușor pielea. Căldura lui pulsa violent sub obrazul ei.

– Ar trebui să dormim, șopti el cu glas răgușit.

Ea încuviință din cap, cu mâna cuibărită pe partea laterală a trupului său și cu palma lipită de spatele său, în timp ce degetele ei desenau cercuri mici pe pielea lui febrilă. Dacă ar fi știut că o călătorie în Africa îi va crea obiceiul de a dormi fără cămașă de noapte, probabil l-ar fi încurajat să se ducă mai demult.

Dar regula lui legată de haine nu părea să se mai aplice când gura lui nu o mai devora pe a ei. Brațele lui se strânseră în jurul trupului ei, lipind-o de el și adormi inhalându-i parfumul delicios, sporit înzecit de căldura pielii sale.

Judecând după starea de letargie care pusese stăpânire pe ea, ar fi trebuit să doarmă neîntoarsă. În schimb, vise despre cum era sărutată în grădină o trezeau violent ori de câte ori aținea mai profund.

Când Albert începu să se zvârcolească, se prefăcu adormită și nu se mișcă deloc, când el părăsi patul și se duse în camera lui.

Și acum stătea la măsuța ei de toaletă și se holba la propria reflexie din oglindă, încă bântuită și chinuită de vise. Nu se mai gândise la detaliile acelui sărut de ani în șir. Îndepărtase din minte toate reacțiile necuviincioase pe care le stârnise în ea. Răspunsese cu atât de multă dorință gurii care se lipise de a ei, pentru că crezuse că era a lui Albert. Din cauza umbrelor nu-l văzuse suficient de clar și se înșelase...

Se auzi o bătaie în ușă care o făcu să alunge aproape imediat din minte acele gânduri care începeau să prindă contur în mintea ei.

– Intră.

Și el intră. Acum nu mai existau umbre. Recunoștea trăsăturile acelea. Linia pătrățoasă a maxilarului, linia dreaptă și ascuțită a nasului, ochii aceia căprui și părul blond-închis.

– Torrie mi-a spus că nu ai sunat după micul dejun. Voiam să mă asigur că ești bine.

Tonul aspru și răgușit al vocii sale.

– M-am trezit mai greu în dimineața aceasta.

Se apropie cu un pas.

– Te simți rău?

Încruntarea aprigă a frunții și îngrijorarea din ochii lui.

Știa toate lucrurile acestea despre el, la fel de bine precum își cunoștea podul palmei. Îl cunoștea *pe el* la fel de bine cum se cunoștea pe ea însăși.

Chiar dacă amândoi recunoscuseră că se schimbaseră în timpul pe care-l petrecuseră separați, esența ființei lui nu ar fi trebuit să se schimbe. Și totuși, ceva trezise în el dorința de a o evita și de a nu avea nimic de-a face cu Edward. Oare se simțea vinovat pentru că se comportase greșit? „Ochii care nu se văd se uită" și tot așa?

– Ai mai exersat cât ai fost plecat?

El ridică din sprâncene și se încruntă și mai mult.

– Pardon?

Julia înghiți apăsat, simțindu-se deopotrivă mâhnită și oripilată de acele suspiciuni.

– Ai sărutat alte femei cât ai fost plecat? Știu că am fost despărțiți mult timp și că bărbații au anumite nevoi și...

– Julia! Îngenunchea lângă ea, prinzându-i mâna, înainte ca ea să poată da glas și altor cuvinte odioase. Stătea în aceeași poziție

ca atunci când o ceruse în căsătorie. Soțul tău nu ți-ar fi niciodată infidel.

– Tu ești soțul meu. De ce ai vorbi despre tine la persoana a treia?

– Am vrut doar să spun că orice bărbat suficient de norocos să te numească soția lui te-ar adora dincolo de orice rațiune și nu ar rătăci niciodată. Orice bărbat. Inclusiv eu. O strânse ușor de mână. De ce ai crede că am sărutat alte femei?

Ea se uită în jos la mâinile lui, bronzate de săptămâni lungi petrecute în soare. Păreau să fi dobândit o putere nouă, iar venele și mușchii ieșeau tare în relief.

– Sărutul de azi-noapte mi-a amintit de... Amintirile nu erau întotdeauna corecte. Știa asta. Amintirile părinților ei deveniseră neclare cu timpul. Iar sărutul acela din grădină... nu semănase deloc cu cel din noaptea trecută. Și totuși, fusese oarecum similar. De... de foame.

– Am stat mult timp despărțiți. Cred că era de așteptat să apară o mică foame de tine.

– Dar cel de noaptea trecută...

– A fost temperat de suferință. Ridică o mână și îi cuprinse fața, înclinându-i bărbia până când ochii ei îi întâlniră pe ai lui. Îți jur, Julia! Îți jur pe mormântul fratelui meu că nu am sărutat nici o altă femeie cât am fost despărțiți. Că nu m-am culcat cu nici o altă femeie.

Ea îi cercetă ochii expresivi și nu văzu acolo altceva cu excepția sincerității și a adevărului.

– Mă simt îngrozitor de proastă!

– Nu ai de ce. Vreau să simți că-mi poți împărtăși mereu toate grijile și îndoielile tale. Este datoria mea să te asigur că totul e bine.

Julia râse stânjenită și-și lipi degetele de frunte.

– Nu știu ce-a fost în capul meu.

El o prinse atunci de încheieturi și îi coborî brațele, după care se aplecă și își atinse ușor buzele de ale ei.

– O să mă străduiesc mai mult să-mi țin în frâu pasiunea.

– Nu, nu!

El făcu ochii mari de uimire, și ea conștientiză că se înroșise în obraji. Era o femeie senzuală și foarte obraznică!

– Îmi place pasiunea ta. Îmi place că pare să fie mai intensă ca înainte... poate că absența face inima să se aprindă mai mult.

– Cu siguranță așa pare, da. Și acum ar trebui să mănânci ceva.

Se ridică în picioare și porni spre ușă. Dar se opri în prag și se uită în spate.

– Nimic nu rămâne niciodată la fel, Julia. Indiferent cât de mult ne-am dori să fie așa.

Sărutările acelea aveau să-l ducă la moarte sigură. În timp ce scotocea prin sertarele dulapului cu dosare din biroul fratelui său, căutând orice semăna cât de puțin cu un testament, conversația tulburătoare pe care o avusese cu Julia continua să-i răsune prin minte. Se temea că sărutările sale aveau să-i amintească de cel pe care i-l oferise în grădină. Un sărut era doar un sărut...

Dar primise suficiente la viața lui, încât să știe că erau foarte diferite. Cu toate astea, mai știa și că se schimbau cu timpul, pe măsură ce un cuplu devenea mai apropiat. Sau cel puțin sărutările pe care le oferea el la începutul unei nopți păreau diferite de cele pe care le oferea la sfârșit. Relațiile lui cu femeile fuseseră destul de scurte, pentru că nu-și dorise niciodată ceva permanent. Era recunoscător că îi putuse vorbi sincer despre faptul că nu mai fusese cu altă femeie și că nu mai sărutase altă femeie cât fusese plecat. Totuși, îi înțelegea mult prea bine suspiciunile. Nu se comporta tocmai ca un bărbat care călca pe un teren cunoscut, ci mai degrabă ca unul care explora noi perspective minunate.

Blestemă aprig și închise tare sertarul, frustrat că nu găsea nici o mențiune de la Albert privind aranjamentele pe care le făcuse în eventualitatea morții sale, dar și de propria incapacitate de a-și însuși pe deplin rolul uzurpator de conte fals. Îi era groază că urma încă o seară în care vor trebui să cineze împreună, să stea în bibliotecă și să discute. Să-l ia naiba pe Albert pentru că o iubea atât de mult pe soția lui. I-ar fi fost mult mai ușor, dacă ar fi avut o relație platonică și le-ar fi plăcut să *nu* petreacă atât de mult timp unul în compania celuilalt.

Se mai învârti o ultimă dată prin cameră, căutând orice posibile ascunzători și, în cele din urmă, hotărî că va trebui să-i scrie o scrisoare avocatului. Putea s-o scrie și aici, dar prefera să se ducă în bibliotecă. Odată ce ajungea acolo, își putea turna un pahar de whisky și să-l dea pe gât dintr-o singură înghițitură, ca să-și stingă frustrările rămase. Existau atât de multe lucruri pe care Albert ar fi trebuit să i le spună și nu o făcuse. De ce naiba nu discutaseră niciodată despre cum și-ar fi dorit Albert să se aibă grijă de Julia în eventualitatea morții sale?

Edward se așeză la birou și bătu darabana pe lemnul de mahon, străduindu-se să-și dea seama cum ar fi fost cel mai bine să formuleze

scrisoarea către avocat, astfel încât să nu se dea de gol. Și apoi privirea îi zbură spre cutia de abanos. Era destul de sigur că probabil Julia trimisese deja scrisori de mulțumire tuturor celor care le transmiseseră condoleanțe. Nu-l atrăgea deloc ideea de a le citi, pentru că i se părea cumva o trădare, din moment ce oamenii aduceau un ultim omagiu unui om care încă respira. Împinse cutia spre marginea biroului, se lăsă pe spate în scaun și studie tavanul.

Julia avusese dreptate. Încăperea aceasta îi amintea de Albert mai mult decât oricare alta din casă. Dacă ar fi fost să revendice o încăpere ca fiind a lui, aceea ar fi fost sala de biliard. Se întrebă din nou ce cameră și-ar fi ales Julia. Ori de câte ori se gândea la ea, îi apărea mereu în minte o imagine cu ea în dormitor... dar asta nu făcea altceva decât să-i invoce alte imagini periculoase cu ea întinsă pe pat, cu o privire somnoroasă...

Oh, Doamne, Dumnezeule! Avea nevoie disperată de o femeie. Și pe ea nu o putea avea niciodată. Iar faptul că nu părea să și-o poată scoate din minte era mai degrabă o dovadă incontestabilă a necesităților lui trupești, decât a stării ei dornice. Avea burta umflată de sarcină, pentru numele lui Dumnezeu! Nu era nimic atrăgător în asta.

Doar că mâinile ei erau atât de calde și de catifelate când călătoreau pe pieptul și pe spatele lui. Iar gura ei, focoasă și nerăbdătoare. Și gemetele ei atât de șoptite și de răgușite.

Împinse scaunul cu putere, sări în picioare și se năpusti la fereastră. Era atât de înfierbântat că era de mirare că nu lua foc cu totul. Ar trebui să meargă la mausoleu, ca să-și amintească de datoria pe care o avea față de fratele lui. Își lipi fruntea de geamul rece și pricepu că trebuia să înlocuiască acele imagini cu ea în dormitor cu unele cu ea altundeva.

În sufragerie, poate. Închizând buzele peste furculiță, cu o expresie de încântare senzuală întipărită pe chip. Vârful limbii ei atingându-i colțul gurii... Nu! Sigur nu din sufragerie!

Dacă se plimba prin casă, poate că va găsi un loc în care s-o vadă ca fiind neatrăgătoare și plictisitoare. Datora asta propriei sănătăți mintale.

Conacul Evermore era imens. Avea două aripi. Puteai bântui pe holurile acelea zile întregi fără să întâlnești pe cineva. Îi fusese destul de ușor să o evite când venise în vizită. Dar acum se presupunea că era cineva care tânjea să se afle în compania ei. Dacă se întâlnea cu ea, putea pretinde că plecase s-o caute. Ar fi fost o minciună, desigur... pentru că sigur nu rătăcea prin casă, uitându-se în fiecare

cameră pentru că *își dorea* să o vadă. Nu simțea dezamăgirea ca pe o lovitură puternică în stomac pentru că descoperea fiecare încăpere goală. Ci mai degrabă – hotărî – pentru că nici una dintre camere nu se potrivea nevoilor lui.

Nici una nu îi amintea de ea. Toate păreau prea formale, prea impunătoare și complet neprimitoare.

Se gândi că ar fi trebuit să-i sugereze să renoveze casa, astfel încât să reflecte personalitatea ei, mai mult decât pe cea a oricărei alte contese de dinainte. Oricum nu era ca și când ar fi avut vreun fel de atașament sentimental față de ceva de acolo. Nici măcar nu știa pe care dintre acele camere le decorase mama lui sau dacă decorase vreuna. Când era copil, își petrecuse aproape tot timpul în odăile dedicate copiilor. Mai puțin atunci când el și Albert erau aduși pentru inspecția părinților lor, timp de câteva minute în fiecare după-amiază sau seară. Avea mult mai multe amintiri cu dădaca lui decât cu părinții lui.

Și era mult mai atașat de Havisham, decât de Evermore. Și chiar dacă majoritatea încăperilor din acel conac stătuseră încuiate și inaccesibile, el și ceilalți fuseseră liberi să bântuie pe coridoare după pofta inimii. Și deși el și Albert cercetaseră fiecare cotlon al conacului, acesta îi era încă străin. Se simțea mai acasă în reședința de la Londra.

Trebuia să facă cumva să se simtă acasă și aici. Albert și-ar fi dorit ca fiul său să crească între acești pereți, și asta însemna că trebuia să lase în urmă mare parte din viața sa libertină. Va trebui să fie un exemplu demn de urmat și să-l învețe pe băiat cum să fie un lord în adevăratul sens al cuvântului. Nu plănuise niciodată să se căsătorească sau să aibă copii, și totuși iată că acum se pomenea pe punctul de a fi nevoit să crească un băiețel fără să se bucure de nici unele dintre beneficiile maritale. Nu va avea nici o femeie în patul său. Nu că nu i-ar fi plăcut să simtă căldura trupului Juliei, cuibărit lângă al lui. Nu că nu îi va fi dor de sunetul respirației sale, când va fi nevoit să încheie această șaradă afurisită. Nu că nu ar fi găsit vreun soi de consolare în a o privi dormind liniștită.

Ajunse la capătul unui coridor lung și aruncă o ocheadă în camera din colț, care era decorată cu un tapet cu flori galbene. Ferestrele de sus până jos pe unul dintre pereți ofereau o priveliște minunată asupra dealurilor unduitoare. Spațiul era foarte aerisit și nu exista aproape deloc mobilier. În fața șemineului se afla un divan micuț, iar în spatele lui o masă mare, decorată cu o mulțime de desene. În apropierea uneia dintre ferestre se afla Julia. Stătea așezată pe o băncuță

de pluș, cu un șevalet în față și cu acuarelele întinse pe un suport mic de lângă el.

Îi vedea doar o parte din profil, dar părea atât de senină, atât de liniștită, un contrast direct cu vântul care biciuia copacii și cu norii negri care se adunau amenințător pe cer. I-ar fi plăcut să o vadă scăldată de lumina soarelui. Suspecta că alesese această încăpere anume, tocmai pentru că îi plăceau zilele senine, când soarele o încălzea.

Și cânta. Un cântecel șoptit și liric despre îngeri care vegheau asupra unui micuț, în timp ce bebelușul dormea. Și-o închipui ținând în brațe acel copil, legănându-l și fredonându-i același cântecel. Din păcate, se îndoia că va avea vreodată ocazia de a vedea asta pe viu. Pentru că, fără îndoială, îl va izgoni din viața ei după ce avea să afle adevărul. Nu înțelegea de ce pieptul i se strânse dintr-odată.

Va lua parte la viața copilului. Va insista asupra acestui fapt. Dar știa că nu se putea insinua cu forța și în viața mamei lui. Indiferent cât timp va mai avea cu ea va fi trecător, niște momente împărtășite doar până la nașterea copilului... până când nu va mai exista nici un motiv să nu-și dezvăluie înșelăciunea.

Dar până atunci era soțul ei... dacă nu în adevăr, măcar în minciună, pentru un bine mai mare. Ca să onoreze un jurământ pe care-l făcuse fără să se gândească la consecințe.

Încercă să-și imagineze ce ar fi făcut Albert în momentul acela. Pe de altă parte... ce importanță mai avea? Și el, și ea recunoscuseră că avuseseră loc multe schimbări în răstimpul separării lor. Trebuia să înceteze să mai calce ca pe coji de ouă în preajma ei. Trebuia să înceteze să-și mai facă griji să-l imite pe Albert. Putea fi el însuși – în limitele bunului-simț, desigur. Așa că hotărî să cedeze în fața tentației.

Cât putu de în liniște, se furișă pe covorul gros de Aubusson, până când ajunse exact în spatele ei. O prinse cu mâinile de o parte și de alta a taliei. Ea scoase un icnet speriat, delicat. Și atunci o sărută pe ceafă. Cu un oftat, ea își lăsă capul pe spate.

– Nu te-am auzit intrând.

Își plimbă buzele pe zona sensibilă de sub urechea ei.

– Voiam să te surprind.

Julia se ridică și se întoarse spre el, cu ochii strălucindu-i ca două safire.

– Mă bucur. Mi se făcuse dor de tine.

Se ridică pe vârfuri, iar el se aplecă ușor, sărutând-o cum ar fi făcut orice soț devotat. Cu foame și cu dorință. Reacția lui ar fi trebuit

să fie forțată... ar fi trebuit să vină ca rezultat al faptului că juca un rol. În schimb, era la fel de firească precum femeia din brațele sale.

Și dacă nu își distrăgea atenția, ar și ademenit-o pe divan și ar fi profitat de entuziasmul ei. Poate că era un libertin, dar nu își dorea deloc să fie complet ticălos în ceea ce o privea. Ea fusese lăsată în grija lui și chiar dacă pe moment acest lucru necesita o abordare neconvențională, nu avea nici cel mai mic gând de a trăda încrederea pe care și-o pusese în el fratele său.

Își îndreptă spatele și îi zâmbi.

– Ai un mod minunat de a face un bărbat să se bucure că a venit să te caute. Plecă apoi privirea în pământ și permise regretului să i se strecoare în glas. Dar trebuie să fim cuminți.

Ea ridică din sprâncene și se mușcă ușor de buza inferioară.

– Să știi că aștept cu nerăbdare momentul în care nu va mai trebui să fim cuminți... în care o să putem fi... obraznici.

Lui Edward i se tăie brusc respirația, iar plămânii încetară să-i mai funcționeze când mintea îi fu bombardată cu imagini cu ea zvârcolindu-se sub el pe cearșafuri de satin, cu trupurile lor înfierbântate unite de dorință și acoperite de sudoare. Cu mare dificultate, își mută privirea spre pânza din spatele ei, așteptându-se pe deplin să vadă acolo o zeiță goală.

În schimb, îl salută un șoarece, îmbrăcat cu pantaloni, cămașă, vestă și haină și purtând la gât o lavalieră perfect înnodată. Din fericire, imaginea asta îi domoli dorințele sălbatice.

– Foarte interesant. Credeam că doamnelor nu le plac șoriceii.

Și spera al naibii de mult ca nu cumva să îi fi arătat această creatură și lui Albert înainte de a pleca.

Dar ea izbucni în râs.

– Știu că ești obișnuit să desenez mereu peisaje... dar în ultima vreme pur și simplu îmi dansează prin minte tot felul de astfel de creaturi zburdalnice.

Se duse la masa, pe care era împrăștiate multe foi. Crease o întreagă menajerie de animale îmbrăcate în haine.

– Sunt foarte reușite.

Ea veni lângă el și-l frecă ușor pe braț.

– Chiar crezi? Nu consideri că sunt exagerat de copilărești?

– Cred că sunt absolut minunate!

Minunate precum îmbujorarea care-i acapara obrajii.

– M-am gândit să le leg într-un volum, zise ea, și o tristețe ciudată îi cuprinse ochii. Mă gândeam să-l rog pe Edward să scrie o poveste care să se potrivească.

– I-ar fi plăcut asta.

Când se va ridica din morți, va face asta. Pentru ea și pentru copilul fratelui său. Se uită în jur. Aceasta era camera ei. Chiar și atunci când vremea de afară era mohorâtă, aici era soare și cald. Era bucuros că ea avea această cameră... și spera din tot sufletul că îi va aduce alinare în zilele care aveau să vină.

Capitolul 8

O săptămână mai târziu, zorindu-și calul la galop prin ploaia rece, Edward ignoră lapovița care-i biciuia fața și blestema în gând vremea pentru că se schimbase atât de repede. Îl blestemă și pe fermierul care avusese nevoie de ajutor să-și împingă căruța ca s-o scotă din noroi. Își blestemă și propria nevoie de a se implica activ în administrarea moșiei și de a-și verifica arendașii ca să se asigure că era totul în regulă.

Preț de o clipă chiar se gândi să se întoarcă la fermă și să se adăpostească acolo până când se oprea furtuna, dar știa că Julia și-ar fi făcut griji. Și unicul scop al acestei șaradei era tocmai să se asigure că nu trăia vreo spaimă.

Și la naiba cu tot, nu voia să mai treacă nici măcar un moment fără să o vadă. Își dorea să petreacă seara în compania ei, luând cina și discutând... și mergând împreună la culcare.

Faptul că îl mulțumea și doar să doarmă cu ea venise ca o revelație. Îi plăcea să asculte sunetul respirației ei și să-i inhaleze parfumul, amestecat cu mirosul de somn – pentru că era un pic diferit când era trează.

Uneori sforăia. Dar până și acela era un sunet dulce și înăbușit.

Indiferent dacă stătea cu fața sau cu spatele la el, picioarele ei reușeau mereu să-și facă loc între gambele lui. Și erau întotdeauna al naibii de reci, când se lipeau prima dată de pielea lui. Și probabil că ar țipa, dacă nu ar ști că asta ar fi descurajat-o. Și ajunsese să-i placă la nebunie să îi simtă trupul împletit cu al lui.

Era periculos – atât de periculos – cât de mult îi plăcea să fie în compania ei. Și nici nu mai contau motivele pentru care era cu el. Conta numai că era acolo...

Calul lui necheză. Nu era conștient de nimic din ceea ce-l înconjura și o durere îi săgetă dintr-odată umărul, răspândindu-i-se prin trup. Aerul refuza să îi mai umple plămânii, și ochii i se umeziră. Se rostogoli pe spate și se pomeni în pericol de a se îneca din cauza ploii.

„Relaxează-te! Nu te opune durerii! Trage un pic de aer în piept! Doar un pic."

Nu era prima dată în viața lui când o încasa. Și se îndoia că avea să fie ultima. Dar, cu siguranță, nu s-ar fi putut întâmpla într-un moment mai inoportun. Se lăsa întunericul. Și îi era al naibii de frig.

Se gândi la focul cald care îl aștepta, la coniacul cald și la femeia caldă.

Se chinui să stea în capul oaselor. Era foarte recunoscător că plămânii păreau să-i funcționeze din nou și era mai recunoscător să-și vadă armăsarul în picioare, chiar dacă putea observa că își ocrotea piciorul stâng din față. La naiba! Se ridică în picioare, se apropie prudent și se lăsă în genunchi în fața animalului. Își trecu ușor mâna peste piciorul lui rănit.

– Nu pare rupt. Asta e bine, dar bănuiesc că o să șchiopătezi.

Se ridică în picioare, luă căpăstrul și conduse încet calul înainte. Șchiopăta, într-adevăr. Dar măcar nu necheza de durere.

Edward se uită în jur, încercând să cartografieze mintal zona rurală din jur. Să calculeze distanța. Când el și Albert ajunseseră la vârsta majoratului, se întorseseră la Evermore și primul lucru pe care-l făcuseră fusese să călărească pe fiecare centimetru al proprietății care le aparținea, să se prezinte arendașilor și să înțeleagă exact ce anume moștenise Albert. Edward nu simțise nici un dram de gelozie sau invidie la adresa fratelui său și nici vreo dorință cât de mică de a poseda ceea ce îi fusese lăsat lui Albert. Fusese mulțumit să fie fratele mai mic, să primească o indemnizație și să fie liber de orice obligații și responsabilități. Nici chiar acum nu era moștenitorul titlului de conte decât ipotetic, până când năștea Julia și aducea pe lume adevăratul moștenitor al fratelui său.

Cu toate astea, acum nu va mai putea fi complet liber de orice responsabilitate. Va trebui să se ocupe de creșterea copilului lui Albert. Într-o zi îl va lua pe flăcău la o plimbare prin ținut, îi va face

cunoștință cu arendașii și îi va povesti despre tatăl său. Și nu putea decât să spere că într-o zi va uita cât de firesc i se păruse să o strângă în brațe pe Julia.

Oftă frustrat și își dădu seama că probabil se afla la jumătatea distanței dintre conac și căsuța arendașului, unde și-ar fi putut lăsa calul și lua altul. Nu era tocmai dornic să vină următoarele ore, dar știa că nici nu avea ce să facă în privința asta.

– O să fie o plimbare lungă, bătrâne. Ar fi mai bine s-o luăm din loc.

De mai multe ori, când începeau să îi amorțească mâinile și picioarele, se gândi să se oprească, să se așeze jos și să se odihnească. Dar se temea că, dacă se oprea chiar și câteva minute, nu se va mai mișca de acolo niciodată. Și nu se putea așa ceva. Nu când Julia îl aștepta acasă. Sau, mai bine spus, nu când își aștepta soțul.

Și-o închipui lucrând cu acuarelele sale, privind pe fereastră din când în când și uitându-se spre dealuri, străduindu-se să îi zărească silueta elegantă în șa, călare pe armăsar, în timp ce cobora panta dealului. Edward o luase intenționat într-o direcție de unde putea fi zărit când se întorcea, dar asta nu avea să se mai întâmple acum. Întunericul cobora cu rapiditatea unei cortine.

Dacă ar fi crescut aici – dacă ar fi cunoscut și acel pământ la fel de bine cum cunoștea fiecare deal și vâlcea care înconjura Havishamul –, poate ar fi fost mai încrezător că mergea pe drumul corect. Dar lapovița și zăpada ascundeau stelele. Iar busola pe care o purta mereu în buzunar era practic inutilă fără lumină și se îndoia că, dacă ar fi aprins un chibrit, ar fi putut ține flacăra aprinsă suficient în vântul acela, ca să deslușească săgeata busolei.

Totuși, era extrem de hotărât ca într-un fel sau altul să-și croiască drum înapoi spre Julia. Nu voia să îi dea vreun motiv să jelească un soț pe care îl pierduse deja.

Julia nu făcuse aproape nimic în după-amiaza aceea, în afară de a sta la fereastră și a se uita după soțul ei, care trebuia să se întoarcă. Nu ar fi trebuit să îl lase să plece. Ar fi rămas, dacă l-ar fi rugat. Era sigură de asta. Era mai preocupat de ea ca oricând, acordându-i mai multă atenție ca niciodată. Nu îi lipsise vreodată grija și atenția soțului ei, desigur. Dar parcă acum îi era mai devotat – ceea ce nu crezuse că era posibil.

Atingerile sale veneau mai frecvent, iar interesul pe care-l manifesta pentru ea mai intens. Părea să-i pese de fiecare aspect al vieții ei.

Crezuse că îl iubea deja mai mult decât era omenește posibil. Și totuși, pricepea cu uimire că începea să-l iubească un pic mai mult cu fiecare zi care trecea.

Înainte să plece în expediția din Africa, i se păruse că dragostea loc atinsese un punct maxim. Ca și când nu mai aveau nimic în plus să-și ofere unul altuia. Dar acum își dădu seama că se înșelase. Va exista mereu ceva mai mult. Ceva nou de descoperit sau de dezvăluit. Un motiv pentru ca sentimentele lor să se reaprindă cu o pasiune care părea să o depășească cu mult pe cea dinainte.

Așa că se străduia din răsputeri să nu se îngrijoreze că soarele dispăruse și că soțul ei încă nu apăruse de peste dealuri. Până atunci nu mai observase niciodată cât de frumos și de elegant arăta atunci când plecase călare. Și își închipuia că va arăta splendid când avea să se întoarcă, zâmbind de bucurie că o vedea. Dar deja se făcea prea întuneric ca să mai poată vedea ceva.

Sună din clopoțel ca să-l cheme pe majordom, după care-și reluă poziția la fereastră. Dacă expediția lui din Africa nu s-ar fi încheiat cu o tragedie, poate că nu ar mai fi fost la fel de îngrijorată. Dar ar fi fost mult prea ușor să fie el cel pe care-l ataca gorila în loc de Edward. Viața era un lucru foarte fragil. Auzi ușa deschizându-se și apoi pașii lui Rigdon.

– M-ați chemat, milady? întrebă omul.

– Excelența Sa a plecat călare în dimineața asta. Și încă nu s-a întors. Mă tem că poate a suferit vreun accident.

– Este un călăreț excelent, milady. Fără îndoială, întârzie din cauza vremii. Sau poate că s-a adăpostit undeva peste noapte.

Nu ar fi făcut asta. Nu ar fi lăsat-o să-și facă griji. Se întoarse de la fereastră.

– Adună servitorii de afară și trimite-i să-l caute.

Chipul lui Rigdon fu traversat de o scurtă expresie de uimire, înainte să aibă timp să se controleze, dar reveni repede la purtarea sa sobră și cuviincioasă.

– E o vreme oribilă afară, milady.

– Și tocmai de aceea trebuie să se ducă să-l caute.

Deși pe chipul lui Rigdon nu se clinti nici un mușchi, Julia era destul de sigură că, undeva în interiorul său, omul se agita, poate chiar mutându-și greutatea de pe un picior de altul de neliniște.

– Nu sunt sigur că Excelența Sa ar fi de acord cu o astfel de acțiune.

Nu, sigur nu ar fi fost de acord. Să pună în pericol viețile servitorilor. Nu, nu i-ar fi plăcut asta deloc.

– Atunci ar fi trebuit să se întoarcă mai repede. Trimite-i să-l caute.

– Cum doriți, milady.

Majordomul plecă, și Julia își întoarse atenția spre fereastră. Era într-adevăr o vreme cumplită. Știa că era egoistă că se gândea numai la propria fericire. Albert nu avea să fie mulțumit de acțiunile ei – chiar dacă poate căzuse și avea probleme. Dar nu putea îndura gândul că zăcea pe undeva...

O formă din depărtare, o siluetă stranie, îi atrase atenția. Nu părea să fie nici om, nici cal, dar era destul de sigură că era un om... și poate și un cal.

– Rigdon! Cu inima bătându-i nebunește în piept, părăsi încăperea în grabă și aproape că se izbi de un lacheu. Găsește-l pe Rigdon și spune-i că se apropie cineva de pe deal. Ar putea fi Excelența Sa.

– Da, milady.

Omul o luă din loc imediat. Pașii lui mari se îndepărtară aproape imediat de ea, și Julia se pomeni dintr-odată foarte recunoscătoare că avea un lacheu atât de înalt și cu picioare așa lungi. Se fâțâia prin hol, când ușa principală se deschise în cele din urmă și își făcu apariția o siluetă familiară.

– Albert! În clipa imediat următoare era deja în brațele lui, conștientă că tremura și că pielea lui era rece ca gheața, când își lipi obrazul de tâmpla ei.

– Nu ar trebui să mă atingi, spuse el. Sunt mizerabil.

Însă o ținea în brațe atât de strâns, încât nu era sigură că s-ar fi putut îndepărta de el, nici dacă ar fi vrut. Dar, desigur, nu voia.

– Am fost atât de îngrijorată!

– Îmi pare rău, iubito. Am ajutat un fermier, a cărui căruță s-a împotmolit în noroi. Și în drum spre casă a început să-mi șchiopăteze calul. A fost o zi plină de accidente.

– Mi-era teamă că te-ai rătăcit.

Îi ridică ușor bărbia cu mâna lui înmănușată.

– Nu când te am pe tine să-mi fii steaua nordului.

Apoi gura lui o găsi pe a ei, ca și când fuseseră despărțiți ani întregi, mai degrabă decât câteva ore. Sau ca și când ar fi urmat o despărțire pe care nu o puteau evita. Julia înțelegea foarte bine că era îngrijorat în legătură cu pericolele nașterii. Dar asta părea ceva mai mult. Ceva care se împletea cu urgența și cu o dorință abia stăpânită. Se întrebă dacă nu cumva își făcuse și el griji că nu va mai ajunge

înapoi la ea... că poate din cauza furtunii nu va mai avea niciodată ocazia să o strângă în brațe și să o sărute.

Se depărtă de ea, dar rămase cu privirea ațintită spre ochii ei.

– Încălzești mai bine decât orice foc.

Julia zâmbi.

– Păi, așa sper și eu. Rigdon, pregătește o baie pentru Excelența Sa.

– M-am ocupat deja, milady.

Albert încuviință din cap și o eliberă din brațele sale.

– Atunci o să profit de asta.

– Vin cu tine să te ajut să...

– Nu e nevoie. Nu întârzii mult. Mi-e la fel de foame, pe cât mi-e de frig. Își puse mâna pe umărul ei și adăugă: Vin și eu la cină în curând.

– O să te aștept.

În fond, îl aștepta mereu.

Îl privi pornind în sus pe scări și nu putea scăpa de senzația că l-ar fi putut pierde în seara aceea. Că tragedia părea încântată să viziteze această familie.

Edward intră în apa fierbinte, înfiorându-se de plăcere. Ar fi preferat de o mie de ori să se cufunde în Julia... și tocmai de aceea se forțase să-i refuze oferta de a-l ajuta. Abia își mai putea ține în frâu pasiunea.

Cu fiecare pas epuizant, îi vizualizase chipul și zâmbetul și își imaginase cum vocea ei blândă îl îndemna să înainteze. Apoi, când deschisese ușa și o văzuse acolo, când văzuse ușurarea și bucuria care îi însuflețea trăsăturile, tot ce simțea pentru ea – tot ce își petrecuse ani în șir negând și îngropând sub remarci caustice și reacții încăpățânate și înecându-se în băutură – izbucnise în el ca un vulcan, revărsând cenușă și lavă. Și la fel cum magma topită acoperea totul în calea ei, la fel și el își dorise s-o învăluie cu ființa lui și să o revendice. Să o aibă pentru el în toată deplinătatea cuvântului.

Știa că Julia nu l-ar fi refuzat. I-ar fi dat orice i-ar fi cerut. Vedea asta în ochii ei strălucitori ca două safire. Doar că ea ar fi crezut că îi oferea toate astea lui Albert. Bucuria pe care o simțise la întoarcerea lui nu era de fapt pentru el. Iar această constatare îl înghețase mai tare decât vântul, zăpada și gerul care se dezlănțuiau dincolo de zidurile casei. Doar că asta nu-i domolea și dorința pe care o simțea pentru ea... și tocmai asta era blestemata de problemă.

Auzi ușa deschizându-se încet.

– Încă nu sunt gata, Marlow.

– Atunci ești foarte norocos că nu sunt el.

Se ridică în capul oaselor, făcând apa din jurul său să se învolbureze și să dea pe afară. Se uită peste umăr și o văzu pe Julia în pragul ușii, cu un pahar în mână.

Îi oferi un zâmbet angelic.

– M-am gândit că ți-ar plăcea un pic de whisky.

– Ești un dar de la Dumnezeu. Întinse mâna, așteptându-se ca ea să-i dea paharul și apoi să plece.

În schimb, se apropie și îngenunche lângă cadă, înainte de a-i înmâna paharul. El luă o înghițitură zdravănă, delectându-se cu căldura pe care i-o împrăștia prin corp. Îi aruncă o privire piezișă și zise:

– N-o să mai întârzii mult.

– Aș vrea să te spăl pe spate.

– Nu e nevoie.

Însă ea luă cârpa și săpunul de pe un stativ din apropiere, le cufundă în apă și începu să le frece.

– Vreau să o fac.

– Julia...

Ea ridică dintr-o sprânceană.

– Știi că e mai bine să nu te contrazici cu mine, când sunt hotărâtă să fac ceva.

Nu știa nimic altceva, cu excepția faptului că nu era deloc înțelept să o lase să-l atingă când, în drum spre casă, mintea lui alunecase pe făgașul gândurilor lascive, ca să se poată mobiliza să continue. Mai luă o înghițitură de whisky – mai mare decât prima. Se oțeli mintal și își propti coatele pe genunchii ridicați, permițând spatelui său să se arcuiască ușor.

– Poți să începi, nu mi-e frică!

Ecoul cristalin al râsului ei pluti în încăpere.

– De mult îmi doresc să fac asta, zise ea și-și așeză mâinile de-o parte și de alta a șirei spinării lui.

Unde naiba dispăruse afurisita aia de cârpă?

Și atunci îi veni în minte alt gând. Nu făcuse niciodată asta pentru fratele său. Dădu pe gât și restul de whisky și strânse tare paharul cu degetele-i păcătoase, care nu își doreau nimic mai mult decât să se întindă spre spate, s-o aducă în fața lui și să o sărute. Trebuia să facă ceva ca să-și distragă atenția de la palmele ei, care alunecau suav în jos pe spatele lui, apoi în sus și pe umeri. Doamne, Dumnezeule! Era absolut fantastic!

– A cui era căruța care s-a împotmolit în nămol? întrebă ea.

Cum naiba ar fi trebuit să mai gândească, când degetele ei dansau pe pielea lui?

– A lui Beckett, cred. Da, a lui Beckett.

De ce suna vocea lui ca și când era strangulat? Pentru că îi era al naibii de greu și să tragă aer în piept.

– Te doare? îl întrebă ea.

– O, Doamne, nu!

– Să mă opresc?

„O, da! Da, te rog, oprește-te, pentru numele lui Dumnezeu..."

– Nu, zise el și închise ochii strâns. Sau doar dacă vrei tu asta...

– Nu vreau. E minunat, exact cum mi-am imaginat. Apa și săpunul îmi fac mâinile să alunece grozav pe pielea ta.

Paharul pe care-l avea în mână era în pericol să se spargă din cauza presiunii pe care o exercita asupra lui. Era un risc... dar trebuia să întrebe:

– Dacă voiai să faci asta și mai demult, de ce n-ai făcut-o?

– Pentru că nu am crezut că ți-ar plăcea îndrăzneala mea. Dar în seara asta, când mi-a fost teamă că ți s-a întâmplat ceva rău... că era posibil să te pierd... mi-am dat seama că am fost prostuță.

Se răsuci ușor, până când putu să o vadă, și zise:

– Julia, mie mi-au plăcut mereu femeile îndrăznețe.

Ea se încruntă ușor.

– Credeam că mă vrei serioasă și cuviincioasă. O contesă dincolo de orice reproș.

– Vreau să fii oricum ești tu. Nu trebuie să te prefaci pentru mine.

Ironia cuvintelor nu-i scăpă, din moment ce el chiar se prefăcea cu ea. Și ura că trebuia să facă asta. Ura că nu-i putea spune adevărul. Doar încă vreo câteva săptămâni. Se mai putea ține de plan încă puțin. Însă nu exista nici un motiv ca ea să fie altceva decât era. Nu-i plăcea să creadă că poate fratele său o făcuse să-și țină pasiunile în frâu. Bănuia că nu o făcuse intenționat, desigur... dar dintre toți Drăcușorii de la Havisham, Albert fusese cel mai onorabil și evitase mereu pe cât posibil cenzurile societății, în timp ce ei, ceilalți, le primiseră cu brațele deschise.

Julia se trase într-o parte până când o putu vedea mai clar. Începu apoi să-i maseze cu palmele cerculețe mici pe umeri, care alunecau în jos pe brațele lui și înapoi în sus. Ținea privirea ațintită spre mișcările mâinilor ei, mai degrabă decât spre chipul lui.

– Mi-a fost dor de momentele astea de intimitate, murmură ea atât de încet, încât abia o auzi.

– Am fost de acord ca de dragul copilului să...

– Da, da, știu, îl întrerupse ea, întâlnindu-i privirea. Dar asta nu potolește și dorința.

Era o afirmație, nu o întrebare.

Ar fi trebuit să o roage să plece, să o anunțe că voia să se îmbrace. Dar în ochii și în vocea ei se citea o dorință primordială, astfel încât nu-i putea trece cu vederea cuvintele, așa cum nu o putea îndepărta nici pe ea.

– Da, așa este...

Se simțea un adevăr mult prea real în vorbele lui.

Mâna ei alunecă ușor sub apă și se strânse în jurul mădularului său. Buzele ei se curbară imediat într-un zâmbet lent și senzual... fără îndoială pentru că îl găsise tare și pregătit. O prinse cu blândețe de încheietură și îi opri mâna.

– Julia...

– Te rog... Lasă-mă să fac asta pentru tine, șopti ea, cu glas răgușit și cu atâta dorință, încât își simți întregul trup încordându-se de pasiune nestăvilită.

– Nu prea am obiceiul de a primi fără a oferi înapoi.

Doamne, Dumnezeule! Cuvintele acelea îi ieșiseră pe gură fără să gândească. Dar cum ar mai fi putut gândi, când îl ispitea atât de mult? Nu putea decât să spere că nu se dăduse de gol și că nu avea să-l demaște ca fiind un mincinos.

– Fără îndoială e una dintre regulile tale nespuse... Dar regulile sunt făcute pentru a fi încălcate. Și mi-ar face o imensă plăcere să o încalc pe aceasta.

– Plăcerea ar fi numai de partea mea, Julia.

Ea clătină din cap.

– Deloc. Îți promit că o să-mi facă la fel de mare plăcere să te privesc. A trecut atât de mult timp. Permite-mi să-ți ofer această mică eliberare. Te rog...

Îl va urî când va afla adevărul. Dar cum i-ar fi putut nega ceva ce, în mod evident, își dorea, fără să o lase cu inima îndoită în privința atracției pe care o simțea soțul ei față de ea, a dragostei lui? Când compara momentul acesta cu ceea ce știa că se va întâmpla în viitor, nu mai conta nimic altceva decât clipa prezentă... să se asigure că era fericită și sigură că sentimentele soțului ei nu se schimbaseră.

Relaxă ușor degetele, ridică mâna și-i dezmierdă cu blândețe obrazul, fără să-i pese că îi picura apă pe rochie. O trase mai aproape de el și o sărută. Buzele ei se întredeschiseră într-un suspin șoptit, iar limba lui o mângâie pe a ei în ritmul atingerilor ei. Ridică apoi și cealaltă mână și îi cuprinse fața, fără a se mai obosi să-și țină în frâu pasiunea. Se abandonă complet senzațiilor delicioase pe care ea i le oferea cu atâta pricepere.

Avusese dreptate. Trecuse prea mult... mult prea mult timp. Și-ar fi dorit să nu mai poarte rochia aceea afurisită... și-ar fi dorit să-și plimbe mâinile pe fiecare centimetru din trupul ei... dar le păstră acolo unde erau, știind că era imperativ necesar să-i minimalizeze regretele. Oh, dar era atât de dificil când suspina atât de suav și când propriul lui corp îl trăda și când era atât de pricepută...

Gura lui călători în jos pe gâtul ei și-și cuibări pofticios limba în scobitura claviculei sale.

– Oh, Jules... O, Doamne, Dumnezeule, Jules!

– Să mă opresc? Vocea ei părea să răsune de undeva de departe, dintr-o altă lume, sau poate chiar dintr-o altă dimensiune.

– Numai dacă vrei să mă omori...

Ea îi mușcă ușor bărbia, după care îi prinse între dinți lobul urechii și supse încet, înainte de a-și lipi cu totul gura de urechea lui. Putea simți căldura, umezeala ei...

– Îmi place la nebunie să-ți simt mădularul pulsând în mâna mea, șopti ea cu glas răgușit.

Doamne! Abia își stăpâni reacția. Aproape că explodă chiar atunci și acolo, dar reuși să se controleze, amintindu-și că Albert nu auzea prea bine cu urechea aceea. Cu urechea dreaptă. Era surd de o ureche. Crezuse că nu îl putea auzi. Cum ar fi putut un bărbat să nu reacționeze la așa ceva? Ar fi un afurisit de sfânt!

Îi cuceri gura cu o foame primordială, tânjind să obțină cât de multă intimitate putea cu ea, fără să fie mistuit de vinovăție. Știa că asta tot va veni mai târziu. Dar pentru moment era pierdut în senzațiile pe care i le trezea cu degetele ei abile, cu palmele păcătoase și cu sugestiile obraznice. Cealaltă mână a ei se plimba pe carnea lui, ca și când ar fi fost un explorator care descoperise un continent pierdut și voia să cartografieze fiecare drum, fiecare vale și fiecare deal.

Întreg trupul lui pulsa cu forța orgasmului care i se acumula în corp. Eliberă un mârâit animalic și gutural, cu gura lipită de a ei, înghițindu-i cu lăcomie geamătul moale și suspinul de triumf. Fu la un pas să o tragă cu el în cada de aramă.

În schimb, răsuflă adânc și-și lipi fruntea de a ei.

– Fir-ai tu să fii!

Râsul ei încântat era cel mai dulce sunet pe care-l auzise vreodată. Julia se lăsă ușor pe spate, cuprinzându-i fața în palme. Cum reușea să pară atât de al naibii de inocentă și de dulce, când rostea astfel de obrăznicii despre mădularul lui? Și trebuia să se comporte ca și când nu auzise nimic, când în realitate cuvintele ei i se impregnaseră în memorie și răsunau iar și iar, ca o rugăciune preferată.

– Știam că o să-mi facă la fel de multă plăcere, zise ea.

Chiar îi plăcuse! Se citea asta în strălucirea păcătoasă din ochii ei.

– Ar trebui să fii mai egoistă.

Ea zâmbi cu tandrețe și clătină din cap.

– Te iubesc atât de mult.

Realitatea se răsfrânse atunci în jurul său cu o forță răzbunătoare, care aproape îl îngenunche. El nu era bărbatul pe care-l iubea. Profitase de ea prin minciuni și toate motivele pentru care făcuse asta se întorceau să-l batjocorească.

– Julia...

Ea se aplecă ușor și-l sărută pasional. După aceea se ridică în picioare și zise:

– O să întârziem la cină.

Părăsi încăperea, lăsându-l să se scufunde sub apă, știind că într-o zi îl va urî din tot sufletul pentru ceea ce tocmai se întâmplase. Și era un ticălos pentru că el nu părea să regrete.

Fusese intim cu nenumărate femei și totuși fiecare moment petrecut cu ele pălea pe lângă ceea ce tocmai trăise atunci. La naiba cu tot, dar cu Julia își dorea o uniune completă și deplină. Un abandon complet și deplin. Își dorea cu ea ceea ce nu putea avea niciodată.

Capitolul 9

– Ai de gând să păstrezi expresia aia îngâmfată toată noaptea?

Stând lângă soțul ei, la masa mică din sufragerie, Julia nu părea să poată controla senzația imensă de satisfacție pe care încă o simțea.

– Mă bucur că, după atâta timp, încă mai reușesc să te surprind.

Albert ridică paharul și sorbi din vin.

– Da, chiar ai reușit să faci asta.

– Mi-a plăcut la nebunie.

Ochii lui deveniră dintr-odată mult mai calzi.

– Suspectez că mie mi-a plăcut și mai mult.

Se întinse și-i acoperi mâna cu a ei.

– După ce-am pierdut trei sarcini, înțeleg de ce atâta precauție și că trebuie să facem tot ce ne stă în putință ca să ne asigurăm că nu îl pierdem și pe acesta... dar mărturisesc că mi-a fost îngrozitor de dor de momentele noastre de intimitate.

Privirea lui zbură mai întâi spre un lacheu, după care se întoarse și rămase ațintită asupra ei.

– Poate ar trebui să discutăm mai târziu despre asta.

Ea își mușcă buza de jos.

– Nu știu ce să zic... sunt într-o dispoziție un pic obraznică.

El își strecură degetele printre ale ei, îi ridică mâna și i-o sărută, fără ca privirea lui să se dezlipească de la ea.

– Îmi cam place când ești obraznică. Și deși servitorii noștri sunt plătiți să fie discreți, cred că ar fi mai bine să nu le dăm motive de bârfă.

Nu exista nimic dezaprobator în vocea lui, însă cuvintele lui erau pline de înțelepciune. Chiar dacă vorbeau în șoaptă și vântul șuiera puternic dincolo de ferestre, fără îndoială se cerea discreție. Julia încuviință din cap, își eliberă degetele și își întoarse atenția spre puiul glazurat din farfuria ei.

– Nu mi-ai mai spus niciodată Jules.

– Pardon? întrebă el, încruntându-se ușor. Părea cu adevărat uluit.

– În timpul... băii tale... mi-ai spus Jules.

– Nu pot fi tras la răspundere pentru nimic din ce aș fi putut spune în timpul... băii mele.

– Voiam să-ți spun că mi-a plăcut...

– Baia mea?

Acum o tachina. Ochii îi străluceau ghiduși, chiar dacă el fusese cel care ceruse discreție.

Îi aruncă un zâmbet secret.

– Jules. Îmi place. Mi se pare mai puțin formal.

– Păi, a fost un moment mai puțin formal.

– Într-adevăr.

Conversația se mută apoi spre cum își petrecuse ea ziua și se abținu elegant de la a recunoaște că nu făcuse aproape nimic altceva decât să își facă griji pentru el. Îi povesti despre ultima ei pictură

în acuarelă: un iepure cu un baston. Albert nici nu râse, nici nu glumi pe seama ei. Ba chiar părea să considere absolut normal că atribuie creaturilor ei imaginare calități umane.

– E un tip destul de singuratic, zise ea.

Nu părea deloc surprins. Pur și simplu încuviință din cap și zise:

– Îl reprezintă pe Locke, deci.

O luară prin surprindere cuvintele lui, după care cugetă asupra importanței afirmației sale.

– Da, cred că el este. Nu m-am gândit niciodată în termenii aceștia.

– Toate creaturile reprezintă pe cineva.

Mai luă o îmbucătură din friptura de pui și se forță să mănânce și boabele de mazăre, de dragul copilului.

– Serios?

El îi aruncă o privire cunoscătoare.

– Bursucul îl reprezintă pe Ashe. Hotărât. Încăpățânat... Nevăstuica este Edward... care încearcă mereu să se sustragă de la îndatoririle lui și să scape nepedepsit.

Julia dădu să protesteze, dar se opri imediat.

– Asta a fost prima pictură de genul acesta pe care am făcut-o. Chiar după ce-ai plecat. Dacă mă gândesc bine, cred că am fost un pic supărată pe el că te-a luat de lângă mine. Poate ar trebui s-o rup...

– Prostii! Fratelui meu i-ar fi plăcut foarte mult să vadă cum l-ai portretizat.

– Acum mi se pare doar meschin.

– Creativitatea imită adesea viața. Sigur ți-ar aprecia eforturile.

Nu era deloc sigură că le-ar fi apreciat atât de mult pe cât sugera Albert.

– Și care te reprezintă pe tine? îl provocă ea.

– Tu ești vulpea, zise el. Inteligentă. Ridică dintr-o sprânceană și adăugă: Și frumoasă. Deși ai cam greșit culoarea.

– Dar vulpile sunt roșcate.

– Nu toate. Odată am văzut o vulpe neagră prin mlaștinile de la Havisham. Sunt foarte rare... și asta ți se potrivește și mai bine, de vreme ce și tu ești o piatră rară.

Își simți imediat obrajii invadați de o căldură plăcută. Trecuse foarte mult timp de când nu mai flirtase cu ea. Și, la drept vorbind, îi cam plăcea să se simtă din nou ca o fetișcană, inocentă și așteptând cu sufletul la gură primul ei dans. Cum ar fi putut ști atunci că primul său dans va fi cu el și că o va conduce în brațele lui pentru totdeauna?

– N-am auzit niciodată să existe vulpi negre.

– Atunci va trebui să mă crezi pe cuvânt.

– Îmi cam plăcea să pretind că am și eu părul roșcat.

– Mie îmi place părul tău exact așa cum este. Îți scoate în evidență albastrul ochilor.

– Mi s-a părut mereu destul de banal.

– Nu e nimic banal la tine.

Ea își înclină ușor capul într-o parte și miji ochii.

– Cumva mă curtezi, milord Greyling?

El se îmbufnă imediat.

– Un bărbat nu-și curtează propria soție.

– Atunci înseamnă că eviți să-mi răspunzi la întrebare. Care dintre animale te reprezintă pe tine?

El inspiră adânc și bătu ușor din degete pe cupa paharului de vin, aparent gânditor.

– Nu șoarecele. La început am crezut că acela e Edward... răvășind prin gunoaie și tot așa... dar apoi am văzut nevăstuica cu ochii mici și mijiți.

– Nu știi care te reprezintă pe tine, anunță ea, destul de surprinsă că nu-și dădea seama.

– Calul. Nobil. Puternic. Te poți baza pe el. Nu e el tocmai amuzant, dar nu te va dezamăgi niciodată.

– Cu excepția celui pe care l-ai călărit tu în seara asta.

El clătină din cap, destul de serios.

– Acolo a fost vina mea. Îl zoream prea tare, pentru că voiam să ajung mai repede acasă. Zăpada începuse să se aștearnă. Am avut noroc că n-a călcat în vreo groapă și să-și rupă gâtul.

– Probabil ar fi trebuit să te adăpostești undeva peste noapte.

– Nu voiam să-ți faci griji pentru mine.

Dădu pe gât ce mai rămăsese din vin, de parcă nu se simțea tocmai în largul său cu această mărturisire. Ciudat! Nu-i fusese niciodată greu să-și exprime sentimentele. Dar, pe de altă parte, în ultimele săptămâni trecuse printr-o gamă foarte largă de emoții.

De fiecare dată când credea că știa exact la ce să se aștepte de la el, descoperea că, de fapt, nu știa absolut nimic.

Își terminară cina și se retraseră împreună în bibliotecă. În timp ce stătea relaxată într-un fotoliu în fața șemineului, citind din cartea sa, Edward se întinse în fotoliul de vizavi, bătând cu degetul în paharul cu vin de Porto. Păruse surprinsă că reușise să-și dea seama pe cine reprezentau animalele din desenele ei. Ar fi preferat să fie

veverița – adică amuzant și plin de viață. Sau chiar și iepurele promiscuu. Pe de altă parte, nevăstuicile erau cunoscute pentru că furau lucruri, iar el îi furase într-adevăr un sărut... sau mai bine zis, îl furase de la soțul ei. Și chiar și acum fura aceste momente pe care le petrecea cu ea.

Ar fi mai bine să inventeze o scuză. Că trebuia să lucreze sau să se mai uite peste registre, sau să studieze bilanțurile contabile. În schimb stătea aici și se delecta cu curba delicată a gâtului ei, în timp ce stătea aplecată deasupra cărții, bucurându-se în secret că pe chipul ei încă mai era întipărit zâmbetul acela afurisit de îngâmfat.

Și era și normal să fie așa. Nu știa dacă mai reacționase vreodată atât de visceral la atingerea vreunei femei. Și-ar fi dorit să dea vina pentru intensitatea reacției sale pe abstinența prelungită de care avusese parte în ultima vreme. Dar suspecta că, dacă s-ar fi ridicat din fotoliul ei, ar fi venit la el și și-ar fi lipit mâna de obrazul lui, ar fi tras-o în poala sa și i-ar fi revendicat gura cu o pasiune, care ar fi făcut majoritatea doamnelor să fugă din încăpere mâncând pământul. Doar că ea nu era o femeie care să fugă, rușinată. Nu, ea i-ar fi răspuns la fel de pasional.

La fel cum făcuse și în noaptea aceea în grădină. La fel cum făcea de fiecare dată când o săruta.

Pentru că la fel ca atunci, credea că era Albert.

Oare chiar semănau atât de mult în toate, încât nu-i putea distinge? La asta se rugase neîncetat pe corabie, pe toată durata călătoriei peste marea învolburată, care îl aducea înapoi în Anglia. „Te rog, Doamne, n-o lăsa să-și dea seama că sunt eu! Ticălosul care ia ce nu-i aparține. N-o lăsa să-și dea seama că nu sunt soțul ei!"

Repetase mantra aceasta de mii de ori, în timp ce stătuse în cală, veghind coșciugul simplu din lemn și ținându-i companie fratelui său. Se așteptase să îi fie greu să nu se dea gol și să pretindă că era Albert.

Dar nu se așteptase nici o clipă să fie iadul pe pământ.

Ea ridică ușor capul și-i întâlni privirea, încruntată, ca și când ar fi ghicit făgașul gândurilor sale. O parte din el spera să o audă spunând: „Tocmai mi-am dat seama cine ești". Și o parte din el începea să spere că nu-și va da seama niciodată. Cum ar fi putut distruge o femeie atât de remarcabilă?

– Servitorii se întrebau dacă să înceapă să decoreze casa pentru Crăciun.

El studie o clipă vinul care-i mai rămăsese în pahar.

– Aproape că nu-mi vine să cred că a venit din nou această perioadă a anului.

– Și mie mi se pare că luna decembrie a venit pe nesimțite. Nu am știut ce să le spun, din moment ce suntem încă în doliu...

– Pune-i să mai învelească puțin casa.

Julia închise cartea.

– Nu am vrut să fiu insensibilă. Știu că probabil nu ești într-o dispoziție tocmai festivă.

– Am avut la dispoziție două luni în care să-l jelesc, până să ajung aici. O să fiu vesel de Crăciun. Și acum spune-mi... ce cadou ți-ar plăcea?

Ea își țuguie buzele, nemulțumită.

– Știi bine ce-mi doresc.

La naiba! Oare discutaseră despre cadourile de Crăciun înainte de plecarea lui Albert? Și cum naiba ar fi trebuit să deducă Edward ce anume îi ceruse fratelui său? Oare Albert îi cumpărase deja cadoul? Trebuia să verifice cu atenție fiecare colțișor și ascunziș din dormitorul principal și din bibliotecă. Și dacă nu găsea ce căuta...

O studie o clipă, stând acolo și uitându-se la el, de parcă ar fi fost sigură că el știa ce își dorea.

Oare ce naiba își dorea? Ce voiau de obicei femeile?

Bijuterii.

Un colier? Cercei? O brățară?

Mai bine toate trei.

Rubine. Nu. Safire, care să se asorteze cu ochii ei. Nu. Onix. Nu. Perle negre, dar perle negre nu văzuse decât pe o insulă din Marea Sudului. Erau la fel de rare ca ea. Atât de blândă și de binevoitoare, dar cu o mică latură năstrușnică și obraznică, pe care i-ar fi plăcut la nebunie să o exploreze pe deplin. Dar asta era o explorare care-i era interzisă. În schimb, va trebui să se mulțumească să îi memoreze râsul, zâmbetul și felul în care îi străluceau ochii de năzdrăvănie... cum se întunecau de pasiune și cum se îndulceau, atunci când se mângâia pe burtă așa cum făcea acum.

– Un copil sănătos, șopti el cu convingere. Nu bijuterii sau alte zorzoane. Asta îți dorești de Crăciun.

Zâmbetul ai ar fi putut supune până și zbuciumul și șuieratul vântului geros. Ar fi putut oferi un adăpost departe de ploaie.

– Asta am căzut de acord să ne oferim unul altuia. Dar este posibil să fi calculat greșit, pentru că doctorul spune că s-ar putea

să nu sosească decât abia la începutul anului viitor. Dar nu mai e mult. Și sper că va moșteni părul tău.

– Eu sper că îl va moșteni pe al tău. Nu i se părea o dorință inechitabilă, din moment ce îl vedea pe Albert de fiecare dată când se uita în oglindă.

– Și ochi căprui.

– Albaștri.

– Ai de gând să te contrazici cu mine în fiecare aspect?

– Ca să fiu complet sincer, Julia, nu-mi pasă câtuși de puțin cum arată. Atâta timp cât e puternic și sănătos. „Și băiat", adăugă în minte. Un fiu i-ar asigura Juliei poziția în societate, ar face-o să nu depindă în nici un fel de bunătatea lui Edward.

– E o prostie să ne batem capul cu celelalte aspecte, zise ea. Dar e amuzant să speculăm. Știi? Îl văd foarte clar în mintea mea. Probabil e ceea ce se cheamă intuiție maternă.

– Cred că o să fii o mamă minunată.

– Cu siguranță, mă voi strădui din răsputeri. Mi se pare o treabă destul de dificilă.

– N-am nici o îndoială că vei reuși cu succes.

Ea își puse mâna în dreptul inimii.

– Nu ți-ai mai exprimat niciodată atât de ferm încrederea în mine. Nu că aș mai fi avut nevoie de cuvinte, doar mi-ai arătat asta la fiecare pas... însă tot e plăcut s-o aud.

Edward îl iubea pe Albert, dar fratele său fusese mereu mai tăcut și mai puțin guraliv. Îl durea să vadă că primea cu atâta bucurie cuvinte care altfel ar fi rămas nerostite... și nu își putea da seama de ce. Acțiunile erau într-adevăr suficiente, dar ea merita și acțiuni, și cuvinte. Merita cu mult mai mult decât îi putea oferi el vreodată. Decât va fi avut vreodată dreptul să îi ofere. Și era foarte important să nu uite că faptul că se bucura de compania lui era doar ceva temporar. Își termină vinul și se ridică în picioare.

– Cred că ar trebui să mergem la culcare. A fost o zi lungă și sunt destul de obosit.

Julia se ridică greoi și își așeză mâna pe brațul lui. Se străduia din răsputeri să nu-și amintească ce făcuse mâna aceea mai devreme... cum dansaseră degetele ei pe trupul lui. Fusese o greșeală să cedeze în fața rugăminților ei. Deși la drept vorbind, nu prea putea să aibă remușcări.

Traversară coridoarele și urcară scările în tăcere. Când ajunseră la ușa ei, îi ridică mâna și îi sărută blând degetele.

– Ne vedem în scurt timp.

– Dezbracă-mă!

Înlemni și simți cum i se încordează fiecare părticică din corp. Rămase încremenit o clipă, studiindu-i zâmbetul ispititor și ochii plini de pasiune.

– Este târziu, adăugă ea. N-aș vrea s-o mai deranjez pe camerista mea.

– E plătită ca să fie deranjată.

Vocea lui suna răgușită și aspră, și nu mai semăna deloc cu a lui.

Julia își lipi atunci palma de pieptul lui și se întrebă dacă îi putea simți inima bătându-i nebunește în piept. La drept vorbind, nu-și dorea nimic mai mult decât să o dezbrace... dar știa mult prea bine că era o cale încărcată de primejdii.

– Aș prefera s-o faci tu.

– Nu sunt sigur că este un lucru înțelept. Abia mă mai țin în frâu, Julia.

Ea coborî ușor mâna și ridică bărbia. Un licăr provocator îi întuneca senzual ochii de culoarea safirelor.

– Eu cred că doar faci pe pudicul.

Pudic? El? Doar dezbrăcase de haine o mie de femei. Sau mă rog... cel puțin câteva zeci. Nu știa de ce dintr-odată se simțea rușinat de aventurile sale sexuale. De ce dintr-odată și-ar fi dorit să fi fost mai cu discernământ... să o merite mai mult. De parcă ar fi putut-o merita vreodată. Dar să fie al naibii dacă avea să se dea în lături de la o provocare... mai ales de la una pe care i-o lansa ea.

Putea să fie puternic. Chiar dacă însemna că trebuia să fie mai puternic decât trebuise vreodată. Îi putea rezista. Se putea asigura că nu se va întâmpla nimic care să pună în pericol copilul. Cu toate că blestema în minte jurământul pe care i-l făcuse lui Albert, trecu pe lângă ea, apăsă pe clanță, deschise ușa tare, o prinse de mână și o trase după el în dormitor.

Felul în care se trântise ușa în spatele lui, ar fi trebuit s-o facă pe Julia să se întrebe dacă nu îl împinsese prea departe. În schimb stătea în mijlocul camerei, cu spatele la el și cu trupul fremătând de nerăbdare.

Simți când trase ușor de șnururile rochiei și apoi cum i se desprindea ușor materialul de corp, în timp ce-i desfăcea fără grabă legăturile. Își trecu un deget peste umerii și spatele ei și zăbovi câteva clipe pe șira spinării, înainte de a călători în jos pe o parte și în sus

pe cealaltă. Își lipi buzele de ceafa ei și simți cercul înfierbântat de umezeală format de gura lui întredeschisă. Simțea cum se topea cu totul pe dinăuntru. Își dorea ca umezeala aceea febrilă să îi acopere fiecare părticică din corp.

Îi trase ușor rochia până la glezne și ea păși în afară.

– Restul te las pe tine, zise el.

Fu copleșită de dezamăgire. Se răsuci, dar îl văzu îndreptându-se deja spre garderobă ca să-i pună rochia pe umeraș. O așeza în dulap, când ea ar fi preferat de o mie de ori să o arunce pe podea, pentru că era prea nerăbdător să o dezbrace și de restul hainelor. Fusese naivă să creadă că ar mai fi găsit-o atrăgătoare în starea în care era în clipa de față. Încetase de mult să mai poarte corsete sau altceva care să-i strângă corpul, așa că nu mai avea nimic de dat jos cu excepția cămășuței și a lenjeriei intime. Camerista îi lăsase o cămașă de noapte pregătită la picioarele patului. Julia era incredibil de tentată să nu se îmbrace cu ea deloc. Să îl oblige să-i privească goliciunea și să recunoască schimbările pe care le suferise corpul ei.

Faptul că știa ce risc și-ar fi asumat nu domolea deloc dorința pe care o simțea pentru el. Din contră, de când se întorsese părea să-l dorească mai mult ca niciodată. Era mult mai direct și mai sincer în legătură cu sentimentele lui și mai darnic cu laudele. Și felul în care îl surprindea uneori privind-o – de parcă ar fi fost oricând pe punctul de a o seduce – o făcea să-l dorească și mai intens.

Așadar, nu corpul ei umflat era motivul care-l făcea să-i întoarcă spatele. Ci dorința pe care o simțea și el pentru ea. Găsi o alinare în acest gând, așa că-și puse cămașa de noapte și abia apoi se întoarse spre el. Era încă la garderobă. Stătea acolo și se uita, ca și când ar fi încercat să îi înțeleagă rochiile.

– Ai putea să te dezbraci aici, îi spuse, ducându-se spre măsuța de toaletă și așezându-se pe băncuța capitonată. Se apucă apoi să-și scoată agrafele de păr.

– Lasă-mă pe mine...

Îl privi în oglindă venind în spatele ei. Deja nu mai purta haina, lavaliera și vesta, și avea manșetele descheiate și la fel și doi nasturi de la cămașă, lucru care-i dădea un aer destul de sălbatic. Îi luase mult mai puțin să se dezbrace pe sine, decât îi luase să o dezbrace pe ea. Lăsă mâinile în poală și îi aminti:

– N-ai mai făcut asta niciodată.

Ochii lui îi întâlniră pe ai ei în oglindă.

– M-am gândit de o mie de ori cum ar fi s-o fac.

Ea se încruntă ușor.

– Păi, și de ce n-ai făcut-o?

– Nu știam dacă ți-ar plăcea.

– Nu am știut că-ți lipsește încrederea.

– Poate că nu mă cunoști atât de bine pe cât crezi.

Își strecură ușor degetele prin părul ei și începu să-i scoată agrafele, una câte una, așezându-le apoi cu grijă în vasul din porțelan de pe măsuța de toaletă.

– E un pic ciudat că, după atâta timp, încă mai descoperim lucruri noi unul despre celălalt, zise ea.

Părul i se revărsă atunci ca o cascadă în jurul umerilor și el își îngropă mâinile printre șuvițele dese, masându-i scalpul cu delicatețe.

– Cred că nu ar fi suficientă nici o viață întreagă ca să te descopăr totul.

– Nu sunt cine știe ce mister.

Un colț al gurii lui se arcui într-un zâmbet strâmb.

– Ba ești, pentru un om care vrea să cunoască totul.

– Eu nu am secrete.

Privirea lui era mult prea cunoscătoare și avea expresia unui om care ar fi putut descoperi și adâncuri ale ființei ei pe care nu era nici ea conștientă că le avea.

– Fiecare doamnă are cel puțin unul.

Julia înghiți apăsat și se strădui să nu se fâstâcească vizibil din cauza justeței afirmației sale, deși îi zburdau prin minte amintiri ale acelei nopți de demult din grădină cu Edward. Nu-și permisese niciodată să studieze cu de-amănuntul acea amintire, temându-se de ce ar fi putut descoperi despre ea însăși.

El se întinse pe lângă ea, luă peria de păr de pe măsuță și începu s-o pieptene.

– Trebuie să te pieptăn de o sută de ori, nu?

– În seara asta cred că o să mă mulțumesc și cu douăzeci.

– Eu s-ar putea să nu mă mulțumesc cu mai puțin de două sute.

– Credeam că ești obosit.

– Nu prea obosit ca să fac asta. E destul de liniștitor, de fapt.

Era atât de atent și de grijuliu! Ar fi putut adormi chiar aici și acum, dacă nu ar fi fost atât de dornică să nu rateze nici o clipă din atenția pe care i-o oferea. Cum putea să fie atât de lacomă de atingerile lui? De apropierea lui? Poate că din când în când era chiar bine să mai petreacă câteva luni despărțiți.

– Te pricepi foarte bine. Când erai burlac, ai mai bucurat și alte doamne cu talentul tău de a pieptăna?

– Cred că e un pic cam târziu să fii geloasă pe ele.

– Nu sunt geloasă. Ci doar curioasă.

– N-am mai făcut asta pentru nici o altă doamnă. Nu mi-am mai dorit niciodată s-o fac.

Exista o fermitate uimitoare în cuvintele lui. Nu se îndoia de el – nu se îndoise niciodată de el. Dar toate schimbările care aveau loc în corpul ei păreau să facă ravagii cu mintea și cu gândurile ei. În unele zile plângea fără absolut nici un motiv. În unele nopți se îndoia de capacitatea sa de a-i păstra interesul viu. Iar alteori era mai încrezătoare ca oricând. Deși în clipa aceea tânjea să primească foarte multă afecțiune.

Îi plăcea să-i privească mâna alunecând pe părul ei și să observe concentrarea de pe chipul lui – de parcă ar fi fost la fel de pierdut în senzația aceea cum era și ea. Nu-și amintea să-l mai fi văzut vreodată atât de absorbit de o sarcină atât de simplă. Se întorsese la ea ca un bărbat care nu mai părea să ia nimic de bun. Și aprecia foarte mult această nouă latură a lui.

Îi strânse părul și i-l dădu peste un singur umăr, după care se aplecă ușor și o sărută pe partea liberă a gâtului, chiar în spatele urechii. Părea că începuse să-i placă și gâtul ei.

– Nu-l mai împleti, îi șopti apoi pe o voce răgușită, care-i trimise fiori prin tot corpul. Lăsă peria pe măsuță și se duse în zona fotoliilor, se așeză și începu să-și scoată o cizmă.

Masculinitatea acelui gest o luă complet prin surprindere. Și la fel și constatarea că până atunci nu-l mai văzuse niciodată pe soțul ei îmbrăcându-se sau dezbrăcându-se. Întotdeauna venise la ea deja pregătit pentru a da piept cu ziua sau pentru a se bucura de noapte. Își făcea mereu toaleta în dormitorul personal, ajutat de valet.

Se ridică de pe băncuță și se îndreptă spre pat, neputându-se abține să nu arunce câteva ocheade în direcția lui. Tocmai așeza a doua cizmă lângă prima. Ajunse la scărița pe care o folosea ca să se urce în pat. Acum își dădea jos și ciorapii.

Se cocoță pe saltea. El se ridică în picioare, întinse mâinile spre spate, prinse tivul cămășii și începu s-o tragă peste cap. Puțin câte puțin, pielea lui apărea la iveală. Oare exista pe lume ceva mai senzual decât dezvelirea trunchiului unui bărbat – chiar și a unuia cu care era extrem de familiarizată? I se uscă gura.

Se acoperi cu păturile, ca și când acele cârpe ar fi putut-o proteja de ceea ce simțea. Dar ele nu puteau ajunge acolo unde rătăcea mintea ei... nu fără a-l pune în pericol pe copil. Era destul de sigură de asta. Mai avea câteva săptămâni până să nască, apoi încă vreo câteva până se vindeca de tot și abia apoi se va putea delecta cu trupul lui splendid. Se va așeza sub el, va depărta larg coapsele și îl va primi acasă așa cum se cuvenea.

Se dezbrăcă de pantaloni, după care îi aruncă neglijent pe teancul de haine de pe divan.

„Nu te opri aici!" îl îndemna mintea ei și abia se putu abține să nu-și exprime dorința cu voce tare. Ce părere și-ar fi făcut de o rugăminte atât de îndrăzneață? Probabil ar fi fost îngrozit de unele dintre locurile indecente spre care zbura imaginația ei. O contesă cuviincioasă nu-și dorea o aventură amoroasă în grădină, care trecea cu mult de un sărut. O contesă cuviincioasă nu se holba la fundul ferm al unui bărbat, când se apleca să aţâțe focul în șemineu, dorindu-și să fi fost suficient de aproape încât să-l poată apuca de fese. Nu se gândea să-și strecoare mâinile pe sub hainele lui, să-i cuprindă în palme mădularul fierbinte, să-l împingă pe spate și să-și coboare gura spre...

Se apropia de ea. Temându-se că i se puteau citi pe față acele gânduri lascive, se întoarse pe o parte, oferindu-i priveliștea spatelui ei. I se învârteau prin minte atâtea fantezii senzuale. Și știa că obiecțiile sale din cadă fuseseră cel puțin slabe. Poate că va fi deschis să accepte să fie mai aventuroasă după ce se năștea copilul.

Întunericul se instală în cameră, când stinse flacăra lămpii. Patul scârțâi și se lăsă în jos, după care îi simți pieptul lipindu-se de spatele ei. Îi dădu părul într-o parte și buzele lui își croiră încă o dată drum pe ceafa ei, aproape de umăr. Una dintre mâinile lui o mângâia pe partea laterală a corpului și pe șold. Mai întâi în sus, apoi în jos. Dezmierdând-o cu adevărat minunat, încât îi luă ceva timp să își dea seama că mângâierile lui ajungeau de fiecare dată un pic mai jos.

Un pic deasupra genunchiului. Apoi pe genunchi. Un pic mai jos. Pe gambă. Acolo unde era tivul cămășii ei de noapte.

Și de data aceasta, când mâna lui urcă din nou, se afla pe sub material. Aluneca peste genunchi și pe coapsă.

– Ce faci?

– Șșșt! șopti el și respirația lui îi gâdilă urechea. Ți-am spus că nu primesc niciodată fără să ofer înapoi.

– Dar copilul...

– O să fiu blând. Foarte blând, Jules. Mâna lui se strânse apoi pe coapsa ei. Vreau doar să-ți ofer. Ușor... pe îndelete... Degetele lui îi despărțeau ușor faldurile. Până când gemu de plăcere.

Să geamă? Deja îi venea să țipe de plăcere! Trecuse mult prea mult timp de când nu mai fusese atinsă cu atâta tandrețe... atât de intim. Și faptul că-i simțea mădularul lipit de fese și pulsând de dorință servea doar să intensifice și mai mult senzațiile care i se revărsau prin corp, în timp ce degetele lui o hipnotizau cu magia pe care-o țeseau cu iscusință. Îi cuprinse apoi lobul urechii între dinți și se simți inundată de un val de căldură lichidă.

Reușise cumva să-i coboare cămașa de noapte doar suficient cât gura lui fierbinte să poată călători pe umărul ei gol. Strângea și relaxa degetele de la picioare. Simțea furnicături prin degetele de la mâini. Fusese mereu tandru cu ea, respectuos... dar era ceva diferit în seara aceasta. O dorință aproape animalică îi clocotea prin vene și aproape că i se răsfrângea prin toți porii, ajungând până la marginea conștiinței sale.

Ca un val de fum care apărea și dispărea. Și nu își putea da seama cu exactitate despre ce era vorba. Nu când aproape toată atenția ei era concentrată asupra propriului corp, asupra mâinii dintre coapsele ei și asupra gurii lui, care o săruta pe umăr. Era aproape ca și când ar fi țesut o plasă de plăcere între acele două puncte de contact. Numai că senzațiile se răspândeau mai departe de atât, acaparându-i întreaga ființă. Atât de profund și de puternic. Până când o mistuiau și o copleșeau cu totul. Arcui spatele și țipă odată cu eliberarea aceea de mult reprimată.

Degetele lui încremeniră și o lipi și mai tare de el. Aproape că părea să se încolăcească în jurul ei.

Și apoi veniră lacrimi în hohote și suspine lungi, pe care nu le putea controla.

Se ridică într-un cot, studiind-o.

– Julia?

Își lipi o clipă degetele tremurânde de buze, clătină ușor din cap și zise cu glas răgușit:

– Îmi pare rău. Doar că... doar că n-am mai fost atât de apropiați de secole.

Nu de când doctorul confirmase că era însărcinată. Se temuse îngrozitor de tare să n-o rănească. Își ținuse în frâu propriile pasiuni, și ea încercase să facă la fel cu ale ei... dar tot plutiseră undeva,

imediat sub suprafață, chinuind-o permanent cu dorință și nevoie dureroasă.

– E în regulă, Jules, îi șopti el, alinând-o, în timp ce o răsucea ușor până când fața ei ajunse cuibărită la pieptul său. Apoi o strânse în brațe, în timp ce o mângâia ușor pe spate. E în regulă.

– Am ajuns atât de greoaie... mi-era teamă că nu mă mai dorești.

– Te-am dorit mereu.

Sinceritatea din vocea lui făcu să-i scape încă un hohot de plâns odios.

– Mă comport prostește. Senzația asta bruscă de singurătate chinuitoare... Nici nu știu de unde a apărut.

El o sărută pe creștet.

– Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama că...

Ea clipi printre lacrimi și izbucni:

– Te rog să nu mă mai părăsești!

– Nu te voi părăsi, promise el și o strânse și mai tare în brațe. Niciodată.

Își frecă obrajii ca să-și șteargă lacrimile și îi scăpă o tiradă strangulată de cuvinte, încărcate de recunoștință și teamă:

– În ultima vreme mi-e foarte greu să-mi controlez lacrimile.

– M-am speriat că te-am rănit.

Julia lăsă capul pe spate și îi studie chipul între umbre.

– A fost minunat! Atât de intens! M-a luat complet pe nepregătite. Își îngropă fața din nou la pieptul lui. Dar a fost o senzație absolut incredibilă. Înghiți apăsat și făcu cerculețe mici cu degetul în jurul sfârcului lui. La fel de frumos a fost și pentru tine mai devreme?

El chicoti scurt.

– Aproape m-a omorât.

Râse și ea încet.

– M-am simțit de parcă aș fi murit și apoi am fost mai vie ca niciodată.

– Judecând după reacțiile noastre, probabil ar trebui să ne abținem de la a ne produce plăcere.

Ea încuviință din cap și se cuibări și mai strâns în brațele lui. Avea dreptate, desigur. Dar era extrem de recunoscătoare pentru seara asta. Pentru că îi va da puterea să treacă mai ușor peste următoarele săptămâni, până când vor putea face dragoste din nou.

Capitolul 10

„Te rog să nu mă mai părăsești!

Nu te voi părăsi. Niciodată."

Ce naiba îl apucase să-i facă o asemenea promisiune? Gândul acesta îl ținuse treaz aproape toată noaptea, în timp ce stătuse în pat, cu Julia cuibărită în siguranță la pieptul lui. Doar că mintea lui alergase necontenit cu toate ramificațiile acelei promisiuni. Făcuse un jurământ pe care nu avea cum să-l onoreze.

Și acum stătea la fereastră, privind furtuna care continua să biciuiască zăpada pe pământ, imitând aproape la perfecție zbuciumul său interior. Se deșteptase mai devreme și se îmbrăcase cu pantalonii și cu cămașa, dar era reticent să se ducă în dormitorul său până când nu o vedea trezită. Felul în care se cutremurase de plăcere în brațele lui fusese cel mai mulțumitor moment pe care-l trăise vreodată. Era atât de ușor să-i stârnească pasiunea. Iar felul în care îi răspundea era absolut încântător.

Și-ar fi dorit să-i simtă acei mușchi interiori strângându-se și pulsând în jurul lui, în timp ce era îngropat adânc în ea. Încă ceva ce nu se putea întâmpla niciodată.

– Te gândești să ieși? îl întrebă ea, cu o voce răgușită de somn, care-i făcu mădularul să răspundă numaidecât.

La naiba, dar își dorea foarte mult să se întoarcă în pat, lângă ea. În schimb își mută privirea într-acolo... spre ea. Părul i se revărsa în jurul umerilor ca o cascadă ciufulită.

– Nu. Nu se vede aproape nimic. O să lucrez de acasă azi.

Julia se ridică în șezut, cu spatele lipit de perne și îi zâmbi. Și în clipa aceea resimți chinuitor de mult motivul pentru care îi promisese că n-o s-o mai părăsească niciodată. Adora felul în care i se arcuiau colțurile gurii și în care i se încălzeau ochii de plăcere. Și-ar fi dorit din tot sufletul să poată onora fiecare promisiune pe care i-o făcuse de când se întorsese.

Abia își dădu seama că se îndrepta spre pat, până când nu ajunse aproape de ea și se așeză pe marginea saltelei. Mirosea a somn și foarte slab a sex... era un parfum seducător și amețitor. Îi îndepărtă șuvițele întunecate de pe față.

– Ar trebui să-ți pieptăn părul din nou.

– Mi-ar plăcea să te las... dar s-ar putea să ducă la alte lucruri.

O sărută scurt pe frunte și apoi pe buze.

– Fără îndoială, ai dreptate.

– Trebuie să fim cuminți.

– Păcat!

Ea chicoti atunci și se pomeni imediat fascinat de ecoul bucuriei unei tinere femei. Nu-și amintea să o mai fi auzit vreodată scoțând un sunet atât de strengăresc.

– Nu știu de ce m-am îndoit vreodată. Faptul că sunt însărcinată face ravagii cu emoțiile mele.

– Să nu ai îndoieli. Îi cuibări fața în palmă și o sărută cât putu de tandru, ținându-și la respect propriile dorințe. Degetele ei începură imediat să se joace prin părul lui. Se simțea absolut tentat să se lase pierdut în ea. În schimb, se îndepărtă și se ridică. Cred că ar trebui să merg să mă ocup de treburile zilei. Ne vedem la cină.

Ea îi aruncă o privire lascivă și provocatoare.

– Sau mai devreme.

Oare de ce doamnelor li se servea micul dejun la pat?

Edward cugetase asupra acestui fapt și în timp ce servise micul dejun în salonul mai mic și aruncase o privire asupra unui articol din ziarul pe care i-l adusese Rigdon. Ziarul era vechi de câteva zile și sosise cu o zi înainte, împreună cu alte câteva. Iar acum stătea la biroul său din bibliotecă, privind pe fereastră dansul elegant al zăpezii și se îndoia că astăzi vor fi fost făcute livrări de orice fel.

Reușise în sfârșit să înțeleagă și să controleze terenul, locatarii și potențialul venit. Cel puțin pentru această anume moșie. La primăvară va trebui să meargă să le viziteze și pe celelalte două care se aflau temporar în grija sa, până când moștenitorul de drept ajungea la vârsta majoratului. Se întrebă dacă poate ar trebui să o invite și pe Julia să-l însoțească, ca să vadă cu ochii ei ce va moșteni fiul său. Deși mai mult ca sigur îi arătase deja fratele său. În plus, era foarte posibil ca la primăvară încă să mai fie furioasă pe el.

Se lăsă pe spate în scaun, bătând cu degetele în biroul de mahon. Știa că toate momentele plăcute pe care le mai avea cu ea, se vor încheia în curând. Așa că de ce naiba stătea aici, revizuind registre contabile și făcând calcule și străduindu-se să găsească o modalitate de a face moșia mai profitabilă? Va avea suficient timp să facă asta, când își va petrece de unul singur zilele și nopțile. I se părea destul de ciudat că nu se imagina umplându-și nopțile cu femei și băutură.

Îl stricase faptul că stătea atât de mult timp în compania ei. Pe de altă parte, cugeta că era de fapt firesc ca viitorul său apropiat să fie plin de suferință. Dar încă nu venise timpul să iasă din rolul fratelui său. Da, toate astea al naibii de sigur mai puteau aștepta. Pentru moment, trebuia să adune cât mai multe amintiri cu putință.

Și știa exact de unde să înceapă. Știa exact unde să o găsească.

Doar că Julia nu se afla în camera în care picta. Nu că o putea învinui că nu se adăpostea acolo, când abia dacă se mai putea distinge peisajul de dincolo de ferestre. Când avea să se domolească odată vremea aceasta afurisită?

Pe de altă parte, era o vreme perfectă pentru a sta în fața unui foc călduros, cu puțin coniac. Poate că ar fi putut-o ruga să citească cu voce tare din *Doamna Bovary*. Zâmbi când și-o imagină descoperind cartea aceea în camera lui...

Dar zâmbetul îi dispăru imediat. Cu siguranță nu era acolo chiar acum, căutând ceva incitant de citit. Încă nu se uitase prin cufărul său și nici prin lucrurile lui Albert. Nu era deloc o sarcină pe care să o aștepte cu nerăbdare. Își tot spunea în fiecare zi că se putea ocupa de asta și mâine. Doar că trecuseră deja atât de multe zile de „mâine"... și el tot nu se ocupase de corvoada aceea.

Dar nu, Julia nu s-ar fi dus acolo. Conacul era atât de mare... putea fi în oricare din cele o sută de camere.

Ieși pe coridor. Și până la urmă de ce ar fi avut nevoie de o casă atât de mare? Din câte știa el, regalitatea nu mai venise în vizită de pe vremea lui Elizabeth. Nu așa spusese Marsden într-o seară? Că unul dintre conții de dinainte fusese unul dintre preferații ei? Dar ce mai conta acum? Adevărul era că nu avea nici o importanță. Tot ce conta era să o găsească pe Julia.

– Hei, tu, de-acolo! îi strigă unei lacheu în trecere, care se opri imediat în poziție de drepți în fața lui. Știi unde aș putea s-o găsesc pe Lady Greyling?

– Nu, milord. Nu am văzut-o deloc astăzi.

Oare se putea să fie încă în pat? Nu că ar fi putut-o învinovăți, când vremea era cu adevărat îngrozitoare. Dar dacă i s-ar fi alăturat acolo... nu, asta ar fi putut duce spre alte lucruri. Pentru că nici unul dintre ei nu părea suficient de puternic să reziste tentației, când venea vorba de a primi plăcere. Flutură din mână vag spre lacheu.

– Continuă-ți treburile!

Și făcu și el același lucru, cercetând cameră după cameră și găsind-o pe fiecare pustie în absența ei. Nici măcar parfumul ei nu mai persista în aer. Fără îndoială, nu era pe drumul cel bun.

Ajunse în foaier și porni în sus pe scări spre acea aripă a conacului unde se aflau dormitoarele familiei. Bătu încet la ușa ei. Dar nu veni nici un răspuns. Deschise ușa. Camera era goală.

Ieși înapoi pe coridor. Porni cu pași repezi spre dormitorul din capătul holului, care îi era alocat lui de câte ori venea în vizită. Ușa era deschisă. Nu era un semn bun. Le ordonase servitorilor să nu intre acolo. Și îi spusese același lucru și Juliei.

Intră, dar încremeni imediat, când o văzu stând pe podea, lângă un cufăr deschis, cu capul aplecat și ținând în poală un jurnal legat în piele.

– Am spus că o să mă ocup de lucrurile lui, mârâi el și regretă imediat duritatea tonului folosit.

Ea ridică privirea.

– Prin ale lui Edward, da. Dar acesta e cufărul tău. Ridică jurnalul și spuse: Toate însemnările tale de jurnal încep cu „Iubita mea dragă". Mi-ai scris în fiecare zi cât ai fost plecat. De ce nu mi-ai spus?

„Pentru că nici măcar n-aveam habar că există blestemăția aia."

– Îl păstram să ți-l dau de Crăciun.

Era un mincinos. Doamne! Îi veni să-și muște limba, când văzu expresia descurajată de pe chipul ei.

– Oh! Ți-am stricat surpriza.

– N-are importanță. Se duse lângă ea și se lăsă pe vine, cu coatele proptite pe coapse. Nu ar trebui să umbli prin astea. O să mă ocup eu la un moment dat.

– Știu. Dar ai fost așa de ocupat în ultima vreme, că n-ai apucat să te uiți nici prin lucrurile tale. M-am gândit că aș putea să te ajut. Își așeză mâna pe încheietura lui și zise: Am o stare foarte ciudată. Am senzația că trebuie să fac ceva... dar nu știu sigur ce. Știi că chiar mi-am făcut singură patul în dimineața asta? Biata cameristă nici n-a știut ce să creadă. Am făcut curățenie și-n odaia copilului, deși nu era deloc mizerie. Voiam doar să fac ceva un pic mai productiv. Dar n-am reușit decât să te supăr.

– Nu sunt supărat. Doar că nu vreau să te obosești. Presupun că ne putem uita împreună prin lucruri, zise apoi, deși și-ar fi dorit foarte mult s-o facă singur. Nu avea nici cea mai mică idee ce ar fi putut găsi în cufărul fratelui său. Nimic care să dezvăluie adevărul, desigur...

dar fără îndoială multe lucruri care l-ar fi făcut să retrăiască toate amintirile. Era mai bine să se ocupe singur de asta.

Dar ea clătină din cap și-și lipi mâna de șale, arcuindu-i-se ușor.

– Mi-a cam pierit interesul. M-a durut spatele toată dimineața. Probabil am dormit prost.

– Ar trebui să fii în pat, atunci.

– Nu am chef să stau întinsă. Poate ar trebui să mă plimb puțin.

– Știi că e furtună afară, nu?

Ea zâmbi.

– Pot să mă plimb și prin casă. Sunt o groază de coridoare, care sigur ar fi suficiente.

Edward se întinse în spatele ei, își lipi mâinile de zona lombară a spatelui ei și o masă ușor.

Ea gemu încet.

– Oh, ce bine se simte!

– Hai să mergem în dormitor la tine! Poți să stai pe o parte și o să-ți fac un pic de masaj la spate.

– Credeam că ai treburi de rezolvat.

– Nici una din treburile mele nu-i mai importantă decât confortul tău.

– Bine, m-ai convins, zise ea, ronțăindu-și ușor buza de jos. Pot să păstrez jurnalul?

Ce putea fi rău în asta? În mod evident, Albert oricum intenționase să ajungă la ea, din moment ce însuma o serie de scrisori pe care i le adresase.

– Desigur. Și acum, hai, sus cu tine!

Îi oferi un sprijin de care să se poată susține și o ajută să se ridice cât mai ușor cu putință. Julia făcu un pas, țipă scurt, se aplecă și-și lipi palma peste burtă.

– Oh, Doamne!

– Ce s-a întâmplat? întrebă el, cuprinzând-o de umeri și străduindu-se din răsputeri să nu se alarmeze că putea fi ceva îngrozitor de rău.

– Tocmai m-a trecut o durere. Se uită apoi la el, cu ochii plini de groază. Îmi... Mi se scurge ceva ud pe interiorul coapselor. O, Doamne...

El o ridică imediat în brațe.

– E în regulă. O să fie bine.

– E prea devreme. Vocea ei era încărcată de panică și tremurândă din cauza lacrimilor care îi năpădiseră ochii.

– S-ar putea să nu fie ce credem noi. Spera cu toată ființa lui să nu fie așa. Se năpusti spre ușă cu pași mari. Ieși pe coridor și intră furtunos în dormitorul ei. O așeză pe pat cât de ușor putu și zise: O să arunc o privire, da?

Ea încuviință din cap, dar se citea spaima din ochii ei și asta îi frângea inima. Nu trebui să-i ridice fusta prea mult, ca să vadă umezeala amestecată cu firicele de sânge de pe coapsele ei. Înainte să apuce să spună ceva, Julia se prinse strâns cu pumnii de așternuturi și închise ochii.

Se simțea neajutorat și neputincios. Nu prea avea ce să facă, altceva decât s-o privească luptându-se singură cu durerea aceea.

Când deschise din nou ochii erau plini de lacrimi, gâfâia și se chinuia să respire.

– Vine! Vine copilul! Dar e prea devreme! E mult prea devreme!

Aruncă apoi capul pe spate pe perne și izbucni în plâns de-adevăratelea. Lacrimile i se prelingeau pe obraji ca un șuvoi.

– Uită-te la mine, Julia! Uită-te la mine!

Ea răsuci tare capul dintr-o parte în alta și închise din nou ochii strâns.

– Mi-e frică! Mi-e așa de frică!

Și el era absolut îngrozit, dar nu putea permite ca ea să vadă asta. Nu putea permite să i se citească pe chip nici măcar o picătură de panică. Pentru că asta nu ar fi făcut altceva decât să-i întărească frica și să o facă să intre în panică.

– Julia! Îi cuprinse chipul în palme. Uită-te la mine! Uită-te în ochii mei!

Și în cele din urmă ea se supuse, și în clipa aceea fu mai sigur decât fusese vreodată în viața lui de orice.

– N-o să pierzi copilul acesta. N-o să te pierd. Nu voi permite așa ceva.

– Nu poți controla destinul.

– Destinul mi-e dator aici. Nu voi permite să se întâmple nimic, care să mă facă să vă pierd pe oricare din voi.

Julia clipi frenetic, încercând să îndepărteze lacrimile care-i înțepau ochii, după aceea încuviință din cap și strânse buzele într-o linie fermă, care semnala că era la fel de hotărâtă ca și el.

– Da. Bine. Dar încă nu e vremea.

– Aparent mititelul nostru nu e de aceeași părere. Așa că hai să avem un pic de încredere... Relaxează-te! Fii tare! Fii curajoasă! Trebuie să aducem un copil pe lume!

Capitolul 11

Cum ar fi putut să nu-l creadă când părea atât de sigur? O cuprinse imediat o stare de liniște, în timp ce îl privea sunând din clopoțel, ca să o cheme pe camerista ei.

– Crezi că e din cauza a ce am făcut aseară? întrebă ea.

El se întoarse spre ea. I se citea în ochi convingerea când răspunse:

– Absolut sigur nu.

– De unde știi?

– Păi, dacă era, atunci ar fi trebuit să se întâmple astă-noapte.

Își dorea să îl creadă, pentru că măcar așa putea scăpa de sentimentul de vinovăție.

– Vine cu o lună mai devreme.

El se așeză pe marginea patului și o luă de mână.

– Poate că nu-i chiar așa. Cum ar putea un doctor prezice cu exactitate data nașterii, când nu știe absolut sigur momentul conceperii?

– Mda, cred că aici ai dreptate.

– Ai încredere-n mine, Jules! Nu o să pierzi copilul acesta!

Julia încuviință din cap, dorindu-și să-l creadă cu fiecare fibră a ființei sale.

– Bine, ai dreptate. Urmă o altă contracție și îl strânse tare de mână. Ar fi putut jura că auzise un os frângându-se, dar de vreme ce el nu țipă, ci doar o prinse de umăr încurajator, se gândi că probabil se înșelase.

Durerea se diminuă apoi și inspiră adânc. Ușa se deschise și intră Torrie.

– Trimite pe cineva în sat să-l aducă pe doctor, îi porunci Albert.

– Pe vremea asta?

– Da, pe vremea asta. Și găsește o servitoare care să știe ceva despre nașteri. Și apoi treci înapoi aici ca s-o ajuți pe milady să se schimbe.

Torrie își lipi mâna peste gură de șoc.

– O, Doamne, Dumnezeule! Cumva...

– Da! Acum du-te și ocupă-te de ce ți-am zis!.

Torrie se năpusti din cameră și pașii ei răsunau grăbiți de pe scări.

– Îmi place la nebunie când ești așa dur, zise Julia.

El izbucni în râs, se aplecă și o sărută pe frunte.

– Bine... atunci mai târziu vom discuta despre niște modalități mai puțin dramatice de a mă încuraja să fiu mai dur. Dar pentru moment, hai să te schimbăm în cămașă de noapte, da?

Până când se întoarse Torrie, reușise deja să-i descheie toate șnururile rochiei. Se dădu deoparte și o lăsă apoi pe cameristă să o ajute să-și pună cămașa de noapte. Se duse la șemineu și aţâță flăcările.

Doamna Bedell, menajera-șefă, intră chiar când Julia se băga înapoi sub așternuturi.

– Au trecut ceva ani de când am ajutat-o pe mama să nască ultimu' copil, da' eram suficient de mare pe atunci să țin minte. Se întoarse spre Albert: Dumneavoastră mergeți acum, milord. O să avem noi grijă de Lady Greyling și de cel mic.

– În nici un caz, zise el și își împinse un scaun mai aproape de marginea patului, după care se așeză și o luă de mână pe Julia.

– Dar nu e cuviincios să fiți de față, milord.

– E cuviincios ca un soț să-și lase soția grea, dar nu să fie prezent când se naște copilul? Astea-s prostii! Se întinse apoi și-i dădu o șuviță de păr din ochi. Dacă nu cumva vrei tu să plec...

Nu fusese lângă ea când pierduse celelalte trei sarcini. Și nu știa exact la ce să se aștepte nici acum... habar nu avea la ce ar fi putut asista... dar avea nevoie de hotărârea și de siguranța lui.

– Nu, vreau să rămâi. Tu ești puterea mea.

Albert îi sărută mâna încurajator.

– Vom trece cu bine de asta.

Puțin mai târziu, își dădu seama că lui îi fusese foarte ușor să rostească acele cuvinte, când nu era el cel chinuit de durerile facerii. Dar Dumnezeu să-l binecuvânteze că nici măcar nu tresări și nu se clinti din loc, indiferent cât de tare l-ar fi strâns de mână. Ci continua să-i șoptească vorbe încurajatoare și de alinare, în timp ce îi ștergea fruntea cu o cârpă udă și rece. Și îi spunea povești... despre copilăria lui... despre călătoriile sale. O făcea să râdă, când credea că ar fi fost imposibil, și o făcea să creadă că până la sfârșitul zilei va strânge în brațe un copil sănătos, care plângea.

Începuse să se întunece afară.

– Unde-i doctorul? întrebă ea.

– Fără îndoială, întârzie din cauza furtunii, îi răspunse. Dar nu trebuie să-l aștepți.

Julia râse încet.

– De parcă aș putea...

Îi dădu părul de pe față și zise admirativ:

– Ești foarte curajoasă!

– Doar pentru că ești tu aici. Nu vreau să fi o persoană îngrozitoare... dar mă bucur enorm de mult că nu ai murit tu în Africa. Nu știu cum aș putea să trec prin asta fără tine.

– Nu ești o persoană îngrozitoare. Și n-ai putea fi o persoană îngrozitoare nici dacă ai încerca. Am știut că ești specială de când te-am văzut prima dată.

– M-am îndrăgostit de tine aproape din prima clipă.

– *Aproape* din prima clipă? Păi ce-a fost cu întârzierea?

– Au fost doar câteva minute. De când ni s-a făcut cunoștință și până la primul nostru dans. Erai atât de serios... m-am gândit: „Sigur nu ar fi deloc amuzant". Și apoi mi-ai zâmbit și am fost pierdută.

– Așadar, te-ai lăsat cucerită de ceva atât de simplu ca un zâmbet?

– Ai un zâmbet absolut minunat. Sper ca fiul tău să-ți moștenească zâmbetul.

– Eu sper să aibă tăria ta de caracter.

Avu încă o contracție dureroasă. Dar el era încă acolo, ținând-o de mână. Se simțea din ce în ce mai obosită și mai slăbită.

– Albert, dacă mor...

– Nu o să mori, insistă el.

– Dar dacă se întâmplă... trebuie să-mi promiți că nu o să-l abandonezi pe copilul nostru, așa cum Marsden i-a abandonat pe ai lui. Să nu învinovățești acest copil de moartea mea!

– Julia...

– Promite-mi...

– Îți promit că acest copil nu va ști niciodată cum e să nu fii iubit.

Ea încuviință din cap, știind că încă nu se putea abandona nevoii de a se odihni. Nu până când nu venea pe lume fiul lor. Nu până când nu-i oferea lui Albert moștenitorul pe care și-l dorea.

– Cred că mai are un pic, milady, zise doamna Bedell încurajator. Îi văd deja creștetul. Are părul negru.

Julia îi zâmbi soțului ei.

– Are părul negru...

El îi șterse cu blândețe fruntea cu cârpa umedă.

– O să arate exact ca tine!

Ea clătină din cap, epuizată.

– Nu. O să arate exact ca tine. Doar că va avea părul negru. Te mulțumește asta?

– Mă mulțumește enorm orice copil adus pe lume de tine.

– Cred că veți vrea să împingeți data viitoare când încep contracțiile, milady, zise doamna Bedell.

– Da... bine...

Îi atrase atenția sunetul de pași care răsunau tare pe coridor și apoi, brusc, doctorul Warren se năpusti în cameră.

– Mii de scuze de întârziere, anunță el. E o vreme oribilă. Hai să vedem ce-avem noi aici!

Servitoarele se dădură mai în spate. Julia era incredibil de recunoscătoare că Albert rămăsese unde era, servind drept santinela ei. Doctorul Warren începu să-i ridice poalele cămășii de noapte.

– Ar trebui să plecați acum, milord.

Albert oftă adânc, deja extrem de iritat.

– Am discutat deja o dată asta cu servitoarele. Nu plec.

– Ar fi mai bine ca unele lucruri dintre un soț și o soție să rămână un mister.

– Și ar fi mai bine ca un om pe care-l pot face afiș cu un singur pumn să se concentreze asupra soției și copilului meu.

– Da, desigur, bălmăji omul, nesigur. Milady, va trebui să împingeți...

Nu mai avea nevoie să-i spună asta. Corpul ei deja făcea o treabă minunată. Doamna Bedell și Albert o ridicară de umeri ca să aibă mai multă forță și un unghi mai bun, în timp ce durerile contracțiilor îi spintecau trupul. Nu se putea reține să nu țipe... dar măcar nu urla cât o țineau plămânii – chiar dacă și-ar fi dorit din tot sufletul s-o facă.

– Așa, fata mea curajoasă! Bravo, fata mea curajoasă! îi șoptea Albert la ureche, încă ținând-o de mână.

– Aproape a venit, anunță doctorul Warren. Următoarea contracție ar trebui să-i împingă și umerii și gata.

Julia încordă tare maxilarul, mârâi și scrâșni din dinți un pic mai tare, îl strânse de mână pe soțul ei și împinse cu toată forța sa.

– Așa, așa, o încuraja doctorul Warren. Uite-o!

Julia se prăbuși pe spate, pe perne, gâfâind și întrebă cu sufletul la gură:

– Ea?

– Da, aveți o fiică.

O fiică? Dar ar fi trebuit să dea naștere unui fiu. Moștenitorul contelui de Greyling. Și totuși, în mod ciudat nu simțea nici o dezamăgire. Nici cel mai mic regret. Se uită la Albert și i se strânse inima. Era sigură că nu văzuse niciodată mai multă iubire în ochii lui.

– Băiețelul nostru e o fetiță.

– Așa se pare.

– Poți s-o vezi?

– În clipa asta nu pot să te văd decât pe tine. Ești superbă, Jules.

Nu își dădea seama cum ar fi putut fi așa.

– De ce nu plânge? ceru să știe Albert, ca și când el ar fi fost cel care controla și viața, și moartea. Ar trebui să plângă...

Apoi izbucniră țipetele și plânsetele, iar Julia se gândi că nu mai auzise niciodată în viața sa un sunet mai frumos decât acela. Începu să râdă și să plângă de fericire, de recunoștință... și de iubire. Creatura aceea micuță și plăpândă care ieșise din trupul ei își făcea ferm știută prezența.

– Vreau s-o văd!

– Iat-o, zise doamna Bedell și așeză copilul înfășat în brațele lui Albert.

El se aplecă ușor ca ea să-și poată vedea fiica... pe copila lor, care țipa cât o țineau plămânii. Îi întâlni privirea lui Albert și îi zise:

– Îmi pare rău că nu ți-am oferit moștenitorul pe care-l voiai.

Un văl de lacrimi strălucitoare îi învălui ochii în clipa în care atinse pumnul mic al copilului. Fiica lor descleștă pumnul și îl apucă de deget.

– Îți promit, Julia, că soțul tău nu ar putea fi mai fericit. Arată exact ca tine. Ce tată ar găsi o problemă în asta?

O fetiță. Soția fratelui născuse o fetiță. Nu un fiu. Nu un moștenitor. Ceea ce însemna că titlul îi revenea lui Edward. Rolul pe care îl jucase timp de săptămâni bune acum nu mai era deloc un rol, ci adevărul gol-goluț. Realitatea lui. El era și va rămâne contele de Greyling.

Luă o sticlă de whisky și, fără să își mai bată capul să-și ia și o haină, pălărie sau fular, ieși pe ușile de la terasa bibliotecii și păși afară în zăpadă, în vânt și în lapoviță. În gerul năprasnic. Dar abia dacă observa gheața rece care-i biciuia pielea sau fulgii de nea care i se adunau pe gene.

Era conte. Nu era ceea ce-și dorise. Nu-și dorise niciodată așa ceva.

Și totuși, cum și-ar fi putut disprețui nou-descoperita poziție, când ghemotocul acela delicat și firav de viață nouă își înfășurase mâna în jurul degetului său? Cu părul ei negru ca abanosul, cu obrăjorii ei grăsuni și cu fața încrețită de plâns... cum putea o creatură

atât de mică și atât de inocentă să-i cucerească inima cu atâta ușurință?

Mărșăluind orbește prin pătura de omăt, luă un gât de whisky și salută căldura care i se răspândi prin piept. Dar chiar și așa... era o căldură care pălea în comparație cu ceea ce simțise când o ținuse în brațe pe fiica fratelui său. Pe fiica Juliei.

Nu își mai bătuse capul nici să ia cu el un felinar, dar, din fericire, luna strălucea pe cerul întunecat și, în ciuda faptului că era aproape miezul nopții, zăpada reflecta lumina. Putea la fel de bine să fie și zi, la cât de bine vedea drumul. Vântul năprasnic îl izbea cu putere, parcă împingându-l înapoi, dar îi ținea piept cu stoicism. Nimic nu îl putea împiedica să ajungă la destinație. Julia și copila dormeau. Aveau nevoie de odihnă. Iar el avea nevoie disperată să fie în altă parte.

Apăru apoi mausoleul în raza lui vizuală, precum un sceptru amenințător în noapte. Deschise cu greu ușa masivă și intră. Și fu imediat recunoscător pentru tăcerea vântului, când ușa mare și grea se închise la loc în urma sa. Un felinar, care ardea veșnic, îi lumina calea în timp ce se apropia de noul cavou mortuar. Se lipi cu spatele de marmura rece a mormântului și se lăsă până la podea.

– E superbă, Albert... amândouă sunt! Și fiica, și soția ta! Ridică apoi sticla într-un toast neconvențional. Felicitări pentru amândouă, frate! Luă o înghițitură mare de whisky și se lovi cu capul de marmură. Doamne, Albert! Mi-aș dori să fi fost aici s-o vezi. A fost un pic speriată la început, dar atât de curajoasă și puternică atunci când a contat. Acum înțeleg de ce ai iubit-o atât de mult.

Se răsfăță cu încă o înghițitură din lichidul de culoarea chihlimbarului.

– Voi doi ați creat o minune. Noi ne-am hotărât amândoi să-i spunem Alberta... în onoarea ta. Închise ochii strâns. „Noi"... „amândoi"... asta suna ca și când chiar ar fi fost împreună, iar Julia îi aparținea. Dar nu era așa. Nu putea fi niciodată așa. Legile engleze s-ar fi asigurat de asta. Fiica ta are cel mai negru păr, cei mai albaștri ochi și cei mai grăsuni obraji. Seamănă foarte mult cu mama ei, dar să știi că te văd și pe tine în ea.

Și asta însemna că se putea vedea și pe sine în ea. Oare de ce treaba asta îi cauza o durere în piept? De ce îl făcea să-și dorească să fi fost el cel care plantase sămânța vieții? Îi va fi ca un tată micuței... chiar dacă acel privilegiu îi aparținea de drept fratelui său.

– Dacă erai aici, îți creștea inima, de-ți zburau nasturii de la vestă. Sunt absolut sigur de asta. Și ai fi închinat și tu un toast pentru sănătatea și fericirea lor.

În timp ce el, unul, ar fi făcut exact ceea ce făcea și acum. S-ar fi străduit să bea până nu mai știa de el, ca să poată uita că nu erau ale lui. Că toate emoțiile care i se învolburau în piept – mândria, afecțiunea, bucuria – trebuiau temperate de faptul că era frate prin alianță matrimonială și unchi. Nu soțul. Și nici tatăl.

Dar la naiba cu tot, dacă nu se simțise și una, și alta, când Julia îl strânsese de mână, pentru că durerile facerii deveniseră prea puternice... când menajera îi pusese copilul în brațe... când i-o arătase Juliei și apoi o așezase pe micuță la sânul mamei ei. Erau lucruri pe care nu credea că le va trăi vreodată.

Lucruri care-l emoționaseră incredibil de mult. Care își puseseră amprenta în adâncul sufletului său.

Își îndeplinise promisiunea. Își onorase jurământul. Se asigurase că Julia aducea pe lume copilul cu bine. Nu mai exista nici un motiv să continue cu secretele.

Dar existau o mie de motive ca să se îmbete criță.

– Noroc, frate!

Și dădu pe gât conținutul sticlei, până când nu mai rămase nimic. Până când putea uita de ce era aici. Până când reuși ea să se convingă să nu-i spună adevărul Juliei, până când nu se refăcea complet după chinurile facerii.

Se trezi înfrigurat, înțepenit, cu dureri în tot corpul și cu o migrenă îngrozitoare. Dar măcar reușise să ajungă înapoi în bibliotecă înainte de a leșina. Altfel era posibil chiar să i se fi alăturat fratelui său – la propriu. Deși cel mai probabil Albert era în rai, în timp ce el fără îndoială s-ar fi îndreptat în direcție opusă. Își dori atunci să fi ajuns măcar pe canapea, în loc să se prăbușească pe podea. Se ridică în picioare cu greu și ocărî aprig, când capul său protestă la adresa mișcării.

Era greu de crezut că mai demult fusese ritualul său matinal să-și înceapă ziua simțindu-se absolut îngrozitor și cu stomacul ca o pungă și cu totul în jurul său învârtindu-se. Fusese un mare idiot! Deși la drept vorbind, la vremea aceea i se păruse absolut firesc... din moment ce nu văzuse alternativă.

Nu fusese răspunsul nici atunci și nu era răspunsul nici acum – mai cu seamă că în prezent el nu mai era singurul care avea de suferit. Trebuia să facă bine să țină minte asta.

Nu intenționase să o abandoneze complet pe Julia, chiar dacă suspecta că probabil avea să doarmă o săptămână întreagă ca să se refacă după chinul prin care trecuse. Fiica ei, pe de altă parte, era puțin probabil să doarmă la fel de mult. Nu că ar fi știut ceva despre obiceiurile de somn ale bebelușilor. Până atunci reușise să-i evite cu succes.

Dar de ieri era unchi și trebuia să înceapă să se gândească serios la cum să facă să fie unul bun.

Și mai era și conte, pe deasupra. Oficial și fără echivoc.

Toată munca pe care o depusese pentru a avea grijă de moșiile fratelui său dintr-odată devenea evident că o făcuse pentru el însuși. Toate responsabilitățile aferente titlului erau acum povara lui – inclusiv cea de a produce un moștenitor. La naiba cu tot și cu toate! Căsătoria nu se numărase niciodată printre planurile lui de viitor. Și iată că acum nu va mai avea de ales.

Dar acesta era un lucru la care trebuia să se gândească într-o altă zi – sau poate într-un alt deceniu. Pentru că în prezent încă trebuia să mai aibă grijă de Julia. Să se asigure că se recupera cu bine. Nu era un lucru rar întâlnit ca femeile să se îmbolnăvească la scurt timp după ce născuseau... așa că decizia lui de noaptea trecută de a nu-i spune încă adevărul era pentru sănătatea ei. Și fusese cea corectă. Avea un copil de care trebuia să aibă grijă.

Dar trebuia să ia totul pas cu pas. Mai întâi o baie și micul dejun.

După ce le îndeplini pe amândouă, parcă își mai veni în fire și se simți mult mai apt să dea piept zilei. Să dea piept cu Julia. Când intră în dormitorul ei, o găsi stând în capul oaselor în pat, cu micuța Alberta cuibărită în brațe. Erau perfecțiunea întruchipată... atât mama, cât și fiica. Torrie se ridică din scaunul de lângă pat, făcu o reverență scurtă și părăsi încăperea, discret.

– Arăți îngrozitor, zise Julia, încruntându-se. Ești bine?

Poate că nu-și venise întru totul în fire. Vinovăția îl măcina pe dinăuntru pentru că o făcea să-și facă griji inutile.

– Am luat o sticlă de whisky și m-am dus la mausoleu ca să sărbătoresc nașterea Albertei împreună cu fratele meu. Plănuiam mereu să bem împreună în cinstea acestei ocazii fericite. Cred că m-a luat un pic valul. Se aplecă ușor și o sărută pe buze. Îmi pare rău dacă ți-ai făcut griji din cauza mea.

– Mie îmi pare rău că nu a fost și el aici să sărbătoriți. Ar fi trebuit să-mi dau seama că o să fie greu pentru tine să...

– Nu-ți bate capul cu asta. Ai deja destule griji. Se așează pe marginea patului. Ce face fiica ta în dimineața aceasta?

– Este și fiica ta...

La naiba! Se pare că nu i se ridicase complet valul de ceață de pe creier.

– Fiica noastră. Într-un fel mi-e greu să cred că noi chiar o avem aici...

– Ai vrea s-o ții în brațe?

Răspunsul corect era „nu"... pentru că, dacă s-ar fi îndrăgostit și mai mult de ea, iar Julia nu va mai fi dispusă să o mai împartă cu el, după ce afla adevărul... ei bine, existau șanse mari să i se frângă inima de-a binelea. Dar în clipa aceea pretindea că era tatăl ei – nu unchiul ei. Și ce tată ar fi refuzat să-și ia în brațe copila? De fapt, la drept vorbind... și ce unchi sănătos la cap ar fi refuzat asta? În plus, era disperat s-o strângă în brațe din nou.

– Mi-ar plăcea, da.

Alberta nu făcu altceva decât să gângurească ușor când Julia o mută în brațele lui. Își îndreptă spatele și începu s-o legene ușor.

– Bună dimineața, Lady Allie.

– Allie?

– Alberta mi se pare un pic prea sever pentru o creatură așa de micuță ca ea, nu crezi?

Julia zâmbi cu căldură.

– Ba da, cred că ai dreptate. Ești sigur că nu ești dezamăgit că nu e băiat?

– Îți jur cu mâna pe inima că nu sunt deloc dezamăgit.

– Eram așa de sigură... Dar bănuiesc că nu ai niciodată de unde să știi sigur. Data viitoare.

El înghiți apăsat.

– Data viitoare, da.

Dacă Julia va mai avea parte de o „dată viitoare", în cazul că s-ar fi recăsătorit. Îi va oferi unui alt lord norocos un moștenitor. Dar nu voia să se gândească la faptul că Allie s-ar fi dus să locuiască pe altă moșie și ar fi crescut în umbra altei reședințe. Nu. Aici era locul ei. Aceasta era casa tatălui ei.

Și el, și Albert ar fi trebuit să crească tot aici. Doar să soarta le refuzase acest privilegiu. Toate acele amintiri. Și nu voia să i se răpească și lui Allie șansa de a copilări pe aceste meleaguri. Și știa că nici Albert nu și-ar fi dorit asta.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Julia. Chipul tău e întunecat ca un nor de furtună.

El clătină din cap și îndepărtă din minte acele gânduri chinuitoare.

– Îmi pare rău. Mă gândeam doar cât de important este să aibă ocazia să crească aici... și cum ni s-a refuzat șansa asta mie și fratelui meu.

– Probabil acum totul îți lasă un gust dulce-amărui... faptul că îți trezește amintiri din copilărie... că Edward nu e aici...

– Îți jur că este mai mult dulce, decât amărui. Și n-am apucat să te întreb cum te simți tu.

– Încă mai am dureri, dar sunt fericită. Doctorul Warren mi-a poruncit să stau la pat două luni... dar m-am ridicat deja un pic ca să-mi fac toaleta și mă simt foarte bine.

– Ar trebui să-l asculți pe doctor.

– Nu cred că e bine să stau așa mult în pat. N-o să fiu nechibzuită... dar chiar nu văd nimic rău în a sta pe scaun. Și vreau să-mi recapăt puterile suficient cât să pot coborî de Crăciun. Acesta o să fie primul nostru Crăciun ca o familie. Vreau ca totul să fie perfect.

Un Crăciun perfect. Acesta ar trebui să fie cadoul lui pentru ea.

Un Crăciun perfect. Și apoi îi va spune adevărul.

Capitolul 12

Stând în salon și privind cum servitorii terminau de aranjat pomul, Juliei abia dacă îi venea să creadă că era deja Ajunul Crăciunului... că trei săptămâni trecuseră atât de repede. Allie dormea într-un pătuț din apropiere, decorat cu fundițe de catifea roșii și verzi. Era o minune absolută! Dar încă atât de micuță... Și de curând doctorul Warren hotărâse că trebuia să fie hrănită cu lapte praf, mai degrabă decât cu lapte matern.

– Simt că parcă o dezamăgesc cumva, îi spuse ea lui Albert.

– O dezamăgești numai dacă nu asculți sfaturile doctorului, o asigură el.

Nu se așteptase ca soțul ei să fie atât de grijuliu și să petreacă atât de mult timp ținând-o în brațe pe fiica sa. Fiind deja iarnă, nu prea mai era deloc nevoie ca el să meargă pe moșie să verifice ce făceau

arendașii săi. Dar chiar și așa, nu se așteptase ca el să-și petreacă majoritatea zilelor amuzând-o pe ea. Jucau cărți și uneori chiar îi citea.

Se mai îmbufna uneori când insista să se plimbe prin casă.

– Cred că doctorul tău a avut motive întemeiate când te-a încurajat să stai în pat.

Cu toate acestea, o însoțea mereu, îi oferea brațul său pentru sprijin și nu insista niciodată asupra nemulțumirilor sale. Plimbările lor erau momentele ei preferate ale zilei. Uneori rămâneau tăcuți. Alteori depănau amintiri despre tinerețe și discutau despre planurile lor de viitor pentru Allie... despre tot ce aveau să-i arate și tot ce aveau să o învețe. Călcând pe urmele tatălui ei, va călători și ea prin toată lumea. Da, în mod sigur fiica lor va avea parte de o educație unică și foarte deosebită.

Julia crezuse mereu că îl iubea pe Albert atât cât era omenește posibil. Așa că i se părea ciudat să descopere că îl iubea tot mai profund cu fiecare zi care trecea.

Acum Albert stătea lângă șemineul, decorat cu crengi veșnic verzi. Ținea cotul proptit de marmură și sorbea whisky, privind spre toată agitația din jurul bradului. Era incredibil de atrăgător și masculin și fiecare centimetru din el părea să-i activeze dorințele ușuratice. Din când în când se mai uita spre ea, îi zâmbea și apoi privirea lui se muta spre leagănul micuței, și atunci ochii lui căpătau o moliciune cu totul nouă. Erau o familie. Vor avea multe astfel de momente. O viață întreagă de astfel de momente.

– Vă place, milady? o întrebă doamna Bedell, în timp ce toți servitorii care o ajutaseră la decorarea bradului stăteau în poziție de drepți, cu expresii pline de speranță întipărite pe chip.

– Da, mulțumesc. Este absolut minunat.

Menajera-șefă zâmbi mulțumită, după care îi trimise pe servitori la treburile lor. Albert veni și se așeză pe fotoliul de lângă ea.

– Mă mir că nu te-ai dus să-i ajuți.

– Ei bine, trebuie să mărturisesc că am pus într-adevăr câteva globulețe, cât te-ai dus să-ți iei whisky.

El izbucni în râs.

– Ești o femeie tare încăpățânată!

– Nu am de gând să mai pierd și alt timp stând în pat.

El se răsuci în scaun, ca să o poată vedea mai bine.

– Julia...

– Sunt bine, Albert.

Se întinse atunci și o luă de mână, cu o expresie foarte serioasă întipărită pe chip.

– Nu vreau să pățești ceva.

– Mă simt cel mai bine când sunt în picioare și mă plimb. Acum că nu mai alăptez, corpul meu nu mai are nevoie de la fel de multă odihnă.

– Bine... bănuiesc că nu e nici un pericol real în asta. Ce-i drept, când eram în Africa, am văzut o femeie născând și apoi întorcându-se imediat la jupuit piei de animale.

– Și nu ai crezut că merita să-mi menționezi asta mai devreme?

– Ei haide... doar nu puteam să-ți dau motive întemeiate să te contrazici cu mine, nu?

Ea îl plesni pe braț, jucăuș, fericită să-i vadă din nou ochii strălucind de amuzament.

– Ar trebui să fiu supărată pe tine.

– Nu în Ajunul Crăciunului.

– Nu, nu în Ajunul Crăciunului.

Se aplecă apoi spre ea și zise:

– Și ia spune-mi... ce cadou mi-ai luat?

Ea strâmbă din nas imediat.

– Nu îți spun. Dar ar trebui să sosească din clipă în clipă.

El se încruntă atunci.

– Ai pus să mi se aducă ceva astăzi?

– E un fel de-a spune.

El țuguie buzele, ușor surprins.

– Ce este?

– Răbdare, dragul meu soț. Răbdare! Plănuiesc asta de ceva timp. Așa că n-am de gând să stric surpriza spunându-ți despre ce e vorba. Îl luă apoi de mână și se lăsă pe spate în fotoliu.

Albert își termină whisky-ul, lăsă deoparte paharul și rămase privind bradul.

– E atât de liniște, zise el, solemn.

– Știu că ți-e dor de el.

– Mai mult decât pot exprima în cuvinte. Ar fi fost într-adevăr un Crăciun foarte dificil, dacă nu era Allie.

– Atunci mă bucur că a venit mai devreme, chiar dacă este cam micuță.

– A început deja să crească. O simt din ce în ce mai grea în brațe. Parcă și văd... Crăciunul viitor o să fie deja suficient de mare să se cațere în brad!

Julia auzi ușa de la intrare deschizându-se, apoi mai multe voci în intrândul principal și se strădui să nu își schimbe expresia facială, ca nu cumva să trădeze ceva.

– Cine crezi c-o fi? întrebă Albert, ridicându-se în picioare. Crezi că sunt colindători?

Julia se ridică și ea.

– Poate. Cred că ar trebui să mergem să vedem.

El îi oferi brațul. Dar nu apucară să facă mai mult de doi pași, că intrară în salon ducele și ducesa de Ashebury și vicontele Locksley.

– Crăciun fericit! ziseră cu toții, la unison.

– Ce naiba căutați voi aici? întrebă Albert, uluit.

– Am fost invitați, anunță Ashebury zâmbind.

Vădit confuz, Albert se uită spre Julia. Ea îi zâmbi imediat.

– Cadoul tău a sosit în sfârșit. Crăciun fericit, iubitule!

– Este cel mai frumos cadou pe care îl puteam primi!

După aceea o strânse în brațe și o sărută.

Nu o mai sărutase de dinainte să nască. Și știa că nu și-ar fi putut alege un moment mai prost de atât – când aveau public. Dar adevărul era că se gândise cu groază la sărbători, știind că-i vor aminti mai mult decât oricând de absența fratelui său. Și era sincer emoționat că Julia îi oferise darul prietenilor săi.

Și primi recunoscător această scuză de a-i arăta recunoștința sa printr-un sărut. Suferea agonia de a o strânge în brațe în fiecare noapte cast – cu brațul înfășurat în jurul taliei sale mici. Cu fiecare zi, rămâneau tot mai puține dovezi că dăduse naștere unui copil. Și se pomenea dorind-o cu atât mai mult... dar fiind obligat să-ți țină dorințele în frâu.

Iar acum lupta care se dădea în interiorul lui era mai puternică decât oricând – și din păcate, tot în fața unui public.

Rupse apoi sărutul și se apropie de vizitatorii săi.

– E o surpriză minunată! O îmbrățișă pe ducesă și o sărută pe obraz. Îi strânse mâna lui Ashe și-l bătu pe spate, tovărășește, după care făcu la fel și cu Locke, înainte de a-l întreba: Păi și tatăl tău?

– Nu i-a plăcut niciodată Crăciunul, zise Locke. Știi și tu asta. Și oricum, mă îndoiesc că o să observe măcar că nu sunt acolo.

– Ei bine, eu mă bucur enorm că ești aici. Și-acum, dați-mi voie să v-o prezint pe Lady Alberta!

Minerva nici nu se mai obosise să-l lase pe el să-i conducă. Era deja lângă Julia și se minuna de micuță, pe care Julia o legăna în brațe, afectuos.

Până atunci, Edward nu înțelesese niciodată cât de mult își putea iubi copilul o mamă. Și nu se gândise niciodată cât de multe momente pierduseră el și ceilalți, neavându-și mamele aproape, în timp ce creșcuseră și deveniseră bărbați în toată firea.

– E superbă! exclamă Minerva.

– Așa credem și noi, recunoscu Julia. Și Albert e un tată minunat! O leagănă mereu în brațe, ca s-o liniștească noaptea când se trezește din somn.

Putea simți privirile lui Ashe și Locke ațintite asupra lui. Știa ce gândeau. Știa că îl judecau. Dar nici nu îi putea învinui pentru asta. După ce terminară să le acorde toată atenția cuvenită Juliei și micuței, el sugeră ca domnii să se retragă în bibliotecă să bea un păhărel înainte de cină.

Ușa bibliotecii abia se închisese în spatele lor, când Ashe spuse:

– Încă nu i-ai spus!

Nu era o întrebare, ci o afirmație. Edward se duse la bufet, turnă coniac în trei pahare, după care se întoarse și le întinse fiecăruia câte unul.

– Își dorea un Crăciun perfect. Nu credeam că s-ar mai întâmpla asta, dacă ar ști că e văduvă. O să-i spun după aceea.

– Mi se pare o decizie foarte neînțeleaptă.

Nu era prima dată când se întâmpla asta. Ignoră însă dezaprobarea de pe chipurile prietenilor săi și nedorindu-și să le răspundă, ridică paharul într-un toast.

– Să bem pentru Lady Alberta și pentru sănătatea Juliei!

Domnii băură în cinstea celor două. Și desigur, Edward dădu pe gât mai mult alcool decât ceilalți doi. Și acum trebuia să inventeze un alt toast... să continue să bea, ca să nu mai aibă timp de întrebări.

– Și ce-a fost cu sărutul acela? îl întrebă Ashe.

Edward se străduí să nu-și arate iritarea la adresa faptului că Ashe se comporta ca un însoțitor sever. Nu voia ca ei să interpreteze nemulțumirea lui drept altceva decât ceea ce era: enervare că toate acțiunile sale erau puse la îndoială.

– Un soț își sărută soția atunci când face ceva care îl bucură, nu?

– Nu mereu cu atât de mult entuziasm, zise Locke. Voi doi ați generat mai multă căldură decât lemnele din șemineu.

– Mai lăsați-mă în pace, amândoi.

– A ajuns să-ți placă de ea! exclamă Ashe, vădit uluit.

– Cred că e posibil să o apreciez mai mult acum decât înainte.

Nu era nimic rău în a recunoaște asta. În fond, ei o plăcuseră dintotdeauna... iar el fusese un mare idiot pentru că nu făcuse la fel.

– Cu cât aștepți mai mult...

– Lua-te-ar naiba, Ashe! Crezi că nu știu și eu că nu va exista niciodată un moment bun să-i frâng inima? Doar că mi se pare că sărbătorile de iarnă pur și simplu sunt un moment deosebit de crud, ca s-o fac. La începutul anului nou. Până atunci își va reveni complet după chinurile facerii și va fi mai capabilă să gestioneze suferința. O să-i spun atunci.

Ashe încuviință ușor din cap, sorbi din coniac, după care mijì ochii și zise:

– Doar ai grijă s-o faci... altfel o s-o fac eu.

– Nu e dreptul tău să faci asta.

– Ca prietenul lui Albert, trebuie să te contrazic. El sigur nu ar vrea să profite cineva... oricine... de soția lui.

– Și mai exact cum, Doamne, iartă-mă, profit de ea? Nu mă culc cu ea. Și un sărut ocazional e absolut inofensiv. De la bun început, nu am făcut altceva decât s-o protejez. Nu câștig nimic pentru mine continuând cu șarada asta.

– Aici cam are dreptate, zise Locke, bătând cu degetul în pahar. Acum chiar este contele de Greyling. Așa că rolul temporar a devenit unul permanent.

Edward încuviință din cap și le întâlni pe rând privirile, dorind să le confirme adevărul sentimentelor sale.

– Îmi doresc din tot sufletul ca Julia să fi adus pe lume un băiat. Titlul ar trebui să meargă la fiul lui Albert, nu la fratele său... dar trebuie să mărturisesc că micuța asta chiar mi-a furat inima.

– E imaginea vie a mamei sale, zis Locke.

– Așa este. Albert ar fi fost încântat.

– Și acum ar trebui să ținem un toast în cinstea noului conte de Greyling, zise Ashe, ridicând paharul. Bun venit în rândul nostru, milord.

Ridicară toți trei paharele, după care goliră ce mai rămăsese în ele. Edward mai turnă un rând de coniac pentru fiecare dintre ei.

– O să fii un conte bun, zise Locke.

– O să fac tot ce-mi stă în putință, zise el, apoi chicoti încet. Nu pot să cred că Julia mi-a ascuns faptul că v-a invitat aici.

– Se temea că o să fii melancolic.

– Dar voi doi veți împiedica asta.

– Absolut. În fond pentru ce sunt prietenii?

Pentru a păstra secrete.

– Chiar ți-a plăcut surpriza? îl întrebă Julia pe Albert, când i se alătură în zona de canapele din dormitorul ei.

Cina fusese un succes fulminant. Cu mult mai multe râsete și veselie decât auzise de secole. Și îi crescuse inima de fericire, când îl văzuse pe soțul ei distrându-se și bucurându-se.

– Nu puteai să-mi faci un cadou mai frumos de atât, zise el și se așeză lângă ea pe canapea.

Julia se schimbase deja în cămașă de noapte, în timp ce el încă mai purta ținuta elegantă de seară. Și poate s-ar fi gândit că el și ceilalți domni voiau să meargă să joace biliard, dacă nu ar fi știut că oaspeții lor se retrăseseră deja în dormitoarele lor.

– Mă tem că darul meu pentru tine va păli prin comparație cu cel pe care mi l-ai oferit tu.

– Păi mi-ai dat deja jurnalul, deși am hotărât să nu-l citesc până după sărbători. Altfel mă simt ca și când aș trage cu ochiul la cadou înainte de vreme.

– Meriți mult mai mult decât un biet jurnal.

Dar înainte să îi poată spune că era cel mai frumos cadou pe care i l-ar fi putut oferi, el scoase o cutiuță mică de piele din buzunarul jachetei și i-o așeză în poală.

– Nu ar trebui să o pui sub brad ca să o pot deschide mâine?

– Păi poți să crezi în continuare că ți-a adus-o Moș Crăciun. Dar aș prefera s-o deschizi acum, când suntem doar noi doi.

Ea ridică ușor capacul cutiei și descoperi înăuntru o brățară splendidă, compusă din trandafiri de argint.

– Oh! E superbă!

– De fiecare dată când văd trandafiri mă gândesc la tine, zise el încet.

Ea îi zâmbi cu adorație.

– Sunt florile mele preferate. Și parfumul meu preferat.

El îi cuprinse atunci obrazul cu mâna lui mare.

– Au devenit și preferații mei, de când te-am sărutat prima dată.

Și apoi o sărută cu o asemenea tandrețe și blândețe, că aproape îi venea să plângă de emoție. Încă își mai revenea după naștere, și el se dovedise incredibil de răbdător și minunat de atent. Nu o presase și nu insistase niciodată să-și exercite drepturile conjugale.

Nu că ar fi trebuit să insiste vreun pic. Dacă ar fi fost complet vindecată, l-ar fi condus chiar ea spre pat, chiar în clipa aceea.

El mârâi gutural și își schimbă poziția, îmbrățișând-o strâns. Și se pomeni deodată întinsă în poala lui, în timp ce limba lui dulce și fierbinte dansa pe gâtul și pe clavicula ei. Apoi pe valea micuță dintre sânii ei, înainte de a urca mai sus spre movilele sensibile ale sânilor săi. Se simți imediat inundată de o fierbințeală lichidă și i se adună umezeală între coapse. Începu apoi să-i descheie nasturii cămășii de noapte. Își dorea cu disperare să-i simtă gura pe fiecare milimetru din sânul ei... și apoi pe celălalt.

Mâna lui se strânse în jurul mâinii ei mici, ridică ușor capul și îi întâlni privirea.

– Nu cred că mă voi putea opri...

Julia se scufundă atunci în brațele lui. Încă mai sângera... așa că nu era tocmai o vulpiță ispititoare. Își trecu degetele prin părul lui și se luptă să-și liniștească bătăile nebunești ale inimii.

– Te doresc atât de mult... încă două săptămâni mi se par o eternitate. Alunecă apoi mâna mai jos și-și lipi degetele pe gâtul său, chiar sub maxilar, ca să-i poată simți ritmul nebun al pulsului. Dar lasă-mă măcar să-ți ofer un Crăciun fericit!

El clătină din cap ușor.

– Știi regula mea de domn... În plus, când vom fi în sfârșit împreună, o să fie cu atât mai frumos, pentru că am așteptat.

Gura lui magnifică o găsi apoi din nou pe a ei, un pic mai puțin blândă de data aceasta. Un pic mai flămândă și un pic mai fierbinte. Mâinile lui se cumințiră însă, îndrăznind să o mângâie numai pe spate, pe șolduri și pe șira spinării. Dar buzele și limba lui se lăsau pradă unui abandon deplin, răsfățându-i fiecare colțișor al gurii, smulgându-i gemete și suspine și făcând fierbințeala aceea lichidă să i se reverse prin fiecare colțișor din trup, până când deveni înnebunită de dorință pentru el.

Se străduia din răsputeri să-și păstreze și ea atingerile la fel de caste, mâinile ei călătorind dornice, doar peste umerii, pieptul și spatele lui... slăbindu-i lavaliera și desfăcându-i câțiva nasturi de la cămașă, dar fără a coborî niciodată mai jos de talie. Fără să se aventureze nici măcar o dată spre esența bărbăției lui... chiar dacă îi putea simți clar mădularul lipit de trupul ei și pulsând în strânsoarea pantalonilor.

Încet-încet, că abia dacă pricepu ce se întâmplă, el își schimbă poziția, până când ajunseră întinși pe canapea, cu picioarele

ei încolăcite în jurul alor lui și cu brațul său puternic cuibărind-o aproape de el și fiind singurul lucru care o susținea să nu cadă de pe canapea.

El rupse sărutul cu greu și izbucni într-un hohot de râs masculin, rezonant și foarte mulțumit.

– De ce naiba stăm înghesuiți aici pe canapea, când am putea să stăm întinși bine mersi pe pat?

– Pentru că așa ceea ce facem pare cumva un lucru interzis.

Cu privirea ațintită spre ea, își lăsă degetele să danseze lasciv pe obrazul și pe gâtul ei.

– Îți plac lucrurile interzise.

Julia simți o îmbujorare caldă acaparându-i obrajii, când își aminti toate lucrurile necuviincioase pe care i le șoptise în urechea surdă. Cuvinte pe care nici o doamnă cuviincioasă n-ar fi trebuit să le știe, darămite să le mai și rostească. Dar erau incredibil de excitante... și rămâneau micul ei secret vinovat. Oare ce părere și-ar fi făcut despre ea dacă le-ar fi auzit?

– Să știi că nu trebuie să-mi ascunzi niciodată nimic, Jules, îi șopti el, pe o voce joasă, care reverberă prin fiecare părticică a ființei sale, făcând-o să-și dorească să-l audă murmurându-i lucruri necuviincioase și sugestive. Poți să fii mereu tu însăți cu mine.

Doar că nu putea. Nu și în privința asta. Pentru că odată ce rostea acele cuvinte și le auzea și el, nu le mai putea retrage. Dacă îl jignea fără să vrea? Dacă îl șoca? Dacă îl făcea să-și piardă orice respect pentru ea? Dar dacă nu? Tentația de a-i șopti la ureche lucruri păcătoase va dispărea fără îndoială. Îi plăcea s-o facă pentru că știa că nu ar fi trebuit.

– Sunt mereu eu însămi cu tine, îl asigură ea. Fiindcă o parte din a fi ea însăși implica să aibă și câteva secrete delicioase numai ale ei.

Îi aplecă ușor capul spre ea, până când li se întâlniră buzele și limbile lor se angrenară într-un dans senzual, inventat pe ritmul gemetelor pline de dorință ce răsunau prin ei și în jurul lor. Până când se dezlănțui pasiunea din ei și se rostogoliră de pe canapea, ajungând pe podea. Și nu putea deloc să înțeleagă cum făcuse asta, reușind să aterizeze el primul, astfel încât să îi atenueze căderea și să cadă pe moale.

Deja îl dorea cu disperare. Acum! În noaptea aceasta! Își dorea să-l simtă mișcându-se în ea și umplând-o...

– Suficient! zise el cu glasul răgușit și se îndepărtă de ea, până când ajunse cu spatele lipit de perete. Stătea cu un picior întins

în fața lui și cu celălalt îndoit, respira greu și-și trecea mâna prin păr. Se trăgea de ureche în felul acela adorabil și se uita la ea cu ochii arzându-i cu o pasiune care întrecea cu mult fierbințeala flăcărilor din șemineu. Ești o vulpiță vrăjitoare!

Ea râse mulțumită și se ridică până când ajunse să se sprijine cu spatele de canapea. Își trase apoi genunchii la piept și-și ascunse tivul cămășii de noapte sub degetele de picioare.

– Mă vrei...

– Normal că te vreau! Te vreau mai mult decât aerul!

Julia aproape chicoti ca o copilă. Era ciufulit și avea cămașa pe jumătate scoasă din pantaloni, atârnându-i peste șold. Ea făcuse asta. Ea îl adusese în halul acesta. Era prima dată când se aventurau să facă astfel de lucruri altundeva decât în pat. Avea dreptate. Chiar îi plăceau lucrurile interzise.

– Dai dovadă de o stăpânire de sine remarcabilă, milord. Și-ar fi dorit să se târască spre el în patru labe... să se apropie de el ca o pisică ce își urmărea prada. Dar i se părea cumva prea crud să-l tachineze atât de mult, până nu puteau să-și ducă pasiunile spre o uniune fizică deplină.

– Nu ai nici cea mai mică idee.

Ea flutură din gene, cochet.

– Oh, ba cred că am.

El râse atunci și lăsă capul pe spate.

– O să mă omori, femeie!

– Păi doar i se spune „mica moarte", nu-i așa? întrebă ea, mimând o timiditate pe care nu o simțea de fapt. În ultima vreme fusese mai îndrăzneață cu el ca niciodată. Poate că nașterea o făcuse să ajungă să fie atât de degajată cu nevoile propriului corp. Și cu ale lui. Înghiți în sec și adăugă: Momentul acela, când întreaga lume din jur dispare...

– Așa simți tu?

Julia încuviință din cap, pe deplin conștientă că se îmbujorase. Probabil ar fi luat foc de pasiune, dacă ar fi îndrăznit vreodată să-i împărtășească și lui acele cuvinte pe care le rostea știind că nu o putea auzi.

– Dar tu?

El eliberă atunci un oftat lung și greoi.

– Eu mă simt de parcă aș putea cuceri întreaga lume. Și în plus se simte și al naibii de bine!

Ea râse încet și apoi îndrăzni să-i repete cuvintele.

– Da, chiar se simte al naibii de bine!

El se ridică în picioare, după care se apropie și îi întinse mâna ca s-o ajute și pe ea.

– Vino acum, vulpița mea mică! În pat cu noi! Mâine avem invitați de întreținut, un festin de devorat și o zi întreagă de care să se bucurăm.

Juliei îi plăcea la nebunie că o considera o vulpiță, așa că își alunecă mâna într-a lui, deosebit de încântată.

– Și vom avea cu o zi mai puțin de așteptat până când vom putea fi împreună în toată deplinătatea cuvântului, îi spuse ea, în timp ce o ajuta să se ridice.

– Cu o zi mai puțin, repetă el, conducând-o spre pat.

I se părea ciudat că părea să-l întristeze cumva perspectiva aceea. Dar își păstră observația pentru ea, se strecură sub pături și în curând era cuibărită la pieptul lui. Își dorea din tot sufletul ca nimic să nu strice acest Ajun al Crăciunului absolut perfect.

– Voi, domnilor, nu vă pricepeți absolut deloc la jocul acesta, anunță Julia, încrucișând brațele la piept, mimând o bosumflare care se dovedea a nu fi atât de pretinsă pe cât ar fi trebuit. Încerca să nu se supere că nu luau deloc în serios activitatea.

După un festin de Crăciun, plin de pălăvrăgeli și râsete, în loc să-i lase pe domni să se retragă în salon pentru vin de Porto și trabucuri, insistase ca ei să li se alăture ei și Minervei în salonul principal pentru câteva jocuri.

În clipa aceea erau cu toții așezați în cerc. Scopul era să nu zâmbească deloc. În general, oamenilor le venea destul de greu să nu chicotească sau să-și stăpânească amuzamentul când trebuiau să se abțină. Dar nu și acești domni. Până acum, ea și Minerva pierduseră pe rând rundă după rundă, în timp ce domnii stăteau acolo extrem de serioși, fără să-și miște măcar buzele de nevoia de a surâde măcar.

Și ca să înrăutățească și mai rău lucrurile, faptul că se uita la gura frumoasă a lui Albert, în timp ce aștepta să-l vadă zâmbind, nu făcea decât să-i amintească de sărutările lui pasionale de noaptea trecută... și asta o făcea să-și dorească să se ridice de la locul ei, să se așeze în poala lui și să-și unească gura cu a lui, până când o lua pe sus și o purta afară din încăpere.

– Ba de fapt, ne pricepem chiar foarte bine, zicea el acum, cu chipul încununat de o expresie îngâmfată, pe care Julia credea că i-ar fi putut-o șterge complet de pe față cu un sărut. Încă nu am zâmbit.

– Dar ar trebui! exclamă ea, frustrată.

– Doar că ne-ai spus să n-o facem.

Minerva izbucni atunci în râs, și Julia se uită urât la ea.

– Pentru Dumnezeu! Ajută-mă și tu un pic.

– Poate ar trebui să încercăm și o partidă de mimă.

– Trebuie să fim număr egal pentru a juca mimă, zise ea, după care flutură din mână acuzator spre viconte. Dacă Locksley doar s-ar căsători și el odată...

Vicontele scoase un sunet chinuit și gâtuit, de parcă cineva l-ar fi strâns de gât.

– Acum vorbești exact ca tata.

– Și el te bate la cap să te căsătorești? întrebă Minerva.

– Necontenit! Speram ca măcar aici să am parte de o clipă de respiro de la cicălelile lui continue.

– Vei obține asta numai prin căsătorie, îl asigură Julia. Eu și Minerva vom transforma în misiunea noastră ca sezonul acesta să-ți găsim o femeie pe care să o iubești.

– Oh, dar nu m-aș căsători niciodată cu o femeie pe care aș putea-o iubi. Dacă am învățat ceva de la tatăl meu, este că aceasta este o cale sigură spre nebunie.

Julia se cutremură, când auzi cuvintele lui.

– Numai dacă moare de tânără.

– Ceea ce e mereu o posibilitate.

– Mi se pare un mod destul de morbid de a-ți trăi viața. Nici nu-i de mirare că ești îngrozitor la jocul acesta.

– După cum a subliniat deja și Grey... de fapt noi câștigăm.

Neștiind ce altceva să mai spună, Julia eliberă un oftat prelung și plin de frustrare.

– Julia, trebuie să înțelegi că noi nu jucam niciodată jocuri de salon de Crăciun, zise Edward cu blândețe.

În trecut fuseseră numai ea, Albert și Edward de sărbători. Și tocmai acesta era și motivul pentru care îi invitase acum pe prietenii lui. Dar aparent nu avea ce să facă. Oricât ar fi încercat, anul acesta avea să fie diferit de cel din trecut. Doar că își dorise foarte mult ca acest „diferit" să nu implice și melancolie.

– Dar ce făceați?

El ridică din umeri.

– Păi de obicei ne făceam de cap. Fără jocuri de salon, fără brad, fără festin și fără crengi veșnic verzi sau funde decorative. Și fără Moș Crăciun. Pentru noi era o zi ca oricare alta.

– Cu siguranță colindătorii din sat nu se aventurau niciodată să vină la Havisham, zise Ashebury.

– Mă întristează să aud asta. Își mută apoi privirea spre soțul ei. Și știai că m-ar întrista. Presupun că de-asta nu mi-ai spus niciodată.

– Păi nu ar trebui să fii tristă. Noi sigur nu eram.

– Dar sigur mai aveți măcar amintiri cu părinții voștri de la Crăciun.

– Da, aveam. Și erau magice și speciale. Iar Marsden nu ne-a oferit nimic cu care să le înlocuim. Într-un fel, acesta a fost cel mai frumos cadou.

Julia se uită atunci spre Locksley.

– Așa că ați ajuns oameni în toată firea până să sărbătoriți un Crăciun cum se cuvine?

El își schimbă poziția în scaun, părând destul de stingherit.

– De fapt... pentru mine aceasta e prima ocazie de a lua parte la tradițiile sezonului de iarnă. Și ca să fiu complet sincer... nu prea îmi plac jocurile de salon.

Julia flutură din mână prin aer.

– Gata! Plecați, atunci! Duceți-vă la trabucurile și la vinul vostru de Porto, în timp ce eu și Minerva...

– Veniți cu noi, zise Albert și îi întinse mâna. E Crăciunul. Hai să întemeiem o nouă tradiție!

La drept vorbind, îi surâdea ideea, dar ca amfitrioană, trebuia să se asigure că le convenea asta și invitaților ei. Se uită spre Minerva.

– Ai vrea?

– Absolut! Și data viitoare, aș putea sugera să jucăm poker, în loc de jocuri de salon?

Ashe apăru imediat lângă ea, ajutând-o să se ridice.

– Numai dacă promiți să nu trișezi.

– Dragul meu soț... nici nu aș îndrăzni să iau în considerare așa ceva... dacă nu cumva miza este ceva ce-mi doresc.

Râzând, o escortă apoi pe soția lui afară din încăpere. Și Locksley era chiar în spatele lor.

Julia își așeză mâna în palma întinsă a lui Albert și el o trase sus, până când ajunse cuprinsă în îmbrățișarea lui și cu gura lui

sărutând-o pasional. Ea își încolăci brațele în jurul umerilor lui și îi răspunse la sărut cu aceeași ardoare.

Cineva își drese apoi glasul, și asta îi făcu să sară ca arși și să se îndepărteze, ca și când ar fi fost doi tineri îndrăgostiți, prinși făcând ceva ce nu ar fi trebuit. Ashe stătea în pragul ușii, cu o sprânceană ridicată întrebător.

– Veniți și voi?

– Devii enervant, Ashe, zise Albert, după care îi oferi brațul lui și o conduse afară din salon.

– Crede-mă că aș putea să fiu și mai mult. Se răsuci apoi pe călcâie și porni spre soția lui, care îl aștepta.

– Ce a vrut să spună cu asta? întrebă Julia, simțind că pe soțul ei îl acaparase o tensiune, care înainte nu fusese acolo.

– Fiind cel mai mare dintre noi și cu cel mai înalt rang, a simțit mereu că are dreptul să facă pe șeful cu noi. E doar Ashe, fiind Ashe și nimic mai mult.

– Dar te bucuri că e aici.

– Mă bucur enorm de mult. Mi-ai oferit un cadou minunat astăzi.

Când ajunseră în salonul de fumat, îl găsiră pe Locksley împărțind paharele cu vin de Porto, pe care le turnase în așteptarea lor. Ridică apoi paharul și spuse:

– Pentru noi amintiri de Crăciun!

– Nu, stați! zise Julia, înainte să apuce cineva să bea. E un toast minunat, dar aș vrea ca înainte de toate să ne gândim un moment la Edward.

– Julia...

– Albert, nu vreau să aduc iar tristețea în viețile noastre, dar m-am gândit că ar fi frumos să păstrăm un moment de reculegere în care să ne amintim de un moment în care ne-a făcut să zâmbim.

– Pe tine te-a făcut vreodată să zâmbești?

– Mai des decât și-a dat seama, și știu că fără îndoială l-ar enerva să știe asta... dar pe mine doar mă face să zâmbesc și mai mult. Nu-i nici un secret că am avut neînțelegerile noastre, dar sper din tot sufletul că și-a găsit pacea. Ridică apoi paharul și zise: Așadar... în cinstea lui Edward.

– Pentru Edward, repetară ei, mai solemn decât și-ar fi dorit ea, înainte de a sorbi din vin.

– Bun, anunță apoi Minerva. Și acum aș vrea și eu un trabuc.

În timp ce Ashe și Locke se întoarseră spre cutia de lemn de pe bufet, în care se aflau trabucurile, Julia se întoarse spre soțul ei, îi cuprinse obrazul cu palmele, se ridică pe vârfuri și-l sărută dulce și tandru.

– Crăciun fericit!

– Crăciun fericit, Jules!

– Și fie ca noul an să ne aducă numai fericire. Ridică apoi paharul și își termină vinul de Porto, în timp ce-l privea pe soțul ei făcând același lucru.

Și nu putu să nu se întrebe în sinea ei de ce dintr-odată părea incredibil de trist.

Capitolul 13

În seara aceasta! În seara aceasta îi va spune adevărul. O privea stând la masă și sorbind din vin, în timp ce aștepta să fie servit felul următor și știa în sinea lui că trebuia să-i spună. Amânase deja destul timp.

Trecuseră un pic mai mult de trei săptămâni de la Crăciun și de când plecaseră invitații lor. Nopțile lor fuseseră pline de sărutări pasionale și de atingeri exploratoare. Da, nopțile lui deveniseră pline de frustrare. O dorea cu o disperare pe care nu o mai cunoscuse niciodată. Își dorea să o descopere cu totul. Să o venereze din creștetul capului până în vârful picioarelor.

În schimb, își întoarse atenția spre friptura de porc din farfuria sa și încercă să-și mute gândurile spre altceva.

– Mă gândeam să ies mâine să călăresc, dacă nu mai plouă.

Începuse ploaia chiar înainte de amurg. Puternică, torențială și rece.

– Vrei să mergi să vezi ce mai fac arendașii?

– Nu. Doar de plăcere. Mă gândeam că poate ți-ar plăcea să vii cu mine.

Îi putea spune atunci. Nu, trebuia să îi spună în seara aceasta. Să o facă și gata. Să termine odată cu întreg calvarul.

– Mi-ar plăcea asta foarte mult. Nu m-am mai urcat pe cal de aproape un an. Și am putea să ne oprim la ceainăria din sat să mâncăm niște tarte cu căpșune?

Îi veni imediat în minte imaginea ei mâncând o tartă... rămânându-i gem de căpșune pe buze. Ar fi putut s-o sărute ca să-i curețe buzele...

– Nu văd de ce nu. O să fie o zi în care o să facem orice dorim.

– Mi-aș dori să fie suficient de cald să ieșim la un picnic.

Și-o imagină apoi întinsă pe pătură... descheindu-i corsetul și dând la o parte materialul pentru ca soarele să o sărute acolo unde nu o sărutase el. Înjură aprig în gând, apucă paharul de vin și dădu pe gât conținutul.

– Când se mai încălzește.

În ultima vreme părea să nu mai conteze deloc despre ce discutau. Și-o închipuia constant întinsă în fața lui, ademenindu-l... ispitindu-l. Dacă nu avea grijă, ar fi înnebunit la fel de tare precum pățise marchizul de Marsden.

Dintr-odată, împinse scaunul și se ridică în picioare.

– Am chef de biliard. Ai vrea să mi te alături?

Ea se uită în sus la el, uimită.

– Dar încă nu am terminat de mâncat.

– Eu m-am săturat.

Și trebuia să facă ceva ca să nu se mai uite la buzele ei, care se închideau provocator pe tacâmuri. Avea cea mai senzuală gură pe care o văzuse vreodată. Iar imaginea aceea dădea dependență. Trebuia să o ia de acolo. Departe de masă și departe de servitori, și atunci îi va spune cine era cu adevărat. Fără îndoială, reacția ei îl va face să nu se mai gândească la buzele acelea hipnotizante.

– Nu m-ai mai invitat niciodată să joc biliard cu tine.

– Atunci ar fi și timpul s-o fac, nu crezi? Îi trase scaunul și o ajută să se ridice.

– O să îți schimbi părerea despre mine, dacă îți mărturisesc că atunci când erai plecat m-am dus în salonul tău de biliard și am lovit câteva bile?

– De ce mi-aș schimba părerea despre tine doar pentru că ai vrut să te bucuri un pic de joc?

– Salonul acela a fost mereu sanctuarul tău.

– Și acum o să fie al tău, zise el și-i oferi brațul.

În timp ce se îndepărtau de sufragerie, Julia îi mai făcu o mărturisire:

– Nu sunt sigură dacă am făcut-o corect... să lovesc bilele, mă refer.

– Păi, au intrat în buzunare?

– Ce buzunare?

– Găurile de pe margini.

– Oh, da... uneori. Dar de ce se numesc buzunare?

– Sună mai bine decât găuri, nu crezi?

– Cred că da.

Intrară apoi în sala de biliard, și ea spuse:

– Nu încetează niciodată să mă uimească masculinitatea acestei încăperi. Numai lemn negru și vișiniu, și miros de trabuc. Nu mi s-a părut niciodată corect că bărbații au voie să fumeze, să bea și să joace tot felul de jocuri de-astea, în timp ce doamnele trebuie să tricoteze și să brodeze.

La drept vorbind, și lui i se păruse mereu destul de nepotrivit că bărbații nu le invitau și pe doamne în sanctuarele lor private. Și tocmai de aceea de Crăciun le invitase pe ea și pe Minerva să li se alăture. Plecă de lângă ea, se duse la bufet și își turnă un pahar de whisky. După aceea se uită peste umăr și o întrebă:

– Ai vrea și tu un pahar?

– Da, cred că da. Mi-ar plăcea să încerc niște coniac.

Îi înmână paharul și apoi îi privi mușchii gâtului mișcându-se în timp ce sorbea. În seara aceea purta o rochie de culoare vișiniu-închis, care se asorta de minune cu încăperea și îi dezvăluia umerii și umflăturile sânilor. Și îi plăcea la nebunie.

– E chiar bun, zise ea.

– Ai grijă, că te păcălește. Să nu-l bei prea repede, dacă nu vrei să ți se urce la cap.

– Păi, și ce se întâmplă dacă mi se urcă la cap?

– Încep să-ți dispară toate inhibițiile.

– Dar suntem căsătoriți. Nu contează dacă ne eliberăm de inhibiții unul în fața celuilalt, nu?

– Hmm. Cred că depinde ce anume protejează acele inhibiții. Se duse apoi spre locul unde erau agățate tacurile pe perete. Luă două și îi întinse și ei unul. Cred că acesta are lungimea potrivită pentru tine. Hai să vedem ce ai învățat cât am fost plecat!

Edward se dădu la o parte și o privi străduindu-se să apuce tacul corect. Știa în sinea lui că Julia nu avea nici cea mai mică idee cât de periculos ar fi fost dacă s-ar fi eliberat și el de inhibiții... dacă ar fi dărâmat zidurile care îl avertizau până în ce punct poate să meargă, și nu mai departe.

Trebuia să își distragă atenția, înainte să facă ceva ce chiar nu se cuvenea. Îl amuza să o vadă pe Julia cum se concentra. Se încruntase atât de tare, încât, fără îndoială, o durea fruntea.

– Stai, îi porunci el.

Ea ridică imediat privirea. Doamne! De ce naiba trebuia să se uite la el așa, ca și când el ar fi fost răspunsul tuturor întrebărilor de pe lume? Și de ce îl făcea să înceapă să-și dorească să fie?

Lăsă paharul pe bufet și se duse la ea.

– Nu ții tacul cum trebuie. Vrei să-l ții așa... zise el și îi făcu o demonstrație.

– A, am înțeles. Și chiar înțelesese. Învăța foarte repede.

– Apoi te apleci ca să vezi ținta mai clar și încerci să vizualizezi unghiul loviturii.

Ea făcu întocmai. Ținea spatele arcuit într-un fel incredibil de ispititor. Pentru numele lui Dumnezeu! Era doar un om, nu un sfânt! Nu ar fi trebuit să se uite. Și totuși se uita și se delecta pe deplin cu formele ei sublime și ispititoare.

– Prinde tacul printre degete, așa, zise el.

– E un gest destul de erotic, nu? Mai ales dacă îți imaginezi că degetele tale reprezintă o femeie, și tacul un bărbat.

– Dumnezeule, Julia! exclamă el și se îndepărtă în grabă de masa de biliard.

Ce lucruri făcea și spunea uneori! Dumnezeule mare!

– Îmi pare rău. Cred că vorbește coniacul.

Se întoarse și-i aruncă o privire neîncrezătoare.

– Ai luat o singură înghițitură.

– Păi, atunci poate ar trebui să mai iau una, nu?

El izbucni în râs și clătină din cap.

– Nu și dacă o singură înghițitură te face să-ți dai drumul la limbă așa.

Ea se sprijini de masă și își așeză mâinile de-o parte și de alta a corpului, arcuindu-se apoi suficient cât să-i ofere o privelițte provocatoare.

– Ce-ar fi să vii aici și să vezi exact cât de mult mi-am dat drumul la limbă?

Atât de curajoasă! Atât de obraznică! Atât de al naibii de ispititoare! Și totuși în ochii ei se citea o mică urmă de îndoială și de teamă ca nu cumva să fie respinsă. Nu îl lăsa inima să îi întoarcă spatele. Să dea acelor semințe de neîncredere motiv să crească și să înflorească. Nu când o dorea cu atâta disperare pe ea și tot ce avea de oferit. Nu va lua tot ce avea de oferit. Dar îi va fura un sărut și se va asigura că va fi unul pe care nu-l va uita niciodată.

Înainte să aibă timp să se răzgândească sau să se gândească mai bine, o trase în brațe și-i cuceri gura. Apoi mârâi încet și gutural, atunci când întredeschise buzele, și limba ei se aventură în gura lui, pentru a o mângâia pe a lui. Se agăța de el cu o ardoare pe care n-o mai afișase niciodată... cu o urgență care lăsa de înțeles că ar fi murit, dacă nu ar fi primit mai mult.

O ridică și o așeză pe masa de biliard, după care își propti mâinile în spatele ei ca să o susțină, în timp ce o lăsa în jos pe mușamaua verde. Își plimbă gura pe gâtul ei, pe umerii ei și pe umflăturile delicioase ale sânilor ei, în timp ce degetele ei îi ciufuleau părul și îi desfăceau lavaliera.

Se afla între picioarele ei... unde tânjise atât de mult să ajungă... unde nu avea nici un drept să fie. Se ridică în mâini și se uită în jos la ea. Era îmbujorată de dorință și pieptul i se ridica și cobora într-un ritm accelerat, în timp de gâfâia.

– Te vreau! zise ea, cu glas răgușit. Ia-mă! Pentru Dumnezeu, te rog, ia-mă acum!

– Julia...

– Mi-am revenit. Sunt complet și absolut recuperată. Ia-mă aici și acum!

Ar fi fost atât de ușor să-i ridice fustele și să-și descheie pantalonii...

Dar nu.

Trebuia să-i spună adevărul. Dar nu aici.

– Nu după ce am așteptat atât de mult, mârâi el, după care o luă în brațe și o purtă afară din încăpere.

Ținea o mână strânsă în jurul umerilor lui, în timp ce cu cealaltă îi desfăcea de tot lavaliera. Și în același timp îi mușca ușor urechea. Urcă scările câte două o dată, în timp ce ea râdea încet.

Intră furtunos în dormitorul ei și trânti ușa în urma lor. Patul trona în încăpere, mare și ademenitor, chemându-l ca un cântec de sirenă. Scrâșni din dinți, ignoră totul și o așeză în picioare pe covorul gros.

– Julia...

– Te doresc atât de mult! Te doresc de-o veșnicie!

Îi luă fața în palme și se uită adânc în ochii ei albaștri ca două safire. Trebuia să-i spună adevărul. Acum! Înainte să meargă mai departe. Înainte să ajungă să-l urască complet și pe deplin. Înainte să ajungă să se urască pe sine. Trebuia să-și mărturisească păcatele... duplicitatea. Trebuia să fie sincer cu ea.

Trebuia să o piardă pentru totdeauna!

Sau putea să-și țină gura. Să continue să joace acel rol pentru tot restul vieții sale. Să fie Albert până la ultima suflare. Să onoreze promisiunea pe care i-o făcuse că nu o va mai părăsi niciodată. Pentru că aceasta era singura cale de a-și îndeplini promisiunea.

Să nu-și audă niciodată numele rostogolindu-se suav de pe buzele ei sau strigat în focul pasiunii.

Să nu fie niciodată bărbatul cu care era cu adevărat căsătorită.

Să nu fie niciodată bărbatul pe care-l iubea cu adevărat.

Să își trăiască tot restul vieții cu resturile lăsate în urmă de fratele său.

Dar în cele din urmă ar fi avut-o. Ar fi avut-o pentru totdeauna.

Orice sacrificii va avea de îndurat vor merita ca s-o mențină fericită. Ca să nu-i frângă inima.

Știa că motivele lui nu erau complet altruiste, dar, pe de altă parte, nu pretinsese niciodată că nu era un om egoist. Pentru că în cele din urmă tăcerea lui o va fi ținut-o lângă el. Și o dorea mai mult decât își dorise orice altceva în toată viața lui.

Gura lui o revendică pe a ei. Și era deja pierdut.

Nu o speria sălbăticia sărutului său. Ci doar aprindea fiecare dram de pasiune care exista deja în ființa ei. Avusese dreptate. Să se abțină... doar să se tachineze unul pe celălalt cu ce va fi urmat făcea ca fiecare atingere, fiecare suspin și fiecare geamăt de plăcere să fie cu atât mai dulce.

Hainele zburară într-o frenezie de nasturi rupți și cusături pocnite. Lucrurile între ei nu mai fuseseră nicicând atât de sălbatice... atât de nestăpânite. Era ca și când Africa îl schimbase cu totul. Ca și când îl deposedase de orice comportament civilizat.

Părul i se revărsă pe umeri ca o cascadă și abia atunci își luară o clipă să aprecieze ceea ce dezgoliseră.

– Doamne, cât ești de frumoasă! exclamă el cu glasul răgușit și cu ochii arzându-i de o pasiune mistuitoare și strălucind de dorință.

Trupul lui era numai mușchi netezi și încordați. Putere și scop. Familiar și totuși nu. Avea o cicatrice rigidă, care i se întindea de pe șold. Își plimbă degetele peste ea.

– Africa nu a fost deloc blândă cu tine. Se aplecă apoi și îi sărută cicatricea.

El mârâi încet, o ridică din nou în brațe și porni spre pat cu pași mari și nerăbdători. Odată ajunși acolo, el o așeză pe saltea și veni

după ea, acoperindu-i o jumătate din trup cu al lui. Mâinile lui se plimbau pe trupul ei ca și când ar fi fost un teritoriu nedescoperit. Și apoi limba lui dansa pe pielea ei... gustând-o... ispitind-o. Își trecu tare degetele prin părul lui și apoi pe umerii lui lați. Albert îi sărută sânii și i se întăriră imediat sfârcurile. După aceea își strânse buzele în jurul unui mugure și supse încet și aproape că sări de pe pat de plăcere și excitație.

– Oh, Doamne! gemu ea cu sufletul la gură, în timp ce plăcerea îi inunda fiecare părticică din corp.

O sărută sub sâni. Mai întâi sub unul, apoi sub celălalt, după care coborî și acordă aceeași atenție și torsului. Aluneca în jos pe trupul ei centimetru victorios după centimetru victorios. Făcu cerculețe cu limba în jurul buricului ei, după care se lăsă și mai jos, până când coapsele ei ajunseră să se odihnească pe umerii lui și o prinse cu mâinile de fese.

– Ce fa...?!

– Șșșt! șopti el și îi întâlni privirea. Vreau să te venerez cu totul.

Își aplecă apoi capul. Și gura. Limba lui îi linse însăși esența feminității. Catifea pe mătase. Căldură arzătoare pe căldură umedă. Își încolăci degetele în părul lui și se arcui în sus, oferindu-i-se cu totul. Și el primea totul: și entuziasm, și dorință.

Cu mângâieri domoale și mușcături mici și provocatoare și atingeri sublime ale limbii. Cu călătorii lente în sus și coborâri și mai lente. Trupul ei se zvârcolea deja sub el, implorând o eliberare. Spori apoi presiunea aplicată și chiar când ea se apropia de culmile extazului...

Se retrase. Deveni din nou tandru și blând. Țipă de frustrare. Dar el doar râse încet, periculos, și în râsul lui se ascundea promisiunea unor plăceri nebănuite. Îl va face să plătească pentru asta! Oh, da! Când va veni rândul ei, îl va face să plătească cu vârf și îndesat.

O ridică din nou spre culmile plăcerii. Și apoi se retrase din nou.

Deja tremura de dorință.

– Nu mai pot, îl imploră atunci. Nu mai!...

– Încă o dată.

Îi ridică ușor șoldurile, ca și când ar fi fost o ofrandă adusă zeilor decadenței și dorinței. Gura lui crea magii nebănuite, degustând și mușcând și aruncând-o într-un vârtej de plăcere, până când întreaga lume dispăru în jurul ei. Până când nu mai rămase nimic altceva cu excepția senzațiilor. Nimic cu excepția terminațiilor nervoase și a dorinței pure. Eliberarea extaziantă explodă cu o asemenea putere,

încât ridică umerii de pe pat, își înfipse unghiile în umerii lui și se uită în jos... unde-l descoperi privind-o cu o satisfacție tăcută și cu o dorință arzătoare.

I se tăie răsuflarea și cu corpul încă tremurând de plăcere, se cufundă la loc pe saltea și înghiți apăsat, luptându-se să-și recapete controlul. Își așeză apoi trupul peste al ei, până când își ascunse fața în scobitura dintre gâtul și umărul ei. Adora senzația pielii lui mătăsoase alunecând pe a ei.

– Abia aștept să-ți simt mădularul îngropat adânc în mine, îi șopti ea în urechea surdă.

– Oh, ce fată obraznică! mârâi el.

Simți cum totul în ea încremeni și se încordă. Și înlemni și el imediat. Îi împinse umerii, până când se ridică de pe ea suficient cât să se poată uita în ochii lui. Ochii lui, care cu o clipă în urmă fuseseră înflăcărați de pasiune și acum erau precauți și în expectativă.

– M-ai auzit...

Nu era o întrebare. Ci o afirmație și se simți dintr-odată cuprinsă de panică.

– Păi, ai spus cuvintele cu voce tare, nu?

– Ți le-am șoptit la urechea surdă.

– Probabil ai vorbit mai tare decât ai crezut...

Ea clătină din cap.

– Nu. Și totuși, m-ai auzit. Inima începu să-i bată nebunește în piept. I se strânse stomacul și o clipă simți că avea să i se facă rău. M-ai auzit! Începu să-l împingă și se trase înapoi, aproape căzând de pe pat, dar își găsi echilibrul, când picioarele ei atinseră podeaua. Apucă brusc cămașa de noapte de la locul ei de la picioarele patului, și-o smuci în jurul corpului și se acoperi, ținând-o strâns în dreptul taliei. Nu era cu putință și totuși știa că trebuia să fie adevărat. Nu ești Albert. Ești Edward!

El întinse mâna, implorând-o:

– Julia...

Nici o negare, nici un hohot de râs la adresa absurdității acuzației ei. „Îmi pare rău că nu sunt bărbatul cu care te-ai căsătorit!" De câte ori îi spusese asta?

– Oh, Doamne! Oh, Doamne, Dumnezeule!

Îi venea greu să respire și avea senzația că se sufoca. Chiar aici și acum. Tot aerul părea să se fi scurs din încăpere. Simțea cum fiecare dram de viață îi fusese stors din membre.

Se ridică în poziție șezândă.

– Julia...

– E adevărat, nu-i așa?

El nu zise nimic. Ci doar rămase acolo tăcut, uitându-se la ea. Și vinovăția cioplea adevărul în trăsăturile lui faciale.

– Oh, Doamne! Albert! Albert!

Picioarele ei goale se grăbeau pe podea, în timp ce fugea din încăpere. Fugea de adevăr. Fugea de amintirile a tot ce se întâmplase între ea și Edward de când se întorsese din Anglia. Se năpusti în jos pe scări și afară din casă, direct în ploaia rece și în întunericul nopții, pierzându-se în constatarea terifiantă că Albert era mort.

Capitolul 14

La naiba și pe toți dracii!

Fusese atât de pierdut în dorință, atât de pierdut în fierbințeala ei senzuală, încât uitase că se presupunea că trebuia să fie pe jumătate surd. Nu mai cunoscuse nici o altă femeie care să-i poată stârni dorințele așa cum o făcea ea. Iar când îi șoptise cuvintele acelea obraznice, devenise atât de excitat, încât nu mai putuse gândi limpede.

Și acum Julia știa adevărul. Fusese nebun să creadă că i-ar fi putut ascunde asta pentru totdeauna. Dar cu siguranță nu intenționase ca ea să afle așa. Se dădu jos din pat în grabă și își luă hainele. Își trase pe el în grabă pantalonii, cămașa și cizmele. Se năpusti afară din dormitor, își luă jacheta și se îmbrăcă din mers cu ea. Era destul de sigur că știa încotro se îndrepta.

Afară în frig și în ploaie. Ce femeie prostuță! Nu, nu prostuță. Îndurerată. Probabil i se frângea inima în mii de bucăți... probabil i se dărâma întreaga lume... și nu doar din cauza morții soțului ei, ci și a trădării fratelui lui. Fugea prin ploaie, blestemând în sinea sa că nu se obosise să-și ia și pălărie. Cu toate acestea, neplăcerile lui momentane nu mai contau absolut deloc.

Singurul lucru care conta era Julia. Să o găsească și să facă tot ce-i stătea în putere ca să-i aline suferința. Din păcate, se cam îndoia că orice din ce ar fi putut face el ar fi reușit asta. Văzuse expresia de groază de pe chipul ei. Repulsia. Se întâmplaseră atât de multe lucruri între ei, care nu ar fi trebuit să aibă loc niciodată. Se disprețuia

pe sine pentru că fusese atât de slab în ceea ce o privea. Dar își închipuia că ea îl detesta și mai mult.

O găsi în mausoleu, agățată de cavoul lui Albert. Hohotele ei de plâns îndurerate răsunau cu ecou prin încăperea goală. Nu se mai simțise niciodată atât de neputincios și atât de pierdut când venea vorba de ce să facă. O privi cu groază cum se prăbușește la podea. Plânsetele ei se diminuară ca intensitate, dar erau mai sfâșietoare ca oricând. Iar în clipa aceea își dori mai mult decât oricând să poată face schimb de locuri cu fratele lui. Se lăsă pe vine lângă ea.

– Julia...

– Nu! exclamă ea, cu glasul răgușit de plâns. Nu! Nu poate să fie mort! Nu poate!

Dar era. Pentru totdeauna. Și pe veci.

Edward își scoase haina și o înveli cu ea.

– Nu poți să stai aici. Ești udă până la piele. O să te îmbolnăvești și o să mori. Trebuie să te gândești la Allie. Își alunecă blând brațele pe sub ea, o cuibări la pieptul lui și se ridică cu greu.

– Te urăsc! îi strigă ea, cu vocea plină de durerea pierderii și a trădării.

– Știu.

Dar nu mai mult decât se ura el.

Ploaia îl biciuia cu putere, în timp ce se străduia din răsputeri să o ocrotească de vântul năprasnic și de ploaie, știind că haina lui îi oferea doar o mică protecție împotriva furiei elementelor naturii. Tremura de la frig, de la umezeală și de la suferință. De ce naiba nu-i spusese mai devreme? De ce naiba crezuse că ar fi putut trăi o minciună pentru următorii cincizeci de ani?

Intră în dormitorul ei, dar încremeni în loc când o văzu pe Torrie stând la picioarele patului și frământându-și mâinile, agitată.

– Am văzut-o pe domnia sa fugind afară din casă și apoi pe dumneavoastră după ea. M-am gândit că s-ar putea să fie nevoie de mine când vă întoarceți.

Un stăpân nu dădea explicații în fața unui servitoare. Așa că, după ce încuviință din cap spre Torrie, o așeză pe Julia pe canapeaua din fața șemineului, ațâță cărbunii în vatră și adăugă un lemn. Focul începu să ardă imediat. Se ridică în picioare și se uită la ea. Tremura, era palidă și stătea cu privirea ațintită spre flăcări.

– Am nevoie de o baie, zise sec Julia.

– Da, milady, răspunse Torrie.

– Și schimbă așternuturile. Duhnesc a conte.

Slujnica smuci imediat privirea spre el. Edward știa că se întreba cum să răspundă cel mai bine cerinței stăpânei fără să-l insulte pe Excelența Sa și să-și piardă postul de la conac. În cele din urmă, se mulțumi să încuviințeze scurt din cap, făcu o reverență și se năpusti afară din cameră.

Edward se lăsă într-un genunchi. Și-ar fi dorit s-o strângă în brațe, să o aline la fel cum făcuse ea pentru el. Dar știa foarte bine că nu ar fi putut accepta atingerea, cuvintele sau alinarea lui.

– Julia, te implor să nu le spui nimic servitorilor până când nu ne dăm seama cum să rezolvăm cel mai bine această situație.

Ochii ei îndurerați rămaseră ațintiți spre foc.

– Ieși afară!

Pentru servitori nu conta decât să-l slujească pe conte. Nu mai conta cine era acesta: Albert sau Edward. Pentru ei nu avea să existe nici un proces dificil de tranziție. Totul va rămâne la fel pentru ei.

Contele e mort. Trăiască contele!

– Julia...

Ea își mută încet privirea spre el, și Edward se gândi imediat că nu credea că mai văzuse vreodată atâta ură în ochii cuiva.

– Lady Greyling. Ieși afară!

Era mult prea îndurerată ca să înțeleagă pe deplin ramificațiile întregii situații. Dar trebuia să aibă încredere că nu va spune nimic. Și dacă spunea... ei bine, atunci nu avea de ales decât să rezolve situația. Se ridică în picioare.

– N-am intenționat niciodată să te rănesc.

Părăsi încăperea, știind că lucrurile nu vor mai fi niciodată la fel între ei.

Julia așteptă să audă ușa închizându-se în spatele lui, după care se ghemui pe canapea și își lăsă lacrimile să curgă libere. Albert era mort. Iubitul, dulcele și minunatul ei Albert era mort. Dus de pe această lume pentru totdeauna. Și ea nu știuse.

O durea în piept și i se puse un nod în gât. Cum putea să fie mort? Și cum era posibil ca ea să nu-și fi dat seama?

Albert era mort.

Absent din viața ei de mai mult de șase luni în total... dintre care două luni râsese și îl tachinase și îl dorise pe un bărbat care pretinsese că era soțul ei. Un impostor. O imitație. Un uzurpator.

„Dar pe legea mea că a fost unul bun și foarte inteligent!"

Asta era ceea ce nu putea ierta mai presus de orice. În ultimele săptămâni iubirea ei pentru el crescuse înzecit. Și fusese mai fericită decât fusese vreodată. Și totul fusese o minciună.

Și ceea ce făcea ca lucrurile să fie cu adevărat îngrozitoare era că și-ar fi dorit să fie acum aici cu ea. Să o strângă în brațe, să o consoleze, să îi promită că totul va fi bine. Îl crezuse atunci când chinurile facerii începuseră prea repede. Avusese încredere în el.

Edward. Cum putuse fi atât de proastă? Atât de oarbă. Cum era posibil să nu-și fi dat seama?

Bea whisky, dar nu în exces. Nu îl văzuse niciodată efectiv beat, deși suspectase că se îmbătase în noaptea în care Allie...

Alberta! Botezată după tatăl el. El insistase să fie așa. Și ce îi spusese atunci?

„Nu vom boteza moștenitorul Greyling după un asemenea nemernic egoist. Va fi botezat după tatăl său, așa cum trebuie."

„Nemernic egoist." Vorbise despre el însuși.

Totul avea sens acum. Cât de mult jelise și cât de profund. Vinovăția pe care probabil o simțise pentru că el fusese cel care insistase ca Albert să îl însoțească în călătorie. Toate situațiile în care se referise la el însuși ca la soțul ei sau ca la conte, când îi pusese o întrebare.

„Doar nu putem permite să te îndoiești de devotamentul soțului tău, nu?"

„Îți promit, Julia, că soțul tău nu ar putea fi mai fericit. Arată exact ca tine. Ce tată ar găsi o problemă în asta?"

I se păruse, într-adevăr, ciudat, dar numai pentru moment. Și apoi nu mai dăduse nici o atenție exprimării.

Își îngropă fața în palme. Toate situațiile acelea în care îi făcuse avansuri. Toate lucrurile obraznice pe care i le șoptise, crezând că nu o putea auzi. Oh! Nemernicul! Cum l-ar mai fi putut privi în ochi vreodată?

Lăsă mâinile în jos. Știa că îl va putea privi din nou în ochi. Și că o va face cu toată ura și cu toată furia indignată care se învolbura prin ea din cauza trădării lui. Nu îl va ierta niciodată pentru asta. Pentru că își bătuse joc de ea. Pentru că profitase de situație.

Va găsi o cale să-l facă să plătească. Să-l facă să sufere.

Își făcea griji că le va spune servitorilor?

Ei bine, intenționa să spună întregii Londre.

„N-o lăsa să piardă copilul!

Fii eu! Fii eu! Ai grijă de ea!

Du-o în Elveția."

Cuvintele fratelui său de pe patul de moarte. Ciudate la final. Ca și când să o ducă pe soția lui în vacanță ar fi avut o importanță vitală. Poate că regreta că nu apucase să o ducă el. Era, într-adevăr, o țară frumoasă.

Lăsându-se într-un genunchi, Edward îngenunche în fața mormântului lui Albert. Trecuseră trei zile de când Julia aflase adevărul și încă nu vorbise cu ea. Lua toate mesele în dormitorul ei. Nici măcar nu era sigur dacă ieșea vreodată din cameră. Intrase de două ori la ea, doar ca să-i întoarcă spatele și să-i spună să plece.

Servitorii știau că era ceva în neregulă, din moment ce se mutase în cealaltă aripă a casei. Și nu putea fi sigur că nu îl va înjunghia în mijlocul nopții când dormea. Însă nu putea nega că nu merita asta... și chiar mult mai rău.

– Am dat-o în bară rău, Albert. Incredibil de rău. Și prost.

Ar fi trebuit să îi spună imediat după Crăciun. Ba nu, imediat după ce se născuse Allie. Sau și mai bine, ar fi trebuit să-i spună de când ajunsese la Evermore. Era mai puternică decât o credea Albert. Da, pierduse trei sarcini, dar credea că asta fusese vina mamei natură. Julia nu ar fi putut face nimic ca să prevină asta. Și, de fapt, nici unul din ei nu ar fi putut face nimic să prevină sau să schimbe asta. Ar fi jelit moartea lui Albert, da. Însă nu într-un mod care să fi pus în pericol viața copilului. Ar fi avut ea grijă să nu se întâmple asta. Era inteligentă și înțeleaptă și... și al naibii de furioasă pe el.

Auzi scârțâitul sumbru al ușii care se deschidea. Se uită într-acolo și o văzu stând în pragul ușii, învesmântată în straiele văduvei îndurerate. Rochie neagră, mănuși negre, pălărie neagră, văl negru, pelerină neagră.

Dar chiar și prin voalul acela negru îi putea simți privirea încruntată și furioasă sfredelindu-l. Pe de o parte, era surprins că nu izbucnea într-o minge de foc. Se ridică în picioare încet și se îndreptă spre ușă în tăcere.

Ea făcu un pas în lateral, când se apropie. Ca și când ar fi fost un lepros.

Se opri. Cugetă o clipă.

– Când te întorci la reședință, vino în bibliotecă. Trebuie să vorbim.

– Nu am nimic să-ți spun.

– Poate că așa este, dar trebui să ne gândim cum să gestionăm cel mai bine situația, cum să îți protejăm reputația și cum să facem ce e mai bine pentru Allie.

– Lady Alberta, îl corectă ea sec.

Doamne, Dumnezeule, nu avea de gând să-i ușureze deloc situația, nu? Nu că o putea învinui pentru asta.

– Lady Greyling, noi doi am trăit ca soț și soție mai bine de două luni. Trebuie să ne punem de acord cu povestea. Voi aștepta să vii în bibliotecă.

Putea simți cum ura ei îi deschidea o gaură în spate, pe măsură ce se îndepărta. Trebuia s-o facă să înțeleagă... măcar ce anume îl făcuse să pornească această șaradă blestemată de la bun început. De ce nu îi pusese capăt înainte să ajungă prea departe era cu totul altceva. Nu se aștepta la nici un fel de iertare din partea ei în privința asta. Și nici nu avea de gând să-i ceară iertare.

Julia așteptă până când ușa se trânti în spatele lui Edward, după care îngenunche în fața mormântului și-și lipi fruntea de marmura rece. Nu putea ajunge mai aproape de atât de soțul ei. Doamne, cât de tare durea!

O durea inima, sufletul și întregul corp. Durerea era aproape de nesuportat.

– De ce a trebuit să mori? șopti ea. De ce? Oh, Albert, mi-e îngrozitor de dor de tine. Când mă gândesc de cât timp ai plecat de fapt, mă simt trădată. Înșelată! E o prăpastie pe care nu o pot traversa! Un abis înfricoșător. De ce mă gândesc că mi-ar fi fost mai ușor să mă împac cu asta, dacă aș fi știut mai devreme? Sunt văduvă de mai bine de patru luni. Și nici măcar nu mai purtam negru!

Înțelegea atât de multe acum. Înțelegea de ce omul pe care-l crezuse soțul ei venise aici în noaptea în care se născuse Alberta.

– Știu că ți-a spus că s-a născut fiica ta, dar eu ar fi trebuit să fiu cea care să-ți spună! Și-l urăsc pentru asta! Îl urăsc pentru tot! Știu că îți spun asta de fiecare când vin aici, dar mă macină pe interior. Nu ai cum să-ți închipui măcar cât de dor mi-e de tine!

Clătină din cap și își lipi palma de marmura rece.

– Vreau doar să te mai strâng în brațe o ultimă dată. Vreau să mă strângi tu în brațe. Vreau să-mi spui ce să fac... cum să merg mai departe?!

Suferința pe care o simțea era absolut devastatoare, dar trădarea lui Edward făcea totul să fie cu atât mai rău. Nu știa cum va reuși să supraviețuiască... dar, într-un fel sau altul, va supraviețui.

Stând la biroul său, Edward începu să încropească pe hârtie o strategie despre cum să gestioneze mai bine explicarea acestei situații inimaginabile nobilimii. Aceasta era cheia... problema principală. Era nevoie de un echilibru delicat. Își va exprima regretele pentru înșelăciune, dar nu putea fi nici prea pocăit. La urma urmei, toate acțiunile pe care le făcuse fuseseră în numele fratelui său. Îi va asigura pe toți că nu se întâmplase nimic deplasat și că relația lor fusese castă, din cauza stării ei. Și nu credea că va fi greu să convingă pe cineva de această posibilitate. Nu fusese niciodată un secret că abia o putea tolera pe cumnata lui. Și nici ea nu pretinsese vreodată că-l considera altfel decât nesuferit și dezagreabil. Iar lucrurile bine știute de toată lumea acum puteau fi folosite în beneficiul amândurora – pentru a-i salva reputația și poziția în societate.

Se lăsă pe spate în scaun și înțelese cu stupoare că era posibil chiar ca el să iasă la final arătând ca un erou. Doamnelor le-ar fi plăcut la nebunie un domn care fusese atât de atent și de cumsecade, încât să își petreacă timpul în compania unei femei pe care nu o putea suferi. Va fi aplaudat pentru altruismul său, pentru cât de mult îi păsa și pentru devotamentul de care dăduse dovadă față de fratele lui și de sora lui prin alianță. Doamnele îl vor considera galant, îl vor lăuda și vor aranja întâlniri amoroase în grădină ca să guste din savoarea sărutului său. Va câștiga mai multă atenție decât ar fi visat vreodată.

Și totuși, nu-și dorea nimic din toate acestea.

Când Julia mărșălui apoi pe ușă, cu pumnii încleștați pe lângă corp și cu chipul schimonosit într-o expresie neiertătoare, înțelese imediat că ea sigur nu-l va vedea vreodată ca pe un erou. Îl va considera mereu doar un ticălos viclean care făcea oamenilor glume proaste și crude. „O nevăstuică șireată"... se gândi el cu ironie, amintindu-și cum îl portretizase.

Își îndreptă spatele, se ridică din scaun și se pregăti sufletește să dea piept cu tigroaica.

–Ai vrea să închizi ușa?

Ea rămase neclintită.

Normal. Doar nu avea de gând să-i facă pe plac sau să-i acorde vreo favoare. Deja toată discuția asta nu prevestea nimic bun... nu se întrevedea nici un final favorabil. Trecu pe lângă ea cu pași mari,

se duse la ușă și o închise. Ceea ce aveau să-și spună unul altuia trebuia rostit fără ca servitorii să audă ceva din greșeală. Măcar fusese prevăzător și mai devreme îl trimisese în treaba lui pe lacheul care se ocupa de obicei cu închisul și cu deschisul ușilor.

Edward se răsuci spre ea.

– De ce? vru ea să știe, lansând astfel primul atac din ceea ce, fără îndoială, avea să fie o conversație de luptă. De ce ai făcut asta?

– Albert m-a rugat.

– El ți-a cerut să mă păcălești?

– M-a rugat să mă asigur că nu o să pierzi copilul. „Fii eu", mi-a zis. „Ai grijă de ea." S-a temut... la fel ca și mine, de altfel... că suferința cauzată de moartea lui te va face să pierzi sarcina. Așa că m-am prefăcut că sunt el.

– Nu te cred.

Și nu avea nici o altă modalitate de a o convinge că ceea ce spunea era adevărat, decât prin cuvinte.

– De ce aș fi făcut asta dacă nu m-ar fi rugat el? De ce m-aș fi prefăcut atâtea săptămâni că sunt Albert?

– Pentru că ți-era teamă că port în pântec un băiat. Un fiu. Voiai titlul, moșiile, puterea și prestigiul. De-asta n-ai fost deloc dezamăgit când am adus pe lume o fată.

– Nu am vrut titlul.

Ea clătină din cap, fermă.

– Și totuși, după aceea ai continuat cu farsa asta. Și nu poate exista decât un singur motiv pentru asta: ca să mă umilești, să îți bați joc de mine... ca să câștigi ceea ce ți-am refuzat atunci în grădină... ca să mă faci să plătesc pentru palma aceea!

– Chiar mă crezi atât de meschin? Crezi că aș fi în stare să profit de moartea fratelui meu într-un mod atât de mârșav?

– Ce altceva ar trebui să cred, când ai avut nenumărate ocazii să-mi spui adevărul și totuși ai continuat cu prefăcătoria? Tot ce ți-am spus... *tot ce ți-am făcut!* Oh, Doamne, Dumnezeule! Probabil te-ai amuzat copios, nu?!

Nu îl asculta. Nici măcar nu auzea ce-i spunea.

– Îți jur, Julia, că n-am râs absolut niciodată în timpul acesta.

Își lipi apoi palma peste gură.

– Tot ce mi-ai făcut tu mie. Cum ai putut?!

– Încercam să îl imit pe soțul tău. Nu vedeam nimic bun în a te îndepărta. Mi-era teamă că o să devii melancolică și că o să se ajungă exact la ceea ce încercam să evit.

Julia îl izbi tare cu pumnul în umăr, aproape făcându-l să se împleticească înapoi. În toată furia ei îndreptățiră, dezvoltase un croșeu foarte puternic.

– Ce minciună! Ți-a făcut plăcere! Ți-a plăcut să mă păcălești!

– Ba nu.

– Ai fost mereu gelos pe Albert! Ai vrut mereu titlul! Dacă aș fi născut un băiat, nu l-ai fi obținut niciodată, așa că ți-ai luat măsuri de precauție ca să-ți asiguri poziția.

– Nu. A fost exact așa cum ți-am spus. Albert m-a rugat să...

– Minți! A fost planul tău mereu să iei totul! Titlul lui... moșiile lui... și chiar și pe soția lui... copilul lui...

– Nu! N-am plănuit niciodată să iau nimic! Intenționam să-ți spun totul de îndată ce se năștea copilul.

– De îndată ce se năștea copilul? Au trecut șase săptămâni de atunci! Ce naiba mai așteptai?

– Să nu mai fiu îndrăgostit de tine!

Capitolul 15

Năucită de declarația lui, Julia făcu un pas mare înapoi și rămase holbându-se neîncrezătoare la Edward. Se aștepta ca el să izbucnească în râs din clipă în clipă, dar el rămase solemn și serios. Fără îndoială, se străduia să o păcălească încă o dată sau să obțină simpatie ori iertare, sau alt lucru îngrozitor pe care ea nu-l putea identifica.

– Dar nici măcar nu ți-a plăcut vreodată de mine.

– Sfinte Dumnezeule, dacă ar fi adevărat!

Nu reușea să îi cuprindă cu mintea comportamentul, așa că rămase holbându-se la el, când trecu pe lângă ea, îndreptându-se spre bufet. Turnă whisky într-un pahar și coniac în altul, după care i-l întinse pe cel din urmă. Iată încă un aspect în care cei doi frați erau fundamental diferiți. Albert nu i-ar fi oferit niciodată tărie. Oare de ce crezuse că o simplă călătorie în Africa i-ar fi putut schimba atât de drastic filosofia de viață?

Dar nu putea să-l ia. Nu părea să-și poată mișca deloc picioarele. Nimic din toate astea nu avea nici un sens.

Edward lăsă paharul deoparte, se duse la fereastră și privi afară.

– E foarte important ca Allie... pardon, Lady Alberta... să crească aici, zise el încet.

Julia clipi uimită, încercând să își concentreze toată atenția asupra cuvintelor lui. S-ar fi așteptat să dezvolte subiectul din afirmația pe care o făcuse mai devreme. De fapt, avea nevoie ca el să se explice. În noaptea aceea în grădină o făcuse să se simtă ca o mare proastă. Oare încerca să facă același lucru și acum?

– Experiența asta ne-a fost refuzată mie și lui Albert. Și nu m-ar ierta niciodată dacă i-ar fi refuzată și ei. M-am mutat în cealaltă aripă a casei. Dumnezeu știe că reședința asta e suficient de mare, încât să putem locui aici mulți ani, fără să ne vedem măcar. Și desigur, voi petrece cât mai mult timp posibil la celelalte moșii sau la Londra, ca să nu te deranjez cu prezența mea.

Acum o oră... de fapt și acum cinci minute, s-ar fi așteptat ca el să spună: „Ca să nu mă deranjeze prezența *ta*". Dar pretindea că o iubea.

Se apropie un pic reticentă, având grijă să rămână suficient de departe de el ca să nu-i inhaleze parfumul familiar de pere pergamute, dar și suficient de aproape ca să poată vedea clar fiecare linie pe care i-o cioplea pe față greutatea poverii pe care o purta.

– Abia dacă vorbeai cu mine.

El închise ochii strâns.

– Julia...

– Dacă intram într-o încăpere, tu ieșeai imediat.

El clătină din cap și încleștă maxilarul.

– Nu mi-ai adresat nici măcar o dată un cuvânt amabil. Deși, ca să fiu complet sinceră, nu mi-ai adresat vreodată nici vreunul urât. E doar că... toate vorbele tale sunau mereu... destul de politicoase... ca și când le rosteai pentru că erai obligat și pentru că așa era de așteptat să faci.

– A fost mai ușor așa. Se răsuci spre ea și se împinse cu spatele în marginea pervazului, ca și când ar fi avut nevoie de ceva cu care să se înjunghie. Ridică ușor genunchiul și lipi talpa piciorului de perete. Era o întrupare vie a masculinității pure, și Julia se ura pe sine pentru că observa asta. Era mai ușor să te uiți la mine cu dispreț... pentru că ce fel de om ar dori o femeie care îl privește cu dezgust? Și când nici asta n-a fost suficient, am băut și apoi am băut și mai mult ca să-mi potolesc dorința și să mă fac suficient de nesuferit, pentru ca soția fratelui meu să nu mă primească în casa lor cu brațele deschise, pentru că, ferească Dumnezeu, ca Albert să fi priceput vreodată

ce dorință nestăvilită simțeam pentru femeia pe care o iubea și cu care se căsătorise.

De atât de mult timp? Avusese sentimente pentru ea de atât de mult timp? Cum de nu-și dăduse niciodată seama? Cum de nu ghicise asta nici Albert? Se lipi cu spatele de cadrul unei ferestre, având nevoie de un sprijin, din moment ce genunchii ei amenințau să cedeze din cauza caracterului subit al mărturisirii lui. Aproape că nu i se părea real.

– Când ai început să ai aceste sentimente?

El ridică paharul, dădu pe gât restul conținutului și-și mută privirea înapoi pe fereastră. Mijii ochii, uitându-se în depărtare.

– Oh, pluteau de mult timp în aer. Și noaptea aceea din grădină a pecetluit totul. M-am gândit: „E interesantă doar pentru că e interzisă. Sărut-o, fă-ți hatârul și termină odată cu ea". În schimb sărutul acela blestemat m-a făcut să te vreau și mai mult.

Julia închise ochii strâns și zise, cu glasul răgușit:

– În noaptea aceea în grădină am crezut că ești Albert.

– Știu. Abia după ce ne-am sărutat mi-am dat seama că chiar reușisem cumva să mă conving că, de fapt, pe mine mă așteptai. Am fost un mare prost. Și, când mi-ai spus Albert, a fost ca o lovitură în plex... dar tot n-a domolit deloc tumultul pe care l-ai stârnit în mine.

Julia deschise ochii și îl descoperi din nou studiind-o. Expresia de pe chipul lui era o mască a impasibilității... dar în adâncul ochilor lui văzu dorința disperată pe care o simțea pentru ea. Cum de fusese atât de oarbă până atunci? Pentru că fusese atât de incredibil de dezagreabil, încât nu se obosise niciodată să privească dincolo de suprafață.

– Din moment ce ne-ai confundat în grădină, m-am gândit că exista o șansă mică să se întâmple la fel și după ce fuseseși despărțită de Albert patru luni și că o să reușesc să duc la bun sfârșit ceea ce m-a rugat.

Din prima clipă în care intrase în bibliotecă, ar fi putut jura că fusese mai sincer cu ea decât oricând. Dar o parte din povestea lui tot nu avea nici o logică. Oare doar se folosea din nou de înșelăciune, în încercarea de a scăpa basma curată? Oare tot ce-i spusese fusese o simplă minciună, ca să-i câștige simpatia și iertarea? Cum ar mai fi putut avea încredere în ceea ce-i spunea, când făcuse un lucru atât de inimaginabil? Se încruntă imediat.

– Când te-a rugat Albert să faci orice e nevoie ca să te asiguri că nu voi pierde copilul?

El clipi.

– Pardon?

– Păi, presupun că toată povestea pe care mi-ai spus-o despre felul în care a murit Edward a fost, de fapt, adevărată despre Albert... că a murit pe loc. E adevărat?

El încuviință din cap, solemn.

– Atunci când a mai avut ocazia să-ți ceară ceva? Cum e posibil ca orice din tot ce ai făcut... zise ea, fluturând din mână, încercând să cuprindă săptămâni întregi de înșelăciune și minciuni... să fi fost la rugămintea lui?

Edward ridică paharul și se încruntă când văzu că era gol.

– Într-o noapte când stăteam lângă foc, mi-a zis că, dacă i se întâmpla ceva rău, să nu îți spun până după ce se năștea copilul. Se temea că o astfel de veste ar putea să te facă să pierzi sarcina. Presupun că a avut un fel de premoniție.

– Din nou, nu te cred. Era mult prea tras de păr. Ori mințea în legătură cu rugămintea lui Albert, ori în legătură cu felul în care fusese ucis. Simțea că mai avea un pic și i se făcea rău. Nu a murit de fapt pe loc, nu-i așa?

El coborî paharul. Îl strângea atât de tare în mână, încât aproape i se albiseră de tot degetele. Îi întâlni privirea și rămase privind-o.

– E întocmai după cum ți-am spus. A murit de la prima lovitură.

Nici nu tresări, nici nu-și feri privirea. Julia și-ar fi dorit foarte mult să creadă că Albert avusese parte de o moarte rapidă și că nu simțise nici o durere... dar, dintr-un motiv sau altul, i se părea foarte puțin probabil.

– Deci, într-o noapte oarecare, când purtați o conversație, s-a întâmplat să te roage să te prefaci să fii el, dacă murea?

– Cu două nopți înainte să vedem puiul de gorilă.

Povestea asta pe care i-o vindea cu premoniția era absolut absurdă. Totuși, și-ar fi dorit din tot sufletul să fie adevărată. Și-ar fi dorit să creadă că Albert nu suferise. Dar Edward probabil ar fi știut asta, nu? Dacă ținea într-adevăr la ea, așa cum pretindea, ar dori și ar încerca să-i ușureze durerea.

Nu știa ce să creadă despre declarația lui... despre mărturisirea lui. O bulversa complet și o făcea să se simtă în același timp și trădătoare, și persoana trădată. Nu-i plăcea deloc tot tumultul sufletesc pe care-l stârnise în sufletul ei.

– L-am iubit pe Albert. Încă îl mai iubesc.

– Știu. Și nu-ți cer să mă iubești, Julia. Nici măcar nu-ți cer să mă privești cu indulgență sau să mă ierți pentru duplicitate. Înțeleg că ești nervoasă și furioasă. Și ai tot dreptul să fii. Tot ce îți cer este să nu acționezi pripit... să nu faci ceva care ar putea avea efecte nedorite asupra viitorului Albertei.

Lua-l-ar naiba să-l ia! Și la naiba cu toată înșelăciunea lui. La început nu-și dorise nimic altceva decât să găsească o modalitate de a-l răni. De a-l umili public. Dar trebuia, într-adevăr, să aibă grijă să nu distrugă viitoarele șanse ale fiicei sale de a-și găsi o partidă bună pentru căsătorie.

– Nu știu dacă voi mai putea locui aici, recunoscu ea, nefiind sigură dacă se putea încrede în propriile sentimente. Sau în el. Rănile cauzate de trădarea lui încă mai erau infectate și supurau. Iar suferința pe care o simțea... pierderea lui Albert... părea să o secătuiască de viață.

– Unde o să te duci? La vărul tău? El poate avea grijă de tine mai bine decât mine?

Julia detesta faptul că el înțelegea adevărul despre situația ei și că îl folosea în avantajul său, pentru a le ține aproape pe ea și pe Alberta. Părinții ei erau morți. Nu avea alte rude de gradul întâi. Iar vărul său, care moștenise titlul și toate proprietățile tatălui ei, fusese extrem de mulțumit că se căsătorise de la nouăsprezece ani.

– Cu siguranță, Albert a făcut ceva aranjamente pentru mine.

– În mod ironic, cred că eu sunt tot ce ai. Până acum nu am reușit să găsesc nici un testament.

Aparent, toate orele pe care le petrecuse în bibliotecă nu avuseseră legătură numai cu administrarea moșiei.

– Cu siguranță, avocatul său are o copie.

– I-am scris să-l întreb dacă Edward a lăsat vreun testament și să-i cer să mă sfătuiască în legătură cu al meu. Am formulat totul astfel încât să nu fie evident că nici contele nu știa dacă avea unul sau nu. Răspunsul lui a fost că Edward nu a lăsat nici un testament... Ceea ce știam, desigur, fiind Edward, la urma urmei. Iar sfatul pe care l-a avut cu privire la testamentul contelui a rămas același ca în trecut: Că trebuia pregătit unul repede și cu sârguință.

Julia se prăbuși pe perete, dar se îndreptă imediat, încercând să evite să-și arate orice dezamăgire sau slăbiciune.

– Se pare că sunt complet la mila ta. Depind numai și numai de bunătatea ta.

– Îți voi oferi o indemnizație mai mult decât generoasă și mă voi asigura că lui Lady Alberta nu-i va lipsi nimic. Păru să șovăie o clipă, după care oftă și adăugă: Există o casă în Cotswolds. Conform notițelor pe care le-am descoperit, se pare că tatăl nostru intenționa ca aceasta să fie casa de văduvă a mamei noastre. Se pare că îi plăcea peisajul rural de acolo. Nu face parte din moștenire. Aș putea să ți-o dăruiesc ție, dar după cum am menționat deja, chiar cred din tot sufletul că Albert și-ar dori ca fiica lui să crească aici.

Din păcate, era și ea de aceeași părere. Vorbise adesea despre cum tânjea să-și vadă copiii crescând și jucându-se în umbra moșiei Evermore. Despre cât de mult regretase că lui i se negase această șansă.

– Din moment ce am multe lucruri la care să mă gândesc, în clipa asta nu pot lua nici o decizie definitivă și nici nu pot hotărî vreun curs de acțiune. Cu toate astea, sunt de acord că trebuie să avem mare grijă cum gestionăm situația... de dragul Albertei. Ce-ai de gând să le spui servitorilor?

– Ei toți îl slujesc pe contele de Greyling. Eu sunt contele de Greyling. Așa că n-am să le spun absolut nimic.

– O să fie suspicioși că te-ai mutat în cealaltă aripă a casei.

Edward afișă un rânjet strâmb.

– Vor crede că avem o mică neînțelegere maritală. Și dacă țin la posturile pe care le au în gospodăria asta, atunci o să-și țină suspiciunile pentru ei.

– Și societatea?

– Cred că ar fi mai bine să așteptăm să facem orice fel de mărturisire, până când toți lorzii și doamnele sosesc la Londra pentru sezon. O să fiu și eu acolo și mă pot ocupa personal de orice repercusiuni care ar putea apărea ca urmare a dezvăluirii duplicității mele. Și asta o să ne dea timp să ne dăm seama exact ce și cum vrem să procedăm.

Julia încuviință din cap și-și mută privirea spre grădinile iernatice de dincolo de ferestre.

– Soția ta n-o să fie prea mulțumită, dacă eu și Alberta rămânem aici.

– Soția mea?

– După cum ai spus, acum tu ești contele de Greyling. Și este de așteptat să produci un moștenitor.

– Asta se va întâmpla abia peste ani... poate chiar zeci de ani. Abia după ce Lady Alberta se va căsători cu bine. Ea contează mai presus de orice altceva.

Julia atinse ușor geamul cu degetele. Era la fel de rece ca sufletul ei. Se întrebă dacă va mai cunoaște vreodată căldura sufletească.

– Vom rămâne aici pentru moment. Nu voi lua masa cu tine și nu voi petrece deloc timp în compania ta seara. Dacă trebuie să comunici cu mine, te rog fă-o prin intermediul servitorilor.

– Și dacă tu ai nevoie să vorbești cu mine...

Se răsuci spre el, în grabă.

– Nu voi avea nevoie.

Acestea fiind spuse, se răsuci pe călcâie și ieși din bibliotecă, întrebându-se cum era posibil ca doi frați să-i frângă inima în două moduri atât de diferite. Și întrebându-se și cum se putea ca inima să o doară în egală măsură pentru pierderea fiecăruia dintre cei doi frați.

Stând la fereastră și savurându-și băutura, Edward privea cum se lăsa întunericul peste moșie. Un pahar era tot ce avea de gând să-și permită. Nu voia să amorțească în nici un fel durerea usturătoare a cuvintelor ei de despărțire, pe care le merita din plin, sau durerea pe care o simțea în piept, ca urmare a faptului că își deschisese inima în fața ei. O mică parte din el sperase – ba de fapt se rugase cu ardoare – și își dorise că își va declara și ea iubirea față de el, după ce i-o mărturisea pe a lui. Însă în cea mai mare parte știuse că să pornească pe acest făgaș se va fi dovedit o treabă zadarnică.

La drept vorbind, nici măcar nu era sigur că înțelesese pe deplin profunzimea propriilor sentimente, până când nu scosese pe gură acele cuvinte. Nu era sigur când anume se întâmplase să se îndrăgostească de ea. Știa doar că se întâmplase. Era îndrăgostit până peste cap. Și fără echivoc. Și se temea că Julia va ocupa pe veci acest loc în inima sa. În timp ce, pentru ea, el va rămâne mereu un fel de rozător... un ticălos care încerca să fure mișelește resturile vieții fratelui său, la care nu avea nici un drept.

– Cina e servită, milord, anunță atunci Rigdon.

Se îmbăiase, se bărbierise și se îmbrăcase în cea mai elegantă ținută de seară. Pentru orice eventualitate. În caz că mânia pe care o simțea ea pentru el se mai domolea un pic și i se făcea milă de el suficient cât să vină să cineze în compania lui. Nu-i păsa dacă nu vorbea cu el. I-ar fi fost suficient fie și doar să se afle în preajma ei. Ar fi putut lua cina în sufragerie. Îmbrăcată în straiele ei de doliu – de văduvă – s-ar așeza, fără îndoială, în cel mai îndepărtat capăt al mesei. La câțiva metri buni de el. Bănuia că i s-ar alătura, dacă ar înțelege agonia pe care i-o provoca simpla ei prezență.

– Și contesa... zise el, gândindu-se că, dacă ar mai fi așteptat un pic, poate și-ar fi făcut apariția.

– Excelența Sa a informat-o pe Torrie că va cina în camera sa. Din câte am înțeles, nu se simte tocmai bine.

Nu putea să nu-i acorde credit majordomului pentru că măcar se străduia să se prefacă că totul era în regulă între stăpânul și stăpâna casei.

– Vin imediat!

Doamne, Dumnezeule! Cu siguranță, era un lord vrednic de milă, lamentându-se și smiorcăindu-se așa cum făcea. Petrecuse un pic mai mult de două luni alături de ea. Și trebuia să facă cumva ca amintirile acestea să-i ajungă pentru toată viața. Edward oftă adânc, își termină băutura și porni spre sufragerie.

Nu știa de ce se aștepta să o vadă acolo. De ce se simțea de parcă primise o lovitură puternică în stomac, când descoperise că singurii care îl așteptau acolo erau majordomul și un lacheu. Inima era o stăpână capricioasă și crudă, pentru că oferea mereu o licărire de speranță.

Se așeză la masă și rămase privind în gol spre sfeșnicul aprins de pe masă, în timp ce i se turna vin și îi era servită supa. Încăperea era afurisit de tăcută. Singurul sunet care răsuna era clinchetul pe care-l scotea periodic lingura lui de argint, care se lovea de porțelan. Nu crezuse niciodată că va ajunge să-i fie dor de vântul șuierător de la Havisham Hall. Dar în momentul acela orice ar fi fost mai bine decât să fie înconjurat de tăcerea absenței Juliei.

Capitolul 16

Iubita mea dragă,

Mi-aș dori foarte mult să fi fost și tu aici să te bucuri de aventura asta cu noi. Edward este un mic tiran și ne zorește tot timpul să înaintăm. Pare să fie în elementul său și să înflorească în acest rol de lider al micii noastre expediții. Nu mai bea la fel de mult. Încă nu l-am văzut deloc beat. Poate pentru că se simte ca acasă aici. Sau poate pentru că stocurile noastre de băutură sunt limitate și nu ai unde să mai găsești prin junglele astea. Iar dacă acesta e,

într-adevăr, motivul, atunci, cu siguranță, dă dovadă de o stăpânire de sine remarcabilă.

Chiar dacă am mers în multe călătorii împreună și a avut mereu obiceiul de a da ordine oamenilor, nu știu de ce, dar acum chiar apreciez foarte mult felul în care preia conducerea. Privindu-l așa, nu pot să nu mă gândesc că el ar fi mai potrivit să fie contele decât mine. Mie mi s-a părut mereu o sarcină împovărătoare să fiu responsabil pentru alții, dar lui chiar pare să-i placă. Cred că ar trebui să se ia în considerare mai mulți factori în stabilirea moștenitorului unui titlu, decât acela că e îndreptățit la asta doar cine iese primul din pântecul mamei.

Julia închise jurnalul soțului ei, îl așeză cu grijă în poală și se uită pe fereastra dormitorului său. Ajunsese în ziua a douăsprezecea a călătoriei lor. Nu voia să citească despre cum Edward îl făcea să râdă sau cum îi învăța să prevină apariția bășicilor sau cum se asigura că serveau un ceai bun în sălbăticiile junglei. Voia să citească despre cât de dor îi era lui Albert de ea. Își dorea să citească un pasaj în care scria: „Am avut o premoniție noaptea trecută. Vreau să-l ierți pe Edward pentru ceea ce o să-l rog să facă. Să știi doar că o face din dragoste pentru tine și pentru copilul nostru nenăscut".

Dar până atunci nu descoperise nici o astfel de mărturisire. Nu scrisese nici un cuvânt de alinare și nimic care să-i confirme că înțelesese că avea să moară. Nu existau ultime cuvinte în care să-și reafirme dragostea pentru ea. Nici un mesaj de despărțire și nici un „rămas-bun" tandru. Totul era neimportant și nu exista nimic cu subînțeles. Era ca și când se așteptase pe deplin să mai scrie în jurnalul acela încă de o mie de ori cel puțin.

Deși își dorea din tot sufletul să ajungă la însemnările finale, refuza să le citească altfel decât în ordine. Își dorea să trăiască ultimele lui săptămâni de viață întocmai cum le trăise el. Și deși nu o interesaseră niciodată prea mult călătoriile, se pomenea dintr-odată dorindu-și să fi fost lângă el, în tot timpul în care fusese plecat. Ca și când prezența ei acolo ar fi fost suficientă pentru a preveni lucrul îngrozitor care se întâmplase.

Era văduvă. Și la drept vorbind, era văduvă de mai bine de patru luni. Și totuși, timpul petrecut cu Edward îi temperase cumva suferința. Și se gândea că probabil pentru asta îl ura cel mai mult dintre toate. Când ar fi trebuit să se gândească la soțul ei, se gândea în schimb la fratele lui. La felul în care o făcuse să râdă, în care o ținuse

în brațe... în care nu plecase deloc de lângă ea atunci când o adusese pe lume pe fiica ei. La mărturisirea faptului că se îndrăgostise de ea.

Dacă o iubea cu adevărat, atunci cum ar fi putut permite să trăiască o minciună atâtea luni? Cum îi putuse ascunde adevărul? Și poate că l-ar fi putut ierta pentru săptămânile de dinaintea nașterii Albertei, dar cele care veniseră după aceea...

Se auzi un ciocănit la ușă, dar ea abia dacă tresări.

– Intră!

Torrie intră prudentă, părând oarecum îngrijorată și îi întinse un bilețel.

– De la Excelența Sa.

Julia îl luă, îl despături și citi cuvintele acelea scrise ordonat și apăsat... și aproape identic cu scrisul fratelui său, dar nu în totalitate. Acum se pomenea căutând cele mai banale și mai simple diferențe dintre cei doi frați și blestemând în șoaptă de fiecare dată când găsea una, întrebându-se cum de nu o observase până atunci.

Voi fi în odaia copilului de la două până la și jumătate.

Greyling

Nu era deloc surprinsă. Îi trimisese același mesaj în fiecare zi în decursul ultimei săptămâni. Și înțelegea foarte bine că știa și el că nu îi putea interzice să o viziteze pe Lady Alberta, fără să cauzeze speculații și bârfe în rândul servitorilor, pentru că nu îl lăsa pe *tatăl* micuței să petreacă timp cu ea. Și chiar dacă la modul ideal personalul domestic nu ar fi trebuit să trăncănească despre ce se întâmpla între stăpâni, nu era atât de proastă încât chiar să creadă că țineau pentru ei tot ceea ce observau. Primul bilet îl rupsese în bucăți, ocărând aprig și deloc feminin. Pe al doilea îl rupsese doar în jumătate. Pe al treilea îl mototolise. Cât despre restul... ei bine, nu făcu mai mult decât să ofteze adânc și să le împăturească la loc.

Cel puțin o prevenea dinainte despre intențiile lui, ca să nu dea nas în nas cu el pe coridor sau în odaia copilului și să fie obligată să-l vadă.

– Ați vrea să îi transmit vreun mesaj de răspuns Excelenței Sale? întrebă Torrie.

Probabil „Du-te dracului!" nu era tocmai ce avea în minte camerista.

– Nu. Doar spune-i doicii s-o pregătească pe Lady Alberta pentru vizita de la ora două a contelui.

– Da, milady. Să vă calc o rochie pe care s-o purtați la cină?

Și întrebarea aceea devenise parte din ritualul ei zilnic.

– Nu. Pune să mi se aducă o tavă în camera mea.

– Da, milady.

Auzea dezamăgirea și tristețea din vocea lui Torrie. Camerista ei știa că era ceva în neregulă. Fără îndoială, întreg personalul domestic își dăduse seama că era ceva în neregulă. Doar că pur și simplu nu își puteau închipui despre ce ar fi putut fi vorba. Dar în fond de ce ar fi suspectat ei – sau oricine altcineva, de altfel – adevărul, când era absurd și de neimaginat?

– Nu se ocupă doica, milady, icni Torrie dintr-odată.

Julia se uită nedumerită la tânăra care își frământa mâinile, ca și când conștientiza că spusese ceva ce nu ar fi trebuit.

– Pardon? N-am înțeles?!

– Toată lumea știe că Excelența Sa merge în odaia micuței în fiecare după-amiază. Spălătoreasa de vase de la bucătărie e un pic mai prostuță de fel... zice că probabil Excelenței Sale îi cam place de doică și că de-asta se duce acolo... că nici un tată nu arată atât de mult interes față de un bebeluș. Dar Excelența Sa o trimite mereu pe doică jos în bucătărie să bea o ceașcă de ceai, când merge s-o vadă pe micuță. Pur și simplu petrece timp cu Lady Alberta. Nu vă este infidel.

Nu se gândise niciodată că i-ar fi putut fi infidel. Poate că ar fi trebuit să se gândească. În fond, era un bărbat tânăr și viril...

Ce naiba era în capul ei? În definitiv, nici nu îi datora nici un fel de fidelitate. Oare de ce o deranja acest gând? De ce i-ar fi păsat ei cu cine se culca Edward? Își întoarse privirea înapoi spre fereastră. Chiar își dorea ca vremea să se îmbunătățească. Voia să se încălzească mai repede ca să poată merge să călărească.

– Îi place să meargă în camera dumneavoastră de relaxare.

În camera unde picta. Își aminti că îi spusese cândva lui Torrie că o relaxa să stea acolo, și de atunci Torrie începuse să o numească camera ei de relaxare. Și acum fata îi oferea această mică bârfă, ca și când asta ar fi trebuit să-l absolve cumva de păcate în ochii Juliei. Doar că biata de ea habar nu avea pentru ce avea nevoie contele de iertare.

– Când?

– La diferite ore, dar mereu cel puțin o dată pe zi.

Oare spera să o găsească acolo? Sau să dea peste ea acolo? Ei bine, nu avea de gând să permită așa ceva. Julia sări în picioare. O va pune pe cameristă să-i transmită lui Edward un mesaj prin care-i spunea să nu mai intre în camera ei de...

Doar că nu mai era camera *ei*. Era a lui. Întreaga reședință îi aparținea lui – fiecare încăpere, fiecare tablou, fiecare fleac, fiecare bijuterie și fiecare statuetă. Nu putea să-i dea ordine. El i-ar fi râs în nas. Se afla aici numai și numai din bunăvoința lui. Tot ce îi oferea... îi oferea numai pentru că proclama el că merita să fie al ei. Se scufundă înapoi pe fotoliu, descurajată. Dintr-odată se pomenea dorindu-și cu disperare să picteze. De când își descoperise noul statut de văduvă, nu-și mai părăsea dormitorul decât pentru a vizita mausoleul și pe Alberta. În tot restul timpului stătea retrasă în camera ei, jelind o pierdere, care adesea îi făcea dificil chiar și să-și găsească motivația de a se mai da jos din pat. Și acum existau șanse să dea nas în nas cu el chiar și în sanctuarul ei, dacă s-ar fi hotărât să se ducă acolo. Doamne, Dumnezeule! Cât de ușor o lipsea de lucruri!

– Mulțumesc, Torrie. Poți pleca acum.

– Mi-aș dori să știu de ce sunteți atât de tristă, milady.

Ea îi oferi cameristei sale un zâmbet solemn.

– Am descoperit că contele nu este cine credeam eu că este.

Un răspuns sincer, dar criptic. Nu avea nici o îndoială că acele cuvinte nu-i satisfăceau deloc curiozitatea tinerei... dar, cu siguranță, o făcură să se retragă în grabă. Julia se ridică, se duse la oglindă și-și studie reflexia câteva clipe. Negrul pe care îl purta îi conferea un aspect serios și posomorât. Probabil că personalul domestic își punea întrebări și în legătură cu schimbarea neașteptată a vestimentației sale. Se îmbrăcase ararеori în negru, când se presupunea că Edward era cel care zăcea mort în mausoleu. Dar acum nu mai purta altceva decât negru. Slavă Domnului că nu trebuia să se explice în fața servitorilor. Îi era și așa destul de greu să-și explice ei înseși propriile acțiuni și comportamente... mai cu seamă atunci când ceasul de pe șemineu anunța ora două și se grăbea să-și lipească urechea de ușă.

El era mereu extrem de punctual. Nu înțelegea de unde îi venea această pornire nebunească de a asculta după sunetul pașilor săi. Era mereu atenuat de covor... dar totuși îl auzea, călcând cu pași mari și apăsați. Și apoi sunetul înceta și știa că se oprise în fața ușii ei. Așa făcea de fiecare dată. Era o nebunie să creadă că îi putea simți privirea prin lemnul masiv al ușii sau că îi putea auzi respirația.

Era o nebunie să creadă că mirosul lui reușea cumva să se strecoare în cameră și să-i tachineze nările.

Nu voia ca el să știe că era acolo, așa că își ținea respirația. Însă tot se temea că el știa cumva că se afla acolo... că îi simțea prezența de cealaltă parte a ușii, la fel cum ea o simțea pe a lui. Se întrebă dacă poate era tentat să bată la ușă sau o să o strige, sau să-și lipească palma de lemn... în același punct în care se odihnea și a ei.

Auzi apoi sunetul inconfundabil al plecării lui. Pașii lui erau mereu mai energici și mai rapizi ca mai devreme. Expiră, cutremurându-se, își lipi fruntea de ușă și așteptă. Aștepta până când auzi ecoul mersului rapid al doicii și al tocurilor ei, în timp ce se grăbea în jos pe scări. Da, știa deja că dădaca pleca întotdeauna.

Încet și cu prudență, deschise ușa și se uită afară pe coridorul gol. Cu mult mai multă încredere decât simțea în realitate, își îndreptă umerii și ieși. Se mai uită în jur o ultimă dată, după care își ridică rapid tivul fustei și se furișă pe covor în picioarele goale, în direcția odăii copilului. Ușa era deschisă. Rămânea mereu deschisă.

Se apropie cât de mult putu, fără să fie văzută și se lipi cu spatele de perete. Scârțâitul scaunului-balansoar plutea încet pe ușă și și-l imagina ținând-o în brațe pe fiica ei, în timp ce se legăna încet înainte și înapoi. Închise ochii și ascultă.

Acea jumătate de oră pe care o petrecea cu Allie era partea lui preferată a zilei. Și nu doar pentru că îi plăcea felul în care nepoțica lui clipea în sus la el din ochii ei mari, albaștri și minunați – deși avea într-adevăr ochii albaștri ai mamei sale. Dar și pentru că avea atenția mamei sale. Putea vedea un sfert de centimetru de fustă neagră furișându-se prin dreptul tocului ușii... și știa că până când își termina timpul cu ea, va fi devenit un centimetru întreg, pe măsură ce Julia se apleca tot mai mult spre ușă, ca să-l poată auzi. Abia în a treia zi observase colțul negru al rochiei ei. Până atunci îi oferise toată atenția lui micuței Allie – doar că în acea anume după-amiază adormise. Și parcă fusese ca un făcut. Pentru că, atunci ridicase privirea, zărise colțul volanului rochiei ei. Și apoi continuase să se legene în scaun.

– Hai să vedem, Allie... unde rămăsesem?

Era atât de tentat să o strige pe Julia și să o întrebe unde rămăsese cu povestea de ieri. Dar o cunoștea deja suficient de bine, încât să înțeleagă că nu ar fi apreciat deloc tachinarea aceasta. Și atunci fără îndoială ar fi încetat să se mai strecoare pe coridor ca să li se alăture în timp ce el își spunea povestea. Simplul fapt că era acolo îi dădea

cumva speranță că poate la un moment dat vor putea măcar să se înțeleagă civilizat. Trebuiau s-o facă... de dragul lui Allie.

– Ah, da! Armăsarul mare și magnific care avea grijă de toate animalele a descoperit că se întrevăd necazuri la orizont. Cred ar trebui să-i dăm un nume... să-i spunem Greymane? Grey în onoarea tatălui tău, desigur. Cred că i-ar plăcea asta. Badger, care chiar este un bursuc și poartă o vestă verde, îi spune lui Greymane că l-a făcut pe Stinker the Weasel[1], cu ochii lui mici și mijiți și cu colții lui ascuțiți, și cu nasul lui lung și ascuțit, să se furișeze prin spatele copacilor. Cred cu toții că pune la cale ceva rău și că are de gând să strice picnicul pe care prințesa Allie plănuiește să-l țină în luminișul cu flori sălbatice galbene, pentru toți prietenii ei din pădure.

Continuă apoi să împletească povestea frumoasei prințese și a prietenilor ei nobili. Și a nevăstuicii geloase și invidioase care voia să strice totul. Legănându-se mai departe, vorbi până când deveni vizibil un centimetru întreg din fusta ei neagră. Și-ar fi dorit din tot sufletul să fi fost roșie, albastră sau roșie. Dar știa că acum purta cu adevărat doliu și jelea, pe deplin conștientă că era văduvă.

Fără știrea ei, în fiecare dimineață, cu o oră înainte de răsăritul zorilor, o urmărea în liniște, în timp ce își croia drum spre mausoleu. Se ascundea printre copaci și stătea de pază. Și până când se întorcea ea spre conac, cerul căpăta o nuanță de albastru-deschis și luminos – așa că nu o mai putea urmări la fel de îndeaproape. Cel puțin făcea acea scurtă drumeție, când servitorii erau prea ocupați ca să observe. Altfel, personalul și-ar fi putut pune semne de întrebare în legătură cu motivul pentru care era dintr-odată atât de devotată plimbărilor matinale și de ce petrecea atât de mult timp în locul de veci al familiei.

În afară de aceste momente, nu mai zărea decât o frântură din fusta ei, în timp ce o legăna pe Allie. Probabil era nebun să se bucure atât de mult de o bucățică de cârpă, doar pentru că îi aparținea ei. În rest, continua să mănânce singur, să stea singur în biblioteca sa și să joace biliard singur. Iar în orele târzii ale nopții, când nu avea somn, lucra la povestea pe care o scria pentru Allie despre creaturi fantastice care purtau haine, vorbeau și se comportau într-un fel care semăna foarte mult cu cel al oamenilor.

Și acum, uitându-se în jos la ea, așa cum dormea în brațele sale, știa că îi va scrie un raft întreg de povestiri. Cu coada ochiului, văzu

[1] În traducere din limba engleză ar fi „Nevăstuica Puturoasă"

fusta dispărând. Și trei secunde mai târziu auzi sunetul rapid al pașilor doicii, când intră pe coridorul de dincolo de ușă.

Se ridică în picioare și o duse pe Allie spre pătuțul ei, unde o așeză cu grijă. Ea deschise ochii larg și începu să dea din mâini și din picioare.

– Ne vedem mâine, micuțo!

Mai schimbă apoi câteva cuvinte cu doica și ieși pe coridor. Parfumul Juliei era mai puternic acum. Inspiră adânc, aproape ca un om disperat să respire, umplându-și plămânii cu aer și delectându-se pe deplin cu savoarea ei. Înaintă până când ajunse în dreptul ușii ei. Acolo se opri o clipă și-și lipi palma de lemnul masiv. Nu știa de ce, dar gestul acesta simplu îl făcea să se simtă mai aproape de ea. Era un gest prostesc și complet absurd... și totuși nu părea să se poată abține.

După aceea porni în jos pe scări și se afundă în pustiul singuratic, care era acum viața lui.

Cu inima bătându-i nebunește în piept, Julia se trezi, auzind hohote de plâns. Timp de o clipă se gândi că poate propriile-i lacrimi îi perturbaseră somnul, din moment ce avea obrajii umezi și acum era tăcere deplină. Concluzionă imediat că probabil propriul ei plâns o trezise din somnul profund.

Rămase acolo, culcată pe pat, în liniște și privind la baldachin, încercând să-și dea seama ce era în neregulă. Dormise cu multe întreruperi în ultima săptămână. Se săturase de tristețe, de durerea din piept, pe care o resimțea ca pe o lovitură fizică, de îndoieli, de vinovăție. În seara aceea ajunsese la limită, așa că se dusese în dormitorul care fusese cândva al lui Edward și luase o sticlă de coniac din dulăpiorul în care își ținea băutura. Și sorbise din licoarea aceea, până când aproape nu-și mai putuse ține ochii deschiși. După aceea se urcase în pat și se abandonase uitării binecuvântate.

Dar acum era trează și avea senzația că ceva important o trezise din visul în care alerga spre Albert, doar ca să-l întâlnească la final pe Edward, care îi apărea în față și îi bloca drumul. Sau poate de fapt alerga spre Edward? Nici măcar nu-i mai putea deosebi în visele sale.

Se ridică în capul oaselor, își propti cotul pe genunchi și își așeză fruntea în palmă. Nu putea gândi coerent și se simțea de parcă se străduia cu greu să-și croiască drum printr-o minge din pânză de păianjen. În visul ei, auzise plânsete undeva în depărtare.

Începuse să alerge în direcția din care veneau sunetele, dar cu cât fugea mai repede, cu atât părea să se îndepărteze mai mult, până când dispăreau cu totul. Și o înspăimântase tăcerea aceea, care părea rău-prevestitoare.

Alberta. Alberta fusese cea pe care o auzise plângând. În vis? Nu, în afara visului. Plânsese până când țipetele ei îi invadaseră visul. Dacă nu ar fi băut coniacul acela, care-i amorțise simțurile, s-ar fi trezit mai devreme și și-ar fi dat seama care era sursa plânsetelor. Julia aruncă păturile deoparte și se dădu jos din pat în grabă. Era sigură că doica se dusese imediat s-o liniștească pe Alberta... dar tot simțea o nevoie puternică de a-și strânge în brațe fiica, de a o alina și de a o asigura că nu o va răni niciodată nimic.

Se năpusti afară din dormitor, pe coridor, spre odaia micuței. Doica era într-adevăr acolo... stătea pe un scaun, cu o lampă dată la minimum și cu o carte în mâini. Nu o avea în brațe. Nu ea o ținea în brațe pe Alberta.

Ci Edward. Stătea pe patul doicii, cu ochii închiși, cu Alberta așezată pe pieptul lui și cu genunchii adunați sub ea, astfel că fundulețul ei mic se ridica în aer. De o parte și de alta a trupului lui, se întindea o barieră de perne, astfel încă să nu ajungă prea departe, dacă se rostogolea cumva de pe pieptul său. Nu că Julia ar fi crezut că s-ar fi mișcat de acolo chiar și un centimetru. Una din mâinile lui mari era cuibărită pe spatele ei, ținând-o locului.

Doica lăsă cartea deoparte și se apropie de ea pe vârfuri.

– Plângea îngrozitor de tare. N-am putut s-o liniștesc. Și apoi a venit contele, încruntat și nervos. Îi putea auzea țipetele tocmai din bibliotecă. Am crezut c-o să mă dea afară pe loc. În schimb, a luat-o în brațe și a așezat-o la piept, iar ea s-a potolit numaidecât.

Julia își dădu seama atunci că îi sărise în ajutor Albertei, în timp ce ea bolea de la prea mult coniac băut și nu făcuse altceva decât să se trezească lent și cu mare dificultate. Cum naiba reușise Edward să trăiască așa ani în șir, bând în exces? Trezirea din beție era extrem de neplăcută.

– Du-te și găsește-ți un pat în altă cameră, ca să apuci să dormi un pic, îi spuse atunci doicii.

– Nu ar trebui să o părăsesc.

– E bine, nu-ți face griji.

– Mulțumesc, milady.

Julia așteptă ca femeia să plece, după care se duse și se așeză pe fotoliul de lângă pat. Aproape că îi venea să plângă văzând imaginea

aceea... cu bărbatul acesta înalt și puternic, înghesuit pe patul acela micuț, cu fiica ei cuibărită aproape de inima sa. Nu voia deloc să se lase emoționată. La naiba cu nevăstuica vicleană care venise să o salveze pe prințesă. Și blestemată să fie și inima ei pentru că tresărea de bucurie că-l vedea... de fapt, simțea că mai avea un pic și îi sărea din piept... când nici măcar nu îl mai zărise de zile bune.

Slăbise. Sub ochii lui se așternuseră umbre adânci. Și părea obosit, chiar și când dormea. Oare era corect să-l pedepsească astfel pentru ceva ce-l rugase Albert? Dar, nu. Pedeapsa aceasta era pentru acele șase săptămâni în care îi ascunsese adevărul și în schimb o fermecase.

„Cred că ți-ar plăcea de el, dacă l-ai cunoaște mai bine", îi spusese Albert cândva.

Problema era tocmai că îi plăcea de el mult prea mult.

Nu voia să-i ceară căsuța aceea din Cotswolds, pentru că avea dreptate, lua-l-ar naiba să-l ia! Locul Albertei era aici. Nicăieri altundeva nu ar fi fost mai iubită, mai protejată sau mai răsfățată.

Din păcate, se temea că nicăieri altundeva ea, una, nu ar fi fost mai nefericită.

Capitolul 17

Fusese o iarnă oribilă. Edward blestemă vânturile reci care șuierau în jurul său, în timp ce descăleca în fața ceainăriei din sat, după care își adresă și lui însuși niște cuvinte destul de dure, pentru că se hotărâse să înfrunte ceea ce era probabil ultima furtună înainte de sosirea primăverii, pentru ceva atât de frivol, cum erau niște tarte cu căpșune. Mai cu seamă că nici măcar nu erau pentru el. Trecuse aproape o săptămână și jumătate, și Julia tot nu comunicase încă cu el în nici un fel. Știa că încă suferea și spera că poate tartele acelea o vor mai înveseli un pic și o vor face să îl privească cu ceva mai puțin dispreț. Ori asta, ori o vor înfuria și mai tare... dar mai bine s-o știe mânioasă decât s-o știe suferind.

Clopoțelul de deasupra ușii sună când intră. Salută căldura care îl întâmpină înăuntru. Mai era un singur client în magazin – un băiețel. Desculț și fără haină. Ce fel de părinți ar fi fost atât

de neglijenți, încât să-și lase copilul să iasă așa din casă pe vremea aceea? Mai că îi venea să-i caute ca să le zică vreo două.

– Vă rog... imploră băiețelul, ridicând un pumn mic, care părea să fie strâns în jurul unei monede. Mamei mele îi e foame.

– Îmi pare rău, scumpule, zise doamna Potts, dar cu jumătate de penny nu poți cumpăra o plăcintă cu carne.

– Da' o să moară!

– Sunt sigură c-o să fie bine, zise doamna Potts, după care se uită la Edward. Bună ziua, Lord Greyling. Ce-ați dori astăzi?

Edward înțelegea că nu se putea face profit dacă ofereai gratis mâncare, dar, cu siguranță, se mai puteau face și excepții. Pe de altă parte, dacă femeia dădea ceva pe degeaba, s-ar fi pomenit cu tot soiul de cerșetori la ușa ei.

Îngenunche în fața băiatului – care după estimările lui avea în jur de șase ani – și fu surprins să vadă cât de îmbujorat era. Nu era chiar atât de cald aici înăuntru.

– Ce are mama ta, băiete?

– E bolnavă.

– Probabil suferă de gripă, zise doamna Potts. Mulți oameni au început să se îmbolnăvească în ultima vreme.

Se întinse și-și lipi palma de fruntea băiatului.

– Are fruntea mult prea fierbinte.

– Atunci n-ar trebui să fie aici. Du-te de-aici, băiete! Du-te înapoi acasă!

Edward ridică mâna, oprind-o pe femeie din tirada sa aproape isterică și-și strânse cealaltă mână în jurul umărului osos al băiatului.

– Cum te cheamă, băiete?

– Johnny. Johnny Lark.

– Și câți sunt în familia ta, Johnny?

– Patru.

– Pune la pachet patru plăcinte cu carne, doamnă Potts. Și trece-le în contul meu.

Își dădu apoi jos haina și o strânse în jurul umerilor copilului, pe care-l luă apoi în brațe. Băiețașul era aproape la fel de ușor ca un fulg. Luă apoi cutia pe care doamna Potts o așeză pe tejghea și zise:

– Pune la pachet și patru tarte cu căpșuni. O să mă întorc după ele în curând. După aceea își întoarse atenția spre băiat și zise: Arată-mi unde locuiești, Johnny!

Era o căsuță mică și în paragină, de la marginea orașului. Judecând după sforile pe care le putea vedea întinse în spatele casei,

pe măsură ce se apropiau, Edward deduse ca mama lui Johnny era spălătoreasă. Îl așeză pe micuț în picioare pe prispă și ciocăni la ușă. Când nu primi nici un răspuns că putea intra, deschise încet ușa. Dar aproape că fu dărâmat de duhoarea îngrozitoare de boală.

– Doamnă Lark, strigă el, pășind înăuntru.

Pe un pat mic din colț, zăcea o femeie cu un păr roșu încurcat, care se chinui să se ridice în capul oaselor.

– Ce făcuși, Johnny?

Vocea ei era răgușită, chinuită și foarte slabă. Fața îi strălucea de sudoare și avea o privire stinsă și pierdută.

– V-am adus niște mâncare. Sunt contele de Greyling.

– Oh, milord!

Edward înaintă în grabă și așeză cu blândețe mâna pe umărul femeii. Fu imediat șocat de căldura pe care o emana pielea ei, chiar și prin flanel.

– Nu te ridica! Am venit să am grijă de tine.

– Dar dumnevoastră sunteți un lord...

– Unul care a fost foarte impresionat de ingeniozitatea fiului dumitale. Se întoarse de la ea o clipă, își luă haina de pe umerii copilului și o agăță pe spătarul unui scaun de la o masă din apropiere. Deschise cutia cu mâncare și puse pe masă o plăcintă cu carne.

– Trebuie să mănânci, Johnny.

– Dar mama...

– O să am eu grijă de mama ta.

În clipa imediat următoare se târî de sub pat o fetiță roșcovană, care părea un pic mai mică decât băiatul. Edward puse o plăcintă cu carne pe masă și pentru ea, după care o ridică în brațe și o așeză pe un scaun. Le găsi apoi niște linguri. Al patrulea membru al familiei era încă bebeluș și se afla în pătuțul său. Va trebui să piseze un pic de plăcintă pentru el. Și trebuia să găsească și niște lapte.

Luă apoi o plăcintă și i-o duse femeii.

Dar ea clătină din cap și zise cu tristețe:

– Nu pot să mănânc, o s-o vărs.

– Trebuie să încerci măcar câteva înghițituri. Ce-a zis doctorul despre starea dumitale?

– Nu vrea să vină aici. N-am cu ce să-l plătesc.

– Deci n-a fost deloc să te consulte?

Ea clătină din cap încă o dată.

– N-a vrut să vină nici săptămâna trecută, când era pe moarte soțu' meu. A zis că n-avea ce să facă. Și Ben murit. Dup-aia o venit

omu' de la pompe funebre și l-o luat, împreună cu ultimii mei bani. Apoi m-am îmbolnăvit. Cine-o să aibă grijă de copiii mei, după ce mă duc și eu?

– N-o să te duci nicăieri. Îi puse plăcinta în mâini și zise: Mănâncă atât cât poți. Mă duc să aduc doctorul. Își luă haina și porni spre ușă.

– Vă spun io că n-o să vină...

Edward se opri și se uită peste umăr.

– Pentru mine, ar face bine să vină.

Se năpusti apoi din casă, abia sesizând ploaia mocănească, care începuse să cadă. Când o văzuse pe femeia bolnavă, bebelușul și pe fetița care ieșise de sub pat, aproape că îl cuprinsese panica. Îi apăruse în minte o imagine cu Julia, singură și trăind în astfel de condiții precare. Știa că, dacă s-ar fi hotărât să părăsească Evermore, nu ar fi locuit într-o asemenea baracă. Ar fi avut căsuța de la Cotswolds, o armată de servitori și fonduri suficiente, ca să se asigure că ea și Allie nu vor duce niciodată lipsă de nimic. Le va deschide un cont. Și trebuia să se ocupe de asta imediat. Dar și de un testament. Trebuia să se asigure că vor avea tot ce le trebuia. Nu-l înfuria deloc gândul că Albert nu se ocupase de toate astea mai devreme. În fond, fusese un bărbat tânăr, sănătos și în putere. De ce s-ar fi gândit vreodată că și-ar fi găsit moartea înainte de a împlini măcar treizeci de ani? Doar că moartea nu ținea cont nici de calendar, nici de ceas, iar Edward nu avea de gând să permită să fie prins pe picior greșit, când îi venea și lui timpul.

Până atunci se străduise din răsputeri să-și pună toate proprietățile în ordine și să se ocupe de tot ce îi revenise odată cu titlul de conte. Fratele lui lăsase lucrurile destul de bine, dar tot mai avea multe de învățat și multe de înțeles. Și deși nu era stăpânul satului, tot simțea că trebuia să joace un rol important și în bunăstarea oamenilor. Era cel mai mare proprietar de teren din partea locului și singurul din zonă care avea un titlu. Și chiar și numai aceste două aspecte veneau la pachet cu o responsabilitate de care nu se putea descotorosi.

Când ajunse la reședința doctorului, bătu tare la ușă. Îi deschise o femeie minionă, cu părul de culoarea mătăsii porumbului. Făcu ochii mari de uimire când îl văzu.

– Lord Greyling! Nu ar trebui să fiți pe afară pe o asemenea vreme! Intrați!

El își scoase pălăria și trecu pragul casei.

– E acasă soțul dumitale?

– S-a dus la domnul Monroe să se ocupe de un furuncul. Dar nu cred că mai întârzie mult, dacă vreți să-l așteptați.

– Așa voi face, mulțumesc.

– Ați dori o ceașcă de ceai?

– Nu aș vrea să te deranjez.

– Oh, nu-i nici un deranjez.

– Atunci, da, mulțumesc. O ceașcă de ceai ar fi foarte bine-venită.

– Vă rog, luați loc!

– Sunt ud leoarcă, doamnă Warren. Nu aș vrea să vă distrug canapelele. O să rămân în picioare.

– Cum doriți. Mă întorc imediat.

Warren, pe de altă parte, părea să întârzie destul de mult. Trecură aproape două ore și bău două cești de ceai, până când intră pe ușă omul. Făcu și el ochii mari.

– Greyling! Ce surpriză plăcută!

– Nu chiar atât de plăcută. Tocmai vin de la doamna Lark. Este bolnavă.

– Da, suferă de gripă.

– De unde știi? N-ai fost s-o vezi.

Warren ridică bărbia și afirmă ferm:

– O jumătate din sat s-a îmbolnăvit de gripă.

– Și care-i tratamentul?

– Nu există nici unul. Boala trebuie lăsată să-și urmeze cursul.

– Soțul ei a murit.

Coborî atunci bărbia aceea sfidătoare, în care Edward mai că era tentat să-i dea un pumn.

– Boala poate fi destul de... neiertătoare.

– Are trei copii mici. Și cred că și băiatul are febră.

– Da, mă tem, că gripa e foarte contagioasă.

– Păi, și mai exact ce anume te-a făcut să nu te duci s-o consulți? Faptul că nu are bani sau că n-ai dumneata curaj?

Omul ridică din nou bărbia și nasul cu o expresie arogantă.

– Nu accept sugestia dumneavoastră cum că aș fi un laș.

– Bun. Atunci înseamnă că de vină a fost lipsa banilor. Știu cum să tratez cu un om care nu dă dovadă de compasiune. O să vii cu mine chiar acum s-o consulți. Și după aceea o să-i vizitezi și pe toți ceilalți oameni care sunt bolnavi. Dacă nu-și pot permite să te plătească pentru timpul dumitale, atunci o să vii la mine să te plătesc eu. De asemenea, vreau să spui tuturor că sunt dispus să plătesc

o sumă frumușică pe oricine e dispus să aibă grijă de cei care n-au pe nimeni să-i îngrijească.

Warren clătină din cap.

– Dacă îi punem laolaltă pe cei sănătoși, cu cei bolnavi, n-am face altceva decât să împrăștiem și mai mult boala.

– Deci soluția dumitale e să-i lași să moară?

– Nu toți cei bolnavi ajung să moară.

– Atunci înseamnă că unii doar sunt bolnavi o vreme. Vei face ce îți cer, sau de la primăvară va exista un alt doctor în sat. Se gândi apoi că, indiferent dacă Warren făcea ce-i cerea sau nu, va fi adus oricum încă un doctor în sat. În fond, un pic de concurență servea mereu să scotă la iveală ce era mai bun din oameni. Să mergem?

Warren oftă din greu.

– De vreme ce tocmai a murit domnul Lark, nu știu dacă voi avea noroc să găsesc pe cineva dispus să se ducă acolo să aibă grijă de doamna Lark și de copii. Moartea tinde să-i cam sperie pe oameni. Ca și când, dacă vine în vizită o dată, o să vină și a doua oară.

– Nu trebuie să cauți pe nimeni să aibă grijă de ea. Nu o să cer altcuiva să facă ceva ce nu vreau să fac eu. O să mă ocup personal de doamna Lark. Vreau doar s-o consulți și să-mi spui cum să mă îngrijesc de ea mai bine.

Stând în dormitorul ei, pe canapeaua din fața focului, Julia se uita la ceasul de pe șemineu. Se uita cum limba ceasului se apropia de ora fixă și minutarul se apropia de fără douăsprezece. Încă nu primise nici un bilet care să-i dea de știre că se apropia momentul în care contele avea să meargă în vizita obișnuită de după-amiază în camera micuței. Oare presupusese că după aproape zece zile era de la sine înțeles că își făcuse un ritual din a merge s-o vadă pe fiica ei?

Sau poate se plictisise de acele vizite și de a-i acorda Albertei timpul său? Oare o folosise pe Alberta ca să încerce să o manipuleze, iar când văzuse că ea nu mușcase momeala, se hotărâse să o dea la o parte pe fiica ei, ca și când ar fi fost un gunoi?

Dar chiar în timp ce se gândea la aceste lucruri, tot nu și-l putea închipui făcând așa ceva. Nu după ce îl văzuse cu Alberta cuibărită protector la pieptul său cu două nopți în urmă.

Fără îndoială, Torrie era de vină – probabil pierdea timpul pe undeva, în loc să se ocupe de îndatoririle ei. Sări în picioare nervoasă, traversă încăperea și trase tare de sfoara clopoțelului care o chema

pe tânără. După aceea începu să se învârtă de colo-colo prin cameră, întrebându-se de ce se simțea încordată ca un arc. Iar când se auzi în sfârșit ciocănitul mult așteptat, o cuprinse ușurarea.

– Intră.

Torrie păși înăuntru și făcu o reverență mică.

– M-ați chemat, milady?

– Nu ai cumva o misivă pentru mine?

– Nu, milady.

Julia nu se așteptase deloc la dezamăgirea care o cuprinse când auzi răspunsul fetei.

– Contele nu ți-a dat nici un bilet pentru mine?

– Nu știu cum ar fi putut. Nu este aici.

– Cum adică nu e aici?

Unde era? La Londra? Se dusese la o altă moșie? Sau la Havisham Hall? Dar nu putea pleca așa, fără să-i spună nimic.

– S-a dus în sat azi-dimineață și încă nu s-a întors.

– Pe vremea asta?! Dar ridică imediat mâna și zise: Nu-i nevoie să-mi răspunzi. Nu e treaba ta să-i pui la îndoială acțiunile.

Dar oare de ce naiba părea să-i placă atât de mult omului să călătorească pe o vreme îngrozitoare? Fără îndoială, era o aventură pentru el. Mai că îi era și milă de biata lui soție, care, cu siguranță, își va petrece incredibil de mult timp făcându-și griji pentru el. Nu că Julia ar fi fost îngrijorată. N-avea decât să se îmbolnăvească și să moară, la cât îi păsa ei. Așa îi trebuia pentru că nu zisese niciodată nimic, când ea îi șoptise lucruri obraznice la ureche. Încă o mai îngrozea dincolo de cuvinte să știe că auzise fiecare cuvințel rușinos pe care îl rostise.

– Asta e tot.

– Să vă anunț, când se întoarce?

– Ar fi minunat. Mă duc să petrec o jumătate de oră cu Alberta și apoi merg să pictez. Începuse de ceva vreme să își imagineze un nou personaj pentru menajeria ei și era nerăbdătoare să înceapă să lucreze.

Torrie zâmbi, ca și când Julia tocmai o anunțase că avea să-i dăruiască o casă și că nu va mai trebui să muncească pentru tot restul vieții sale.

– Foarte bine, milady. Camera aceea a fost foarte singură fără dumneavoastră.

– Nu fi ridicolă, Torrie! O cameră nu are cum să se simtă singură.

– Ați fi surprinsă, milady.

Sau poate că avea dreptate, de vreme ce și dormitorul ei i se părea foarte pustiu și singuratic pe timp de noapte. Ieri, aproape de miezul nopții, se dusese în dormitorul principal, căutând un fel de alinare pe care nu și-o putea explica și nu o putea înțelege. Și negăsind-o acolo, se dusese în dormitorul care-i fusese atribuit lui Edward, oricând venea în vizită. Cuferele erau încă acolo, neatinse de la ultima ei expediție în acea încăpere. Se prăbușise la podea, deschisese cufărul lui Albert și plânsese, când mirosul lui familiar o înconjurase. Iar după aceea, din motive pe care nu le putea cuprinde cu mintea, deschisese cufărul lui Edward și plânsese și mai tare.

Ce sarcină dificilă îi lăsase Albert lui Edward! I se derulară atunci prin minte tot felul de conversații aleatorii pe care le avusese cu el de când se întorsese. Acum le vedea într-o cu totul altă lumină. Vedea un om care se străduia să rămână cât putea de sincer cu ea, dar înșelând-o în același timp.

Clătină din cap, ca să împrăștie acele gânduri chinuitoare, se încălță cu papucii și porni spre camera Albertei. Acum nu mai era nevoie să se furișeze pe acolo, încercând să facă liniște.

Doica sări imediat în picioare, când o văzu.

– Milady.

– Du-te și delectează-te cu o ceașcă de ceai! O să am eu grijă de Lady Alberta o vreme.

Doica se încruntă brusc, gânditoare și se uită spre ușă.

– Excelența Sa nu vine astăzi, atunci?

– Poate mai târziu. Se duse la pătuț și o luă în brațe pe Alberta. Bună, draga mea. Chipul micuței se schimonosi, ca și când ar fi fost pe punctul de a urla ca protest. Știu că nu sunt cine te așteptai, dar el mai întârzie. Sunt sigură că o să vină să te vadă de îndată ce se întoarce acasă.

O cuibări la pieptul ei pe micuță și se așeză în scaunul balansoar.

– Eu nu am darul de a spune povești pe care-l are unchiul tău. Ce crezi că pune la cale nevăstuica aceea obraznică? Știi ce cred eu, Allie? Cred că nevăstuica... care se presupune că e personajul negativ din povestea noastră... s-ar putea să se dovedească a fi de fapt eroul.

Multe ore mai târziu, lăsă deoparte acuarelele și se duse la fereastră. Se întunecase afară și el tot nu se întorsese. Tocmai se gândea dacă poate ar fi trebuit să trimită băieții de la grajduri să-l caute, când intră Torrie și îi întinse un bilet.

Lady Greyling,

O văduvă din sat are nevoie de ajutorul meu. Nu sunt sigur când mă voi întoarce. Sărut-o pe Lady Alberta din partea mea și transmite-i toată dragostea mea.

Greyling

Julia mototoli hârtia în pumn, îmbufnată. Chiar o credea proastă? Știa exact ce fel de *ajutor* îi oferea acelei presupuse văduve. Era un bărbat care avea anumite nevoi și acestea îi vor fi fost fără îndoială îndeplinite după o noapte petrecută în brațele acelei văduve. Într-adevăr... *ajutor*.

Julia luă cina în sufragerie pentru prima dată din acea noapte fatidică, când descoperise adevărul. Îi ținea companie numai ceasul care ticăia pe șemineu și lacheul care venea ocazional ca să-i ia farfuria și să o înlocuiască cu o alta. Deși cinase singură nenumărate seri de-a rândul cât fusese plecat Albert, nu-și amintea să se mai fi simțit vreodată atât de devastator de singură.

După cină, se delectă cu un pahar de vin de Porto în biblioteca lui Edward. Stătea pe un fotoliu și asculta cum trosneau lemnele în șemineu și și-l imagina stând singur aici noapte după noapte, în timp ce ea rămânea izolată în dormitorul ei, căutând să se asigure că înțelegea foarte bine neplăcerea pe care i-o cauzase tot ce făcuse și sperând ca așa o să-l facă să se simtă mizerabil. Dar în cele din urmă, sfârșind prin a fi ea însăși nefericită.

Era trecut de ora zece, când se duse în salonul de biliard și își folosi mâna, în loc de un tac, pentru a împinge bilele înainte și înapoi pe masă. Și amintindu-și cât de ușor o ridicase și o așezase pe masă. Și ce zâmbet diavolesc îi aruncase. Se gândi la toate momentele în care se uitase la ea cu dorință și cu foame. La toate momentele când o făcuse să simtă ca și când nu-l interesa nici o altă femeie. Când o făcuse să creadă că nici o altă femeie de pe lume nu l-ar fi putut satisface.

Fusese o mare proastă. Tot continua să și-l închipuie cu văduva aceea afurisită. Și își dorea în sinea ei ca femeia să fi fost bătrână, plină de riduri și cu o jumătate din dinți lipsă. Ba nu, cu toți dinții lipsă. Dar în realitate, suspecta că era tânără și frumoasă și mai mult decât dispusă să ofere o noapte de alinare unui bărbat atât de chipeș și cu o constituție atât de atletică precum a lui.

Acum înțelegea mult prea bine de ce băuse și de ce căutase să-și amorțească simțurile. Îi venea să plângă când se gândea la el în brațele

altei femei, când știa că nu avea de fapt nici un drept asupra lui și nici un motiv să se aștepte să-i fie loial.

Nu avea de unde să știe că nu mai căutase și cu alte ocazii o distracție în brațele altei femei. Doar că până atunci fusese incredibil de discret și acum nu mai avea de ce să fie discret. Dar chiar și în timp ce gândea aceste lucruri, mintea și inima ei respingeau ideea că s-ar fi dus cu alte femei până atunci. Ciudat cum îl cunoscuse pe Edward ca pe un bețivan, un afemeiat și un parior înrăit, și totuși nu exista absolut nici o îndoială în mintea sa că, de când se întorsese din călătoriile lui și până în seara aceasta, îi fusese fidel.

Iar faptul că acum era cu altă femeie nu ar fi trebuit să-i provoace această durere pe care o simțea în piept. Nu ar fi trebuit să îi fie dor de el.

Dar era recunoscătoare pentru seara aceasta. Pentru realitatea momentului. Pentru că o făcea să-și dea seama că poate la urma urmei nu era atât de puternică precum crezuse, ca să rămână aici.

Două după-amiezi mai târziu, Julia era absolut convinsă că văduva nu era doar tânără, dar și incredibil de pricepută la a-i produce plăcere domniei sale și a-i distrage atenția de la îndatoririle sale. În timp ce împroșca pânza cu acuarele, pentru a crea ceruri vijelioase, era pe jumătate tentată să călărească în sat și să-i amintească contelui de Greyling de toate responsabilitățile pe care le avea. Deși probabil între timp trecuse deja la o femeie ușuratică de la tavernă. Pentru că avea într-adevăr tendința de a se deda viciilor sale – indiferent dacă era vorba de vin sau de femei – și de a se delecta totul timpul în exces.

Crezuse că se schimbase, că era un alt om. Dar ușor-ușor cădea înapoi în vechile lui obiceiuri.

Torrie deschise ușa și intră cu o tavă cu ceai. O așeză pe măsuța joasă din fața focului.

– V-am adus ceaiul de după-amiază.

Julia luă loc pe canapea și zâmbi încântată când zări tartele cu căpșune.

– Te rog transmite-i bucătăresei omagiile mele. Habar nu aveam că știe să facă tarte care arată exact precum cele care se vând la ceainăria din oraș.

– De fapt, milady, chiar sunt de la ceainăria din oraș. Le-a adus Excelența Sa.

Julia își smuci capul.

– S-a întors contele?

– Da, milady. Acum nici douăzeci de minute. I-a dat tartele domnului Rigdon, împreună cu ordinele de a vi le servi împreună cu ceaiul, apoi s-a dus direct în camerele dumnealui.

Se întorsese și îi adusese un cadou. Era emoționată că își amintise cât de mult îi plăcuseră acele tarte cu căpșune... aproape atât de impresionată, încât să treacă cu vederea faptul că își petrecuse ultimele trei nopți ținându-i companie unei văduve.

Mușcă din tartă și suspină de plăcere, când simți gustul acela familiar și îndrăgit. Era atât de decadent... mda, acum îi era datoare. Va trebui să îi mulțumească.

Torrie dădu să plece.

– Calcă-mi rochia roșie, te rog. Voi lua cina cu contele în seara aceasta.

Zâmbetul cameristei era atât de mare și de strălucitor, că aproape o orbea.

– Da, milady. Cu mare plăcere.

După aceea aproape că părăsi încăperea țopăind veselă, în timp ce Julia mai mușcă o dată din tartă, întrebându-se dacă Edward va veni și în camera aceasta astăzi sau dacă se va duce să o viziteze pe Allie.

Edward se sprijini de peretele de lângă fereastră, în timp ce valetul său supraveghea felul cum i se pregătea baia și cum se aprindea focul în șemineu. Nu mai fusese niciodată în viața lui atât de epuizat. Văduvei îi cedase într-un sfârșit febra seara trecută, iar fiului ei în această dimineață. Din fericire, ceilalți doi copii păruseră să scape de boală – cel puțin până în acel moment. Simți frisoane zguduindu-i corpul și se gândi imediat că el, unul, nu avea să fie la fel de norocos.

În timp ce călărise înapoi spre casă, crezuse că frisoanele îl chinuiau din cauza epuizării și a vremii oribile de afară. Dar acum nu mai era sigur. Când servitorii își terminară treburile, valetul rămase în poziție de drepți lângă ușă. Edward îi poruncise deja să păstreze distanța.

– După ce ieși de aici, să nu mai intri înapoi.

– Cred că nu sunteți bine, milord.

– Foarte perspicace. O să-mi strâng hainele într-o pătură și o să le așez la ușă. Ai grijă să le atingi cât mai puțin cu putință. Și arde totul. Probabil era o măsură de precauție extremă, dar nu voia să riște să se mai îmbolnăvească și altcineva. La fiecare două ore să-mi lași la ușă o carafă cu apă și un castron cu supă de pui. Dacă rămân neatinse timp de două zile, abia atunci poți intra.

– Dar, milord...

– Dacă intri aici înainte de asta, ești concediat. Și să nu-i spui absolut nimic despre asta contesei. Nu că ar fi crezut cu adevărat că Julia ar întreba de el, dar era nevoie să-și ia niște măsuri de precauție. Nu avea nevoie s-o știe rugându-se pentru moartea lui grabnică.

– Nu mă simt bine în privința asta, milord.

– E doar gripă. O să-mi fie îngrozitor de rău vreo două, trei zile și apoi o să fiu bine. Nu e nevoie să mai deranjăm sau să mai îngrijorăm și pe altcineva.

– Cum doriți, milord.

– Mulțumesc, omul meu bun. Și acum du-te de aici!

Cu o reticență aproape palpabilă, Marlow deschise ușa și ieși afară. Edward luă o pătură de pe pat și o întinse pe podea. Era tentat să facă la fel și să se întindă chiar în acel moment ca să se odihnească. În schimb, se apucă de procesul laborios de a-și scoate hainele.

Spera ca Julia să se fi bucurat de tartele ei cu căpșune.

Julia cina singură din nou, lua-l-ar naiba să-l ia. Și nu venise nici în camera ei de relaxare, cât timp pictase. Și n-o vizitase nici pe Allie. Absența lui era ciudată, din moment ce părea să o adore pe micuță. Oare chiar se prefăcuse într-adevăr în tot timpul acela ca să reintre în grațiile ei?

Nu credea. Din clipa în care se născuse fiica ei, fusese incredibil de tandru și își exprimase sincer interesul pentru bunăstarea ei. Poate că era doar epuizat în urma escapadelor sale. Știa sigur că investea foarte mult efort – și că se implica total – în actul de a oferi plăcere. Și oricât de mult s-ar fi străduit, nu reușea să nu își mai imagineze mușchii lui puternici încordându-se și mișcându-se în timp ce își aluneca trupul pe...

Lua-l-ar naiba să-l ia! Lua-l-ar naiba pentru că îi oferise o mostră delicioasă din ceea ce nu putea avea. Și la naiba și cu propriul ei corp slab pentru că își dorea să fie venerat de el.

Se zvârcoli în pat aproape toată noaptea. Și de fiecare dată când reușea să adoarmă, îl visa pe Edward venind spre ea. Chiar dacă el și Albert arătau exact la fel, știa că era Edward, din cauza zâmbetului său diabolic și a ochilor înflăcărați de pasiune.

Se trezi prost dispusă, chinuită de o dorință puternică de a-l înfrunta. De a da față cu el. Dar se temea că avea să-i facă plăcere acea nevoie a ei de a-l vedea. Că urma să-și dea seama că trezise

în ea o gelozie îngrozitoare, petrecând mai multe nopți la rând cu altă femeie. Ceea ce era absolut ridicol, desigur! În fond, nu avea nici un drept asupra lui. În plus, era văduvă. Purta doliu și jelea. Și ultimul lucru pe care ar fi trebuit să-l facă era să se gândească la un alt bărbat.

Dar chiar și așa, tot trebuia să-i mulțumească pentru tarte. Și era de neconceput că încă nu apucase s-o facă. Dacă lua micul dejun la parter, în sufragerie, ar fi avut ocazia să-și exprime recunoștința pentru gestul său.

Cu toate acestea, când intră în salonul rezervat pentru luarea micului dejun, Rigdon o informă că contele lua masa în camera sa. Mai întâi cina și acum micul dejun? Se izola la fel cum făcuse și ea. Dar de ce?

– Plănuiește să ia toate mesele în dormitorul său?

Cu o expresie destul de vinovată întipărită pe chip, Rigdon își mută greutatea de pe un picior pe altul și zise:

– Pentru moment, da.

Ea mijii ochii.

– E ceva ce nu-mi spui?

– Nimic, milady.

Ah, sigur era ceva! Altfel nu și-ar fi ferit privirea. De ce se închidea Edward în camera lui? Oh, Doamne, Dumnezeule! Oare o adusese pe văduva aceea veselă înapoi acasă cu el? Oare se izola pentru că își petrecea timpul culcându-se cu ea?

Dar până la urmă ce conta, chiar dacă o făcuse? Nu era în nici un fel treaba ei. În fond nu îi putea interzice să aducă femei în propria casă... nu ca înainte, când fusese a ei. Doar că acum toată lumea din casă credea că era Albert și că îi era infidel. Și nu putea tolera asta. Îl discredita pe Albert și relația ei cu el.

Dintr-odată, Rigdon își îndreptă spatele, ferm și își încordă maxilarul.

– Nu e normal, milady. Cred că în chestiunea asta Excelența Sa se comportă extrem de nesăbuit.

Oh, Doamne! Avusese dreptate, și servitorii știau că își făcea de cap cu altă femeie. De ce naiba nu putuse să fie discret? Furia se revărsă prin ea, într-un val copleșitor de indignare fierbinte...

– Ne-a poruncit să nu vă spunem nimic, dar sunt foarte îngrijorat pentru el.

Și așa și trebuia să fie! Va face tot ce îi stătea în putere ca să se asigure că Edward nu-și va mai putea arăta niciodată fața în salonul

nici unei amfitrioane din înalta societate. Să o umilească astfel era ceva sub orice critică! Ba se gândea chiar că ar fi putut să ia un vătrai și să i-l înfigă în zonele intime, ca să se asigure că nu mai satisfăcea vreodată nici o altă văduvă.

– Încă nu s-a atins de supa de pui sau de apa pe care i le-a lăsat Marlow, îi spuse apoi Rigdon.

Supă de pui? Îi servea amantei sale supă de pui? Nu era chiar cea mai fermecătoare tactică de seducție. Și totuși, ei îi adusese tarte cu căpșune. Nimic din toate astea nu avea nici o noimă. Clătină din cap.

– Pe care i le-a lăsat Marlow *unde?*

– Pe hol, la ușa dormitorului Excelenței Sale.

– De ce?

– Pentru că a interzis oricui să intre în camera dumnealui... dacă nu cumva supa rămâne neatinsă timp de două zile. Abia atunci are voie cineva să intre. Pentru că presupun că atunci Lord Greyling va fi deja mort.

Oare un om putea muri de la prea mult sex? Se gândea că era posibil și că nu era tocmai un mod neplăcut de a părăsi acest pământ...

– Rigdon, nu sunt sigură că înțeleg ce spui.

– Sigur că nu, milady, pentru că nu avem voie să vă spunem nimic.

– Atunci ți-aș sugera să spui tot.

– O să mă concedieze.

– O să te concediez eu chiar acum dacă nu începi să vorbești.

Omul oftă din toți rărunchii.

– Foarte bine. Lordul Greyling este bolnav.

– Bolnav?

– Da, doamnă. Gripă. Se temea că dacă nu se izolează...

Restul cuvintelor lui se stinseră apoi, din moment ce deja fugea afară din încăpere. Părinții ei muriseră de gripă! Cum naiba se întâmplase așa ceva? Cum ajunsese să se îmbolnăvească? Era prea puternic, prea curajos și prea tânăr ca să fie dărâmat de o astfel de boală.

Abia când ajunse în aripa casei pe care o revendicase ca fiind a lui, își dădu seama că habar nu avea în ce cameră se instalase. Supă de pui. Ca să-l localizeze nu trebuia decât să găsească castronul de supă de pe coridor. Porni în sus pe scări, în grabă. Când ajunse în foaier, o luă la stânga.

Și se dovedi că nu mai era nevoie să localizeze supa, la urma urmei. Marlow stătea pe un scaun la capătul holului. Omul sări imediat în picioare când o văzu apropiindu-se.

– Lady Greyling!

Ea trecu pe lângă el.

– Excelența Sa nu vrea să fie dera...

Dar și cuvintele lui se stinseră, când ea izbi ușa, deschizând-o larg, și se năpusti înăuntru. Doar că încremeni când îl văzu pe Edward, zăcând pe pat, între cearșafuri încurcate, cu trunchiul dezgolit și ud leoarcă de sudoare.

Se ridică în capul oaselor și flutură cu greu din mână.

– N-ar trebui să fii aici.

– Și totuși, iată-mă!

În timp ce ea traversa încăperea, el se prăbuși înapoi pe saltea.

– Trebuie să pleci.

Ignorându-l, ea își lipi palma de fruntea lui.

– Arzi de-a binelea!

– Și tocmai de-asta trebuie să pleci!

Și tocmai de asta nu trebuia să plece. Se răsuci pe călcâie și fu recunoscătoare să vadă că Marlow o urmase și acum stătea în pragul ușii.

– Trimite pe cineva după doctorul Warren.

– N-are ce să facă, bălmăji Edward.

– Și mai exact când anume ai devenit tu expert în medicină?

– Când am avut grijă de doamna Lark și de fiul ei.

Cine naiba erau doamna Lark și fiul ei? Și unde era domnul Lark? Doamne, Dumnezeule, oare chiar era posibil să fi fost plecat să aibă grijă cu adevărat de o văduvă, în loc să-și facă de cap cu ea?

– Doamna Lark e văduvă?

El încuviință din cap slăbit.

– Soțul ei a murit de curând. Răpus de febră. Era bolnavă. Și băiatul era bolnav. Nu ar fi trebuit să mă întorc aici. Ar fi trebuit să rămân în sat... dar eram prea obosit. Credeam că mi-e frig din cauza vremii.

– Nu contează. Ar trebui să fii acasă, când ești bolnav. Dar de ce, Doamne, iartă-mă, aveai *tu* grijă de femeia asta și de copilul ei?

– Pentru că nimeni altcineva nu voia.

Edward stătuse în sat ca să facă un bine, și ea presupusese automat ce era mai rău. Cât naiba mai trebuia să treacă până ca ea să accepte că omul cu care trăise timp de aproape trei luni era adevăratul Edward Alcott?

Se întoarse spre Marlow.

– Trimite pe cineva să-l cheme pe doctorul Warren. Să vină aici cât mai repede cu putință!

În timp ce Marlow pleca pentru a-i îndeplini porunca, ea își întoarse atenția înapoi spre Edward și se rugă în sinea ei ca acel „cât mai repede cu putință" să fi fost suficient de repede.

– Trebuie să fii pregătită, Lady Greyling, zise solemn doctorul Warren, întorcându-se de lângă pat. Postura corpului său și expresia de pe chipul lui îi aminteau de un câine bătut. E puțin probabil ca soțul dumneavoastră să supraviețuiască.

Se simțea ca și când primise o lovitură puternică în stomac. Nu putea respira și nu își mai simțea nici degetele de la mâini, nici pe cele de la picioare.

– Trebuie să poți face ceva pentru el.

El clătină din cap, încet.

– Îmi pare rău, dar nu există nici un leac pe care să-l pot oferi pentru această boală.

– Femeia pe care a îngrijit-o în sat... doamna Lark... A murit?

– Nu.

– Dar fiul ei?

– Nu, și el și-a revenit.

– Știi ce a făcut pentru ei?

– Nu contează ce facem. Unii oameni mor, alții nu.

– Atunci la ce naiba mai ești dumneata bun? Se întoarse apoi de la el, străduindu-se să își reprime tremurul de furie și de teamă care se revărsa prin ea ca o cascadă. Se răsuci înapoi spre el încruntată. Pleacă, atunci!

– Îmi pare rău...

– Nu vreau să aud! Pleacă și gata!

Omul plecă spășit. Și-ar fi dorit să poată fi miloasă. Probabil că omul stătuse neputincios privind mulți oameni murind. Dar nu putea să invoce nici un pic de compătimire pentru el, din moment ce nici măcar nu încerca. Se uită spre Marlow, care stătea chiar la intrarea în cameră, ca o santinelă tăcută.

– Adu-mi un bol cu apă rece, niște cârpe, gheață și niște supă proaspătă.

Când omul dădu să plece, îi veni o idee.

– Și adu-o și pe doamna Lark.

Marlow se răsuci spre ea, confuz.

– Pardon? V-am auzit bine?

Spre deosebire de doctorul Warren, ea nu avea de gând să stea pe margine neajutorată, să se uite cum boala îl distrugea pe acest bărbat, care era mult mai nobil și mai onorabil decât îl crezuse ea. În mintea ei, îl acuzase că făcea sex, când de fapt se luptase în tăcere cu boala. Îi era rușine de acele gânduri acum. Se aștepta mereu la ce era mai rău din partea lui, când el, timp de aproape trei luni, îi arătase ce avea mai bun.

– Trimite un lacheu în sat s-o întrebe pe doamna Lark exact cum anume s-a îngrijit de ea Lordul Greyling. Pune-l să noteze totul. E posibil ca și cel mai mic detaliu să fie important.

– Mama mea recomanda mereu grog cald pe timp de boală.

Cu siguranță, lui Edward i-ar fi plăcut și i-ar fi făcut bine asta.

– Mulțumesc, Marlow. Adu-mi și niște grog, atunci.

Omul plecă apoi, închizând ușa în urma sa. Julia își mută atenția înapoi spre Edward. Părea să fi adormit. Nu putea să nu se gândească că timpul era esențial în situația de față. Și acum, că rămăseseră singuri, i se putea adresa mult mai familiar.

– Edward! Edward, am nevoie să te trezești un pic.

El întredeschise pleoapele o clipită, dar apoi le închise la loc.

– Ascultă-mă! Am trimis un servitor să vorbească cu doamna Lark. Dar între timp poți să-mi spui tu ce-ai făcut pentru ea ca să se însănătoșească. Atunci când nu primi nici un răspuns, îl scutură de umăr. Dar el tot nu reacționă. Așa că îl scutură și mai strașnic. Edward, poți să-mi spui ce-ai făcut?

El deschise ochii și clipi spre ea.

– L-am omorât. L-am omorât pe Albert.

Capitolul 18

Acum îl va urî și mai mult... mai mult decât îl ura deja. La fel de mult pe cât se ura el pe sine. Va pleca. Și avea nevoie ca ea să plece de aici, la fel de mult pe cât avea nevoie să rămână.

– Povestea pe care ți-am spus-o despre cum a... despre cum a murit Edward. Așa a murit Albert.

– Da, am presupus asta, zise ea încet.

Se simțea atât de febril și de asudat, încât avea senzația că s-ar fi putut plimba prin junglă chiar în clipa aceea. Trebuia să-i spună. Avea dreptul să știe adevărul. Dar îi era atât de greu să vorbească, să se concentreze. Și totuși vina îl mistuise pe interior. Nu putea lua adevărul cu el în mormânt. Nu-i va spune niciodată cât suferise Albert... cât de mult suferise din cauza lui. Dar trebuia măcar să o facă să înțeleagă că ceea ce se întâmplase nu fusese din vina lui Albert.

– Nu ți-am spus întocmai ce s-a întâmplat atunci. Eu, nu Albert, eram cel care mă jucam cu puiul de gorilă. Albert doar stătea mai în spate și mă avertiza să n-o fac...

„Nu te apropia prea mult."

„E totul bine. E o scumpete. Uite ce dornică e să vină la mine."

– Dar la fel ca întotdeauna, eu i-am ignorat avertismentele. Gorila imensă care s-a năpustit din junglă venea după mine. Eu eram ținta ei, pentru că mă percepea ca pe o amenințare. Doar că Albert a sărit în fața mea. Nu înțelegi? Eu ar fi trebuit să fiu cel azvârlit de pământ... cel omorât. Nu am intenționat niciodată să-i iau totul lui Albert. Iartă-mă!

Stând pe marginea patului, ea își strânse degetele în jurul mâinii lui. Avea degetele reci... atât, atât de reci. Și-ar fi dorit să-i simtă mâna pe frunte. Pe piept.

– N-am pentru ce să te iert, zise ea încet. Erai fratele lui mai mic. Era normal să fi încercat să te protejeze...

– Mai mic cu numai o oră. Înghiți apăsat, ignorând durerea pe care o simțea în gât. Ar fi trebuit să îl salvez. Nu ar fi trebuit niciodată să insist să vină în expediția aia blestemată cu mine.

– El și-a dorit să meargă. Își dorea să fie acolo cu tine. O să îți citesc din jurnalul lui, vrei? O să vezi, atunci. I se părea o aventură minunată. Nu ar fi ratat-o pentru nimic în lume. În fiecare seară îmi scria povești despre timpul vostru împreună.

– În fiecare noapte îmi vorbea despre tine.

– Și când o să te faci bine, o să poți să-mi povestești ce spunea.

– Voia să te duc în Elveția.

Ea clipi uimită și clătină din cap confuză.

– De ce-ar fi vrut să faci asta?

– Am presupus mereu că pentru că ți-ai dorit tu mereu să mergi acolo.

– Nu în mod deosebit. Poate voia să mă ducă acolo să-mi facă o surpriză, dar nu-i un loc pe care să-mi fi dorit atât de mult să-l vizitez.

Holbându-se la ea, se lupta să-și eliberez mintea de ceață și să-și aducă aminte cuvintele exacte ale lui Albert. Oare îl înțelesese greșit?

– N-are nici o noimă.

– Cum nu are nici o noimă nici să te învinovățești pentru moartea lui. Ar fi amărât și extrem de dezamăgit dacă ai continua să faci asta. Ce-a fost a fost. Nu e vina nimănui. Au fost o mie de momente de-a lungul drumului, când o altă alegere ar fi schimbat totul. Noi, oamenii, credem mereu că o alegere diferită ar fi constituit o schimbare și ar fi adus ceva mai bun. Dar realitatea vieții este că ar fi putut la fel de bine să aducă și ceva mult mai rău.

Julia avea dreptate. Și de fapt era posibil să-i aducă ceva mult mai rău chiar în clipa aceea.

– Te rog nu mai sta aici cu mine! Dacă te îmbolnăvești și tu, dacă Allie...

– Nu mă voi îmbolnăvi. Nu voi permite așa ceva. La fel cum nu voi permite nici ca tu să mori.

Nu se putu abține să nu-și lase buzele să se curbeze într-un rânjet ironic.

– Cuvintele mele...

– Cuvintele tale. Acum te rog să nu mă transformi într-o mincinoasă, da?

Nu avea de gând să plece. Blestemă în gând partea slabă din el, care se bucura că rămânea cu el. Acea parte care își dorea ca ultimul lucru pe care îl vedea înainte să moară să fie chipul ei. Ca ultimul lucru pe care-l auzea să fie vocea ei. Ca ultimul lucru pe care îl cunoștea să fie atingerea ei.

Astăzi am văzut o cascadă magnifică. Tunetul apei care se izbea de stâncile de jos era absolut fantastic. Stăteam la marginea unei stânci și priveam fascinați la puterea aceea incredibilă, când Edward a zis:

– Nu crezi că Juliei i-ar plăcea asta la nebunie? Nu ți-ar plăcea să împărtășești asta cu ea?

Nu m-am putut abține să nu mă gândesc că lăsase nerostit ceea ce credea de fapt: că pălea, comparativ cu frumusețea ta.

Deși mi-e teribil de dor de tine, mi-a făcut o plăcere deosebită călătoria asta și nu am deloc regrete că am hotărât să vin. Ai avut dreptate. Odată ce se va naște copilul nostru, nu mi-aș nesocoti niciodată responsabilitățile pentru ceva atât de egoist ca o expediție

prin lume. Și totuși, este o experiență spre care voi privi în urmă cu drag.

E foarte ciudat, Julia... dar în fiecare noapte vorbim despre tine. La început i-am împărtășit lui Edward amintirile mele cele mai frumoase cu tine, pentru că m-am gândit că, dacă ar putea să te privească prin ochii mei, atunci ar ajunge să țină la tine la fel de mult cum țin eu.

Și totuși, în timp ce stăm lângă focul de tabără, târziu în noapte, dacă nu aduc eu vorba despre tine, o aduce el.

Ridicând privirea de la însemnarea de jurnal pe care o citise cu voce tare, Julia îl studie pe bărbatul care zăcea nemișcat pe pat. Îl obligase să mănânce fulgi de gheață și supă. Grogul fierbinte îl băuse fără să protesteze. Nu o mira deloc asta. Totuși, părea tot mai slăbit cu fiecare oră care trecea.

Dincolo de ferestre, lumina zilei se topea în întuneric, răsăreau zorii și apoi se întorcea din nou noaptea. Ocazional mai moțăia și ea câteva minute într-un fotoliu. Deschise o fereastră ca să lase aerul proaspăt să pătrundă în încăpere – cum ar fi putut fi sănătos aerul acela stătut din cameră? Uneori stătea la fereastră, inspirând adânc și cugetând asupra a ceea ce aflase... despre cum avusese el grijă de doamna Lark și de fiul ei. Văduva îi spusese lacheului ei că Edward îi obligase pe amândoi să bea lichide, până când crezuseră că aveau să se înece. Că le cumpărase portocale să mănânce. Că le făcuse supă din pui și diferite legume. Nu se putea abține să nu se întrebe câte aflase probabil în toate călătoriile sale și ce făcuse probabil ca să poată supraviețui. Va supraviețui și acestei cumpene.

În timp ce ea citea, el era uneori treaz, dar în cea mai mare parte a timpului dormea. Ajunsese la ultima însemnare de jurnal. La ultima noapte când Albert înmuiase penița în cerneală și își scrijelise gândurile pe pergament. Nu putea citi cuvintele acelea cu voce tare. Avea nevoie de unele care să rămână pentru ea și numai pentru ea, așa că nu se putea abține să nu se gândească acum că scrisese aceste ultime rânduri doar pentru ea.

Încep să suspectez că nu-i ești antipatică deloc. Dar încă nu am reușit să-mi dau seama de ce se străduiește atât de mult să facă să pară că nu te place.

Trebuie să mărturisesc că mă simt destul de ușurat să descopăr asta. Am tot amânat să întocmesc un testament, pentru că am fost

îngrijorat că nu ar avea grijă de tine la fel de bine cum aș avea eu. Știam că s-ar simți jignit, dacă nu l-aș numi tutorele moștenitorului meu. Și totuși, judecând după comportamentul lui nesăbuit din ultimii ani, cum aș fi putut lăsa în grija lui ceea ce iubesc cel mai mult?

M-am gândit și la Ashe. Dar chiar dacă mi-este ca un frate de cruce, el nu e sânge din sângele meu. Știu că ar accepta fără să clipească povara pe care i-aș lăsa-o și nu s-ar plânge niciodată. Și tatăl meu ne-a lăsat pe noi doi în grija unui prieten, care s-a îngrijit de noi cum a știut el mai bine... dar tot am tânjit mereu după Evermore.

Nu mi-aș dori asta pentru tine sau pentru copilul meu. Dar pentru voi, îmi doresc să aveți mai mult decât un acoperiș deasupra capului, mâncare și haine. Vreau să fiți fericiți.

Mă temeam că în grija lui Edward nu ați cunoaște altceva decât nefericire.

Dar acum cred sincer că nu există mâini mai bune pe care v-aș putea lăsa.

Își trecu ușor degetele peste ultimele lui cuvinte. Oare chiar știuse că nu se va mai întoarce la ea? Sau poate doar vorbise în general?

Dădu pagina, chiar dacă știa foarte bine că nu mai era nimic scris pe următoarea. Tristețea care puse stăpânire pe ea era aproape covârșitoare. Își dorea mai multe cuvinte, mai multă înțelegere, mai multă iertare și confirmarea faptului că nu va găsi nici o vină în faptul că avea sentimente derutante pentru fratele lui.

„Nu există mâini mai bune pe care v-aș putea lăsa."

În cuvintele acestea simțea că îi oferea permisiunea lui. În tot jurnalul citise numai despre iubire. O iubise la fel de mult cum îl iubise și ea pe el. Își dorise să fie fericită. Doar că să găsească fericirea fără el i se părea în același timp imposibil și o mare trădare. Și totuși, era aproape ca și când s-ar fi așteptat la asta. Ca și când ar fi încurajat-o să fie fericită, să cunoască iubirea din nou, să meargă mai departe. Știa ceea ce ea abia acum descoperea: Trebuia să facă ce dorea el, dacă voia să fie cea mai bună mamă cu putință pentru Alberta.

Lăsă deoparte jurnalul și strânse în mâini cârpa care se afla în castronul cu apă de pe noptieră. O stoarse, după care începu să-i șteargă cu ea fruntea, gâtul și umerii lui Edward. El stătea atât de nemișcat și de tăcut... și respirația lui părea atât de superficială, ca și când

ar fi fost inexistentă. Pielea lui era atât de fierbinte la atingere, că era aproape înspăimântător. Se aplecă spre el și-i șopti la ureche:

– Luptă pentru mine, Edward. Albert și-ar dori s-o faci. Ar insista s-o faci, de fapt. Și luptă și pentru Allie. Are nevoie să știe cum se termină povestea.

El flutură greoi din pleoape și deschise ochii încet.

– În sertarul din dreapta sus al biroului meu. Povestea e acolo... scrisă până la capăt și așteptând-o.

Oare va continua mereu să o facă să creadă că nu o putea auzi?

– Ai rămas așa de nemișcat, că m-ai speriat.

El afișă un zâmbet mic și stins.

– Știu că și tu vrei să știi cum se termină povestea. Puteam să-ți văd colțul fustei de unde stăteam în balansoar în odaia lui Allie...

Așadar, o prinsese, ei? Ridică ușor bărbia.

– Putea să fie și a unei servitoare.

– De ce nu ai intrat niciodată?

Julia își feri privirea de a lui și îl șterse pe gât cu cârpa umedă.

– Nu voiam să-ți dau satisfacția de-a ști că sunt interesată de povestioara aia mică și prostească a ta.

– Toate au fost pentru tine, să știi... toate poveștile pe care le-am spus în salon.

Ea studie câteva clipe contururile familiare ale chipului lui, dorindu-și să nu fi arătat atât de bolnav și de vlăguit și întrebându-se cum se făcea că, deși arăta exact ca Albert, nu-l mai vedea deloc pe soțul ei atunci când se uita la el. Și era cumva uluită și șocată că îl văzuse vreodată.

– Fă-te bine și o să te invit să mai spui și altele!

– Nu te duce la Cotswolds.

– Nu-i nici locul, nici momentul să vorbim despre asta.

– Sunt slăbit și am deja parte de compătimirea ta. Aș zice că e momentul ideal...

Căutând ceva palpabil cu care să-și ocupe mâinile, înmuie din nou cârpa în apă și o stoarse bine.

– Încă nu m-am hotărât ce o să fac și nu vreau să-ți fac acum o promisiune pe care nu sunt sigură că o voi putea onora. Cu toate astea, aș aprecia foarte mult dacă te-ai însănătoși mai repede.

– Și să renunț la a te mai avea în dormitorul meu?

Ea își îndreptă atenția înapoi spre el și fu imediat recunoscătoare să vadă o licărire năzdrăvană în ochii lui, după două zile în care

se temuse că toată lumina din ei se va stinge, cum părea să se întâmple cu viața din el.

– Ești obraznic.

– Îți place când sunt obraznic.

Avea dreptate, lua-l-ar naiba să-l ia!

– Deci, probabil te simți mai bine.

– Un pic. Închise apoi ochii la loc. Nu o să mor, Julia.

– Personalul domestic va fi ușurat. L-au cunoscut pe vărul tău, care ar moșteni totul.

El chicoti încet.

– Și tu o să fii ușurată.

– Mda, cred că un pic da, zise și-i așeză cârpa udă pe piept, în apropierea inimii.

El își strânse degetele în jurul încheieturii ei.

– Îmi pare rău că nu ți-am spus cine sunt imediat după ce s-a născut Allie. A fost greșit din partea mea. Și vreau să știi... de fapt, nu... am nevoie să înțelegi... că, dacă lucrurile ar fi mers mai departe între noi în noaptea aceea, Edward ar fi rămas mort și îngropat.

Julia se prăbuși pe spate, nefiind sigură ce să înțeleagă din asta. Fusese dispus să fie Albert pentru tot restul vieții sale, numai ca să o aibă. Poate că ar fi trebuit să se simtă flatată. În schimb, îi sări țandăra și se înfurie. Ar fi fost captivă într-o înșelăciune, fără să știe.

– Eu ar fi trebuit să fac alegerea asta.

– Nu există nici o alegere cu legea engleză.

Pentru că o femeie nu se putea căsători cu fratele soțului ei decedat.

– Avem mereu de ales. Să trăim respectând legea sau s-o încălcăm. Și nu ar trebui să presupui că știi ce aș fi ales.

– Ai dreptate. Mă gândeam numai la dorințele mele și la cum să fac cel mai bine să fii fericită. Dar acum îmi dau seama că a fost nedrept față de tine.

– A fost nedrept față de amândoi. Chiar ai fi vrut să trăiești cu o femeie care credea că îi oferea dragostea ei altcuiva?

– Eu n-am mai iubit niciodată pe nimeni. Așa că nu sunt tocmai înțelept când vine vorba despre iubire.

Ea era prima lui iubire. Dintre toate femeile cu care fusese... nu o iubise pe nici una dintre ele. I se părea deopotrivă flatant și trist.

– Cred că ar fi fost o lecție dură, atunci. Și în cele din urmă ai fi ajuns să ne urăști și pe mine, și pe Alberta, iar viața noastră împreună ar fi devenit un iad nefericit.

– Îmi pare foarte rău...

Ea își lipi degetul de buzele lui.

– Nu mai contează acum. Tot ce contează este cum continuăm de aici.

– Păi, vom continua de aici?

– Presupun că va trebui să te însănătoșești ca să aflu asta.

– Femeie fără milă. Chiar nu vrei să-mi dai nici un dram de speranță?

– Păi, doar sunt aici, nu?

Asta păru să-l mulțumească, pentru că închise ochii și adormi. Era pe jumătate tentată să se strecoare în pat lângă el, să-și odihnească blând capul pe umărul lui și să se abandoneze somnului, dar se temea că, dacă nu rămânea vigilentă, ar fi putut muri când nu era ea atentă. Își aminti că și părinții ei păruseră să înceapă să-și revină, vorbiseră cu ea și o asiguraseră că totul va fi bine. Și în ambele cazuri, muriseră până dimineață.

Febra lui cedă până spre zori. Și aproape că plânse de ușurare. După ce îl chemă pe valetul lui Edward ca să se ocupe de nevoile lui, se duse în dormitorul de vizavi de al lui și se prăbuși pe pat, absolut sigură că nu fusese niciodată mai epuizată în toată viața ei.

Julia dormi două zile fără întrerupere. Și după aceea se îmbăie de două ori. Se uită la Allie din pragul ușii, în timp ce doica o ridica din pătuț. Nu îndrăznea să se apropie prea mult, în caz că era și ea pe punctul de a se îmbolnăvi. Va lăsa să treacă o săptămână și după aceea o va strânge în brațe pe fiica ei două zile de-a rândul fără încetare.

Se bucură de un mic dejun copios și mâncă până când abia se mai putea mișca. Dar trebuia să se miște. Își strânse pelerina în jurul trupului și se duse la mausoleu. Între pereții aceia din marmură își descărcase inima și sufletul lui Albert, plânsese incontrolabil, își șterse lacrimile și apoi îl blestemase pe Edward. De nenumărate ori.

Dar acum știa că nu murise pentru că fusese suficient de neglijent, încât să se joace cu o creatură sălbatică... ci pentru că intenționase să-și salveze fratele. Își lipi mâna de efigia lui.

– Am terminat de citit jurnalul tău. Te-ai gândit la mine în fiecare zi, la fel cum m-am gândit și eu la tine. Și încă mă mai gândesc la tine în fiecare zi. Mă trezesc și mă gândesc... „a coborât deja la micul dejun". Doar că nu-i așa. Nu vei mai coborî niciodată și tot va trebui să continui să îmi amintesc asta. Au trecut mai bine de șapte luni de când suntem despărțiți... de când te-am sărutat ultima dată sau

de când te-am strâns în brațe... sau de când am vorbit ultima dată sau m-am uitat la chipul tău adorat. Durerea pierderii tale nu a pălit deloc. Și nu știu dacă se va diminua vreodată. Acum este o realitate a vieții mele, indiferent cât de mult mi-aș dori să fie altfel. Nu știu dacă știai că n-o să te mai întorci, dar cred cu toată inima mea că ai înțelege tot ce simt acum, fără să mai fie nevoie să-ți spun în cuvinte. Tot ce simt pentru tine... și tot ce simt pentru Edward. Cred că ai fi de acord. Cred că asta încercai să-mi spui... că de asta mi-ai și scris. Ca să știu că îți doreai să fiu fericită, mai presus de orice altceva.

Atinse cu mâna marmura rece, dorindu-și să-l mai poată atinge o ultimă dată.

– Te iubesc, Albert. Te voi iubi mereu și-mi va fi veșnic dor de tine.

Mai rămase acolo doar câteva minute, înainte de a se îndrepta înapoi spre casă. Nu-l mai văzuse pe Edward de când îi cedase febra. Era timpul să-l vadă.

Lenevea pe canapeaua din zona de ședere din fața ferestrei. Draperiile erau deschise, permițând luminii să se reverse în cameră. Din ce aflase de la servitori, știa că încă nu se aventurase să-și părăsească dormitorul, dar când se ridică în picioare, purtând doar o pereche de pantaloni și o cămașă largă de bumbac, înțelese din capul locului că deja se simțea suficient de bine ca să iasă să-și continue treburile.

– Nu trebuie să te ridici, zise ea.

– Ba sigur că da.

Își croi drum în jurul canapelei și se duse să se așeze pe fotoliul care se afla între canapea și fereastră.

– Arăți mult mai bine, spuse ea, lăsându-se în fotoliu.

– Tu arăți obosită. Se întoarse la locul lui de la capătul îndepărtat al canapelei, de parcă se temea că ar fi speriat-o, dacă s-ar fi apropiat prea mult.

– Sunt odihnită. Mă simt bine. Până acum nu s-a mai îmbolnăvit nimeni din casă.

– Mă rog ca toți ceilalți să fie cruțați.

– Rămân optimistă în privința asta. Se uită la ceasul de pe polița șemineului și spre patul perfect aranjat. Se pare că o să ai o zi minunată.

– În curând va trece iarna asta.

Ea încuviință din cap politicoasă. Nu venise aici ca să discute despre vreme.

– Ai dori niște ceai? o întrebă el și abia atunci observă și ea serviciul de ceai așezat în mijlocul mesei și cești cuța cu farfuriuță, care se odihnea lângă genunchiul său.

Ceea ce poftea să bea era un pic de coniac. Doar că era încă prea devreme pentru alcool. Clătină din cap.

– Nu, mulțumesc.

Stătură așa, în tăcere, câteva minute. În cele din urmă, Edward zise:

– Mă bucur că ai trecut pe aici. Încă nu am avut ocazia să-ți mulțumesc pentru că ai avut grijă de mine cât am fost bolnav.

– Părinții mei au murit de gripă.

– Da, știu. Îmi pare rău.

– S-a întâmplat cu mulți ani în urmă.

– Chiar și așa... sunt sigur că nu ți-a fost deloc ușor să fii aici.

– Mi-ar fi fost și mai greu să nu fiu. Îmi pare rău că nu ai simțit că poți să-mi spui ce se întâmpla cu tine.

– Nu am vrut să te îngrijorezi. Clătină ușor din cap și schiță un zâmbet. Ca să fiu complet sincer, cred că mi-a fost mai teamă că n-o să-ți faci griji... că te-ai bucura și ai considera că merit ce mi se întâmplă.

– Îmi pare rău și pentru asta. Că ai crezut că m-aș bucura de suferința ta. Julia ura pălăvrăgelile astea despre nimic. Ai un pic de coniac pe-aici?

El ridică dintr-o sprânceană, vădit surprins de întrebarea ei.

– În camera asta nu. Dar pot să pun să ni se aducă.

Ea clătină din cap și flutură din mână.

– Nu e nevoie. Dar poți să-mi acorzi un minut?

– Desigur.

Chiar dacă își studia mâinile înmănușate și încleștate în poală, putea simți privirea lui Edward asupra ei. Cuvintele îi ieșiseră mult mai ușor în timp ce se întorcea de la mausoleu.

– Cred că știam.

– Că nu am coniac?

Julia îi aruncă o privire tăioasă, care-l făcu să se așeze imediat, de parcă tocmai primise un pumn.

– Înțeleg.

– Ba nu sunt sigură că înțelegi cu adevărat. Inspiră adânc și-și strânse mâinile și mai tare... până când o dureră degetele, și oasele erau îi pericol să-i trosnească. Am știut că era ceva altfel. Dar m-am convins singură că și eu, și Albert ne-am schimbat amândoi în lunile

în care am fost despărțiți. Că era ceva normal ca atunci când nu te afli zilnic în compania celuilalt să uiți anumite lucruri despre acea persoană. Că amintirile noastre se diluează în lipsa celuilalt. Dar știam că nu ar fi fost niciodată de acord să citesc *Doamna Bovary*.

– E posibil să fi fost.

– Nu. Sigur nu ar fi fost de acord. Era destul de ferm în principiile și credințele sale despre ce era cuviincios și ce nu. Și nu ar fi acceptat nici avansurile mele în timp ce făcea baie.

– Cred că aici te înșeli.

– Nu. Tu l-ai cunoscut ca frate... eu l-am cunoscut ca soț. Și crede-mă că sunt două lucruri complet diferite. Te asigur că ar fi fost absolut șocat dacă aș fi insistat să-i ofer plăcere în timp ce făcea baie. A fost bun cu mine. Blând. Nu am regretat niciodată că m-am măritat cu el. Absolut niciodată. Și nu a existat nici un moment în care să nu-mi fi dorit să fiu căsătorită cu el. Doar că uneori... inspiră adânc, după care eliberă încet aerul din plămâni, parcă pentru a prinde curaj. Uneori îmi aminteam de un sărut de demult, dintr-o grădină îndepărtată. Și mă întrebam despre lucruri la care o femeie măritată nu ar trebui să se gândească. Așa că i-am spus soțului meu că nu îmi plăcea ca fratele lui... cu toate obiceiurile lui proaste... să locuiască în casă cu noi. A fost mai ușor așa, decât să recunosc că fratele lui a stârnit în mine un vârtej de sentimente confuze și derutante. Iar când te-ai întors din Africa... mă simțeam foarte ciudat și diferit în prezența ta... L-am iubit pe Albert din tot sufletul. Și încă îl mai iubesc. Nu voiam să fie mort. A fost mai ușor să ignor toate îndoielile care nu-mi dădeau pace. Și fiind prea slabă ca să înfrunt adevărul, am ajuns să-l trădez.

– Dar nu l-ai...

– Ba da. Am petrecut multe ore lungi la mausoleu, vorbind cu el... explicându-mă în fața lui... punându-mi în ordine gândurile și sentimentele. Nu trebuie să te îndoiești nici o clipă că l-am iubit cu adevărat.

– Nu mă îndoiesc. Nu m-am îndoit niciodată de asta.

Ea încuviință din cap recunoscătoare într-un fel. Doamne! Toată treaba asta era teribil de complicată!

– Dar vezi tu... problema este că m-am îndrăgostit și mai profund de omul cu care am împărțit patul recent... care m-a ajutat s-o aduc pe lume pe fiica mea. Deci, ca să fiu complet sinceră și corectă... trebuie să extrag profunzimea iubirii pe care o simțeam pentru Albert

atunci când a plecat și să recunosc că... că ceea ce rămâne este pentru tine.

– Jules...

Ea ridică mâna, oprindu-l.

– Te rog, nu spune nimic încă.

El înclină ușor din cap, supunându-se. Asta ar fi trebuit să ușureze cumva lucrurile. Și totuși, nu era deloc așa. Nu era deloc mai ușor.

– Când ai fost bolnav... când ai fost îngrozitor de bolnav și doctorul Warren mi-a spus să mă pregătesc sufletește... că era foarte probabil ca soțul meu să moară... pentru că el te crede Albert, desigur... ei bine... atunci m-am gândit: „Cum aș putea să mai continui să trăiesc, dacă moare?" Ca să fiu sinceră, o parte din mine nu era sigură că și-ar mai fi dorit să trăiască... dar în același timp eram conștientă că trebuia s-o fac... pentru Allie.

– Am promis că nu te voi părăsi.

Lacrimile îi înțepau ochii ca mii de ace încinse.

– Dar te rănisem. Te-am făcut să crezi că nu te vreau.

– Și totuși... încă nu am încetat să mai fiu îndrăgostit de tine.

În clipa aceea îi scăpă un hohot de plâns odios. Își acoperi imediat gura cu mâna și se uită la el, prin vălul de lacrimi.

– Ce-o să ne facem?

Edward se mută la celălalt capăt al canapelei ca să fie mai aproape de ea și îi întinse mâna. Ar fi trebuit să se ridice și să plece, își spuse ea. Să pună capăt acestei nebunii, în schimb își uni degetele cu ale lui.

– Eu sunt contele de Greyling, spuse. Pentru servitori, pentru aristocrați, nu s-a schimbat nimic. Titlul există în continuare. Și lor nu le pasă dacă cel care-l deține este Albert sau Edward. Tu ești contesa de Greyling, măritată cu contele de Greyling. Ridică dintr-un umăr și adăugă: Nu văd de ce-ar trebui să spunem cuiva că nu mâna mea a fost cea care a ghidat penița care a semnat actul de căsătorie.

– Asta mi se pare sordid... nedrept față de tine.

El o strânse ușor de degete.

– Dacă recunoaștem că Albert este mort, atunci legea britanică nu-mi va permite să mă însor cu tine.

Ea eliberă un oftat prelung.

– Da, sunt conștientă de asta.

– Dacă am avea copii, ar fi consideraţi nişte bastarzi. Nu voi avea niciodată un moştenitor de drept.

Julia îşi retrase palma dintr-a lui şi-şi împreună ambele mâini în poală.

– Trebuie să punem capăt acestei poveşti acum. Trebuie să trimiţi un anunţ la *Times*, în care să explici ce s-a întâmplat.

– Păi, şi reputaţia ta?

– Nu mai contează. Ai nevoie de un moştenitor.

Un colţ al gurii lui se arcui într-un zâmbet strâmb.

– N-o să mă însor niciodată, Julia. Ar fi nedrept faţă de ea, de vreme ce inima mea va aparţine mereu altcuiva.

– Aşadar, sugerezi să trăim o minciună?

– În orice minciună există un sâmbure de adevăr. Te iubesc. Vreau să fiu soţul tău.

Ea clătină din cap, confuză.

– Am nevoie de timp, Edward. Ca să fiu sigură... Dacă pornim pe drumul acesta, nu ne vom mai putea abate de la el niciodată. Deja riscăm viitorul lui Allie, amânând să spunem adevărul.

– Mai avem până la începutul sezonului. Până mergem la Londra. Dar dacă ne prezentăm acolo ca soţ şi soţie, atunci nu vom avea de ales decât să continuăm pe acest făgaş.

– Şi când te gândeai să te duci în oraş?

– Cândva în mai. Dar mai putem amâna până în iunie. La urma urmei, jelesc încă moartea fratelui meu.

Iar ea jelea pierderea soţului ei. Cum ar fi putut măcar să ia în considerare să pretindă altceva? Avea sentimente foarte puternice pentru omul acesta. Dar pur şi simplu nu ştia dacă ceea ce simţea era suficient sau dacă nu cumva sentimentele astea apăruseră datorită faptului că timp de două luni îl crezuse soţul ei.

– Ar trebui să locuieşti în continuare în această aripă a casei, ca să nu mă las influenţată de apropierea de tine.

– Vrei să fii curtată.

– Vreau să fiu sigură.

– Dar să ştii asta, Julia... dacă simţi pentru mine măcar un strop din ceea ce ai simţit pentru Albert, eu voi fi mulţumit. Şi de dragul bunei-cuviinţe... în ochii lui, sunt dispus să pretind că sunt Albert. Dar nu mă voi mai preface absolut niciodată cu tine.

Capitolul 19

Julia nu se simțea complet în largul ei să nu poarte negru. Dar nici nu voia să coboare la cină purtând ținuta aceea austeră cu nasturi închiși până pe gât și la încheieturi. Așa că alese o rochie din mătase și dantelă neagră, cu o croială cu umerii goi, care era în același timp și elegantă, și respectuoasă. Și dacă era complet sinceră cu sine, mai era și destul de seducătoare.

Văzu aprobarea tăcută din ochii lui Edward, atunci când i se alătură în bibliotecă înainte de cină și la fel și la cină. În sufrageria mică, se așeză în capătul mesei lungi, unde ar fi încăput opt persoane, ca să-l poată privi din față, în loc să-i vadă doar profilul.

Voia – și de fapt avea nevoie – ca orice lucru spre care se îndreptau să fie diferit de orice altceva de care se îndepărtau.

– Mă gândeam să reamenajez aripa familiei, anunță ea, în timpul celui de-al treilea fel.

El o studie o clipă pe deasupra paharului său cu vin roșu și încuviință din cap.

– Poți să reamenajezi și întreaga locuință, dacă vrei.

– Nu atât mobilierul, cât oamenii. De fapt, mă gândeam să mă mut într-un apartament...

Unde nu avea amintiri legate de Albert. Unde totul să fie nou, proaspăt și diferit.

Privirea lui nu se dezlipi de la ea nici o clipă.

– Splendid. Dar vreau să te simți liberă să înlocuiești și mobilierul, operele de artă sau orice nu este pe placul tău. Nici eu, nici fratele meu nu am fost niciodată atașați emoțional de nimic de aici. Nu știam prea mult din istoria ascunsă în spatele obiectelor... O consecință a faptului că nu am locuit aici în adolescență.

– Casa mi s-a părut mereu foarte primitoare. Vreau doar să mă mut în alte încăperi, pentru o schimbare de aer.

– Cum dorești.

Nici nu se așteptase ca el s-o refuze. De fapt, la drept vorbind, nu credea că i-ar fi refuzat nimic din ce i-ar fi putut cere.

Conversația lor din timpul cinei nu mai era la fel de însuflețită cum fusese cândva. Amândoi tindeau să fie destul de prudenți și rezervați. Iar acum Julia își făcea griji ca nu cumva să dezvăluie

servitorilor ceva ce n-ar fi trebuit. Se temea să n-o dea în bară și să se dea de gol. Nu-i mai putea spune Albert. Pentru că acum știa că nu era el. Și chiar dacă cunoștea nenumărate cazuri în care soțiile li se adresau soților lor după titlu, tot i se părea un pic ciudat... „Grey" i se părea distant și formal.

După ce terminară de mâncat desertul, el o invită să i se alăture în bibliotecă. Atunci când intră în încăperea aceea, care nu îi mai amintea de Albert, ci mai degrabă de Edward, se plimbă prin fața rafturilor cu cărți, studiind volumele aliniate acolo ca niște soldăței cuminți.

– Mă gândeam să citesc cu voce tare în seara asta.

Dacă aveau un soi de distracție deja plănuită, asta ar fi mai îndepărtat o parte din presiunea pusă asupra lor de a găsi subiecte de conversație.

Dintr-odată, era extrem de conștientă de prezența lui în spatele ei și de căldura pe care o radia trupul lui, încălzindu-i pielea expusă. Își ținu respirația, așteptând, chiar dacă inima îi bătea atât de tare în piept, încât aproape că se simțea ametită. El se întinse spre un raft și deschizătura jachetei sale pluti ușor peste curba umărului ei... la fel de ușor precum fluturatul aripilor unui fluture, înainte de a se așeza pe o petală. Inspiră adânc și-i absorbi parfumul extrem de masculin, întrebându-se de ce crezuse vreodată că mirosul lui era același cu al lui Albert. Al lui era mult mai înțepător și mai îndrăzneț. Nu era un bărbat care să opteze pentru subtilitate.

– Asta ar trebui să fie interesantă, zise el, pe o voce joasă, provocatoare și aproape hipnotică.

Și-ar fi dorit să se întoarcă spre el, să-și lipească obrazul în mijlocul pieptului său și să-i lase brațele să se strângă în jurul trupului ei. Dar era mult prea devreme pentru o astfel de intimitate. Trebuia să fie mai sigură de sentimentele ei... că nu erau influențate de suferință și de perspectiva unei vieți trăite în singurătate deplină. Așa că rămase la locul ei, privindu-l luând de pe raft volumul legat în piele și apoi punându-i-l în mâini.

El se îndepărtă apoi.

– Coniac?

– Da, te rog.

De ce vocea ei trebuia să sune mereu atât de gâtuită? Ca și când ar fi așteptat ceva cu sufletul la gură? Cum de reușea mereu și cu atâta ușurință să-i facă terminațiile nervoase și toate simțurile să tresară și să se înfioare?

Blestemă în gând nesiguranța propriilor picioare și își croi drum spre un fotoliu de lângă șemineu. El îi oferi un pahar, iar Julia studie preț de o clipă felul cum se reflectau flăcările în cristal și în lichidul de culoarea chihlimbarului.

– Pentru noi începuturi, zise el, ridicând paharul.

Se uită la el. Stătea întins confortabil pe fotoliu și părea foarte relaxat. Pe de altă parte, era mereu împăcat cu sine, mereu încrezător că își știa locul... chiar și atunci când acel loc fusese de al doilea fiu și frate mai mic. Chiar și când acel loc fusese să pretindă că era Albert.

Sorbi din băutură, după care lăsă paharul deoparte și-și întoarse atenția spre cartea pe care o ținea în poală. Și atunci izbucni în râs.

– *Creșterea oilor?*

– Este un capitol excelent acolo despre reproducere... absolut incitant.

– A, deci ai citit-o? Nici măcar nu se deranjă să-și ascundă scepticismul.

– La Havisham Hall era cea mai deocheată carte pe care am putut-o găsi. Și mă pricepeam foarte bine să înfloresc narațiunea, atunci când le citeam celorlalți. Întinse mâna și zise: Ai vrea să-ți fac o demonstrație?

Dar ea clătină din cap, zâmbind.

– Cum de am putut să cred, fie și pentru o singură secundă că erai Albert?

– Pentru că alternativa era de neconceput și tocmai pe asta m-am și bazat.

Și acum gândul că el ar fi putut fi mort era de neconceput. Lăsă cartea deoparte, își luă paharul și mai luă o înghițitură de coniac.

– Dacă Allie este singurul copil sănătos și puternic pe care-l voi aduce pe lume vreodată?

– Nu te vreau pentru calitățile tale de reproducere.

Dar ar fi trebuit. Acum că știau amândoi problemele care o chinuiau, era o alegere îngrozitoare pentru el... pentru un bărbat care avea nevoie de un moștenitor.

– Acestea fiind spuse, începu el încet, trebuie să mărturisesc că te vreau foarte mult pentru actul care duce la reproducere.

Vorbea despre împerechere ca și când nu ar fi fost ceva ce trebuia să se limiteze la pat și întuneric. Se îmbujoră și își simți fața cuprinsă de o căldură plăcută, când se gândi cum ar fi fost să termine ceea ce abia dacă începuseră.

– Ești o influență negativă.

– Îți place asta la mine.

Era adevărat, chiar îi plăcea. Doar că era cu mult mai mult de atât.

– Există anumite aspecte ale persoanei mele care mă fac să mă simt rușinată. Dintr-un motiv sau altul, am senzația că, dacă ai fi pus în circumstanțe similare, tu nu ai trăi nici o umilință.

El se aplecă ușor în față, cu coatele sprijinite pe coapse și cu mâinile strânse în jurul cupei paharului, ca și când ar fi fost o ofrandă pe care i-o aducea.

– Eu am fost mereu de părere că ceea ce fac oamenii în intimitate este numai și numai treaba lor.

Privirea lui era extrem de intensă... aproape că îi ardea pielea... și fu nevoită să facă un efort ca să i-o susțină.

– Și dacă eu aș vrea să fac ceva ce ție ți s-ar părea dezgustător?

– Cum ar fi?

Oare de ce deschisese subiectul acesta?

– Cred că ești deja destul de familiarizat cu predilecția mea spre a șopti cuvinte obraznice...

– Judecând după reacția mea din noaptea aceea nefericită, aș crede că ar trebui să știi că nu am nici o obiecție față de nici un cuvânt pe care l-ai putea rosti. Și unele dintre cuvintele mele preferate sunt... obraznice. Nu ar trebui să te simți deloc rușinată de niște cuvinte. Ce altceva?

Julia mai luă o înghițitură de coniac și se gândi că, de fapt, nu se gândise nici o clipă la reacția pe care o avusese el în seara aceea. Fusese atât de furioasă din cauza minciunii lui și atât de umilită că auzise cuvintele pe care le rostise... însă propria ei rușine fusese ceea ce declanșase reacția. El nu-i oferise niciodată nici un motiv să experimenteze vreun sentiment degradant. Nu o tachinase niciodată, nu o mustrase și nici nu o pedepsise în vreun fel pentru nebunia acțiunilor sale. Își plimbă degetul în cerc în jurul gurii paharului.

– Uneori mă gândesc să... să pun gura acolo unde n-ar trebui...

– Unde, mai exact?

– Pe... pe... dar nu se putea convinge să rostească acel cuvânt cu voce tare, așa că se îmbujoră și încuviință din cap spre poala lui. Sau mai bine zis încercă s-o facă.

– Pe mădularul meu?

Ea se încruntă imediat.

– Spui cuvântul cu foarte mare ușurință.

– Păi, e un cuvânt bun. Și crede-mă, când îți spun... nu m-aș simți deloc jignit sau șocat dacă ai pune gura acolo.

– Nu mă refer să pun gura pe cuvânt... ci pe... *obiect* în sine. Și nu știu de ce mă faci să gândesc astfel de lucruri păcătoase.

– Uită-te la mine...

Îi era mai ușor să-și țină privirea ațintită spre foc. Se gândi că poate i-ar fi fost mai ușor chiar și să se arunce în flăcări.

– Julia... repetă el mult prea insistent.

Ea își mută ochii spre el. Stătea tolănit pe spate în fotoliu, cu un cot proptit pe brațul fotoliului și cu mâna sub bărbie, în timp ce cu un deget își mângâia ușor barba, chiar mai jos de buza de jos. În clipa aceea... văzându-l așa... și-ar fi dorit foarte mult să-l sărute acolo.

– Nu există nici un loc de pe mine pe care să-ți lipești buzele sau limba care să mi se pară nepotrivit...

– Dar nu e cuviincios...

– Ți-ar aduce plăcere? Bucurie? Satisfacție?

Julia se chinuia din răsputeri să rămână calmă – măcar în aparență – și să nu se fâstâcească.

– Cred că da. Nu știu sigur... nu am fost niciodată atât de îndrăzneață... doar m-am gândit cum ar fi s-o fac.

– Asta nu e ceva necuviincios.

– Păi, și cum poate ști cineva ce este cuviincios și ce nu?

– Păi, experimentând, cred.

– E mai ușor pentru bărbați. Voi puteți vizita bordeluri. Suspectez că tu ai avut o mie de femei... și dacă te faci de râs cu una, nu-i nimic, pentru că pur și simplu treci la următoarea...

– Nu chiar o mie.

– O sută?

– Sincer să fiu, n-am numărat niciodată. Dar suspectez că numărul e mult mai mic de atât. Ceea ce contează este că nu te-aș face niciodată să te simți prost. Întinse brațele spre ea, ca un fel de rugăminte și zise: Poți să-mi faci orice dorești și îți promit că voi fi extrem de recunoscător pentru asta.

– Și dacă aș vrea să te biciuiesc pentru că mi-ai ascuns lucruri?

El se strâmbă.

– Probabil aș obiecta la asta. Nu sunt de părere că durerea e egală cu plăcerea. Deși tind să cred că sunt destul de în siguranță... din moment ce ți-am promis deja să nu-ți mai ascund niciodată nimic. Se uită apoi spre foc. Și totuși, deja am făcut-o...

Julia simți cum i se strânge stomacul o clipă.

– Ce anume mi-ai ascuns?

El își mută privirea înapoi spre ea, cu o strălucire păcătoasă în ochi.

– Să ți-l dau chiar acum?

Ea se încruntă ușor.

– Păi, e vorba despre un obiect sau despre un secret?

– Păi, e secret, de vreme ce nu ți l-am dat încă.

– Acum ești doar dificil...

El rânji.

– Așa e, sunt. Dar pe de altă parte, te aștepți la asta din partea mea, nu?

Se aștepta într-adevăr s-o tachineze, să creeze probleme și să fie jucăuș. Ciudat cum toate fațetele lui, care cândva o enervaseră la culme, acum o fermecau.

– Poate că nu îl vreau.

– Și nu ți l-am dat până acum, tocmai ca să nu-l arunci în foc.

Ea se bosumflă, oftă și dădu ochii peste cap.

– Nu o să-l arunc în foc, orice-ar fi... dar nu e corect să-mi spui despre el, dacă nu ai de gând să mi-l dai.

– Mda, cred că aici ai dreptate. Așteaptă aici. Dădu pe gât paharul, înainte de a se ridica, după care se duse la birou și deschise sertarul cel mai de jos. Băgă mâna înăuntru și scoase o formă lunguiață, învelită în hârtie maronie și legată cu sfoară. Se apropie de ea și i-l întinse: Voiam să ți-l dau de Crăciun, dar m-am răzgândit... mi-era teamă că o să mă dau de gol.

Ea luă pachetul din mâna lui, îl așeză în poală și apoi îl privi întorcându-se la fotoliul său, unde rămase incredibil de nemișcat și cu toată atenția îndreptată spre ea, de parcă acel obiect și reacția pe care o avea ea la adresa lui ar fi avut o importanță monumentală. Julia trase ușor de sfoară, până când se desfăcu de tot și căzu și hârtia, dezvăluind o cutie mică din lemn de trandafir, cu o fisură mică pe o parte.

– Oh, Edward! E minunată.

– Și se și deschide!

Ea ridică ușor capacul cu balamale și zâmbi, când zări mecanismele expuse și protejate de o folie subțire de sticlă. Era o cutiuță muzicală.

– Ce cântă?

– Răsucește cheița și o să vezi.

Ușor și cu mare grijă, ea întoarse maneta mică, temându-se că ceva foarte delicat s-ar fi putut frânge. Iar când maneta nu mai voia să se răsucească, îi dădu drumul prudentă și se pomeni dintr-odată învăluită de acordurile ritmice și voioase ale melodiei *Greensleeves*[1].

Fu imediat copleșită de amintiri despre săli de bal și valsuri și despre a fi ținută în brațe necuviincios de aproape pe timpul valsului și totuși fără să fi obiectat vreo clipă. Nici măcar nu înțelesese că mai păstra astfel de aduceri-aminte și totuși ele erau acolo... atât de vii, că parcă abia avuseseră loc cu o noapte înainte.

– Dansai mereu vals cu mine când orchestra cânta melodia asta, zise ea încet.

– Nu eram sigur dacă ai observat că era mereu același cântec. Încă tot nu mișcase nici un mușchi și nu părea nici măcar să respire.

– Nu sunt sigură nici eu că mi-am dat seama până acum. Dar de ce mereu aceeași melodie?

– Pentru că îmi doream ca, în cazul în care era o experiență plăcută pentru tine, să o asociezi mereu cu mine. Și dacă nu era... ei bine, nu voiam să fiu responsabil pentru a-ți strica toate melodiile.

Julia închise capacul și-și trecu degetele cu blândețe peste lemnul lustruit, prin care reverberau încă acordurile melodiei.

– Mi-a plăcut mereu să dansez cu tine. Păreau să fie singurele momente când nu ne certam. Am crezut mereu că se întâmpla așa pentru că ne concentram să nu ne călcăm pe picioare...

– Singurul motiv pentru care participam la orice bal era tocmai ca să am ocazia să dansez cu tine.

Nu era atât că își dorea să fie curtată... cât voia să se asigure că îl vedea clar... Ca bărbatul care era cu adevărat, și nu ca pe cel care se prefăcuse să fie. Avea nevoie să fie sigură că putea separa lucrurile și că orice sentimente pe care le avea pentru omul care stătea pe fotoliul de vizavi de ea erau bine meritate. Dar când rostea cuvinte ca acelea, cum ar fi putut să nu se simtă curtată, flatată și vrăjită? Cum putea inima ei să rămână indiferentă?

– Nu ne vorbeam niciodată când dansam.

– Nu voiam nimic care să-mi distragă atenția de la senzația de a te ține în brațe. Dansează cu mine, acum!

---

[1] *Greensleeves* este un cântec tradițional și o melodie populară englezească, pe acorduri de *romanesca*.

Julia se uită la el cu ochii mari. Își dorea foarte mult ceea ce îi oferea, dar, în același timp, avea o senzație stranie că va fi fost sfârșitul ei.

– Poftim? Aici? Sau sugerezi să mergem în sala mare de bal?

– Sala mare de bal e prea mare. Se ridică și îi întinse mâna. Foaierul ar fi mult mai bun. Mult mai intim și totuși suficient de spațios ca să nu ne lovim de nimic. Și cutiuța muzicală poate ține loc de orchestră personală.

– E o nebunie!

– Atunci fii un pic nebună cu mine!

Se uita la ea atât de serios și de solemn, dar exista totuși o provocare tăcută în ochii lui mari și căprui. Nici unul din ei nu-și pusese mănușile după cină. Mâna lui nu îi amintea în nici un fel de cea mult mai fină a lui Albert. A lui Edward părea mult mai puternică. Avea o bătătură în palmă, chiar sub degetul arătător. Petrecuse multe luni aici, însă mâinile lui rămăseseră ale unui om care prefera spațiile deschise și efortul. Își așeză cu prudență mâna pe a lui. Apoi degetele lui se strânseră în jurul alor ei. Și înainte să apuce să se ridice din fotoliu, luă cutia, pentru care ea ar fi avut nevoie de ambele mâini ca să o poată ține în siguranță, și o trase și pe ea în picioare.

– Nu am mai dansat de sezonul trecut, zise ea, în timp ce el o escorta din încăpere.

– Eu n-am mai dansat de când am valsat cu tine ultima dată.

– Dar ai mai dansat cu alte doamne, sublinie ea. Îl văzuse dansând cu ele și fiecare dintre acele femei păruse complet îndrăgostită.

– Așa este, dar de obicei mă retrăgeam în salonul rezervat jocurilor de cărți, după ce valsam cu tine. Îmi plăcea ca mirosul tău să persiste în jurul meu... ceea ce privind în retrospectivă, pare destul de masochist din partea mea.

– Chiar n-am avut nici cea mai mică idee...

– Păi, acesta era și scopul comportamentului meu neiertător. Ajunseră deja în foaier, așa că îi dădu drumul la mână. Acum am nevoie să vezi și să ai încredere că omul care am fost înainte nu mai este omul care sunt în prezent.

Edward întoarse cheița cutiuței muzicale și mâna lui mare făcea ca mecanismul acela delicat să pară și mai mic, și mai firav. După aceea o așeză pe o măsuță de lângă perete. Muzica diafană umplu imediat spațiul. Veni apoi lângă ea și o trase în brațele lui.

Și apoi valsară. Mai apropiați decât era cuviincios, mai strâns decât o ținuse vreodată... ca și când nu ar fi vrut să-i mai dea niciodată

drumul. Sau poate că voia doar să se asigure că nu se lovea de vreo masă sau de vreo statuetă, sau de vreo vază. Nu putea deloc să înțeleagă cum de reușea să le evite pe toate, din moment ce privirea lui nu o părăsea nici o clipă pe a ei.

Și abia atunci își dădu seama că, de-a lungul anilor, întotdeauna când dansaseră acel unic dans, Edward îi oferise atenția lui completă și nedivizată. Iar ea nu observase asta, pentru că pur și simplu nu se așteptase niciodată la un astfel de devotament din partea lui. Presupusese mereu că se străduia să o facă să se simtă stânjenită sau să râdă de ea în vreun fel... și totuși îi plăcuse la nebunie să plutească pe ringul de dans împreună cu el, pentru că era unul dintre cei mai grațioși dansatori pe care-i cunoscuse vreodată. Poate tocmai pentru că petrecuse atât de mult timp stând în echilibru pe stânci abrupte și pe cărări primejdioase și evitase multe obstacole ca să ajungă la destinațiile sale...

Dar în noaptea aceea în grădină el plecase pur și simplu pentru că fratele lui o iubea, ea îl iubea pe fratele lui, iar el îl iubea foarte mult pe Albert.

Muzica se opri, dar păru să mai plutească în aer, nedorindu-și să se stingă cu totul. La fel de reticent cum părea și Edward să-i dea drumul din brațele lui. Se aplecă ușor spre ea.

Însă ea își lipi degetele de buzele lui. El se opri, dar ochii lui continuau să îi cerceteze pe ai ei.

– Dacă mă săruți, o să fiu pierdută, îi spuse ea.

– Te voi găsi... te voi conduce înapoi.

– Trebuie să-mi găsesc singură drumul înapoi. Edward... trebuie să fiu sigură că ceea ce simt nu este influențat de ceea ce nu mai am.

– Ți-am promis că îți voi da timp și îl vei avea. Se îndepărtă apoi și se duse să ia cutiuța muzicală.

Era o femeie foarte prostuță să jelească acum depărtarea care-i separa, când ea fusese cea care insistase asupra ei.

Îi oferi apoi brațul lui și zise:

– Dă-mi voie să te escortez sus.

Rămaseră tăcuți în timp ce urcau scările, dar nu exista nimic inconfortabil sau stânjenitor în tăcerea aceea. Nu era nici ofensat, nici furios, nimic care să facă să pară că ar fi nemulțumit. Când ajunseră la ușa ei, îi întinse cutiuța.

– Somn ușor, Julia.

Și dispăru, coborând în grabă treptele într-un ritm constant și cu zgomotul pașilor săi răsunând până la ea. Intră în dormitor,

se duse la fereastră și se așeză pe fotoliu. Încă mai ținea în poală cutiuța muzicală. Întoarse cheița, se lăsă pe spate, închise ochii și lăsă muzica și amintirile să îi inunde întreaga ființă.

Nu plănuise niciodată să-i compare pe cei doi frați. Și totuși, ceea ce simțea pentru Edward nu semăna cu nimic din ce mai trăise vreodată. Era vibrant, viu și foarte intens. Și asta o speria un pic, dacă era complet sinceră cu ea. Era ca și când ar fi putut să pătrundă în adâncurile ființei și să dezvăluie toate secretele pe care le păstrase vreodată – fără rușine, fără remușcări și fără nici o vinovăție. Cu siguranță nu putea să fie sănătos. Cu siguranță ar fi luat foc și s-ar fi mistuit unul pe altul, dacă ar fi cedat în fața dorințelor lor. Dar era ceva mai mult decât o atingere a cărnii... era o uniune a sufletelor. O îmbinare a pasiunilor.

Iubise cândva și încă mai iubea. Dar toate sentimentele care se învolburau în ea în ceea ce-l privea pe Edward păreau mult prea vaste. Păreau să înglobeze întregul. Păreau să se întindă dincolo de ceea ce era sigur și la adăpost. Și totuși cum ar fi putut concepe măcar să nu se abandoneze acelui tumult de emoții și de senzații?

Capitolul 20

În timp ce dădea pe gât whisky-ul din paharul său, Edward se gândea să se dezbrace numai la pantaloni și să o ia la goană peste dealuri și văi și să se arunce în apele de gheață ale râului, după care să găsească un lup sau un mistreț sălbatic cu care să se lupte. Găsea o prea mică alinare în faptul că nu era imună la farmecele lui și că îl dorea într-adevăr – altfel nu și-ar fi făcut probleme despre unde ar fi condus sărutul lui.

Direct în patul ei, dacă era după el.

Lucrul ciudat era că înțelegea reticența ei. Nici el nu-și dorea absolut deloc să devină un substitut pentru fratele său. Își dorea ca sentimentele ei să fie pentru el și complet separate de ceea ce simțise pentru Albert. Nu se aștepta să ajungă vreodată să fie la fel de puternice ca intensitate, dar voia să fie el și numai el obiectul pasiunilor ei.

El, unul, putea recunoaște cu mâna pe inimă că nu mai simțise niciodată pentru nici o femeie ceea ce simțea pentru ea. Și, la drept

vorbind, îl speria al naibii de tare. Dar chiar și așa, nici măcar nu putea concepe să dea cu piciorul acestei șanse. Compania ei – chiar și de la distanță – era mai bine decât deloc.

Răbdarea nu fusese niciodată punctul lui forte, dar pentru ea, va învăța să fie răbdător. Pentru ea, ar fi pus să se cioplească o mie de cutiuțe muzicale unice. Pentru ea, ar fi băut mai puțin. Pentru ea, va oferi tot ce era și tot ce avea mai de preț.

Pentru ea, era dispus să se zvârcolească în pat toată noaptea și apoi să se trezească atât de prost dispus, încât avea nevoie de o cană de cafea mai tare decât cea pe care o servea de obicei. Luase abia o singură înghițitură din licoarea aceea, care amenința să-i bășice cerul gurii, când ea intră în salonul rezervat micului dejun, purtând o rochie neagră, făcută din mult prea mult material și cu mult prea mulți nasturi. Deși era acoperită până la gât, când o văzu, tot se simți copleșit de o senzație bine-venită de ușurare. Sări imediat în picioare.

– Bună dimineața. S-a întâmplat ceva?

Îi zâmbi dulce.

– Da. M-am hotărât că e o prostie din partea mea să mănânc singură în camera mea, când m-aș putea bucura de micul dejun în compania ta. Mă rog, asta dacă nu te deranjează. Cred că ar fi trebuit să te întreb mai întâi. Poate preferi să-ți începi ziua singur.

Felul în care pălăvrăgea îl făcea să se întrebe dacă era neliniștită, îngrijorată sau temătoare că nu ar fi acceptat cu bucurie compania ei. Se gândi imediat că i s-ar fi putut alătura și în baia lui, dacă voia.

– Nu prea mi-a plăcut niciodată singurătatea. Așa că te rog să mi te alături.

Julia se duse la bufet, alese ce voia să mănânce și se așeză la locul ei din capătul mesei. Ce fată isteață! Dacă ar fi stat mai aproape, fără îndoială, ar fi fost tentat să o atingă. Nu s-ar fi putut abține. Și-ar fi trecut delicat un deget pe mâna ei... dar de fapt și să-i atingă obrazul ar fi fost suficient ca să domolească dorința pe care o simțea pentru ea.

Era nebun și idiot! Nimic nu ar fi putut domoli dorința aceea mistuitoare!

Rezistă cu stoicism impulsului de a-și lua farfuria și de a se muta mai aproape de ea, așa că își reluă ferm locul la masă și sorbi din cafea, perfect conștient că acum era mult prea tare, de vreme ce i se îmbunătățise considerabil dispoziția.

– Ai dormit bine? o întrebă el.

– Nu chiar. Dar tu?

– Îngrozitor de prost.

Ea îi aruncă un zâmbet incredibil de năzdrăvan și fermecător.

– Oare de ce mă bucură să aud asta?

– Pentru că ești o vrăjitoare mică și știi că tu ești cauza nopților mele agitate.

– Oh, dar nici n-aș îndrăzni să presupun că...

El izbucni în râs și asta o făcu să nu-și termine ideea.

– Îmi refuzi un sărut și nu crezi că ești responsabilă?

Ea se uită imediat în jur, ca și când și-ar fi dorit ca toți servitorii să fi surzit dintr-odată. Iar el își dori atunci să o poată face să se simtă în largul ei să discute deschis despre firile lor pasionale. Și apoi se simți covârșit de întreaga povară a privirii ei albastre.

– Un sărut ar fi făcut să fie mai bine?

El oftă prelung.

– Nu. Suspectez că ar fi făcut totul și mai rău... dar e un preț mic de plătit ca să simt pe limbă savoarea buzelor tale.

Chiar și de la distanța aceea, tot putea vedea îmbujorarea roșu aprins care-i acapara obrajii. Îi plăcea să-și închipuie că începea de undeva de la degetele ei de la picioare. I-ar fi plăcut la nebunie să-i sărute degetele acelea minuscule, arcada piciorului și glezna... și apoi să urce ușor mai sus spre paradisul care se ascundea între coapsele ei.

Ea se uită dincolo de el, spre ferestre.

– Se pare că o să fie o zi minunată afară.

Fără îndoială, această schimbare a subiectului era menită să-i îndepărteze gândurile de la făgașul păcătos pe care porniseră. Însă era puțin probabil chiar să funcționeze. Totuși, nu era nimic rău în a o lăsa să creadă că era ușor să-i distragă atenția.

– Aveam de gând să călăresc până în sat astăzi. Voiam să merg să văd cum se mai simt doamna Lark și familia sa. Poate ți-ar plăcea să mă însoțești? Parcă îmi amintesc că ți-am promis la un moment dat că te scot să călărim împreună.

Chipul ei se însufleți de bucurie.

– Mi-ar plăcea la nebunie să merg la călărie. Mi-a fost așa de dor...

– Și ne putem opri să mâncăm niște tarte cu căpșune.

În clipa aceea zâmbetul ei înflori și mai mult.

– O! Și mai bine!

– Păi, atunci o să plecăm după ce terminăm micul dejun, da?

– Va trebui să mă schimb.

– Thomas... zise el, mutându-și atenția spre unul dintre lachei. Trimite de veste la grajduri să ne fie pregătiți caii.

– Da, milord.

După ce plecă Thomas și chiar dacă mai rămaseseră alți doi lachei în salon, Julia se aplecă peste masă și îi șopti:

– Și va trebui să fii cuminte.

– Voi fi un gentleman desăvârșit.

Dar chiar și ca gentleman desăvârșit, tot ar fi putut găsi o modalitate de a-i fura un sărut, dacă își punea un pic mintea la contribuție.

Era absolut minunat să călărească din nou. Iapa ei roaibă părea la fel de mulțumită să fie din nou reunită cu stăpâna sa. Chiar dacă un grăjdar o îngrijise, o călărise și o scosese să facă exerciții, Juliei îi plăcea să creadă că bătrânei îi fusese dor de ea și că era încântată să o aibă înapoi în șa pe stăpâna sa de drept.

Se dovedise a fi o zi caldă, rară în acel anotimp, în care nu era nevoie de haină sau de pelerină. Nu mai avusese niciodată ocazia de a călări împreună cu Edward. El îi menținea la un trap liniștit, dar ea tânjea să se avânte într-un galop nebun peste dealuri. La întoarcere, va prelua ea frâiele situației, dar acum nu dorea să ajungă acasă la văduvă îmbujorată, transpirată și ciufulită.

Satul apăru în raza lor vizuală. Coborâră încet pe artera principală care străbătea centrul orașului, fiind flancată pe ambele părți de magazine și clădiri. La capătul drumului, se apropiară de o cocioabă vitregită de vreme, care sigur văzuse zile mult mai bune. Se gândi că ușa era atât de micuță, încât Edward va trebui să se aplece ca să îi poată trece pragul. Își imagină apoi că probabil va ocupa și aproape tot spațiul dinăuntru cu trupul lui mare și vânjos, pentru că nu își putea închipui să fi existat mai mult de o încăpere.

Edward își opri calul și descălecă dintr-o singură mișcare lină și elegantă, care-i făcu gura să se usuce. De ce chiar și cele mai banale gesturi, atunci când le făcea el, ajungeau să o afecteze și să o facă să se simtă ca și când era cel mai grozav bărbat pe care-l văzuse vreodată?

Se apropie de ea și întinse brațele. Venise momentul pe care-l așteptase cu nerăbdare și în același timp la care se gândise cu groază. Mâinile lui puternice strângându-se în jurul taliei ei, lipindu-se de ea, ochii lui ațintiți asupra alor ei și mâinile ei venind să se odihnească pe umerii lui lați. O ridică ușor, după care o coborî, lăsându-i

impresia că ar fi putut-o ține așa atârnată de el o zi întreagă fără ca măcar să-i tresară mușchii de la efort sau oboseală. Apoi picioarele ei atinseră pământul și își simți genunchii destul de moi – fără îndoială pentru că nu mai călărise de foarte mult timp. Nicidecum pentru că se uita la ea ca și când ar fi tânjit s-o ia pe sus, s-o ducă în căsuță și să-și facă de cap cu ea.

– Excelența Voastră! se auzi o voce tânără.

Edward afișă imediat un rânjet larg, îi dădu drumul și se răsuci, chiar în clipa când un copilaș îi sări în brațe. Copilul își încolăci picioarele în jurul taliei lui și brațele lui firave și slăbănoage se strânseră în jurul gâtului contelui, în timp ce Edward îl îmbrățișa cu o afecțiune vădită. Nu că Julia ar fi crezut că mai fusese nevoie să facă și el gestul. Băiețelul se agățase de el atât de ferm, încât nu credea că Edward s-ar fi putut retrage din îmbrățișarea aceea nici dacă ar fi vrut.

O femeie slabă, cu un prunc în brațe și o copiliță agățată de fustele ei, ieși afară în grabă.

– Johnny Lark! Dă-te imediat jos de pe Excelența Sa! Nu poți să te sui așa în brațele stăpânilor tăi!

– E în ordine, doamnă Lark, zise Edward. Mă bucur doar să văd că se simte bine.

– Prea bine, dacă mă întrebați pe mine. Deja a devenit o mare pacoste. Mi-o părut tare rău când am auzit că v-ați îmbolnăvit, milord.

– Sunt bine. Mi-am revenit complet și fără efecte secundare persistente.

– Poate, dar ați slăbit. Se vede cu ochiu' liber. Mai bine intrați să vă pui un bol de tocană.

Julia știa că era ridicol din partea ei să se lase cuprinsă de un fior de gelozie, pentru că femeia aceasta – cu hainele ei uzate, cu părul său ciufulit și cu mâinile ei aspre – îl cunoștea pe Edward suficient de bine, încât să observe că într-adevăr slăbise.

– Apreciez foarte mult oferta dumitale, dar i-am promis contesei niște prăjituri. Se întoarse apoi spre ea și zise: Lady Greyling, dă-mi voie să ți-o prezint pe doamna Lark.

Julia zâmbi amabil.

– E o plăcere.

Doamna Lark se scufundă în trei reverențe consecutive, ca și când nu era tocmai sigură când îi prezentase suficiente omagii contesei.

– Milady. Îmi pare rău că arăt așa de rău. Nu mă așteptam să am oaspeți astăzi. Dar am suficientă tocană pentru amândoi, Excelențele Voastre.

– E foarte amabil din partea dumitale, dar trebuie să recunosc că aștept cu destul de mare nerăbdare niște prăjiturele. Îmi cam plac dulciurile.

Femeia afișă imediat un zâmbet cunoscător și fermecător, ca și când ea și Julia împărtășeau un mic secret, după care se îmbufnă, întinse mâna și-i trase o palmă peste fund fiului ei.

– Johnny! Dă-te imediat *jos* de pe Excelența Sa!

Copilul se dădu jos ca o maimuțică. Și pe chipul doamnei Lark apăru imediat o expresie de groază.

– Uite ce-ai făcut! L-ai umplut de praf pe haine pe Excelența Sa! Aș fi bucuroasă să vi le spăl repejor, Lord Greyling.

– De fapt, doamnă Lark, acesta e o parte din motivul pentru care am venit astăzi aici. După frânghiile întinse în spatele casei dumitale, am dedus că ești spălătoreasă.

– Da, milord. Aș fi încântată și absolut onorată să vă spăl hainele fără bani o lună întreagă ca să vă mulțumesc pentru cum ați avut grijă de noi.

– Nu e nevoie. Cu toate astea, avem nevoie de o spălătoreasă la Evermore. Și mă întrebam dacă te-ar interesa postul acesta.

Femeia făcu imediat ochii mari.

– Adică să viu să lucrez pentru dumneavoastră?

– Pentru moșie, da. Contesa a născut de curând o fiică și, din câte am înțeles, cantitatea de muncă a actualei noastre spălătorese a crescut destul de mult. Ar trebui să o ajuți cu ce e de făcut, ai locui la conac și ai avea trei camere disponibile pentru dumneata și copiii dumitale. Iar ei ar beneficia și de un profesor. Și, desigur, ți s-ar oferi mâncare și haine pentru întreaga familie. Și aș mai avea, de asemenea, nevoie de un băiat lustragiu, dacă îl interesează pe Johnny. Astfel ați avea salarii și dumneata, și el.

Femeia se împletici înapoi, vizibil șocată de oferta lui foarte generoasă.

– Ptiu! Să fiu a naibii!

Pe Julia nu o surprindea deloc reacția ei. Edward le oferea o șansă minunată ca să-și depășească condiția. Și abia atunci înțelese că, deși poate își dorise într-adevăr să se asigure că își reveniseră complet și erau într-o stare de sănătate bună, scopul său principal fusese acela de a avea grijă în continuare de văduvă și de copiii ei.

– Oh! D-apoi aș fi onorată, milord.

– Foarte bine atunci. Voi trimite un lacheu joia viitoare ca să vă ajute pe dumneata și pe copii să împachetați totul și să vă mutați la Evermore, dacă asta îți dă suficient timp de pregătiri.

– Oh, da, este perfect. Lacrimi îi năpădiră imediat ochii femeii. Nu știam cum o să ne descurcăm fără soțul meu. Abia dacă ne permitem să plătim chiria pentru casă și mâncare.

– Ei bine, acum nu va trebui să-ți mai faci griji pentru asta. Aș spune că se cere să sărbătorim. Așa că ce-ai spune ca Johnny să vină cu noi la ceainărie pentru niște plăcinte cu carne?

– Îmi plac la nebunie prăjiturile! anunță Johnny încântat.

– E, haide acu', Johnny, nu începe să ceri lucruri de la Excelența Sa, îl mustră mama sa.

– Nu-i nimic rău în a cere, doamnă Lark, zise Edward. Nu se poate întâmpla nimic mai rău decât să-l refuz. Îi făcu apoi cu ochiul lui Johnny. Pe de altă parte, e foarte posibil și să spun da. Haide, băiete!

După ce apucă frâiele cailor lor, Edward îi oferi Juliei brațul.

– A fost o plăcere să te cunosc, doamnă Lark, zise Julia, înainte de a-l lua de braț.

Johnny țopăi vesel mai întâi într-un picior, după care în celălalt, înainte de a sări prin fața ei și a veni la pas lângă Edward.

– Po' să fac mai multe decât să vă lustruiesc cizmele, îl asigură apoi pe Edward. Po' să am grijă de caii și de câinii dumneavoastră... asta dac-aveți câini. Aveți câini?

– Avem niște câini de vânătoare, da.

– Da' n-o să am grijă și de pisici. Nu-mi plac pisicile.

– Totuși, cred că pisicile se cam îngrijesc singure. Ai prefera să lucrezi afară la grajduri, decât la conac?

Copilul încuviință din cap cu ardoare.

– Po' să vă mângâi calul?

– Da, poți.

– Și dacă muncesc din greu și sunt harnic, o să-mi mai spuneți și alte povești?

Julia se uita la profilul lui Edward și observă cum un colț al gurii lui se curbă într-un zâmbet strengăresc și fermecător.

– Da, s-ar putea să da.

– Pân' acu' cel mai mult mi-a plăcut de nevăstuică.

Râsul lui Edward răsună cu ecou în jurul lor, când zise:

– Da, mă gândeam eu c-o să-ți placă.

– Totuși, cred că ar trebui să aibă și-o sabie.

Edward își mută atunci privirea spre ea.

– Ce părere ai, contesă?

– Nu știu dacă îl văd tocmai cu o sabie. Poate cu o floretă, mai bine. Sau poate ne trebuie un personaj cu totul nou. Un nou personaj începuse deja de mult să prindă contur în mintea ei. Așadar, i-ai spus povestea?

– Mi s-a părut cea mai bună modalitate de a-i ține pe copii liniștiți.

Julia se întrebă atunci în sinea ei câtor alți lorzi le-ar fi păsat măcar cât negrul sub unghie dacă copiii erau agitați. Dar pe de altă parte... câți alți lorzi și-ar fi pierdut vremea cu o femeie recent rămasă văduvă, având grijă de ea?

Timpul trecu destul de repede și în curând stăteau la aceeași masă la care stătuseră mereu, cu tarte cu căpșune și cești de ceai în fața lor. Înainte de a-l trimite pe Johnny înapoi acasă, Edward îl încărcă pe copil cu plăcinte cu carne și suficiente prăjituri, ca să dea dureri de burtă întregii familii.

– Cum ai ajuns s-o cunoști pe doamna Lark? îl întrebă Julia.

El ridică din umeri.

– L-am găsit aici pe Johnny încercând să cumpere o plăcintă cu carne pentru mama lui muribundă. Nu avea suficienți bani, așa că i-am cumpărat eu mai multe și apoi l-am condus acasă, unde am descoperit că mama lui era într-adevăr foarte bolnavă.

– Și ai rămas ca să ai grijă de ei.

– Soțul ei murise de curând. Oamenii tind să fie suspicioși și speriați de moarte. Unii cred că rămâne prin preajmă, așteptând o altă victimă.

– Dar tu nu crezi asta?

– Eu nu mă tem de prea multe pe lumea asta. Faptul că mi-am pierdut părinții atât de tânăr, m-a făcut să devin un pic nesăbuit cu anumite lucruri. Pe de altă parte... și faptul că am locuit la Havisham, unde ni se spunea că o fantomă ne va înhăța noaptea, dacă ieșeam pe afară, ne-a făcut pe toți mai cutezători. Nu poți trăi cu frică decât o perioadă de timp limitată, până să zici „la naiba cu tot, o să văd eu ce se întâmplă".

– O metodă de-a combate nebunia marchizului?

– Posibil. Nu m-am gândit la asta până acum, dar, da... cred că e foarte posibil să ai dreptate.

Julia sorbi din ceai și cugetă asupra acțiunilor lui de mai devreme.

– A fost foarte generos din partea ta să-i oferi doamnei Lark un post la Evermore.

– Ne permitem din plin să fim generoși.

O emoționa cumva că o inclusese și pe ea în afirmația aceea. Că o făcea să se simtă ca și când și ea fusese generoasă, când, de fapt, ea nu făcuse nimic în sensul acesta.

– Mă gândeam că ar trebui să-ți publici poveștile, zise ea.

– Numai dacă ești dispusă să incluzi și tu acuarelele tale.

Julia izbucni în râs, mulțumită și în același timp un pic de rușinată de idee.

– Nu sunt chiar atât de reușite.

– Ba sunt foarte reușite. Aduc la viață cuvintele mele. Sincer să fiu, chiar mi-aș fi dorit să le am cu mine când le-am spus poveștile mele lui Johnny și surorilor lui.

Ea clătină din cap, ușor.

– Nu am intenționat niciodată să le împărtășesc altcuiva decât copilului meu.

El își propti atunci coatele pe masă și se aplecă în față.

– De ce ai vrea să le limitezi să aducă bucurie unui singur copil, când ar putea încânta atât de mulți?

– Nu mi-ai părut niciodată genul de om căruia să-i pese atât de mult de copii.

Și totuși, văzuse asta în toată atenția pe care i-o acorda lui Allie și în camaraderia pe care o dezvoltase cu tânărul băiețel, care, la drept vorbind, nu avea nici un drept să se cocoațe așa în brațele lordului ținutului.

El rânji.

– De vină e faptul că nu m-am maturizat niciodată.

Dar se maturizase. Julia fusese martoră și la asta. Era un moșier bun și iubitor. Avea grijă de oamenii săi. Poseda o bunătate sufletească pe care o ținuse ascunsă de ea. Și totuși, fusese prezentă acolo tot timpul – chiar și când încercase să se asigure că Albert nu își dădea seama niciodată de sentimentele pe care le avea pentru Julia. Când permisese ca el să fie disprețuit și antipatizat, pentru a-i proteja pe ea și pe Albert.

– Ar trebui să găsim un nume pentru poveste, îi spuse atunci.

– *Aventurile prietenilor de la Havisham Hall.*

Ea izbucni în râs imediat.

– Poate ar fi mai bine să mai deghizăm un pic adevărul.

– Bine, ne vom mai gândi atunci.

Era ca și când ar fi plănuit un viitor împreună. Indiferent dacă hotărau sau nu să-și petreacă restul vieții împreună, vor avea mereu acele povești. Da, îi vor lega mereu acele cărți. Vor avea ceva ce creaseră împreună. Din păcate, se cam îndoia că va fi fost suficient ca să o țină în viață.

Avea nevoie de mai mult.

În timp ce călăreau împreună spre Evermore, cuvintele acelea îi răsunau prin minte în ritmul bătăilor copitelor calului ei pe pământ. Avea nevoie de mai mult. Voia mai mult.

Avea nevoie de vântul care să-i bată în față, de libertate, de pericol și de aventură. Așa că înainte ca el să aibă timp s-o prevină să n-o facă, îi strigă:

– Hai să ne întrecem până în vârful dealului din depărtare! și apoi își zori calul s-o ia la galop.

Nu exista nici o îndoială în mintea ei că dădea dovadă de nesăbuință. Dar el părea să trezească fără echivoc acea latură a ei. Își petrecuse întreaga viață străduindu-se să fie o fiică bună, o verișoară bună și apoi o soție bună. Și nu regreta nici un moment din tot ce trăise până atunci. Totuși, când era cu el nu mai simțea nici o nevoie de a-și cântări acțiunile de dinainte. Trăia un soi de independență, care nu-i mai caracterizase niciodată comportamentul. La început, pusese asta pe seama schimbărilor care avuseseră loc cu ea pe timpul absenței soțului ei... dar abia acum își dădea seama că avea mai degrabă de-a face cu faptul că Edward dobândise un rol important în viața ei – chiar de dinainte să fi înțeles că era Edward.

Auzi tropotul copitelor calului lui apropiindu-se din spate, așa că își zori iapa într-un galop și mai iute. Se simțea tânără, fericită, liberă și lipsită de orice poveri. Și pentru prima dată în multe săptămâni lungi și chinuitoare, suferința nu mai plana deasupra ei ca un giulgiu amenințător și chinuitor.

Respirația accelerată a calului său răsuna și mai aproape acum, semnalând că o prindea din urmă. Dar aproape că o ajunsese. Mai avea atât de puțin... Doar încă puțin. Urcă dealul, după care își opri iapa și se întoarse spre el. Râsul ei răsuna cu ecou printre copaci, în sus spre ceruri și peste întreg ținutul care o înconjura.

Edward rânjea larg, când își opri armăsarul lângă ea.

– Bine lucrat!

– Nu-mi amintesc ultima dată când am mai călărit cu un asemenea abandon...

– Mă bucur, dar acum trebuie să lăsăm un pic caii să se odihnească. Descălecă, veni lângă ea și întinse brațele spre ea.

Apropierea lui încă îi mai provoca fluturași în stomac. Doar că acum sentimentul de triumf întrecea cu mult acele senzații. Își controlase calul... deci îl putea controla și pe el. De îndată ce picioarele ei atinseră pământul, se îndepărtă de el, chicotind provocator și fugi spre un copac din apropiere. Râsul lui rezonant pluti după ea și auzi apoi sunetul pașilor lui apăsați.

Se răsuci pe călcâie și se lipi cu spatele de trunchiul copacului.

– Fără atingeri și fără sărutări, îi porunci ea, știind că chiar și cea mai scurtă dintre mângâieri, ar fi făcut-o să-i cedeze lui controlul.

Și înainte să apuce măcar să-i conștientizeze intenția, Edward se apleca spre ea cu brațele ridicate și proptite de scoarța copacului, cu capul înclinat și cu obrazul aproape lipit de al ei.

– Fără atingeri, repetă el, cu glasul răgușit.

Vocea lui îi trimise imediat fiori de dorință prin tot trupul.

– Dar dacă am avea voie să ne atingem, zise el într-o șoaptă seducătoare. Aș începe cu mănușile tale. Le-aș descheia și ți le-aș dezlipi încet de pe piele... una câte una... și le-aș... băga în buzunarele jachetei mele. Te-aș săruta ușor pe mâna stângă și apoi în palma dreaptă...

Julia clipi visătoare și lăsă ochii să i se închidă, în timp ce își imagina cum gura lui i-ar fi lăsat urme de umezeală fierbinte pe piele.

– După aceea ți-aș descheia doi nasturi de la corsaj... numai doi... suficient cât să-mi pot aluneca limba pe scobitura gâtului tău...

Respira din ce în ce mai repede și simțea cum i se revărsa prin tot corpul o căldură lichidă.

– Ți-aș degusta pielea cu limba de trei ori... de patru ori... înainte de a-mi lipi buzele sub maxilarul tău. Aș inhala mirosul de trandafiri din spatele urechii tale și mi-aș plimba ușor gura pe gâtul tău, de pe o parte pe alta și apoi din nou pe mijloc...

– Edward...

– Șșșt! N-am terminat încă.

Dar ea era deja aproape terminată. Nu știa cum de încă mai reușea să se țină pe picioare, când își simțea genunchii atât de moi și de nesiguri.

– Și apoi ți-aș mai descheia doi nasturi... ba nu... trei. Mi-aș aluneca un deget ușor și provocator peste umflăturile sânilor tăi, în timp ce tu ai inspira adânc și ți-ai ridica pieptul dornică de o mângâiere mai fermă... una care ar necesita ca întreaga mea palmă

să alunece sub corsetul tău... și apoi pe sub cămășuță, ca să-ți cuprindă întreg sânul...

– Oh, Doamne! suspină ea, într-o șoaptă plină de dorință.

– ... și degetul meu mare și cel arătător ar ciupi ușor mugurele mic al sfârcului tău, care s-a întărit numai și numai pentru mine...

Julia înghiți apăsat. Crezuse că ea era cea care deținea controlul... și totuși reușise cumva să le inverseze rolurile, până când devenise aproape ca un fel marionetă în mâinile lui. Simțea cum i se aduna umezeală între coapse. Sfârcurile ei nu mai erau doar muguri întăriți care tânjeau după el... dar erau și disperate să simtă presiunea mâinii lui, care-i stârnea senzații cu miile, eclipsând fantezia cu o realitate delicioasă.

– Dacă aș avea voie să te ating...

– Nu! Taci! îl implora ea, pe o voce răgușită, care părea să fi aparținut unei alte femei.

– Dacă aș avea voie să te ating, atunci m-aș lăsa în genunchi în fața ta, ți-aș ridica fustele și aș dezveli esența rozalie a feminității tale. Știu că strălucește de umezeală chiar în clipa asta. Și chiar și fără să te ating... tot pot simți căldura pasiunii pe care o degaji. Suspectez că sfârcurile ți s-au întărit sub corset, disperate după atingerea pe care le-o refuzi. Și știu că pulsezi în locul tău secret dintre coapse. Limba mea ți-ar putea oferi o dulce alinare... și cu suficientă presiune, te-aș putea face să țipi de bucuria eliberării...

Julia deschise ochii brusc.

– Ești însuși diavolul!

El râse întunecat.

– Atunci spune-mi că mă înșel!

– Știi că nu te înșeli, lua-te-ar naiba!

– N-am mai dorit niciodată o femeie atât de mult cum te doresc pe tine. Mă torturezi... așa că e corect că te chinui și eu pe tine un pic...

– Și odată ce mă vei avea?

– O să te vreau din nou...

– De unde știi?

El făcu un pas în spate, cu privirea în continuare ațintită spre ochii ei.

– Pentru că te iubesc.

– Dacă e doar faptul că suntem încă pierduți în prefăcătorie?

– Nu mai există nici o prefăcătorie acum. Și totuși sentimentele au rămas. De ce te îndoiești?

– Mulți oameni se consideră norocoși și să fie iubiți o singură dată. De ce aș fi eu atât de norocoasă să fiu iubită de două ori? ... să cunosc fericirea de două ori? Mă tem că soarta mi-o va fura dintre degete, dacă aș încerca măcar să o ating...

– Așadar, mă refuzi pentru că nu ai încredere în soartă? Soarta n-are decât să se ducă dracului, Julia! Pune-ți încrederea în mine!

Ea întinse mâna și-i dădu părul de pe frunte. Undeva pe drum, își pierduse pălăria.

– Mai dă-mi un pic de timp, Edward...

– Aș minți dacă aș spune că nu mă grăbesc. Te doresc cu o disperare care amenință să mă mistuie cu totul... dar te vreau toată... fără vinovății, fără umbre și fără fantome. Și pentru asta sunt dispus să aștept cu toată răbdarea de care sunt în stare.

Edward o înțelegea. Pricepea de ce se dădea o luptă în ea. Nu voia să-și piardă trecutul... și totuși trebuia să se elibereze, ca să poată construi un viitor alături de el. Dar el va fi pe veci legat de Albert, fără posibilitate de scăpare.

– Sunt foarte aproape de a-mi lua adio de la ceea ce am fost. Îmi place timpul pe care-l petrec cu tine. Mă bucur că am ocaziile astea să te cunosc mai bine. Nu ești deloc așa cum te credeam. S-ar putea să fii cea mai puțin egoistă persoană pe care am cunoscut-o vreodată...

– Nu mă transforma într-un sfânt.

– Oh, stai liniștit! Nu sunt atât de îndrăgostită de tine încât să te consider altceva decât genul de bărbat diabolic. Doar că abia acum încep să descopăr că-mi place genul de bărbat diabolic...

Capitolul 21

Iarna se duse în cele din urmă, lăsând loc primăverii. Apariția primilor muguri îi dădea speranță lui Edward în timp ce făcea plimbarea matinală împreună cu Julia. În ultima vreme mergeau din ce în ce mai rar în vizită la mausoleu. Uneori treceau pe lângă el, în plimbare. Iar în alte dimineți, Julia pur și simplu îi spunea că dorea să se plimbe în altă direcție.

Deși timpul pe care îl petreceau împreună rămânea relativ cast, Edward nu era mai presus de a-și aluneca un deget pe pielea ei expusă, dacă se ivea această ocazie în timp ce mergeau la cină, sau

de a o săruta pe ceafă, când o ajuta să ia poziția corectă pentru o lovitură la biliard, sau să-i atingă ușor obrazul cu buzele, când îi oferea un pahar de coniac, înainte de a sta împreună în fața focului în bibliotecă.

– O să te mai duci în vizită la arendași astăzi? îl întrebă ea, când apăru mausoleul în raza lor vizuală.

– E o zi prea frumoasă pentru treabă. Mă gândeam că ar fi frumos să ieșim la un picnic.

– Hai să o luăm pe aici, spuse Julia, indicând o scurtătură și semnalând astfel o zi în care puneau accentul numai și numai pe prezent, în loc de trecut. Un picnic zici, ei?

– Da. Mă gândeam că ar fi cazul să o ducem pe Allie la primul ei picnic în aer liber.

– Știi că mai mult ca sigur n-o să-și amintească nimic, nu?

– Poate că nu, dar noi da.

La fel ca întotdeauna, mâna ei era așezată pe brațul lui. Se lipi apoi de umărul lui.

– Oh, Edward, cred că un picnic ar fi minunat.

– Grey, îi aminti el.

– Dar nu-i nimeni aici ca să ne audă.

– Da, dar dacă te obișnuiești să mi te adresezi după titlu, nu mai există pericolul să o dăm în bară, așa cum am făcut eu cu auzul. Cel puțin până când te hotărăști cum vrei să continuăm.

– Știi? Am surprins câțiva servitori uitându-se la mine ciudat. Cred că nu prea știu ce să creadă despre faptul că nu îți mai spun Albert.

– Nu e treaba lor să creadă nimic despre asta și nici nu ar trebui să ne batem capul cu ce gândesc.

– Știu. Dar dacă mergem la Londra împreună... cred că o să li se pară ciudat și altora.

Dacă mergeau la Londra împreună. Se întrebă în sinea lui oare cât timp va trece până când va spune *când* vor merge la Londra împreună.

– Să știi că oamenii observă mult mai puține lucruri decât credem noi.

– Nu și cei din rândul nobilimii. Mai ales doamnele. Ele caută mereu motive de bârfă.

– Așa făceai și tu?

Ea izbucni în râs. Sunetul acela vesel se reverbera mereu prin el, cuibărindu-se direct în sufletul său. Devenea din ce în ce mai dificil

să nu o ia în brațe și să o sărute. Își dorea foarte mult să îi dea timpul de care avea nevoie, dar la naiba cu tot! Era o tortură să-și țină dorințele și pasiunile înlănțuite. Dar pe de altă parte, majoritatea văduvelor jeleau cam doi ani. Iar regina încă mai jelea pierderea soțului ei... și trecuseră deja aproape douăzeci de ani de la moartea lui.

– Sigur că da. Mai ales în primul meu sezon. Acum nu prea mai fac asta. E un joc pe care îl joacă doamnele. Cine poate descoperi cea mai suculentă bârfă? Și oricine ar descoperi povestea noastră sigur ar câștiga de departe. Râsul vesel dispăruse și dintr-odată vocea ei era încărcată de tristețe.

– Nimeni nu te va bănui de nimic sordid, o asigură el. Ești mult prea îndrăgită de oameni și prea respectată. Nici măcar nu i-ar trece prin minte cuiva să se uite în direcția ta.

– Dacă chiar crezi asta, înseamnă că nu cunoști deloc doamnele așa de bine pe cât credeam eu. Cu cât o doamnă este ridicată pe un piedestal mai înalt, cu atât celelalte sunt mai hotărâte să găsească o cale să o dărâme de pe el. Și-n plus toată lumea iubește un scandal...

– Știi că nu trebuie neapărat să mergem la Londra.

Ea se opri din mers și se întoarse spre el.

– Ba sigur că măcar tu trebuie să mergi. Acum ai o poziție de cinste în Camera Lorzilor. Ridică ușor mâna și îi cuprinse fața. Nu mă sperie Londra.

– Atunci ce anume te sperie?

Julia își mută privirea spre dealurile unduitoare, care acum erau acoperite de flori sălbatice.

– Să nu pornesc pe un drum care ar putea duce spre ruinarea lui Allie.

– Dacă e măcar pe jumătate la fel de puternică precum mama ei, atunci nu-i nimic pe lumea asta care s-o poată ruina vreodată.

– Sper să ai dreptate. Zâmbi apoi strălucitor. Hai s-o ducem la picnicul acela, atunci, da?

Edward alese un locșor de lângă un iaz mic, unde el și Albert pescuiseră copii fiind – unde îl împinsese pe fratele său în apele reci ca gheața, pentru că afirmase sus și tare că Edward va trebui mereu să-i urmeze poruncile. Atunci îi demonstrase lui Albert că nu va accepta să-i dea cineva ordine. Iar lui însuși își demonstrase că va fi mereu acolo, ca să-i salveze pielea fratelui său – chiar și atunci când el era de la bun început cel care-l băga în bucluc.

Apoi, când Albert își pierduse auzul, Edward învățase că acțiunile sale aveau mereu consecințe. Din păcate, lecția aceea nu-i servise cât de bine ar fi trebuit.

Dacă i-ar fi spus Juliei adevărul la puțin timp după ce născuse, poate că nu ar mai fi pierdut încrederea ei și acum nu ar mai fi stat pe o pătură cu ea la aproape un metru distanță – în loc de a sta cuibărită în brațele lui – și cu Allie așezată pe burta ei, între amândoi, ridicând capul periodic ca să poată privi în jur. Avea cel mai dulce zâmbet din lume și suspecta că avea să frângă multe inimi.

Din păcate, se temea și că mama ei avea să o frângă pe a lui.

Doica micuței stătea la câțiva metri buni distanță, sprijinită de trunchiul unui copac și cu o carte în mână. Se întrebă atunci dacă Julia își dorise să fie și ea prezentă, nu atât ca să aibă grijă de Allie, dacă ar fi fost nevoie, ci ca să se asigure că el nu va încerca să profite de situație. Deși, la drept vorbind, era dincolo de puterea lui de înțelegere de ce ar fi crezut că ar fi încercat asta acum, de vreme ce n-o făcuse niciodată înainte. Sau poate că începea să observe și ea că ajunsese la capătul răbdării.

O dorea. Rău de tot!

Julia purta o rochie bleumarin și o pălărie cu boruri mari, care o proteja de soare și îi ascunsese o bună parte din chip de privirea lui, până când nu se lăsase într-un cot, sub pretextul că voia să fie mai aproape de Allie. Dar de fiecare dată când își apropia mai mult fața de nepoata lui și de zâmbetul ei dulce, putea și să-și mute privirea suficient pentru a vedea expresia senină de pe chipul mamei ei.

Îi plăcea că părea fericită, că părea să fi lăsat în urmă zilele cele mai întunecate. Nu se păcălea singur să creadă că nu mai jelea, sau că va fi fost vreodată recunoscătoare că-l pierduse pe Albert, pentru că așa îl câștigase pe Edward. Înțelegea care era locul lui în inima ei. Dar putea să trăiască împăcat cu gândul de a fi pe locul doi, când știa că nu exista nici o speranță să ajungă vreodată pe locul întâi.

Și tot ce conta cu adevărat era că, *pentru el*, ea va fi mereu pe locul întâi. Orice altă femeie pe care o cunoscuse vreodată nu se apropia nici pe departe. Toate se aflau pe ultimul loc. Și nu era dispus să se mulțumească cu mai puțin decât își dorea, chiar dacă va fi avut nevoie de o viață întreagă ca să o câștige. Fără ea, viața lui nu mai avea nici o ancoră, nici un scop și nici o direcție. Și chiar și faptul că era contele de Greyling păleа ca importanță, comparativ cu ea.

Pentru ea și pentru fiica ei, era dispus să conducă și un regat. Iar fără ele, acel regat devenea doar un pământ fără valoare, care trebuia administrat.

Julia sorbi din vin, ronțăi cu delicatețe o bucată de brânză și, deși părea preocupată cu ceva din depărtare, din punctul lui de observație aflat mai jos, în care se afla acum, putea vedea cât de des privirea ei se îndrepta către el. Nu era atât de imună la prezența lui pe cât voia să dea de înțeles.

– Este neobișnuit de cald astăzi, zise el.

– Nu observasem. Mi se pare o vreme plăcută. Oh, sper că nu te paște din nou vreo febră.

– E posibil să îmi fie cald pentru că ești tu aproape de mine.

Ea râse cristalin. Era un sunet suav, care ar fi putut deschide porțile raiului.

– Te rog, nu strica după-amiaza asta minunată flatându-mă inutil.

– Julia... timp de două luni ți-am fost un prieten cât de statornic am putut. Cum aș putea să te câștig fără să te flatez... fără să te seduc? Cât timp va trebui să mai fiu cuminte?

Privirea ei zbură imediat spre doică.

– Stai liniștită, că nu ne aude, zise el. Și-n plus mă crede soțul tău, așa că nu ar considera nimic deplasat, dacă ar fi să-mi iau anumite libertăți.

Julia mai luă o înghițitură de vin, după care își atinse cu limba arcul buzei superioare. Să-l ajute Dumnezeu, dar în clipa aceea și-ar fi dorit să se arunce peste distanța care-i separa și să-și așeze și el limba acolo. În schimb, se ridică ușor, își dădu jos jacheta și o aruncă spre locul unde-și lăsase mai devreme și pălăria.

– Ce faci? îl întrebă Julia.

– Ți-am zis că mi-e cald. Îngrozitor de cald, de fapt. Simt că mă sufoc, adăugă el și-și slăbi lavaliera.

– Stai! Nu exista nici o panică în vocea ei... totuși era ceva primitiv acolo, care-i făcea măruntaiele și vintrea să reacționeze. Nu că de obicei ar fi fost nevoie să facă prea mult ca să se întâmple asta. Doică! Du-o, te rog, pe Lady Albert înapoi în camera ei! Mi-e teamă că se face prea cald afară pentru ea.

– Da, milady. Femeia puse cartea în geanta care conținea lucrurile lui Allie, o aruncă peste umăr, mărșălui lângă ei și o luă pe copilă din brațele mamei sale. Iar Allie scânci de încântare. Oh! Ești foarte roșie

în obraji, micuțo! Vino! Hai să-i lăsăm pe mami și pe tati să se bucure de picnic, cât noi ne delectăm cu un pui de somn.

Odată cu cuvintele de plecare ale doicii, Edward simți cum dispoziția Juliei se schimbă, ca și când cineva aruncase un giulgiu asupra ei. Nici unul din ei nu vorbi și nu se mișcă, până când femeia nu dispăru dincolo de deal.

– Oare o să-i putem povesti vreodată despre tatăl ei? întrebă Julia în șoaptă, cu privirea ațintită spre locul pe unde dispăruseră, ca și când ar fi avut abilitatea de a le urmări progresul până la conac și mai departe spre odaia lui Allie.

– Atunci când o să fie suficient de mare să poată înțelege importanța păstrării unui secret.

– Și până atunci o să creadă că tu ești tatăl ei. Dar nu pot să nu mă întreb... cum o să se simtă, când o să afle că nu-i așa?

– Nu trebuie neapărat să-i spunem.

Julia oftă și își întoarse privirea spre el.

El se ridică atunci într-un genunchi și îi întinse mâna.

– Vino!

Ea nu se grăbi să-și scoată pălăria, înainte de a veni în brațele lui.

– Nu e perfect, Julia... dar alternativa este să nu avem niciodată asta. Ușor și tandru și ținându-și în frâu foamea de ea și dorința, o aplecă ușor peste genunchiul lui ridicat și își coborî gura spre a ei. Și se simți de parcă ajunsese într-un sfârșit acasă. De parcă toate călătoriile și toate aventurile lui fuseseră doar o simplă misiune de căutare a ceva ce nu putea identifica. Dar iată că în sfârșit găsise acel „ceva"... cu degetele ei cuibărite pe maxilarul său, cu suspinele ei inundându-i urechile și cu gura ei mișcându-se sub a lui cu un abandon sălbatic.

Nici o altă femeie nu-l mai făcuse vreodată să se simtă așa. Întreg. Complet. Nici o altă femeie nu reușea să-i atingă însăși esența sufletului. Nici o altă femeie nu-l făcea să-și dorească să lase în urmă comportamentele zburdalnice de crai. Doamne! Ar fi fost cu mult mai simplu dacă ar fi putut pleca pur și simplu... dar nu putea face asta, la fel cum nu putea nici să înceteze să mai respire.

Julia se răsuci în brațele lui, schimbând unghiul, pentru ca el să poată adânci sărutul mai ușor... și el făcu întocmai, mângâindu-i limba cu a lui și îngropându-și degetele în părul ei ca să-i poată cuprinde capul în palmă. Și-ar fi dorit să o lase ușor pe pătură și să o ia ca și când chiar i-ar fi aparținut lui. Dar pasul acela trebuia să vină de la ea.

Nu voia să aibă îndoieli sau regrete. Pentru că, odată ce se vor uni într-un singur trup, nu va mai exista nici o cale de întoarcere.

Nu era o femeie care să se ofere cu ușurință. Și asta îl făcea să o dorească cu atât mai mult. Îl făcea să fie hotărât să fie bărbatul pe care îl merita.

Rupse apoi sărutul, dar continuă să o privească. Și se simțea pierdut în oceanele infinite ale ochilor ei albaștri.

– Ți-aș putea oferi jurămintele...

Își plimbă privirea pe chipul lui în timp ce-l mângâia ușor pe păr.

– Vreau să-ți arăt ceva ce am pictat.

Nu era tocmai la ce se așteptase. Ar fi preferat de o mie de ori o declarație a iubirii ei nemuritoare. Nu o dorință de a-i împărtăși niște creaturi fantastice. Își blestemă în gând inima prostuță pentru că judecase greșit entuziasmul ei... pentru că crezuse că acel sărut torid și câteva cuvinte alese cu grijă ar fi putut întoarce balanța în favoarea sa.

O ajută să se ridice și zise:

– Mi-ar plăcea foarte mult asta.

– Am auzit mai mult entuziasm de la oameni care urmau să-și scoată o măsea, zise ea, aruncându-i un zâmbet năstrușnic. Dar crede-mă că vei fi foarte bucuros că ți-am arătat.

În timp ce Julia îl privea pe Edward strângând picnicul, știa că deja nu mai putea nega intensitatea sentimentelor pe care le avea pentru el. Aproape că izbucnise în râs cu voce tare, când văzuse expresia nevinovată pe care se chinuise s-o afișeze când își scosese jacheta. Și era foarte sigură că și lavaliera și vesta aveau să se alăture în scurt timp maldărului de haine. Câțiva nasturi descheiați, rularea mânecilor cămășii ca să-și dezvăluie antebrațele acelea puternice și ar fi făcut-o să tânjească.

Și nu avea nimic împotrivă să fie sedusă pe o pătură în câmp, lângă un iaz – în orice altă zi, mai exact. Dar în această anume zi avea nevoie de altceva.

El îi oferi apoi brațul lui, și ea îl acceptă cu bucurie. Ciudat cum o făcea să se simtă mică și delicată. Se îngrășase la loc, după ce slăbise cât fusese bolnav. Ieșea în fiecare zi să călărească și să-i ajute pe arendași, oricând putea. Părea să înflorească afară în aer liber. Se întrebă atunci dacă va fi vreodată mulțumit să joace rolul de stăpân al conacului sau dacă va veni o vreme când îl va apuca din nou dorul de ducă.

– Ai ceva planuri de călătorie? îl întrebă ea, când apărură în fața lor treptele late ale conacului.

– Acum nu. De ce? Ai vrea să mergi undeva? O să fac planuri să mergem oriunde și oricând îți dorești.

– Ideea de a călători pe mare mi s-a părut mereu destul de descurajatoare... Să privești pe fereastră și să nu vezi altceva decât un albastru infinit, care nu se mai termină.

Văzuse marea de pe țărm și nu-și putea închipui cum ar fi fost să se afle în mijlocul ei.

– Ah! Dar apoi zărești pământul după zile sau chiar săptămâni întregi de călătorie, și bucuria asta aproape că poate face un om să plângă.

– O să te cred pe cuvânt.

– Așadar, nu-ți dorești să călătorești?

– Nu cât Allie e încă mică.

– Am putea să o luăm cu noi...

Ea izbucni în râs. Tipic unui bărbat să spună asta.

– Chiar nu știi cât de dificil e să călătorești cu un copil mic? Chiar și călătoria noastră la Londra va necesita pregătiri considerabile și mult spațiu pentru lucrurile ei.

– Putem să cumpărăm orice are nevoie, când ajungem la Londra.

– Da, dar va avea nevoie de lucruri și pe drum. În plus, ție îți place să mergi în locuri izolate și nepopulate. Cum o să găsești acolo tot ce are nevoie?

– Crede-mă că pot fi foarte descurcăreț.

Nu se îndoia deloc de asta. Și la drept vorbind, i-ar fi plăcut la nebunie să fie cu el undeva departe, sub cerul liber și înstelat... undeva unde nu ar fi fost supuși cenzurilor societății. Dar știa că indiferent ce alegere ar fi făcut... tot ar fi venit cu un preț. Bârfele nu prea ascultau de rațiune sau motive, nu scuteau pe nimeni și nu se arătau niciodată înțelegătoare față de circumstanțele care cereau acțiuni extraordinare și fără precedent.

Intrară în conac și merseră pe coridoarele familiare, până când ajunseră la încăperea care fusese cândva camera ei preferată. Pentru că acum nu se mai putea decide între odaia copilului, biblioteca lui și salonul de biliard. Îi plăceau fiecare la fel de mult.

Și totuși... camera aceasta și ceea ce făcea aici îi aducea mereu un sentiment de pace sufletească. Îl conduse spre o măsuță pe care erau împrăștiate mai multe desene. Cel pe care voia să i-l arate se afla

sub celelalte... ascuns de ochii curioși. Îl scoase și-l așeză deasupra celorlalte.

– Am creat un personaj nou pentru povești.

– Un lup îmbrăcat în cămașă de muselină, pantaloni până la genunchi și ghete. Și i-ai dat chiar și o floretă. Asta o să-l încânte foarte mult pe Johnny.

Doamna Lark și copiii ei se instalaseră deja la Evermore. Și din când în când, Edward îl mai scotea pe băiat la călărie. Și suspecta că atunci îi spunea tot felul de povești.

– Da, cred că ai dreptate... dar tu ce părere ai despre noul personaj din menajerie?

– În general oamenilor nu prea le plac lupii. Sunt vicleni. Dar din desenul tău înțeleg că nu e deloc un personaj negativ.

– Nu. E pe picior de egalitate cu armăsarul. E nobil și protector. Puternic. Ceilalți îl admiră...

– O să-l introduc în următoarea poveste.

Ea zâmbi atunci.

– Nu recunoști cine e?

El clătină din cap, vădit uimit, și Julia nu înțelegea de ce... dar reacția lui o făcea să îl iubească cu atât mai mult.

– Și totuși, te-ai recunoscut extrem de ușor în nevăstuică.

– Adică ar trebui să mă reprezinte pe mine?

– Nu ar trebui. Chiar te reprezintă.

Își întoarse privirea spre ea și văzu chinul și îndoiala care se ascundeau acolo.

– Julia... eu nu sunt un om nobil...

– O, ba ești. Îi cuprinse apoi maxilarul ușor. Și protector. Își alunecă degetele mai sus, până când se putea juca cu șuvița care-i atârna pe tâmplă. Și puternic. M-am înșelat. Nu ești o nevăstuică șireată. Nu ai fost niciodată o nevăstuică. Asta a fost doar o fațadă. Ești un om bun și onorabil. Se apropie apoi de el, până când sânii ei se lipiră de pieptul lui și savură felul în care i se tăie respirația și cum i se întunecară ochii de dorință. Și dacă singura cale de a te avea este să trăiesc o minciună... atunci aleg să trăiesc o minciună.

– Jules... O trase atunci și mai aproape de el, o îmbrățișă strâns, după care o sărută pe gât, pe obraz și pe tâmplă.

Și ea îl ținea strâns în brațe. Se luptase mult cu decizia aceasta... dar știa că era cea corectă. Singura pe care o putea lua. Îl dorea în patul ei. Își dorea să-i ofere copii și să fie soția lui.

El lăsă capul pe spate, îi cuprinse fața în palme și o țintui cu privirea lui, care aproape că îi ardea pielea cu intensitatea sa.

– Eu, Edward Alcott, promit să te iubesc, să te respect și să te prețuiesc până când moartea ne va despărți. Îți voi fi un soț pe atât de bun pe cât poate fi orice bărbat.

– Eu, Julia Alcott, promit să te iubesc, să te respect și să te prețuiesc până când moartea ne va despărți. Îți voi fi o soție pe atât de bună pe cât poate fi orice femeie.

Se întinse apoi, îi luă mâna stângă, își așeză degetele pe verigheta ei și zise:

– Îmi dai voie?

Julia înghiți apăsat și încuviință din cap.

El îi scoase verigheta cu blândețe și o așeză în palma lui.

– Aș putea să-ți cumpăr un inel nou, dar știu cât de mult iubești ceea ce reprezintă acesta. Și nu vreau să-ți iau asta... vreau să adaug ceva în plus peste semnificația pe care o are deja... așa că dacă nu ai nici o obiecție... îi strecură inelul înapoi pe deget și adăugă: Cu acest inel, te iau în căsătorie.

Lacrimile îi năpădiră ochii văzând cât era de altruist... că era dispus să o lase în continuare să onoreze ceea ce avusese cândva.

– Te iubesc, Edward!

Gura lui se pogorî pe a ei cu o asemenea pasiune înflăcărată și cu atâta forță și urgență, încât probabil s-ar fi prăvălit pe spate, dacă brațele nu ar fi ținut-o strâns în același timp. Limba lui aluneca precum catifeaua pe a ei, făcând ca toată iubirea din inima ei să i se reverse prin corp ca un vulcan, acaparându-i fiecare celulă. I se înmuiară membrele și se simțea slăbită. Dar în același timp, nu credea că se simțise vreodată mai puternică de atât.

Se tachinau unul pe altul deja de multe săptămâni lungi. Așa că era normal ca vigilența ei să fie sporită... și totuși se simțea ca și când tocmai aprinsese un băț de chibrit în inima dorințelor sale, care dădu naștere unui incendiu mistuitor dintr-un foc care până atunci arsese mocnit

Dintr-odată, el o ridică în brațe și ieși din încăpere cu pași mari.

– Te vreau pe un pat, mârâi el gutural, ca și când ar fi vorbit atât pentru sine, cât și pentru ea.

Ea izbucni în râs și-și încolăci brațele în jurul umerilor lui, îngropându-și fața în curba gâtului său și începând să-l sărute acolo, ca să îi poată gusta pielea sărată. Îl dorea cu o sălbăticie nestăvilită, care

o înspăimânta și o încânta în aceeași măsură. O făcea să se simtă vie! Atât de vie! Nu se mai simțea deloc amorțită.

Iar când ajunseră în dormitorul ei, se întâmplă cam la fel cum se întâmplase și înainte – hainele erau aruncate în toate părțile, cu o viteză nebună și apoi abandonate pe podea. Doar că acum era altceva. El era un bărbat cu totul diferit. Un bărbat cu care nu se mai unise niciodată complet și totuși nu simțea nici un fel de stângăcie sau îndoială – după cum se întâmplase în noaptea nunții ei. Poate pentru că nici ea nu mai era virgină. Poate pentru că fusese deja cu el, pe atât de intim pe cât se putea, fără a se uni întru totul.

Când Edward își scoase pantalonii, ea se întinse și-i atinse cicatricea de pe șold. El încremeni.

– Pe asta n-o ai din Africa, nu-i așa?

– Nu. Din Orientul Îndepărtat. S-a întâmplat cu mulți ani în urmă.

Mai existau foarte multe lucruri pe care nu le aflase despre el... și totuși atât de multe pe care le știa deja. Făcu un pas în față și se lipi de trupul lui. Își plimbă mâinile pofticioase peste umerii lui și în jos pe brațele lui musculoase. Cum se făcea că chiar crezuse că numai patru luni petrecute în Africa puteau sculpta cu atâta perfecțiune trupul unui bărbat? Nu... pentru asta fusese nevoie de ani întregi, petrecuți hoinărind pe teren aspru, escaladând munți și cărând echipamente grele. Edward era un om care ar fi petrecut cât mai puțin timp posibil în spatele unui birou. Avea s-o plimbe cu barca pe Tamisa, s-o ducă să călărească în Hyde Park, la galop peste dealuri și văi. Își va ajuta arendașii să-și îngrijească terenurile și animalele. Fusese deja în stare să îngrijească o văduvă săracă și pe fiul ei până când se însănătoșiseră.

Ar înfrunta vijelii și vremea rece, doar ca să-i aducă ei tarte cu căpșune.

– Te iubesc, Edward, repetă ea, știind că nu se va sătura niciodată să o spună... că nu ar fi putut-o spune suficient.

El închise ochii o clipă și lăsă capul pe spate. Iar când îi deschise la loc, văzu în ei suficientă iubire cât s-o facă să se simtă mică și umilă. O conduse în spate, până când genunchii ei se atinseră de pat. Apoi gura lui o cuceri pe a ei, brațele lui se strânseră în jurul trupului ei, ținând-o aproape și îi conduse ușor pe amândoi pe saltea. Mâinile lui aspre se plimbau pe pielea ei fină, stârnind senzații delicioase, oriunde o atingeau.

Își schimbă poziția și se cuibări între picioarele ei. Se propti pe coate și rămase deasupra ei, uitându-i-se adânc în ochi.

– Spune ceva obraznic...

Căldura cumplită a rușinii cuprinse întreg trupul ei.

– Nu trebuia să auzi lucrurile alea...

– Și totuși, le-am auzit și m-au făcut să iau foc. Se aplecă ușor, o sărută cu ardoare, după care îi eliberă gura. Ți-am zis că nu trebuie să te prefaci niciodată cu mine.

În Ajunul Crăciunului. Atunci îi aflase deja secretul scandalos. Întoarse capul într-o parte, jenată.

– Uită-te la mine când o spui. Ca să vezi cât de mult îmi place.

Julia își îngropă degetele în părul lui, ținându-i capul unde era. Apoi își linse buzele senzual și zise:

– Vreau să-ți simt mădularul în mine.

Mârâind încet și animalic, el își împinse șoldurile înainte, pătrunzând-o adânc... deschizând-o și umplând-o. Și nu-și dezlipi nici o clipă ochii de la ai ei.

– Îmi place la nebunie cât de fierbinte și de udă ești și cum te mulezi pe mine.

Râzând, ea îl trase în jos la ea, deschizând gura spre el, până când și limbile lor executau același ritual străvechi ca și trupurile lor. Să fie cu el în sfârșit era o senzație eliberatoare. Nu mai simțea deloc nevoia să își reprime reacțiile sau să păstreze secrete față de el. El o accepta în totalitate, exact așa cum era. Își plimbă degetele pe spatele lui. El mârâi din nou, gutural și acceleră ritmul cu care o pătrundea.

Milioane de senzații se revărsau prin ea, explodând în fiecare celulă și nelăsând nici o părticică din ea neatinsă sau neiubită. Îi oferea tot ce era el și îi permitea să facă și ea același lucru. Simțise conexiunea aceasta fantastică și electrizantă a lor, de la acel sărut din grădină, din urmă cu mult timp... și atunci o înspăimântase dincolo de orice rațiune. Dar acum o încânta și îi oferea curaj...

Cu el, putea fi ea însăși... în întregime și pe deplin.

Era ea întru totul ea însăși. Și devenea tot mai mult ea însăși, pe măsură ce lumea exterioară se topea în mrejele pasiunii. Era ea însăși cu el... cu acest bărbat care o accepta deschis... cu tot cu obrăznicia ei. Cu acest bărbat care o transforma în femeia lui.

Îi strigă numele, pierdută în senzații și se abandonă în abisul de plăcere al extazului deplin. Cădea în abisul acela rapid și fără speranță de salvare. Cu trupul arcuindu-i-se și agățându-se de el cu disperare,

în timp ce o pătrundea iar și iar, și iar, rostindu-i gâfâit numele printre dinții încleștați.

Și aterizară apoi împreună, într-un ghem de trupuri asudate și strălucitoare, abia respirând.

Se dădu la o parte de pe ea, după care o trase lângă el, ținând-o aproape, în timp ce mâna lui se plimba în sus și-n jos pe brațul ei. Rămaseră acolo așa în tăcere, îmbrățișați și trăgându-și sufletul, savurând urmările plăcerii.

– Te-ai gândit la el? o întrebă el încet.

Ea își plimbă degetele pe pieptul lui.

– Nu.

– Nici măcar un pic?

Julia se ridică într-un cot și se uită în jos la el.

– Ce mă întrebi de fapt?

– Îl vezi pe el când te uiți la mine?

– Te văd numai pe tine, Edward. Se întâmplă așa de săptămâni întregi. Știu că arătați la fel, dar am început să observ lucruri la tine pe care nu le-am mai văzut până acum... gesturi pe care el nu le avea. Îl iubesc.

Edward închise ochii strâns, chinuit.

– Știu. Nici n-ar fi trebuit să aduc vorba despre el.

Ea își lipi un deget pe buzele lui.

– Deschide ochii aceia căprui minunați... iar când o făcu, îi zise: Îl iubesc și pe el, și te iubesc și pe tine. Iubirea pe care o simt pentru Albert e complet diferită de iubirea pe care o simt pentru tine. Nu e mai puternică sau mai slabă. Nu e mai bună sau mai rea. E doar diferită. Nu pot exprima în cuvinte... Ai zis că dacă simt pentru tine măcar un strop din ce-am simțit pentru el va fi suficient. Dar te iubesc infinit mai mult decât „un strop". Nu pot să compar ceea ce simt pentru fiecare dintre voi. Mă mai gândesc la el, desigur, din când în când. Dar nu în momente ca acesta. Și tu ai mai fost cu alte femei... tu te gândești la ele?

– Sigur că nu.

– Atunci uite-ți răspunsul.

Colțurile gurii lui se arcuiră într-un zâmbet năstrușnic.

– Nici una dintre ele nu mi-a șoptit niciodată lucruri obraznice.

– Și pun pariu că știi o grămadă de cuvinte și expresii obraznice pe care să mă înveți și pe mine să le folosesc...

– O să te învăț orice dorești.

– Mi-era teamă că lui n-o să-i placă... că o să decad în ochii lui pentru asta... tocmai de-aia i le șopteam doar la urechea surdă. Tu mă cunoști mai bine decât mă cunoștea el și mă tem că nu-i deloc corect față de el...

– Te-a iubit, Julia. A iubit tot ce a avut cu tine. Să nu te îndoiești niciodată de asta. Faptul că noi avem ceva diferit nu înseamnă că e mai bine sau mai rău. După cum ai spus și tu... e doar diferit.

Julia se bucura că avea cu el ceva ce nu mai trăise niciodată.

– Cred că te iubesc trei stropi.

El izbucni în râs.

– Hai să vedem dacă pot să ajung până la patru...

Veni din nou deasupra ei și se dedă cu entuziasm acelei provocări.

Capitolul 22

Când prima lor trăsură se opri în fața conacului de la Londra, Julia inspiră adânc. Una era să continue cu acel vicleșug când nu îi vizita aproape nimeni niciodată... dar acum va fi cu totul altceva. Pentru că, fără îndoială, se va găsi câte cineva care să-i viziteze în fiecare zi. Ca să nu mai vorbim despre numeroasele petreceri, baluri și dineuri, la care era de așteptat ca ei să participe.

Simți palma lui Edward – a lui Greyling... a lui Grey... trebuia să țină minte să se gândească la el ca la Grey – închizându-se în jurul mâinii sale și strângând-o încurajator.

– Dacă te-ai răzgândit, să știi că nu e prea târziu. Pot să vă ajut pe tine și pe Allie să vă stabiliți aici și apoi m-aș duce cu trăsura spre conacul pe care l-am închiriat anul trecut.

Ea se aplecă spre el și-l sărută curajoasă.

– Nu m-am răzgândit. Sunt căsătorită cu contele de Greyling.

– Și nimeni altcineva nu va ști altceva.

Lacheul le deschise ușa. Greyling coborî primul și o ajută și pe ea. Părea atât de încrezător și sigur pe sine... și totuși suspecta că probabil trăia și el mici emoții pentru această șaradă pe care o continua – de fapt, pe care o continuau împreună. Existau mult prea multe ocazii când puteau să greșească. Iar asta le-ar fi distrus orice șansă de a fi împreună, precum și reputațiile. Dar dragostea pe care o simțea pentru el făcea să merite să-și asume acest risc.

Deja nu își putea închipui viața fără el. Iar o relație castă nu mai părea o posibilitate verosimilă, din moment ce cunoștea deja îndeaproape pasiunea care exista între ei. Și la drept vorbind, încă o mai uimea faptul că reușise s-o țină în frâu atât de mulți ani.

În timp ce urcau scările, un alt lacheu le deschise ușa.

– Milord, milady. Bine ați venit acasă!

– Mulțumesc, John, zise ea.

Edward învățase pe de rost numele servitorilor principali, dar avea să-i mai ia ceva timp să învețe cum să distingă un lacheu înalt și cu părul negru de altul – pentru că nu îi putuse oferi nici o descriere suplimentară care să-l ajute în sarcina aceasta. Nu că ar fi trebuit să știe cum îi chema pe majoritatea dintre ei.

Intrară în casă, și Julia inspiră adânc, inhalând parfumul familiar al reședinței lor londoneze. Foaierul principal era decorat cu flori din abundență, podeaua strălucea, proaspăt lustruită, și de o parte și de alta a coridorului se vedeau scările care duceau spre etajul superior.

– Lord și Lady Greyling, zise majordomul, făcând o plecăciune elegantă. Ne bucurăm să vă avem din nou acasă. Dați-mi voie să vă transmit condoleanțele mele pentru pierderea domnului Alcott.

Până acum nici măcar nu se gândise că toți cei din Londra, care nu participaseră la înmormântare, vor simți nevoia să-și exprime părerea de rău pentru moartea lui Edward. Și fiecare omagiu adus nu servea decât ca să le reamintească de minciuna pe care o trăiau.

– Mulțumesc, Hoskins, zise Edward. O să ies din nou în curând, așa că pune, te rog, să mi se pregătească un cal.

– Da, milord.

Edward o luă de braț pe contesă și o escortă spre scările care duceau spre dormitoarele lor.

– Nu mi-am dat seama că o să pleci așa de repede, zise ea.

– Trebuie să mă duc să vorbesc cu Ashe.

– Asta mi se pare riscant. Cred că, dacă e cineva care și-ar putea da seama de adevăr, atunci acesta sigur e...

– Știe deja, o întrerupse el.

Când ajunseră în capătul scărilor, ea se întoarse spre el, cu o privire întrebătoare.

El îi oferi un rânjet laconic și zise:

– Și el, și Locke și-au dat seama încă din ziua înmormântării. Și dacă mai contează, să știi că Ashe a insistat foarte mult să-ți spun adevărul din capul locului. Și tocmai de asta este absolut necesar să vorbesc cu el cât mai repede cu putință. Trebuie să afle că știi, înainte

să ia asupra lui obligația de a-ți spune el însuși adevărul. Îi atinse ușor obrazul cu degetele. Nu mai fi așa îngrijorată! N-o să mai aibă nici o obiecție, după ce-i explic cum stau lucrurile.

– Poate ar fi mai bine să vin cu tine.

– Cred că ar fi mai bine să merg singur. Sigur îmi va adresa câteva cuvinte... *alese*... genul acela de cuvinte care nu ar trebui niciodată să zgârie auzul unei doamne.

– Oare o să creadă ce-i mai rău despre mine?

– Numai dacă vrea să se trezească cu un nas plin de sânge.

Se obligă să râdă încet. Dar încă mai avea inima îndoită.

– Păi, și Locke?

– El nu vine la Londra în sezonul acesta. Poate ne vom putea opri pe la Havisham în drum spre Evermore.

Nici nu-i trecuse prin minte că ar mai fi aflat și altcineva ce puneau la cale ea și Edward. Pe de altă parte, știa că avea încredere deplină în prietenii lui din copilărie.

– Iar când mă întorc, putem merge la o plimbare călare prin parc, zise el. Ca să îți ușurăm tranziția înapoi în societatea londoneză.

– Abia aștept.

Era o mică minciună. Pentru că, la drept vorbind, îi era groază de asta și se temea că avea să-i dea de gol pe amândoi.

Edward se aplecă ușor și o sărută, lucru care aproape o făcu să se topească pe picioare. Dar se topea mereu când o săruta. Cum se făcea că după peste o sută de sărutări încă mai avea puterea aceea de a o tulbura complet, cu puțin mai mult decât o atingere de buze și o mângâiere a limbii?

El rupse apoi sărutul, zâmbi ghiduș și zise:

– O să mă întorc cât pot de repede.

– O să te aștept cu nerăbdare.

– Ador când rostești cuvintele astea.

Se grăbi în jos pe scări, înainte ca ea să-l poată opri. Înainte să aibă timp să-i sugereze că poate ar fi fost o idee bună să i se alăture un pic în dormitorul ei. Doamne! Ce femeie ușuratică era! O făcuse să-și piardă complet orice judecată sănătoasă!

În timp ce gonea la galop pe străzile familiare, spera în sinea lui că plimbarea de mai pe seară din Hyde Park o va liniști pe Julia că nimeni nu avea să se uite la el și *să-l vadă* pe Edward. La urma urmei, nu aveau nici un motiv să se îndoiască de veridicitatea identității lui.

Și nu avea nici un motiv să mintă. El era contele de Greyling. Cel pe care-l vor vedea oamenii.

Julia devenise tot mai încordată, pe măsură ce se apropiaseră de Londra. Încercase să-i distragă atenția cu sărutări, dar chiar și acestea eșuaseră când intraseră în oraș. Unul dintre lucrurile care-i plăceau cel mai mult la ea era acela că era mereu foarte conștientă de reputația ei și de impactul acesteia asupra perspectivelor fiicei ei de a avea un viitor fericit. Scandalul era o năpastă care putea distruge orice viitor strălucit și, din păcate, doamnele puteau scăpa basma curată cu comportamente mult mai puțin nepotrivite ca domnii. Poate că era așa pentru că lor le păsa mult mai mult de pozițiile lor... pentru că erau într-adevăr mai importante pentru ele. Foarte puține femei aveau posibilitatea de a se întreține singure. Căsătoria era ocupația și cariera lor.

Acum Edward avea un rang înalt, putere și bogăție. Și știa că mamele ar fi trecut cu vederea micul său păcat, dacă asta însemna o partidă bună pentru fiicele lor. Dar o femeie compromisă reprezenta o amantă comodă, și bărbații erau adesea dispuși să se mulțumească cu asta, atunci când erau conduși numai de dorința carnală.

Dar ceea ce-l atrăgea pe Edward la Julia era mai mult decât o simplă dorință fizică. Îi admira puterea și devotamentul față de calea cea dreaptă – chiar dacă era dispusă să țopăie pe vârfuri de-a lungul celei greșite pentru el. Și, de fapt, asta doar îl făcea să o iubească și mai mult.

Își opri calul în fața reședinței lui Ashe, legă în grabă hățurile de stâlpul pentru priponit caii și se năpusti în sus pe scări, urcând câte două trepte o dată. Nu era tocmai nerăbdător pentru confruntarea aceasta, dar știa că nu avea de ales. Trebuia să se întâmple. Ciocăni și așteptă. Și apoi se deschise ușa.

– Lord Greyling, zise un lacheu.

Edward încă se mai pomenea că-și dorea să se uite în jur după Albert ori de câte ori cineva rostea aceste cuvinte. Și nu era sigur dacă se va obișnui vreodată să îi fie adresate lui. Dar trebuia s-o facă... de dragul Juliei și a relației lor.

Îi înmână omului haina sa, cravașa și mănușile, după care întrebă:

– Unde l-aș putea găsi pe duce?

Prezența contelui aici era ordinea firească a lucrurilor. Și personalul domestic învățase de mult că nu mai avea nevoie să fie anunțat.

– Excelența Sa este în bibliotecă, milord.

Edward porni pe coridor cu pași fermi. Nu era nimeni la ușa de la bibliotecă, iar asta îi convenea de minune. Nu avea nevoie să audă cineva din greșeală conversația care urma și suspecta că măcar o parte din ea va implica voci ridicate. Cu toate astea, nu avea nici cea mai mică intenție să urle.

Ashe stătea așezat la biroul său, aparent pe punctul de a începe să scrie o misivă. Ridică privirea și în secunda imediat următoare, împinse scaunul și sări în picioare.

– Edward! Tocmai voiam să-ți scriu să te întreb dacă plănuiești să vii la Londra.

– Păi, de ce nu aș veni?

– Așadar, i-ai spus totul?

– Da.

Cu o încuviințare din cap rapidă, pe care Edward o luă ca pe o aprobare, prietenul său de-o viață se duse la bufet și turnă whisky în două pahare. Îi dădu unul lui Edward.

– Și cum a reacționat?

– După cum ai prezis. A avut inima frântă, și-a dorit să fi fost eu mort și apoi a intrat în doliu.

– Sunt sigur că nici pentru tine n-a fost prea plăcut... dar sinceritatea este mereu calea cea mai puțin complicată. Presupun că următoarea ta mișcare e să trimiți o scrisoare la *Times*.

– De fapt, nu. Edward luă o înghițitură lungă de whisky, cu privirea în continuare ațintită spre ochii lui Ashe. Următoarea mea mișcare e să te rog să îi pentru tine tot ce știi.

Ashe își înclină gânditor capul și-și strânse buzele într-o linie fermă și dură.

– Pardon? Nu cred că te-am înțeles bine?!

– O iubesc și ea mă iubește pe mine. Vom continua la fel ca până acum și vom lăsa oamenii să creadă că Edward este mort, iar eu sunt Albert.

– Chiar ai înnebunit de tot?

– Pozițiile pe care le avem în societate ne împiedică să fugim pe furiș undeva la vreo parohie uitată de lume, unde nu ne știe nimeni și să ne căsătorim. Suntem cunoscuți în rândul nobilimii. Ba, pe toți sfinții, ne cunoaște și familia regală. Singura cale prin care putem avea o căsnicie care să nu fie pusă sub semnul îndoielii e ca Albert să rămână în viață. Hai, spune-mi că n-am dreptate.

– Dar tu nu ești Albert. Ce faceți nu e legitim. Nu sunteți căsătoriți legal.

– Nu va ști asta nimeni altcineva, în afară de tine, de Locke, de Marsden, de Julia și de mine.

Ashe se răsuci brusc, mărșălui agitat până la jumătatea camerei, după care se întoarse.

– Dacă fie și o singură persoană ar suspecta...

– Nu se va întâmpla. În fond, de ce ar bănui cineva? De ce ar suspecta cineva că nu sunt Albert? Toată chestiunea e de-a dreptul absurdă... că eu aș pretinde că sunt fratele meu. Că Edward și-ar dori de soție o femeie pe care o detesta. De ce și-ar închipui cineva un asemenea scenariu... că cel așezat să se odihnească în mormântul de la Evermore nu ar fi Edward? În plus, eu sunt moștenitorul legitim, Ashe. Și toată șarada asta nu are nici un alt scop decât s-o pot păstra lângă mine pe femeia pe care o iubesc. Cine ar avea de suferit dacă am continua cum am trăit deja mai bine de o jumătate de an? Sunt de părere că, dacă dezvăluim adevărul, n-am face altceva decât să cauzăm și mai mult rău.

Ashe se prăbuși într-un fotoliu și-și sprijini capul în pumni.

– Ești absolut sigur că o iubești?

– Este singurul lucru de pe lumea asta de care sunt complet și absolut sigur. Și o iubesc din tot sufletul. Ai de gând să ne refuzi o viață întreagă de iubire, din cauza unei legi idioate?

Ashe ridică privirea, amărât.

– Am putea încerca să o schimbăm...

– Da? Și cât ar dura asta? Și dacă am avea copii înainte să fie schimbată legea? Ce să facem? Să ne refuzăm compania unul altuia? Tu i-ai spune Minervei: „Într-o zi vom fi împreună, dar nu acum"?

– Lua-te-ar naiba să te ia!

Edward înțelese că ar fi trebuit să îi pună întrebarea aceea de la bun început. În fond nu era nici un secret că Ashe o adora pe soția lui și că ar fi făcut orice pentru ea.

Ashe se ridică în picioare.

– Dacă o iubești măcar pe jumătate la fel de mult cât o iubesc eu pe Minerva...

Edward era gata să pună pariu pe întreaga sa avere că o iubea pe Julia la fel de mult cum o iubea Ashe pe Minerva... sau poate chiar mai mult!

Ducele de Ashebury ridică paharul.

– Edward, vă urez ție și Juliei toată fericirea din lume! Îți garantez tăcerea mea și, din clipa asta, te voi recunoaște ca fiind Grey.

Și nu pot decât să mă rog la Dumnezeu să ai mai mult noroc să-ți poți păstra secretele, decât am avut eu în a le păstra pe ale mele.

Edward dădu pe gât whisky-ul din pahar, ignorând fiorul rău prevestitor, care îi traversa șira spinării.

– Nu fi atât de îngrozită, Julia!

Cocoțată pe calul ei, la intrarea în Hyde Park, Julia aruncă o privire spre Edward.

– Mă simt de parcă port la gât un semn imens pe care scrie „impostoare".

– Nu tu ești impostoarea. Eu sunt.

O spuse atât de relaxat și cu atâta ușurință, că părea că nu l-ar fi deranjat deloc. Dar, pe de altă parte, se ascunsese mult timp în spatele acestui rol.

– Mă tem să nu fac ceva să ne dăm de gol.

– Am făcut jurăminte. Sunt soțul tău pe atât de mult pe cât pot fi. Ține minte asta. Și ține minte că te iubesc la nebunie.

Ea întinse atunci mâna spre el. Iar când mâna lui o întâlni ușor pe a ei, îl strânse încurajator.

– Și eu te iubesc. Enorm. Și văzând devotamentul de care dăm dovadă unul față de celălalt, cu siguranță oamenii nu vor suspecta nimic.

– Îți promit solemn că nimeni nu-l caută pe Edward.

Julia încuviință din cap și-i dădu drumul la mână.

– Nu uita că ești surd de urechea dreaptă.

– Puțini vor observa asta. Lui Albert i-a fost mereu foarte jenă de faptul că nu auzea bine. Numai oamenii cei mai apropiați lui știau că are probleme cu auzul.

Julia zâmbi amintindu-și. Îi venea din ce în ce mai ușor să se gândească la el, fără să apară povara chinuitoare a suferinței.

– Așa e. Uitasem de asta. Mi-a spus chiar înainte să mă ceară în căsătorie... ca și când faptul că era surd de o ureche m-ar fi făcut să-l iubesc mai puțin.

– Mie îmi plăcea să-l tachinez pe tema asta.

– Nu! Doar nu ai fost atât de crud!

Dar el încuviință din cap, afișând un rânjet năstrușnic.

– Oricând ne aflam într-un grup mai mare de oameni, puteam să-mi dau seama când nu auzea comentariile lor, pentru că doar încuviința din cap și zâmbea, așa că eu găseam o replică absurdă, ca și când ar fi fost un răspuns la ce ar fi spus cineva, apoi Albert îmi

răspundea la fel, până când toți oamenii din jurul nostru se gândeau că ne-am pierdut complet mințile.

– Sună absolut îngrozitor.

– De fapt, era chiar amuzant... dar trebuia să fii de față, ca să poți aprecia hazul întregii situații. Și mereu râdea după aceea și spunea „Oh, da, tare m-ai mai păcălit, Edward!" Și mă trezeam că îmi umplea paharul de whisky cu cine știe ce sortiment de ceai amar, care mă făcea să-l scuip de la prima înghițitură. Doamne! Mi-au plăcut la nebunie festele pe care ni le jucam unul altuia.

– Mă bucur că acum putem vorbi despre el atât de deschis.

– Și eu mă bucur să te văd zâmbind. Gata, cred că acum putem înainta.

Julia înțelese atunci că se folosise de anecdota aceea amuzantă despre Albert ca să-i distragă atenția și s-o liniștească. Pocni din bici cu blândețe și își îndemnă calul să înainteze în parc și să se aventureze în marea de oameni, care considerau că era imperios necesar să-și facă apariția acolo la acea oră din zi. De a doua zi va începe să meargă în vizită dimineața, și alte doamne vor veni în vizită la ea.

Dar, pentru moment, voia doar să se concentreze asupra marii plăceri conferite de compania bărbatului care călărea lângă ea.

– O să te duci la club în seara asta?

– Nu. Mă îndoiesc că o să mai calc vreodată pe la club.

Julia afișă un zâmbet năstrușnic, după care îi aruncă o privire întrebătoare și sceptică.

– Dar asta n-ar ridica suspiciuni? Ca un domn să nu mai frecventeze clubul de care aparține? Ar cam fi de așteptat s-o facă...

– Nu și din partea unui domn care e îndrăgostit nebunește de soția lui.

Și, la drept vorbind, Julia chiar se simțea soția lui... în gând, în faptă și în angajament.

– Mă faci să roșesc.

– Și intenționez pe deplin să te fac să roșești toată un pic mai târziu.

– Gândurile tale zboară mereu spre dormitor...

– Cine a zis ceva de dormitor? Mă gândeam mai degrabă la biroul din biblioteca mea.

– Grey! exclamă ea și se gândi imediat că nu știa dacă se va obișnui vreodată să-i spună așa.

– Sau poate în grădină, printre trandafiri, zise el cu subînțeles și deja îi zâmbea păcătos.

Deja se și putea vedea întinsă pe iarba verde, cu el ridicându-se deasupra ei și cu stelele strălucind romantic pe fundal, în timp ce...

– Lord și Lady Greyling!

Când auzi vocea aceea joasă și rezonantă, aproape că țipă ca un șoricel speriat și smuci hățurile. Din fericire, reuși apoi să își liniștească iapa în timp util ca să nu se întoarcă de la cuplul care se apropia – amândoi călare pe doi cai negri identici – și care opri apoi lângă ei. Ducele și ducesa de Avendale. El, înalt, brunet, întunecat și mohorât, iar ea, blondă, frumoasă și cu pielea deschisă la culoare... dar cu o viclenie în ochi, care indica faptul că nu-i scăpau prea multe lucruri. Singurul lucru care o alina cât de cât pe Julia era cunoașterea faptului că Rosalind Buckland – femeie din popor prin născare – intrase de curând în rândurile nobilimii și nu-i cunoștea nici pe ea, nici pe contele de Greyling suficient de bine încât să-și dea seama că era ceva diferit la ei. Prin urmare, ei doi erau cuplul perfect pentru a relua ușor și relaxat relațiile sociale.

– Excelențele Voastre, zise Edward.

– Condoleanțele noastre pentru pierderea suferită, zise ducele, și Julia se întrebă în sinea ei cât trebuia să mai treacă din sezon înainte ca oamenii să înceteze să-și mai prezinte omagiile.

Nu că nu ar fi apreciat cuvintele lor. Dar în clipa de față o făceau să se simtă inconfortabil, din moment ce cu toții credeau că Edward era mort. În același timp, înțelegea că regretele lor erau adresate mai mult contelui pentru moartea fratelui său, din moment ce nimeni nu știa că ea pierduse un soț.

– Apreciem cuvintele dumitale, spuse Edward.

– Și am auzit că este cazul și să vă felicităm, zise ducesa, zâmbindu-i cu amabilitate Juliei.

– Da, contesa a născut o fetiță minunată, chiar înainte de Crăciun, spuse Edward, iar Julia conștientiză imediat că în acest anume caz avea grijă să nu se refere la ea ca la soția lui. Pentru că un altul fusese soțul ei, la momentul respectiv. Seamănă foarte mult cu mama ei.

– Dar încep să văd că are și multe de la tatăl ei, îi asigură Julia. Mai ales acum că începe să umble mai mult. Cred că o să fie o mare aventurieră.

– Adică să călătorească prin lume? întrebă ducele.

– Sper că da. Și sper să fie neînfricată.

– Nu există nici un motiv să nu fie, zise Edward.

Și în clipa aceea, Julia înțelese încă o dată ceea ce știuse dintotdeauna: ghidată de mâna lui, fiica ei va fi neînfricată, foarte

independentă și capabilă să se descurce în orice situație. Fiica ei? A lor! A ei, a lui Albert și a lui Edward.

Ducele și ducesa mai zăboviră câteva minute, făcând conversație despre vreme și despre grădinile din jurul lor. Și dintr-odată, subiectele acelea i se părură incredibil de banale Juliei, cu toate că existase o vreme când îi făcuse plăcere să pălăvrăgească. Dar acum nu părea să mai poată aduna entuziasmul necesar.

În timp ce celălalt cuplu pleca la trap, Edward o conduse în direcția opusă.

– Te deranjează că-ți prezintă condoleanțele lor? îl întrebă ea atunci. Dar ei nu știu pe cine jelesc.

– Nu jelesc, de fapt, pe nimeni. Sunt doar politicoși.

Julia se gândi imediat că probabil ar fi jelit de-adevăratelea, dacă ar fi știut că pierduseră pe cineva din rândul lor. Și, fără îndoială, atunci ar fi participat la înmormântare chiar și un membru al familiei regale. Dar nu voia să pornească pe făgașul acesta. Nu voia să se gândească la toată nedreptatea situației. Oamenii ofereau cuvinte de omagiu, fără să știe care era de fapt adevărul.

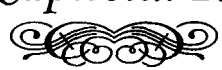
– E în regulă, Julia, zise el și abia atunci înțelese și ea cât de tare i se încruntase fruntea și cât de tare se strânseseră mâinile pe hățuri.

– La moșia de la țară, am depășit etapa de doliu. Nu știu de ce nu mi-am dat seama că oamenii ne vor aminti constant despre asta. Însă încerc să nu mă las afectat.

– În câteva săptămâni o să treacă.

Și abia atunci se vor putea deda cu totul minciunii că erau soț și soție.

Capitolul 23

În seara asta era adevăratul test. Doamnele erau mult mai perspicace decât domnii și, deși Edward reușise cu succes să treacă de încercarea grea a Camerei Lorzilor fără să o dea în bară, iar Julia gestionase vizitele matinale cu tot aplombul care ar fi fost de așteptat din partea ei, știa foarte bine că balul Ashebury se va dovedi o provocare, de vreme ce la acest eveniment foarte popular vor apărea pentru prima dată ca un cuplu. Și deosebit de îngrijorător era faptul că era posibil ca Albert să fi discutat în prealabil multe lucruri cu unii

dintre acei oameni... și, prin urmare, aceștia se vor aștepta să știe despre ce vorbeau, când el nu avea nici cea mai vagă idee.

Privind-o pe Julia cum își punea cerceii, se gândi că ar fi preferat de o mie de ori să rămână acasă și să i-i dea jos... cu tot cu rochia pe care o purta.

– Nu trebuie neapărat să mergem.

Ea îi întâlni privirea în oglindă.

– E primul bal organizat de ducele și ducesa de Ashebury de când s-au căsătorit. Oamenilor li se va părea ciudat dacă nu-și face apariția și contele de Greyling.

El veni în spatele ei și o sărută tandru pe ceafa delicată.

– Atunci n-o să stăm mult. Îți convine așa?

– S-ar putea foarte bine să ne distrăm de minune. Îmi doresc cel puțin două dansuri cu tine.

– Numai valsuri.

– Nici nu m-aș aștepta la altceva.

În seara aceasta arăta absolut splendid, îmbrăcată într-o rochie care strălucea undeva între nuanțe de negru și albastru închis, în funcție de cum bătea lumina. O făcea să pară foarte suplă și sexy și sigur nu părea deloc să aibă corpul unei femei care născuse cu mai puțin de jumătate de an în urmă. Cunoștea femei care păreau să ia în greutate și să se lățească după fiecare copil... dar Julia arăta mai degrabă ca și când abia își făcuse debutul în societate. Era suplă și zveltă.

– Dacă mai continui să te uiți la mine cu o asemenea intensitate, s-ar putea să nu reușim nici măcar două dansuri, îl tachină ea.

– Din fericire, sunt destul de familiarizat cu reședința lui Ashe, încât să știu pe unde se află toate cotloanele întunecate. Așa că să nu fii surprinsă dacă hotărăsc să facem uz de unul sau două dintre ele până la sfârșitul nopții.

Ea se ridică de la măsuța de toaletă și îi aruncă un zâmbet seducător.

– Eu zic că ar trebui să încercăm cel puțin trei sau patru...

O trase imediat în brațele lui și zise:

– Mai e de mirare că te iubesc?

Se aplecă spre ea, dar descoperi că degetul ei înmănușat îi punea o barieră în cale.

– Știu la ce te gândești și știu și unde o să ducă... la faptul că va trebui să mă îmbrac din nou și să-mi fac iarăși părul. Și o să întârziem. Iar contele de Greyling nu întârzie niciodată.

Contele de Greyling trebuia să se gândească serios să-și schimbe unele obiceiuri. Pe unele le putea pune pe seama faptului că era proaspăt tătic.

– Așa să fie, atunci, zise el și îi oferi brațul lui. Dar o să te revanșezi mai târziu strigându-mi numele până când vibrează pereții ăștia.

Ea îl privi printre pleoapele întredeschise.

– Hmm! Și eu care mă gândeam că în seara asta ar fi cazul să-l strigi tu pe al meu.

– Fir-aș al dracu'! exclamă el, după care își luă în grabă pălăria și o trase pe Julia spre ușă. Hai să terminăm odată cu asta! Vreau să fim înapoi în camera asta într-o oră.

Râsul ei încântat plutea în urma lor, în timp ce se îndreptau spre ieșire.

Julia știa că, odată ce ajungeau la bal, nu mai puteau pleca prea curând. Era printre primele baluri ale sezonului. Trebuiau să se pună la punct cu ultimele bârfe, să afle ultimele noutăți... și în plus trebuiau să facă speculații pe seama debutantelor și a viitoarelor căsătorii.

Reuși să se bucure de un singur dans cu Edward, înainte să fie luată pe sus de trei doamne, ale căror prime sezoane fuseseră destul de banale și care acum sperau la un al doilea mai bun.

– Mi-a părut foarte rău să aud de moartea domnului Edward Alcott, zise Lady Honoria. Am vrut să particip la înmormântare, dar mama a zis că nu ar fi cuviincios.

– O să-mi fie dor să dansez cu el, spuse Lady Angela.

– Mie o să-mi fie cel mai dor de poveștile lui, murmură Lady Sarah suspinând, ca și când le spusese numai și numai pentru ea. Dar și de frumusețea lui incredibilă! adăugă.

– Cum să-ți fie dor de „frumusețea lui incredibilă", când nu trebuie decât să te uiți la fratele lui ca să-l vezi din nou? întrebă Lady Honoria.

– Mda, presupun că aici ai dreptate.

– Era să leșin de șoc în seara asta când l-am văzut prima dată pe Lord Greyling, recunoscu Lady Angela râzând... lucru care se cam juca cu nervii Juliei. Cel puțin până când mi-am amintit că erau gemeni. Pentru o clipă, chiar am crezut că era o fantomă.

– Probabil e foarte ciudat să existe cineva care arată exact ca tine. Lady Sarah îi aruncă apoi Juliei o privire bănuitoare și vicleană. Dumneata i-ai confundat vreodată?

– Niciodată, minți ea. Cu cât petreceai mai mult timp în preajma lor, cu atât era mai ușor să-i deosebești.

– Era un mare netrebnic, zise Lady Honoria. Se uită repede în jur, ca și când s-ar fi așteptat ca netrebnicul în cauză să sară din mulțime din clipă în clipă. După aceea ce aplecă și le spuse celorlalte într-o șoaptă conspirativă: Cu el m-am sărutat prima dată.

– Nu! exclamă Lady Angela.

– Ba da, ba da. Într-un colț întunecat al unei terase, în timpul unui bal.

Julia nu voia să audă asta. Nu voia să afle detalii despre cuceririle lui Edward. Deși, la drept vorbind, în aceeași măsură nu-și dorise să audă nici despre cele ale lui Albert. Nu era deloc un lucru rău ca între un soț și o soție să mai existe și câteva mistere.

– Mi-aș dori să mă fi sărutat și pe mine, se lamentă Lady Sarah, pe o voce pițigăiată, care semăna cu sunetul pe care-l scotea argintul când se zgâria de argint.

Și Juliei îi trimitea fiori de rău augur pe șira spinării.

– Păi, poate că ar fi făcut-o sezonul acesta, zise Lady Honoria. Te scotea la plimbare pe terasă, numai dacă era sigur că nu încercai să-l prinzi într-o căsnicie.

– Eu aș fi încercat să-l prind, mărturisi Lady Regina.

– Eu nu, spuse Lady Honoria. Era extrem de amuzant și îmi făcea foarte mare plăcere compania lui... dar nu avea titlu și nici nu cred că era tocmai genul care să-și ia jurămintele prea în serios.

– O, ba își ia jurămintele foarte în serios, se trezi Julia vorbind, înainte să aibă timp să se gândească prea bine ce spune. Adică... eu cred că le-ar fi luat... știți voi, dacă ar fi avut ocazia să se însoare.

– Eu nu sunt prea sigură, insistă Lady Honoria.

– Eu sunt absolut sigură, spuse Julia. Nu putea suporta gândul ca fetele astea prostuțe să creadă ce era mai rău despre Edward sau să nu înțeleagă ce om bun, nobil și decent era de fapt. A fost un om onorabil. Și din moment ce sunt... adică din moment ce *am fost*... sora lui prin alianță, am avut ocazia să-l cunosc mult mai bine și să îl observ în mult mai multe situații decât voi.

– Cu siguranță, nu a fost nimic onorabil în sărutul lui. A fost înspăimântător de păcătos. Și mi-a promis încă unul sezonul acesta... dar acum n-o să-l mai primesc, zise Lady Honoria și se bosumflă exagerat, în timp ce celelalte două fete chicoteau de mama focului.

Dintr-odată, pe Julia o încerca o dorință nebunească de a o apuca pe fată de buza aia de jos bosumflată teatral și să i-o lungească până la genunchi.

– Mda, ei bine, cu siguranță la asta vrem să ne concentrăm acum cu toții... la câte neplăceri ți-a cauzat dumitale moartea lui.

– Îmi pare rău, n-am vrut să vă jignesc.

Și totuși, ea se simțise foarte jignită. Îl discreditau și îl batjocoreau, și ura faptul că nu-l cunoscuseră și ele, așa cum îl cunoștea ea. Îl vedeau ca pe genul de bărbat care nu oferea nimic mai mult decât sărutări clandestine în grădină.

– Eu îmi cer scuze. Noi încă mai jelim moartea lui.

Nu că ar fi crezut cu adevărat că trebuia să-și ceară scuze pentru ceva. Pur și simplu își dorea ca fetele astea prostuțe să dispară de lângă ea, înainte să spună ceva nechibzuit sau înainte să facă ceva care să pună în pericol viața nouă pe care se străduia să o construiască.

– Am vrut doar să ne exprimăm regretele pentru pierderea dumitale, zise Lady Sarah, înainte de a le goni de acolo pe celelalte, ca și când ea ar fi fost mama cloșcă, iar ele puii ei.

Slavă Domnului! Mai avea nevoie de încă un dans cu Edward, ca să-și aline nervii. Sau de un pahar de coniac. Se întrebă unde ar fi putut găsi unul. Se dusese mai devreme în salonul cu răcoritoare, dar nu găsise acolo altceva decât limonadă și vin spumant. Totuși... chiar și vinul spumant era mai bun decât nimic.

– Julia!

Se întoarse și zâmbi imediat chipului familiar care se apropia de ea.

– Ashebury.

– Cu siguranță, după atâția ani, poți să-mi spui Ashe.

– Am să încerc.

El se uită apoi în jur, ca și când ar fi căutat un locșor mai retras.

– Să dansăm, vrei?

– Ai noroc, din moment ce încă nu am carnețelul de dansuri plin în seara asta.

Fusese mereu plin înainte să se căsătorească. Fiecare bal fusese o avalanșă de dansuri și invitații. În seara asta însă, nici măcar nu se mai obosise să-și aducă o pereche de pantofi de rezervă.

Valsase cu Ashe de zeci de ori și se simțise mereu în largul ei în prezența lui. Dar dintr-un motiv sau altul, în seara asta nu părea să-și poată găsi cuvintele. El știa adevărul, și ea nu era sigură cum să răspundă la asta.

– Este un bal minunat. A venit foarte multă lume. Asta spune multe despre cât de îndrăgiți sunteți tu și soția ta.

– Eu suspectez mai degrabă că spune multe despre curiozitatea oamenilor. Eu și Minerva suntem o pereche destul de neobișnuită.

– Mie nu mi s-a părut niciodată.

– Că tot veni vorba despre perechi neobișnuite...

– Nu spune nimic, îi porunci ea, în șoaptă, dar în același timp pe un ton ferm.

– Voiam doar să spun că nu v-aș fi văzut niciodată împreună pe voi doi.

– S-a schimbat. *Doar că... era într-adevăr așa? Chiar se schimbase?* Ea pur și simplu îl vedea altfel... îl vedea așa cum era cu adevărat. Clătină ușor din cap. Nu, nu e asta. Adevărul e că nici nu l-am cunoscut înainte. Și cred că nici el pe mine. Suntem foarte compatibili. De fapt, mai mult decât compatibili. Îl iubesc.

Ashe o trase mai aproape, se aplecă ușor și o învârti într-o piruetă elegantă, în timp ce îi șoptea:

– Nu e Albert.

– Știu foarte bine asta. Nu seamănă deloc cu el. Altfel nici nu aș fi cu el. Nu este un substitut pentru... Ce avem noi... e complet diferit. Dar e ceea ce-mi doresc. Ceea ce am nevoie.

– Nu vreau să suferi. Și nu vreau să sufere nici el.

– Viața nu ne oferă nici o garanție că nu vom suferi. Dar nu m-ar răni niciodată intenționat.

Ashe rânji strâmb. Părea un pic stânjenit.

– Asta știu și eu sigur. Chiar și în cele mai rele momente... chiar și când e beat criță, tot există ceva bun în el.

– Oamenii nu par să-l cunoască cu adevărat. Cred că a fost pentru că nu voia să-l eclipseze pe fratele său. Și-a acceptat mereu rolul de frate de-al doilea... cel de moștenitor de rezervă. În jurnalul său, soțul meu a scris că soarta a făcut o greșeală când a permis să se nască el și să fie conte. E ciudat cum uneori permitem societății și locului pe care-l avem în ea să ne determine comportamentul... chiar și când nu ne convine. Ești prietenul lui. Ați crescut împreună. Sigur știi ce om vrednic este.

– Vrednicia lui n-are nimic de-a face cu îndoielile mele. I-aș lua apărarea până la moarte și îi voi ține partea în chestiunea aceasta. Și la fel și ție. Și dacă ai vreodată nevoie de mine, pentru orice, te rog nu ezita să-mi spui.

– Deși îmi pare foarte rău că ți-ai pierdut părinții când erai copil, trebuie să recunosc că sunt foarte recunoscătoare pentru locul pe care l-ai avut în viața lui Albert și a lui Edward.

– Și acum și în a ta.

– Și acum și în a mea, da.

Muzica pluti ușor, stingându-se în tăcere. El îi sărută atunci mâna și zise:

– Niște oameni foarte norocoși, prietenii mei.

Ea ridică dintr-o sprânceană, râzând:

– Pentru că au prietenia ta?

– Pentru că au iubirea ta.

I se părea destul de ciudat să se pomenească la un bal și să nu flirteze cu tinerele doamne, sau să facă matroanele să se îmbujoreze, sau să aranjeze întâlniri amoroase clandestine în grădină... deși la drept vorbind îi trecuse deja de multe ori prin minte să o ia afară pe Julia pe furiș, pentru o întâlnire scurtă printre trandafiri.

Dansase cu ea pentru că era lucrul lui preferat de făcut la un bal. Iar apoi dansase și cu Minerva din politețe – dar și din curiozitate. Femeia nu părea să aibă nici o suspiciune legată de identitatea lui. Ascultase câțiva lorzi dezbătând niște probleme politice. Vorbise cu un altul despre schimbările din agricultură. Făcuse cunoștință unui tânăr flăcău cu o și mai tânără domniță și asta îl făcuse să se simtă ca un pețitor. Și în mod straniu, chiar îi făcuse plăcere. Nu-i era deloc dor ca doamnele eligibile pentru căsătorie să fluture din gene și din evantaie spre el. Nu-i era dor nici de flirturi și nici de furișatul afară pentru o întâlnire interzisă în spatele spalierelor acoperite cu iederă.

Era foarte fericit în noul său rol de conte și de soț.

Dar asta nu însemna că era și complet mulțumit cu activitățile din sala de bal. Simțea nevoia să bea un pahar și să joace o mână de cărți. Un singur pahar și o singură mână de cărți... atât!

După ce Ashe o conduse de pe ringul de dans, Julia se furișă spre marginea sălii de bal, salutând pe rând oamenii pe care-i întâlnea, dar fără să zăbovească prea mult. Nu se simțea tocmai în largul ei. Parcă nu-și găsea locul. Își aminti de gândurile ei de mai devreme despre răcoritoare și de beneficiile șampaniei, așa că se hotărî că se impunea o vizită în salonul cu răcoritoare. Se afla pe la jumătatea drumului, când o abordă ducele de Lovingdon:

– Excelență! Lady Greyling, am înțeles că se cuvine să te felicit. Am vorbit cu soțul dumitale mai devreme. Se comporta ca și când ar fi primul și singurul om de pe lume care are o fiică.

Julia zâmbi. Edward n-ar fi putut s-o iubească mai mult pe Allie, nici dacă i-ar fi fost cu adevărat tată. Sentimentele lui pentru micuță erau sincere și foarte puternice.

– Da, ține foarte mult la Lady Alberta.

– Și nu pot spune că îl învinovățesc. Fiicele tind să se cuibărească foarte ușor în inimile noastre. I-am menționat lui Greyling că momentan lucrez la un proiect de lege menit să îi protejeze mai bine pe copii. A făcut niște observații destul de pertinente și mi-a lăsat impresia că ar fi dispus că lucreze la el împreună cu mine. Poate ne-am putea întâlni la cină cât de curând. Promit să nu deschid subiectul politicii la masă, dar nu am nimic împotrivă să aud opinia unui gentleman la un pahar de Porto.

Edward îi spusese că lucrurile decurseseră bine în parlament, dar nu-i împărtășise prea multe detalii. Și, cu siguranță, ar fi fost demn de menționat faptul că lua în considerare să lucreze la un proiect de lege împreună cu unul dintre cei mai puternici și mai influenți oameni din Marea Britanie... În plus, fără îndoială, asta i-ar fi ridicat statutul și i-ar fi creat o imagine bună în rândul nobilimii. Nu că contele de Greyling ar fi avut nevoie de vreun soi de ridicare în slăvi... dar după ce le ascultase pe fetițele acelea prostuțe mai devreme, Julia începuse să-și dorească foarte mult ca Edward să se ridice pe propriile picioare și nu doar prin titlul de conte. Chiar dacă nimeni nu și-ar fi dat seama că era, de fapt, Edward. Dintr-un motiv sau altul, avea senzația că se învârtea în cerc și că nu prea reușea să-și dea seama ce era cu adevărat și ce ar fi trebuit să fie.

Ceea ce pricepu însă destul de repede fu că ducele aștepta să spună ceva pe seama comentariului său de mai devreme. În fond, cineva nu-i putea cere unui duce să aștepte cât își punea în ordine gândurile.

– Am fi absolut încântați să luăm cina cu dumneavoastră și cu soția dumneavoastră.

– Fără îndoială, veți primi o invitație de la noi zilele următoare. Protejarea copiilor reprezintă una dintre pasiunile noastre. Și aștept cu nerăbdare să lucrez cu Greyling. N-am nici o îndoială că eforturile noastre comune vor face o mare diferență în bine. Și, te rog, iartă-mi impolitețea pentru că nu mi-am exprimat de la bun început

condoleanțele pentru moartea domnului Alcott. Pierderea unui om atât de tânăr este mereu o mare tragedie.

– Mulțumesc, Excelență. Apreciez amabilitatea dumneavoastră.

– Și acum, te rog să mă scuzi, dar trebuie să merg s-o caut pe soția mea. Cred că următorul dans este al meu.

În timp ce îl privea plecând, nu se putu abține să nu se gândească la faptul că în realitate Edward era cel care îl va ajuta – dar că nu va primi nici un credit sau apreciere pentru asta, pentru că oamenii îl credeau în mormânt. Se mulțumise să ducă o viață în care nu-i vor fi fost niciodată recunoscute meritele de drept, numai ca să o aibă pe ea ca soție. Și oricât de mult și-ar fi dorit să fie așa... oricât de ușor îi fusese să trăiască această viață, cât locuiseră la moșia provincială... acum descoperea că i se părea extrem de dificil să se agațe de iluzia de a fi soția lui. Pentru că aici i se aducea aminte constant că poate ea era singura persoană care cunoștea adevărata valoare a actualului conte de Greyling. Una dintre puținele persoane care știa că al șaptelea conte murise și că al optulea deținea acum titlul de drept.

Ajunse în salonul cu răcoritoare și, deși erau pregătite acolo multe feluri diferite de mâncare, nici unul nu părea să o atragă în mod special. Și nici șampania nu o mai mulțumea așa ca altădată. Va bea un pahar de coniac, de îndată ce ajungeau acasă. Stătea la fereastră, pentru un moment liniștit de contemplație, dar în schimb își zări propria reflexie în geam și deja nu mai era sigură nici că se recunoștea pe sine, când Lady Newcomb apăru lângă ea, cu un foșnet de tafta roz și cu un miros prea dulce de esență de levănțică ce stătuse prea mult în sticlă.

– Lady Greyling! Mă bucur foarte mult să văd că ai venit la Londra pentru sezon. Cu moartea domnului Alcott și cu tot ce s-a întâmplat, nu eram sigură dacă o să mai ajungi. Un accident în sălbăticie, din câte am înțeles, nu?

Ar fi pariat indemnizația ei pe o lună întreagă că femeia știa exact cum murise. Dar lui Lady Newcomb părea să-i facă mult prea mare plăcere să spună un lucru și să transmită cu totul altceva. Era suficient să-i prezinte simplu condoleanțele... nu mai era deloc nevoie să amintească și despre circumstanțele nefericite ale morții unui om.

– Da, din păcate nu se poate avea încredere deloc în fiarele sălbatice...

– Mă bucur foarte mult că n-a fost Greyling.

– Eu aș fi preferat să nu fie nici unul dintre cei doi frați.

– Da, da, desigur. Dar probabil și acum le mulțumești zeilor că n-a fost soțul dumitale. Îndrăznesc să spun că omul acesta este un dar absolut divin pentru populația femeiască și per ansamblu cel mai onorabil și integru dintre Drăcușorii de la Havisham... chiar un model pentru ceilalți, aș putea spune. Ești extrem de norocoasă că ai reușit să pui mâna pe el.

Doar că în realitate *chiar fusese* soțul ei cel care murise. Și acum trebuia să stea aici și să discute cu femeia aceasta ca și când nu era așa.

– Da, m-am considerat mereu binecuvântată.

– Nu ar trebui să îi vorbim de rău pe morți... dar dacă tot trebuia să moară unul dintre frați, nu pot să spun decât că s-a dus cel care trebuia.

Julia resimți cuvintele acelea ca pe o lovitură puternică în stomac. Abia dacă mai putea respira. Îi venea s-o scuture strașnic pe femeia aia idioată, ca să-și vină în fire.

– De ce ai spune un lucru atât de îngrozitor?

– Oh, draga mea... eu doar rostesc cu voce tare ceea ce gândesc cei mai mulți. Și îndrăznesc să spun și că multe mame respiră ușurate că nu trebuie să-și mai supravegheze atât de strict odraslele în sezonul acesta. Era doar o chestiune de timp până când o compromitea pe vreuna...

– Edward nu a profitat niciodată de doamnele cuviincioase, așa că nu văd cum ar fi putut-o compromite pe vreuna. Dar chiar și dacă ar fi cedat acestei tentații, sunt sigur că după aceea ar fi făcut ceea ce trebuia și și-ar fi făcut datoria față de respectiva persoană.

– Oh, eu nu cred deloc asta. Lui îi plăcea numai vânătoarea... nicidecum capturarea prăzii. Am avut de-a face cu mulți de teapa lui în tinerețea mea.

– Ei bine, aici te înșeli. A fost un om bun și onorabil.

Lady Newcomb clătină din cap și mai că îi și tremura bărbia de râs.

– Mda, ei bine, bănuiesc că acum nu se poate dovedi nici una, nici alta. A fost un om care n-a lăsat nimic în urma sa. Viața sa a fost o chestiune foarte tristă și fără semnificație. S-a scris așa chiar și în necrologul său. Și acum, te rog să mă scuzi...

Juliei mai că venea să întindă piciorul și să-i pună piedică acelei femei afurisite. Cum îndrăznea Lady Newcomb să presupună că îl cunoștea vreun pic pe Edward?! Cum îndrăzneau doamnele să bârfească atât de urât despre el?! Ura la culme treaba asta!

Ura ce spuneau oamenii, gândindu-se că situația era altfel decât în realitate... gândindu-se că vorbeau despre un frate mort, când, de fapt, vorbeau despre unul care era foarte viu.

Aer curat. Avea nevoie de aer curat. Deschise ușile terasei și ieși afară în noapte. Se duse glonț la balustradă și o apucă strâns cu mâinile-i înmănușate. Inspiră adânc, străduindu-se să-și elibereze mintea de toate lucrurile răutăcioase pe care le auzise în seara aceea. Și se pomeni dintr-odată încercată de o dorință nebunească de a-și aminti ce fusese scris în necrologul lui. Abia dacă se uitase peste el la momentul respectiv. Cum fusese formularea?

„Nu a reușit să realizeze nimic notabil..."

Cum se făcea că aceia care scriau necrologuri se simțeau mereu obligați să sublinieze neajunsurile percepute? Își aminti atunci de necrologul unui poet faimos din urmă cu câțiva ani, în care se spunea că lumea ar fi fost mult mai bine servită dacă omul n-ar fi pus niciodată mâna pe stilou. Încercau mereu să fie așa de al naibii de spirituali și inteligenți! Dar se înșelau!

Ei chiar îi plăcuseră scrierile poetului în cauză. Și Edward nu eșuase în a realiza ceva notabil. Călătorise prin toată lumea, escaladase munți și explorase regiuni îndepărtate și izolate. Condusese expediții, văzuse multe lucruri și trăise experiențe pe care puțini oameni reușiseră să le trăiască. Își împărtășise aventurile și încântase oamenii cu povestirile lui. Se separase de fratele său ca să se asigure că nu se băga în relația care existase între ea și Albert. Fusese un frate extrem de iubitor și, privind în retrospectivă, și un cumnat iubitor... chiar dacă își îndeplinise scopurile într-o modalitate destul de nefericită – dedându-se băuturii, destrăbălării și străduaniei de a fi perceput ca fiind nesuferit. Dar intențiile lui fuseseră mereu onorabile... lăudabile chiar.

Și mai presus de orice, se sacrificase pe sine ca să onoreze jurământul pe care i-l făcuse fratelui său. O ajutase să-și aducă pe lume fiica. Și avea în continuare grijă de copilă cu toată dragostea și atenția pe care i-ar fi oferit-o tatăl ei natural. Avea să lucreze cu un duce ca să aducă modificări în legislația engleză. Iar acesta era doar începutul a tot ce ar fi putut realiza. Cine putea ști cât de departe ar fi putut ajunge... ca Albert. Contele de Greyling.

Nu era corect. Era complet nedrept. Și știa cu fiecare fibră din ființa sa că făcuseră o greșeală îngrozitoare.

Capitolul 24

Edward plănuise să joace numai o mână sau două. Dar avea atât de mult noroc, încât îi era incredibil de dificil să se ridice din scaun, să le ureze noapte bună acestor domni și să plece. Nu-și petrecuse niciodată prea mult timp în sălile de bal, pentru că nu era genul care să ducă de nas doamnele în privința atențiilor și intereselor lui. Nu dansa niciodată cu debutantele, deoarece nu voia să le ofere speranțe că le-ar fi putut face să înflorească. Și astfel nu mai rămâneau decât acelea care se considerau partide grozave pentru căsătorie, iar el nu fusese niciodată dispus să se ducă să prospecteze piața.

Avea în mână trei dame, când intră ea. Nu putea spune tocmai că o văzuse, cât mai degrabă că o simțise... Îi simțise privirea asupra lui. Și de îndată ce ridică privirea o zări stând în pragul ușii, palidă și posomorâtă. Se ridică imediat în picioare și aruncă pe masă cărțile.

– Arunc cărțile din mâna aceasta, domnilor.

Domnii și doamnele adunați în salon ca să privească desfășurarea variatelor jocuri îi făcură imediat loc când începu să-și croiască drum spre ușă, foarte hotărât să ajungă mai repede la Julia. Ceva era în neregulă. Foarte în neregulă. Părea pe punctul de a izbucni în lacrimi – și Julia nu era o femeie care să plângă ușor.

Imediat ce ajunse lângă ea, își așeză mâinile pe umerii ei.

– Ce s-a întâmplat?

– Putem pleca, te rog? Mă doare capul.

– Da, desigur. Imediat. Se întoarse spre ușă, ca să o urmeze afară din salon, când...

– Greyling! Câștigurile dumitale! strigă unul dintre lorzi.

Se întoarse spre masă și zise:

– Donează-le pentru o cauză de caritate. Apoi rânji larg, îi făcu cu ochiul respectivului și adăugă: Doar asigură-te că nu ești dumneata cauza de caritate.

Râsetele oamenilor din salon plutiră după ei, în timp ce o conducea pe Julia afară din salon. Odată ajunși în foaier, recuperă de la servitori șalul ei, pălăria și bastonul său. Ieșiră apoi și așteptară pe alee, în timp ce un lacheu se grăbea să îl anunțe pe vizitiul lor că erau gata de plecare.

Abia după ce urcară în trăsură, cu ea lângă el, iar Julia își odihni capul pe umărul lui, Edward o cuprinse în brațe și o întrebă din nou:

– Ce s-a întâmplat?

– Simțeam nevoie să plec... să mă gândesc și să am parte de un moment de liniște.

Edward se făcu comod și o lăsă în pace, străduindu-se să-și tempereze panica. Cugetă apoi că va avea timp mai târziu să afle ce se întâmplase. Da, înainte să meargă la culcare în seara aceea, o va face să-i spună care era problema. În fond, nu venea niciodată nimic bun din a te culca supărat și cu gânduri negre.

Ea nu spuse nimic pentru tot restul drumului și nici când intrară în casă. Rămase tăcută și cât trecură să vadă ce făcea Allie. Cu toate acestea, observă imediat că Julia părea reticentă să o părăsească pe fiica ei. Oare avusese vreo premoniție de rău augur? Sau poate amenințase cineva să-i facă rău copilului?

Când ajunseră la ușa dormitorului ei, și el dădu să o urmeze înăuntru, ea se opri brusc și se întoarse cu fața spre el.

– Îmi aduci un pahar de coniac, te rog?

– Sigur. Mă întorc într-un minut.

– Te rog... lasă-mi suficient timp cât să mă pregătesc de culcare.

– Julia...

– Aș vrea și să-mi pun un pic de ordine în gânduri.

Nu părea ceva de bun augur. În timp ce stătea în bibliotecă, sorbind niște whisky, nu părea să poată scăpa de senzația aceasta că era ceva foarte în neregulă. Nu ar fi trebuit să o lase singură la balul acela blestemat. Era mai mult decât evident că se întâmplase sau se spusese ceva care o supărase. Pe de altă parte, ce soț stătea mereu lângă soția lui la un astfel de eveniment social?

Ar fi crezut cu toții că era îndrăgostit până peste cap. Și chiar dacă acesta era într-adevăr adevărul, știa că ar fi fost necaracteristic contelui de Greyling să nu se dezlipească nici o clipă de soția lui. Pe de altă parte... contele nu avea obiceiul nici să joace cărți... cel puțin nu de când se căsătorise. Dar explicase asta spunând că „voi juca o mână în amintirea fratelui meu".

Doar că, desigur, o mână se transformase în mai multe. Trebuia să fie mai atent. Poate chiar fusese o greșeală să vină la Londra, la atât de scurt timp după ce el și Julia își făcuseră jurăminte.

Cu paharul său de whisky într-o mână și cu coniacul ei, în cealaltă, își croi drum spre dormitorul lui, unde se dezbrăcă de pantaloni și de cămașa de muselină. După aceea se duse în camera ei. O găsi

deja îmbrăcată în cămașa de noapte, stând la măsuța ei de toaletă și studiindu-și reflexia în oglindă. Lăsă paharele pe noptieră și îi zise pe o voce șoptită și blândă:

– Vino în pat!

Dacă ar fi putut să o strângă în brațe și să o aline, știa că ar fi putut s-o liniștească. Să facă orice lucru care o tulbura să dispară.

Ea se răsuci pe băncuță și ridică privirea spre el. Nu mai văzuse atâta tristețe în ochii ei de când descoperise că rămăsese văduvă.

– Nu pot face asta, Edward. Nu pot trăi în minciună. Credeam că sunt pregătită s-o fac, dar... dar nu sunt. Și nici nu ar trebui să fiu. Nu e corect nici față de tine, nici față de Albert, nici față de Allie.

El se lăsă în genunchi în fața ei și îi zise:

– Julia... orice s-ar fi întâmplat...

– Toți te cred un netrebnic. Clătină apoi din cap și adăugă, explicativ: Edward. Toți cred că Edward a fost un netrebnic.

– Păi, a fost. Adică eu am fost. Era confuz. De fapt toată situația asta... cu omul care fusese, versus omul care era acum părea destul de derutantă. O atinse ușor pe obraz. Înainte să fiu cu tine.

– Ba n-ai fost. Îți plăcea să te distrezi și să te simți bine. Erai tânăr, burlac și îți plăcea să trăiești viața la maximum. Nu ai compromis niciodată pe nimeni. Nu se poate spune că „n-ai realizat niciodată nimic notabil". Dar nimeni nu va ști asta niciodată. Nimeni nu te va cunoaște vreodată așa cum te cunosc eu...

– Păi, nici nu am nevoie s-o facă. Singura părere care mă interesează este a ta.

În ochii ei se citea foarte multă suferință. Și un ocean infinit de remușcări. Julia se încruntă atunci și o putea vedea străduindu-se să își găsească cuvintele să-i explice ceva ce el nu-și dorea deloc să înțeleagă.

Nu își dorea ca lucrurile dintre ei să se schimbe. Nu voia să o piardă.

– Ducele de Lovingdon mi-a spus că te-a abordat să lucrezi cu el la un proiect de lege...

– Da. S-a gândit că, fiind proaspăt tătic, voi fi mai empatic față de situația celor săraci și voi avea o nouă abordare, înțelegând cât de mult au nevoie copiii să fie protejați.

– Vei face fapte bune, și toată lumea i le va atribui lui Albert.

Deși aprecia că o deranja lucrul acesta și că își dorea ca el să primească ceea ce i se cuvenea de fapt, Edward nu era deloc dispus

să plătească și prețul care venea la pachet cu orice recunoaștere sau apreciere a meritelor pe care le-ar fi putut primi numele său. Oftă.

– Ce mai contează cine primește creditul, atât timp cât e vorba despre fapte bune?

– Tocmai de asta te iubesc... și tocmai de asta vreau să știe toată lumea ce fel de om ești. Ceea ce realizezi este moștenirea ta, nu a lui Albert.

– Singura moștenire de care îmi pasă este să pot avea o viață cu tine.

Julia clătină din cap, cu o mișcare care părea aproape frenetică.

– Și nu e corect nici față de Albert. Nu înțelegi? Nu va avea niciodată o înmormântare a lui sau o slujbă de pomenire și nici măcar propriul necrolog. Nu îl va jeli nimeni niciodată.

– Ba le va avea pe toate, când voi muri eu.

– Omul pe care-l vor jeli va fi versiunea ta a lui Albert. Nu pe el cel adevărat. Viața lui... moștenirea lui... toate s-au terminat anul trecut. Și tot ce a realizat el până atunci se va pierde în viața pe care ai trăit-o tu în locul lui.

– Julia! Nu gândești limpede.

Își așeză mâna rece pe obrazul ei și simți cum i se infiltrează în piept o răceală ciudată.

– Gândesc mai limpede decât am gândit vreodată, de când am descoperit adevărul despre cine ești. Allie nu-l va cunoaște niciodată pe tatăl ei adevărat... nu va ști niciodată ce fel de om a fost. Și totul numai cauza dorințelor noastre egoiste.

Edward se ridică de lângă ea. Făcu agitat patru pași într-o direcție, apoi patru în cealaltă, trecându-și mâinile prin păr, înainte de a se opri în fața ei.

– Nu e semn de egoism să îți dorești ceva.

– Dar devine egoist, dacă obținând acel ceva îi rănești pe alții. I-l furăm pe tatăl ei... și lui i-o furăm pe ea!

– Când va mai crește, îi putem spune adevărul. Îi putem explica totul.

– Dar nu avem nici cea mai mică idee cum va reacționa... cât rău i-am putea face. Dacă hotărăște că am trădat-o și că întreaga ei viață a fost o minciună și că ne urăște? Sau dacă spune cuiva? Atunci toată viața pe care am trăit-o până în acel moment va fi distrusă și tot adevărul va fi dat în vileag. Oamenii vor ști că am trăit în păcat. Toți copiii pe care i-am avea ar fi declarați bastarzi. Și chiar și dacă ne păstrează secretul... una este ca noi doi să trăim o minciună...

Dar e complet greșit să hotărâm pentru ea că trebuie să trăiască și ea așa.

De ce naiba trebuia să-i aducă argumente atât de convingătoare? De ce naiba trebuia să aibă atât de multă dreptate în tot ce spunea?

– Julia... n-o să creadă nimeni că nu s-a întâmplat nimic între ei... nu când ne-am afișat precum contele și contesa de Greyling. Nu când am fost văzuți în compania unul altuia în parc și participând la bal împreună. Dezvăluind adevărul n-am face decât să dăm naștere unui scandal fără precedent, care ne va urmări ani la rândul.

– Dar cel puțin va fi unul adevărat. Lacrimile îi năpădiră ochii și apoi i se revărsară pe obraji. Nu pot trăi o minciună pentru tot restul vieții mele. Nu pot să stau cu mâinile-n sân în tăcere, în timp ce oamenii au o părere proastă despre tine și nu-ți acordă credit pentru a fi omul bun și onorabil care ești cu adevărat. Nu pot permite ca viața lui Albert să fie absorbită așa de a ta. Mi-aș dori să fiu suficient de puternică încât să pot spune că nu contează... dar contează! Îi scăpă atunci un suspin chinuit. Știu că renunț la o viață cu omul pe care îl iubesc... dar tu meriți să fii recunoscut pentru ceva mai mult decât ca fiind un ticălos și un netrebnic. Îmi pare rău! Îmi pare atât de rău, dar nu pot trăi minciuna aceasta pe care am creat-o.

Și tocmai acesta era și motivul pentru care o iubea atât de mult, la naiba cu tot!

Atunci Julia izbucni în lacrimi de-a binelea. Edward se lăsă din nou în genunchi și o îmbrățișă strâns.

– E în regulă, iubirea mea. E în regulă.

– Știu că o să ne urască și că o să ne ostracizeze și o...

– Șșșt! Nu! O să mă ocup eu de tot. O să îndrept situația asta și voi găsi o cale de a minimaliza daunele.

Ea se împinse înapoi și-și șterse lacrimile de pe obraji.

– Cum? O să scrii o scrisoare la *Times*?

Îi îndepărtă atunci o șuviță răzleață, care îi atârna pe față.

– Doar lasă totul în seama mea. O să găsesc eu o soluție. Mi-am petrecut o bună parte din tinerețe dând de necazuri și apoi scăpând basma curată. Am o experiență extrem de vastă pe care să mă bazez.

El o luă atunci de mână și se ridică în picioare.

– Acum hai în pat și lasă-mă să te țin în brațe!

După ce se cuibăriră sub pături împreună și îmbrățișați, Julia spuse încet:

– Știu că probabil ești dezamăgit că nu sunt mai puternică.

– În multe feluri, asta e calea mai dificilă, și știi și tu asta... dar tot ești dispusă să încerci. Și e nevoie de o foarte mare forță interioară pentru asta.

– Nu chiar așa de mare. De fapt, sunt destul de lașă. Nu pot să trăiesc în păcat și ca toată Londra să știe...

– Nici nu m-aș fi așteptat la asta. Bărbaților li se iertau tot felul de comportamente necuviincioase și uneori chiar imorale. Femeilor, în schimb, nu li se ierta nimic. Iar acum trebuia să născocească o modalitate de a o proteja. De a se asigura că ea nu va avea de suferit de pe urma acțiunilor lui. Trebuie să-mi promiți că Allie va crește la Evermore. Eu nu voi mai locui acolo... doar o să vin în vizită din când în când.

– Și tu trebuie să-mi promiți că o să te căsătorești și o să produci un moștenitor pentru Evermore.

Își jurase că nu o s-o mai mintă niciodată. Dar în același timp jurase și să o facă fericită.

– În cele din urmă, mă voi căsători. Dar pentru moment, te rog lasă-mă să-mi iau la revedere de la tine așa cum se cuvine.

Se răsuci, până când ea ajunse parțial sub el și se putea ridica într-un cot ca să se uite la ea. Lampa încă mai arunca o lumină joasă, difuză și asta îi permitea să o vadă clar printre umbrele care dansau. Nu-i mai plăcuse niciodată atât de mult doar să se uite pur și simplu la o femeie. Avea să-i fie îngrozitor de dor de ea.

Julia era tânără... mult prea tânără ca să-și petreacă restul vieții singură. În cele din urmă se va căsători din nou. Dar nu voia să se gândească la asta acum. Nu își dorea deloc să se concentreze asupra faptului că o va pierde pentru totdeauna. Pentru moment voia doar să îi memoreze fiecare trăsătură și fiecare aspect... să adune cât mai multe amintiri... amintiri care nu vor dispărea niciodată. Ca să le poată vizita oricând dorea. Să și le aducă minte și să le retrăiască.

– Te iubesc, Edward!

Intenționase să o ia ușor, dar în clipa în care auzi acele cuvinte, gura lui se năpusti asupra gurii ei și se scufundă adânc și posesiv. Se va gândi mereu la ea atunci când va gusta căpșune, când va auzi suspinul vântului sau când va simți căldura soarelui. Pentru că ea însuma o infinitate de senzații. Cu ea totul era mereu mai bogat, mai intens, mai viu și mai frumos.

Mâinile ei erau la fel de frenetice ca ale lui și îl dezbrăcau de haine, în același ritm în care el îi scotea cămașa de noapte. Și apoi erau piele pe piele... carne pe carne... de la degetele mici de la picioare și până

în creștetele capetelor. Și știa că nu s-ar fi săturat niciodată de ea. Nici dacă i s-ar fi oferit o mie de ani cu ea. Știa că nu s-ar fi plictisit niciodată de asta. Dar din păcate nu mai avea la dispoziție decât câteva ore până când răsuna cântecul ciocârliei, anunțând răsăritul zorilor. Iar dimineață avea să-i părăsească patul pentru ultima dată. Și nu știa de unde sau cum va găsi puterea să o facă. Dar o va face.

Cum putea să-și ia adio de la asta? se întreba Julia, cu sufletul sfâșiat de durere. Cum ar fi putut să-și ia adio de la el?

Julia se pomeni atunci rugându-se ca soarele să nu mai răsară niciodată. Ca timpul să se oprească în loc și ca ea și Edward să poată rămâne pentru totdeauna în acel cocon de iluzii și fericire. Știa că erau gânduri egoiste... pe de altă parte, părea să fie mereu chinuită de dorințe egoiste, atunci când venea vorba despre el. Acesta era și unul dintre motivele pentru care crezuse că va putea trăi o minciună. Pentru ca nu luase în considerare toate ramificațiile situației și pe toți oamenii pe care îi va afecta.

Știa că nu va mai trăi niciodată o pasiune atât de intensă și lipsită de inhibiții. Că nu va mai cunoaște niciodată dorințe atât de desfrânate și sălbatice. Că nu va mai fi niciodată obsedată de un bărbat, așa cum era de el. Ceva ascuns în sufletul lui trezea și dezvăluia un loc din adâncul ființei ei rămas până atunci neexplorat și nedescoperit. Ar fi putut trăi tot restul vieții sale fără să experimenteze așa ceva și ar fi fost mulțumită. Poate chiar fericită. Dar acum, că toate acestea fuseseră dezvăluite, cum ar mai fi putut uita că existaseră vreodată? Cum le-ar fi putut ignora?

Oh, Doamne, Dumnezeule! Avea să-i fie teribil de dor de el.

Felul în care gura lui fierbinte îi lăsa un traseu de umezeală pe piele... pe gât și pe movilele sânilor. Felul în care gura lui se închidea în jurul sfârcului ei și-l sugea cu blândețe, în timp ce mâinile lui continuau să exploreze, iar degetele lui s-o tachineze. Coapsa lui îi aplica o presiune fierbinte perfectă între picioare, făcând-o să se zvârcolească sub el.

Gemetele lui îi gâdilau auzul și-i încântau urechile, iar mirosul său ușor astringent îi inunda nările. Îi simțea pielea sărată pe limbă. Se străduia din răsputeri să adune cât mai multe senzații cu putință, chiar și în timp ce se pierdea în el. Cum era posibil să fie atât de conștientă și în același timp atât de dezorientată? Urca pe culmile extazului și în același timp cădea fără plasă de salvare. De fiecare dată când erau împreună, era la fel și totuși diferit.

Îl împinse de umăr până când căzu pe spate. Îi încălecă apoi șoldurile și își alunecă mâinile în sus pe brațele lui, până când ajunse la încheieturile sale, după care își încleștă degetele în jurul lor. Îi ghidă ușor mâinile deasupra capului și le lipi de pernă.

– Nu mișca mâinile de aici, îi porunci ea.

– Ce-ai de gând să faci?

Julia îi aruncă atunci cel mai obraznic zâmbet cu putință.

– O să-mi fac de cap cu tine...

– Dumnezeule, Ju...

Dar gura ei o captură pe a lui și îi cuceri respirația înainte să apuce să termine ce avea de spus. Ea era cea care hotărâse că aveau nevoie să pună capăt întregii farse. Iar el capitulase din cauza iubirii pe care o simțea pentru ea. Știa asta. Și mai știa că Edward avea puterea de a o face să se răzgândească... da, știa asta mai presus de orice. Și totuși se predase și acceptase înfrângerea, pentru că fericirea ei era mai importantă pentru el decât a lui.

Iar ea își dorea ca lumea să știe că îi punea pe alții înaintea lui. Nu era un ticălos și un netrebnic. Nu profita de nimeni. Își dorea ca oamenii să vorbească despre Edward cu respectul pe care-l merita. Nu era corect ca un om să-și trăiască viața în umbra altuia.

Își alunecă gura peste bărbia lui aspră și înțepătoare. Adora acest moment al nopții, când chipul lui se înăsprea cu barbă nouă. Când părea ușor necivilizat și un pic barbar. Și extrem... extrem de masculin!

El mârâi gutural, și Julia îi putea simți pieptul vibrând, în locul în care genunchii ei se odihneau pe coastele lui. Adora ce sunete chinuite scotea. Îl sărută apoi pe ureche și-i șopti lasciv:

– O să te iau în gura mea.

Șoldurile lui reacționară imediat, arcuindu-se în sus.

– Doamne!

– Îți dorești asta? îl întrebă ea, pe o voce răgușită, care îi aluneca pe terminațiile nervoase ca o legătură de mătase.

– Da...

Se ridică apoi ușor și-i întâlni privirea.

– Ce anume îți dorești?

– Să mă iei în gura ta...

– Atunci ține-ți mâinile unde sunt.

Edward își uni apoi degetele atât de strâns deasupra capului, încât putea vedea cum i se albeau încheieturile degetelor.

– Vreau să ții minte noaptea asta, șopti ea.

– O să țin minte pentru totdeauna fiecare moment petrecut cu tine.

Ea îl sărută apoi pasional, controlând adâncimea și ritmul mișcărilor lor. Se simțea puternică și mai vie ca niciodată. Se simțea egala lui. Putea să îl înnebunească oricât de mult își dorea. Îi ronțăi ușor bărbia, apoi gâtul și apoi clavicula. Privea cum mușchii brațelor lui se încordau și se flexau, în timp ce se lupta din răsputeri să nu se întindă să o atingă.

Julia își alunecă lasciv trupul în jos pe al lui, și el gemu. Îi linse apoi sfârcurile întărite și mârâi gutural.

Oh, da. Îl putea tachina și excita după pofta inimii. Apoi și celălalt sfârc al lui primi aceeași atenție. Edward respira din ce în ce mai greu și își încorda mușchii abdomenului. Trasă apoi o cărare de sărutări de-a lungul toracelui lui, de-a lungul abdomenului său plat... și adora felul în care tresărea sub buzele ei. Corpul lui radia o tensiune sexuală aproape palpabilă.

Își plimbă gura pofticioasă de-a lungul șoldului lui, peste cicatrice și de-a lungul exteriorului coapsei lui și spre genunchi și apoi în sus spre coapsa interioară și tot mai sus și mai sus, până când ajunse la destinație și-și închise buzele în jurul esenței bărbăției lui. Și în timp ce o ținea captivă între picioarele lui, mârâitul lui răsună precum mârâitul unui animal sălbatic chinuit. Apoi o strânse și mai tare, mângâind-o cu tălpile lui aspre.

Ridică apoi privirea și-i întâlni ochii. Și îi făcu o plăcere imensă când văzu flacăra fierbinte și pasională care ardea în adâncurile ochilor lui.

– Ești o vrăjitoare!

Ea zâmbi languros și își întoarse atenția spre a-i arăta exact cât de vrăjitoare putea fi. El blestemă aprig, în timp ce ea își lua tot timpul din lume înnebunindu-l. Lingându-i toată lungimea bărbăției, gustându-l și sugând. Dacă aceasta trebuia să fie ultima lor noapte, atunci voia să-i însemneze fiecare părticică de corp cu al ei.

Iar apoi dimineață îi va părăsi patul pentru ultima dată. Nu știa de unde și cum va găsi puterea să îl lase să plece. Dar știa că va reuși cumva. Noaptea aceasta va deveni un punct de răscruce în viața ei. Un moment de demarcație în care viața ei se frângea. De o parte rămânea viața ei cu el și de cealaltă viața sa fără el. Și una era marcată cu râsete și iubire... iar cealaltă cu o singurătate cruntă.

El se va căsători, și ea va găsi o cale de a supraviețui. De a trăi mai departe fiind conștientă că o altă femeie trăia visul ei de a-i încălzi

patul și de a-i purta copiii. O parte din ea gândea că ar fi fost mai ușor să nu știe niciodată cum putea fi viața cu el... și totuși, cum ar fi putut regreta chiar și un singur moment din cele trăite, când acestea îi vor fi oferit subzistență pentru anii care vor veni?

Dintr-odată, degetele lui puternice se afundară în părul ei, masându-i scalpul.

– Nu mai pot îndura să nu te ating...

Edward își schimbă poziția, până când ajunse aproape să se ridice în șezut și o trase mai sus, până când gura lui o captura pe a ei. Iar când se prăbuși înapoi pe spate, Julia înțelese că era din nou călare peste el. Îi ridică ușor șoldurile și o ghidă până când ajunse îngropat adânc în ea. Și Julia aproape că izbucni în plâns de plăcerea de a se simți atât de complet cotropită și posedată de el.

În timp ce se mișca deasupra lui, Edward începu să-i frământe sânii. O multitudine de senzații i se răspândeau prin trup și explodau precum valurile când se izbeau de mal. Bubuiau și se retrăgeau. Puternice și apoi calme. Julia își propti mâinile de-o parte și de alta a umerilor lui lați, cu părul revărsându-i-se în jurul său... creând o intimitate și mai desăvârșită și blocând complet lumea exterioară. Numai dacă ar fi putut să o blocheze așa la infinit...

Îi cuprinse apoi șoldurile, oferindu-i susținerea de care avea nevoie, în timp ce o pătrundea din ce în ce mai puternic și mai tare. Edward ridică apoi capul și-și lipi gura de sânul ei, înnebunind-o cu totul cu torturile lui delicioase, în timp ce extazul se revărsa prin ea și îi striga numele.

O ridică apoi și se eliberă din trupul ei, lipind-o pe pieptul lui, până când era complet întinsă deasupra lui, în timp ce corpul lui pulsa sub al ei și îi mârâia numele. Se cutremură și el când o simți fremătând, în timp ce ultimele vestigii ale pasiunii lor îi făceau să vibreze la unison pentru o ultimă dată. În cele din urmă respirațiile lor căpătară un ritm mai calm și li se potoliră și trupurile.

– De ce ai făcut asta? întrebă ea. De ce m-ai părăsit?

– Acum nu mai pot risca să te las grea...

Julia închise ochii. Era un aspect al dragostei pentru care nu mai trebuise să-și facă griji niciodată până atunci.

– Face să fie mai puțin plăcut pentru tine?

El o sărută atunci pe creștetul capului.

– Nu.

Ea își mușcă buza de jos, suspectând că o mințise.

– E mai puțin... satisfăcător?

– Dacă ceea ce mă întrebi de fapt e dacă aș prefera să fiu în tine, atunci răspunsul e de o mie de ori da. Dar facem ce putem.

Julia ridică atunci capul și se uită la el.

– Mai există și alte modalități prin care să poți să te asiguri că nu rămân însărcinată?

– Nimic nu e sută la sută sigur. Ceea ce am făcut acum scade considerabil șansele... dar nu există nici o garanție.

Ea oftă prelung și își așeză capul pe pieptul lui, ascultând cum îi bubuia inima în piept.

– O să-mi fie dor să fiu cu tine.

– Nu mai mult decât o să-mi fie mie.

– Poate ne vom putea petrece împreună anii bătrâneții... în secret.

Atunci când va fi prea bătrână ca să mai poată avea copii.

Brațele lui se strânseră și mai tare în jurul ei.

– Atunci aștept cu nerăbdare să îmbătrânim.

Lacrimile i se formară în ochi și le lăsă să cadă... pentru că acest bărbat merita cu mult mai mult decât îi putea oferi ea.

Capitolul 25

Julia se trezi singură și cu partea lui de pat goală – așa cum va rămâne pentru tot restul vieții ei. Fusese suficient de norocoasă să iubească doi bărbați în viața ei. Nu va mai exista un al treilea.

Aruncă o privire spre ceasul de pe șemineu și văzu că era aproape ora unu. Și-ar fi dorit ca Edward s-o fi trezit înainte să plece, ca să-și mai ia rămas-bun de la ea pentru ultima dată. Pe de altă parte, știa că după acela și-ar mai fi dorit încă unul... și încă unul, și încă unul... Așa că era mai bine să meargă mai departe.

Fusese atât de ușor la Evermore, când erau numai ei doi. Singuri. Fără să trebuiască să mai poarte conversații cu oamenii din înalta societate. Era atât de ușor să uite ce era în joc și ceea ce conta atunci când erau îngrădiți de toate limitările înaltei societăți în care trăiau.

Se dădu ușor jos din pat. Doar că i se făcu imediat greață. Își lipi palma peste gură și pricepu că probabil nu ar fi trebuit să mai bea și acel pahar de coniac aseară, peste șampania băută – mai ales pentru

că nu mâncase nimic la bal. Dar nu-i făcuse nimic cu ochiul. Și nici acum nu o tenta deloc perspectiva micului dejun.

Porni spre clopoțel, ca să o cheme pe camerista sa, dar se pomeni copleșită de încă un val de greață. Se năpusti prin cameră, se aplecă peste lavoar și își goli conținutul stomacului. Iar când termină, își turnă un pahar de apă din urciorul din apropiere, își clăti gura, luă un prosop și își șterse sudoarea de pe față. Spera sincer că nu se îmbolnăvea.

Mărșălui din nou prin cameră, foarte hotărâtă ca de data aceasta să sune din clopoțel. Dar apoi se opri brusc. Își lipi palma de burtă. Oh, Doamne, Dumnezeule! Închise ochii strâns și începu să numere săptămânile înapoi. Nu îi mai venise menstruația de când îl primise prima dată pe Edward în patul ei.

Se prăbuși la podea. Asta schimba totul. Nu putea aduce pe lume un copil bastard... nu al lui Edward! Bietul copilaș! Nici nu mai conta că tatăl său era conte. Nu va exista loc pentru el în societate. Iar dacă va fi o fetiță... Oh, Doamne! Atunci ar fi și mai rău! Pentru că nici măcar n-ar fi avut perspectiva unei căsătorii bune.

Ce putea să facă? Să îi refuze unui copil dreptul de a ști adevărul despre tatăl său ca să îl protejeze pe celălalt? Nu vedea că ar fi avut de ales. Trebuia să își protejeze ambii copii. Și Edward fără îndoială ar fi de acord. Știa că va fi de acord. Trebuia să îl găsească imediat și să vorbească cu el.

Dar după ce se îmbrăcă și se duse jos, descoperi că el nu era de găsit. Ieșise să se ocupe de niște afaceri. Ei bine, când se va întoarce, vor discuta împreună cum era cel mai bine să gestioneze această situație. Până atunci nu avea nici un motiv să se sperie sau să se îngrijoreze.

Se uita prin unele dintre lucrurile pe care Albert le lăsase în biroul său – un alt jurnal, notițe privind un proiect de lege pe care se gândea să-l prezinte în fața Camerei Lorzilor, un ghem de sfoară, un penny îndoit și alte câteva fleacuri despre care își dorea cu disperare să fi știut de ce se obosise să le păstreze și ce semnificație aveau pentru el – când veni majordomul și o anunță că avea oaspeți. Îi prezentă apoi cărțile de vizită ale duceselor de Ashebury, Avendale și Lovingdon.

Intră în salon și le găsi stând acolo, ca un fel de triumvirat al celor mai tinere, mai iubite și mai puternice doamne ale generației următoare.

Minerva veni în față și o luă de mâini.

– Draga mea, de îndată ce am primit de știre despre ce s-a întâmplat în Camera Lorzilor în după-amiaza asta, ne-am gândit să venim aici ca să-ți oferim susținerea noastră și orice ai nevoie.

Julia simți cum i se strânge stomac. Îi alergau prin minte un milion de posibilități – dar toate se învârteau în jurul lui Edward.

– Ce s-a întâmplat?

– Contele de Greyling s-a ridicat în fața adunării și a anunțat că el este de fapt Edward Alcott. Și că Albert a fost cel care a fost ucis în Africa.

Julia clătina din cap neîncrezătoare și simțea cum i se înmuiau genunchii. Nu trebuia să se întâmple așa. Ar fi trebuit să scrie o scrisoare la ziarul *Times*... nu să dea piept într-un mod atât de public cu toți nobilii din înalta societate.

– A zis că și tu ai aflat adevărul abia seara trecută. Dar că a venit timpul să pună capăt acestei farse.

– Farse? repetă ea absentă.

– A jurat că nu s-a întâmplat nimic necuviincios între voi, zise Grace, ducesa de Lovingdon. Că tu ești complet nevinovată în toată treaba asta.

Minerva îi studie chipul o clipă.

– Dar a mințit, nu-i așa?

Julia nu putea face altceva decât să clatine din cap, din automatism. Până când nu înțelegea exact care era planul lui și ce anume le spunea oamenilor, nu putea nici să nege, nici să confirme nimic. De ce nu discutase cu ea problema aceasta, înainte de a face ceva necugetat?

– Să sun să ni se aducă niște ceai?

– Cred că ar fi mai bine să ne așezăm.

– Da. Julia se așeză pe fotoliu, în timp ce celelalte doamne luau loc pe canapea, cu Minerva stând cel mai aproape de ea. Chiar dacă aprecia că îi ofereau susținerea lor, nu-și dorea altceva decât să le dea afară mai repede, ca să poată pleca să-l caute pe Edward.

– Sunt sigură că Ashe o să apară din clipă în clipă, zise Minerva. I-am lăsat vorbă că vin aici imediat... deși probabil se îndreaptă și el încoace chiar acum. Grace a fost cea care a aflat prima.

– Dar de ce acum? întrebă nedumerită Rose, ducesa de Avendale. De ce ar mărturisi tocmai acum, și nu înainte?

Ea clătină din cap.

– Sinceră să fiu... sunt complet uluită, doamnelor. Nici nu știu ce să spun.

Nu până când nu vorbea cu Edward.

Se auzi ușa principală trântindu-se și sări imediat în picioare, aproape năpustindu-se din cameră ca să-l întâmpine pe Edward și să-l întrebe ce naiba fusese în mintea lui. Dar Ashebury fu cel care dădu buzna pe ușa salonului.

– Unde este? ceru să știe. E aici?

– Nu, nu știu unde e. Dar ce s-a întâmplat mai exact?

– S-a ridicat în fața adunării Camerei Lorzilor și s-a declarat ca fiind Edward. A mărturisit că intenția lui inițială a fost de a onora un jurământ pe care i l-a făcut lui Albert... de a se asigura că nu vei pierde copilul... dar că apoi și-a dat seama că ar fi fost în beneficiul său să continue cu înșelăciunea, din moment ce avea datorii considerabile la jocuri de noroc, iar oamenii ticăloși la care era îndatorat nu erau tocmai genul iertător și înțelegător...

– E adevărat asta? întrebă Minerva, înainte să apuce Julia să deschidă gura măcar.

– În nici un caz. Sau cel puțin nu e ceea ce mi-a spus mie, zise Ashe.

– Dar ești sigur că ți-ar fi spus, dacă ar fi avut necazuri? insistă nevasta lui.

Ashe oftă.

– Cine poate ști, când vine vorba de Edward? Îi place într-adevăr să înflorească, dar nu am nici un motiv să cred că m-ar fi mințit.

– Așadar, i-a mințit pe ceilalți lorzi? Minerva părea îngrozită.

– Așa se pare.

– Dar de ce ar face asta?

– Ca să mă protejeze pe mine... zise Julia, oarecum deznădăjduită.

– Păi, cum ar putea face asta, când locuiați împreună de mai multe luni?

Nu avea nici un răspuns.

– Edward a explicat asta din capul locului, începu Ashe, asigurând pe toată lumea că relația lui cu Julia a rămas una castă. Și firește, nimeni nu s-a îndoit de asta, din moment ce toată lumea știe că nu a avut niciodată nici măcar un cuvânt bun de spus despre tine. A continuat apoi prin a spune că începeai să devii suspicioasă, așa că și-a plătit toate datoriile și a devenit din nou un om liber... sau altă porcărie de genul acesta. Abia dacă mi-a venit să cred ce auzeam. Și desigur adunarea a explodat atunci și el a plecat.

– Probabil avea nevoie de un pahar de tărie, sugeră Minerva.

Ashe îi zâmbi soției sale, după care se uită spre Julia și continuă:

– Eu am întârziat, pentru că, în mod evident, toată lumea a sărit pe mine ca să afle dacă eu știam ce avea de gând și dacă era adevărat sau nu...

– Păi, și ce le-ai spus? întrebă ea.

– Păi, ce puteam să spun? Că eu nu l-am știut niciodată să mintă. Mi-aș dori doar să-mi fi spus ce plănuia ca să fiu pregătit și să-i fi putut oferi susținerea mea într-o manieră mai eficientă. Sunt destul de sigur că semănam destul de mult cu un pește care se pomenea zbătându-se pe uscat.

Și Julia suspecta că tocmai din acest motiv Edward nu-i spusese nimic. Pentru că își dorise ca reacția lui să fie autentică și sinceră.

– N-a vrut să te târască și pe tine în toată mizeria asta...

– Ei bine, ar fi trebuit s-o facă! Pentru asta sunt frații, pentru Dumnezeu! Adică... știu că nu sunt fratele lui de sânge... dar sunt fratele lui, pentru numele lui Dumnezeu!

– Dragul meu... zise Minerva, frecându-l pe brat liniștitor... trebuie să te liniștești.

– Pur și simplu, nu îi înțeleg strategia.

– Despre mine vorbește cineva? întrebă Julia, cu inima îndoită.

– Nu, toată lumea e... Ashe oftă prelung. El e cel despre care face toată lumea speculații. Și mă tem că nu toate sunt tocmai favorabile. Se spune că s-a ascuns în spatele morții fratelui său și a fustelor unei femei. Dar bănuiesc că de fapt tocmai asta a fost ceea ce a vrut să realizeze... să se portretizeze pe sine ca fiind personajul negativ.

– Oricum va fi iertat într-un an sau așa ceva, zise Minerva.

– Cel mai probabil, da, confirmă Ashe, înainte de a-și muta atenția înapoi spre Julia: În orice caz... dacă se va dovedi că spusele sale nu vor fi suficiente ca să te protejeze, să știi că eu, Minerva și Locke... chiar dacă el nu e la Londra acum... noi vom rămâne lângă tine.

– Și la fel și noi, afirmă ducesa de Lovingdon. Și Avendale. Cu toții am fost atinși de scandal într-un fel sau altul de-a lungul anilor. E mai ușor să treci cu bine peste furtună, dacă nu ești singur în barcă.

– Mă duc să torn ceva de băut pentru toți, zise Ashebury.

– Whisky, spuseră cele trei ducese la unison.

Ducele ridică din sprâncene întrebător spre Julia.

– Nimic pentru mine, mulțumesc, răspunse ea.

Dacă era într-adevăr însărcinată, nu voia să se mai delecteze cu băuturi spirtoase. Și nici nu avea de gând să-i spună lui Edward. El nu avea nevoie de o povară în plus pe umeri, când deja avea atât de multe probleme pe cap. Se va întoarce la Evermore și, odată ajunsă

acolo, va hotărî care era cea mai bună modalitate de a gestiona situația.

Invitații ei stăteau cu toții în salon, sorbind din băuturi. Julia puse atunci să li se aducă și sendvișuri și prăjiturele.

Se lăsa întunericul.

Ashebury începu să se învârtă agitat de colo-colo.

– Unde naiba o fi?

– La clubul domnilor, poate? încercă Minerva.

– Nu cred că ar avea dispoziția necesară ca să se afle în compania lorzilor. Mai degrabă, s-ar fi dus într-un loc precum St. Giles... probabil încercând să-și piardă urma. Se uită apoi spre Julia: Tu ai vreo idee unde ar putea fi?

La drept vorbind, avea o idee destul de bună despre unde putea fi. Dar fiindcă nu era aici, și Ashebury nu știa unde să-l caute, asta îi dădea destul de clar de înțeles că Edward nu își dorea companie.

– Mă tem că nu. Dar sunt sigură că se va întoarce aici, când va fi pregătit. O să vă dau de știre când se întoarce. N-are nici un rost să vă stricați toți seara, ținându-mi mie companie.

El mîji ochii.

– De ce am senzația că încerci să scapi de noi?

– Pentru că așa e. Nu avem nimic de câștigat de pe urma faptului că sunteți aici și este posibil ca tocmai faptul că trăsurile voastre sunt parcate în față să-l țină departe.

Ashebury arăta de parcă ar fi contemplat ce ar fi avut de câștigat, dacă ar fi strangulat-o.

– Cam are dreptate, anunță Minerva, ridicându-se în picioare. O să plecăm și noi, atunci.

Ashe îndreptă degetul spre Julia ferm și zise:

– Să ne dai de știre de îndată ce ajunge aici.

Minerva își strânse imediat mâna în jurul degetului lui.

– E nepoliticos să arăți cu degetul, dragule!

– Vreau să știu că e bine!

– O să vă dau de veste, îl asigură Julia.

Cu toate acestea, Ashe încă mai părea destul de nemulțumit, în timp ce le escorta pe doamne afară.

Julia mai așteptă cam o jumătate de oră, după care îi ordonă unui lacheu să pună să i se pregătească o trăsură.

Știuse că ea își va da seama unde era... în cele din urmă. Și la ora nouă și jumătate, Julia intră pe ușa bibliotecii reședinței londoneze

pe care o închiriase începând de anul trecut. Se ridică din fotoliul său, de lângă șemineu și îi zise:

– Te așteptam cu un pahar de coniac.

Pregătise deja un pahar de coniac și îl așezase pe măsuța de lângă fotoliul de vizavi de al lui.

Ea îi atinse ușor obrazul și îi întâlni privirea.

– De ce ai făcut-o?

– Ți-am spus că o să îndrept lucrurile.

– Dar în public, în fața tuturor nobililor...?!

– Era singura cale de a vă proteja pe tine și pe Allie. Să mă asigur că sunt văzut ca o nevăstuică ticăloasă... zise el, făcând din nou referire la picturile ei. Și din moment ce, conform poveștii mele, abia ai descoperit că ești în doliu după soțul tău, nu mai exista nici un motiv să mai rămâi la Londra. Ba de fapt, pentru a da crezare poveștii mele, chiar ar fi mai bine, dacă aș duce văduva îndoliată de urgență înapoi la Evermore. Oamenii se vor aștepta să te izolezi o vreme. Eu pot să mă întorc după aceea ca să înfrunt consecințele faptelor mele.

Julia se ridică pe vârfuri și-i dădu la o parte părul de pe tâmplă.

– Nu cred că te-am iubit vreodată mai mult decât te iubesc acum!

Și apoi îl sărută.

El o îmbrățișă atunci și o strânse la pieptul său, înclinând ușor capul, ca să o poată săruta mai adânc. Avea să-i fie dor de asta: de gustul ei, de felul în care se simțea limba ei pe a lui. De atingerea binecuvântată a buzelor ei. De sunetele mici, moi și miorlăite pe care le scotea înainte de a se preda definitiv pasiunii și a geme în adevăratul sens al cuvântului.

După aceea, se retrase reticentă din îmbrățișarea lui, se așeză pe fotoliu și ridică paharul într-un toast:

– În cinstea lupului meu!

Edward nu prea se simțea deloc ca un lup. Cu toate acestea se așeză și sorbi din whisky.

– Ashebury își face griji pentru tine, zise ea, lăsând jos paharul, deși abia dacă se atinsese de conținut.

– De asta am și venit aici. Știam că mă va căuta. Că îmi va aminti că mă zorise din urmă cu multe luni să spun adevărul spre înșelăciunea mea. Nu voiam să-l aud... sau să-l văd... cum se umfla în pene pentru că a avut dreptate.

– Să știi că nu se umfla deloc în pene. Cred că își face griji sincer pentru tine și se gândește că ai nevoie de un prieten.

Dar tot ce avea nevoie, de fapt, era ea. Numai și numai ea. Dar nu o mai putea avea.

– El ți-a spus?

– Nu. M-au vizitat trei ducese.

– Ashebury și... și mai cine? întrebă, ridicând dintr-o sprânceană.

– Lovingdon și Avendale.

– Ah, da, desigur.

– N-o să plec din Londra, ca să te las să dai piept cu toată lumea de unul singur. O să rămân lângă tine și o să confirm toate detaliile poveștii pe care le-ai spus tu.

Nu voia ca ea să rămână aici pentru restul sezonului... pentru scandal. Știa că ea era în siguranță de bârfele iscoditoare... dar el unul cu siguranță nu avea să mai fie primit cu brațele deschise pe nicăieri o vreme.

– Lasă-mă să te duc la Evermore. N-o să rămân nici eu la Londra. O să mă duc la altă moșie. Până când o să termini tu cu perioada de doliu, toată povestea asta va fi dată uitării și...

– Asta a spus și Minerva. Că nu va dura mult până când vei fi iertat în ochii societății.

Edward ridică paharul și zise:

– Hai să sperăm că are dreptate, atunci. Și mi-ar plăcea să facem o oprire scurtă pe la Havisham, dacă nu te deranjează. Știu că nu este tocmai în drumul nostru, dar mi-aș dori foarte mult ca Marsden s-o cunoască pe Allie. E cel mai apropiat lucru de un bunic pe care-l are pe lume.

– Crezi că o să fie greu să-i explicăm lucrurile?

– Locke i-a spus deja adevărul. Voia să se asigure că tatăl său îl jelea pe fratele care trebuia...

– Atunci înseamnă că vom fi bine-veniți acolo.

– Vom fi primiți cu brațele deschise, da.

– Sigur o să fie o schimbare plăcută. Da, atunci mi-ar plăcea foarte mult să trecem pe acolo. Se uită apoi în jur. N-am mai fost niciodată în casa ta până acum... dar să știi că nu-mi amintește deloc de tine.

– Majoritatea mobilierului îi aparține lui Ashe. Ca de obicei, am ales calea cea mai ușoară. Pur și simplu am cumpărat ceea ce era deja aici.

Ea se îmbufnă și se încruntă la el.

– Tu nu alegi calea cea mai ușoară, Edward. Și nu cred că ai făcut-o vreodată. Te străduiești foarte mult să-i faci pe oameni să creadă că ești un pierde-vară... dar nu ești.

– Ah, deci m-ai ghicit cu totul, ei?

– Da, cam tind să cred că da. Își termină apoi coniacul și lăsă paharul deoparte. Și ia spune-mi... reședința ta... are și un dormitor?

– Încă o noapte?

– Încă o noapte!

Capitolul 26

Era o senzație plăcută să vadă moșia Havisham înălțându-se pe deal. Edward nu înțelese cât de dor îi fusese de conac până când nu-l zărise din nou. Avea atât de multe amintiri minunate din acest loc!

– Ne-am bătut, zise el, încet, în timp ce trăsura cotea și intra pe aleea lungă care ducea spre conac. Albert și cu mine ne-am pălmuit tot drumul până aici. L-am înnebunit de tot pe avocat.

– Crezi că tatăl tău știa că Marsden era nebun? întrebă Julia.

Pe toată durata drumului lung până aici, abia dacă schimbaseră câteva vorbe. Pur și simplu stătuseră îmbrățișați. Existau atât de multe lucruri care trebuiau spuse... și în același timp atât de multe care trebuiau lăsate nerostite.

– Sunt sigur că nu. Nu cred că și-a dat seama cineva cu adevărat cât de mult l-a afectat de fapt moartea soției sale... nu până spre bătrânețe.

– Dar să înnebunească așa...

Edward hotărî atunci că era mai bine să nu-i spună că îl înțelegea mult prea bine pe bătrân. El, unul, se înecase în băutură, în timp ce Marsden se lăsase pierdut în trecut – pentru că ținuse prea mult la amintirile sale și nu le mai putuse da drumul. Și poate că ar fi făcut și el la fel, dacă Julia nu ar fi fost cu el acum. Și chiar dacă viitoarea lor relație avea să rămână castă, măcar va mai putea vorbi cu ea din când în când... să mai împărtășească împreună un dans la vreun bal... putea merge în vizită la Evermore de sărbători și să joace rolul lui Moș Crăciun pentru fiica ei.

– Am mai fost aici doar o singură dată, zise ea. Și nu cred că am închis un ochi pe toată durata ședерii.

Și în cazul lui trebuiseră să treacă multe nopți lungi înainte să poată reuși să doarmă în casa aceea ciudată, cu omagiile aduse trecutul și cu ecourile ei stăruitoare, care te bântuiau.

– Scârțâitul care se aude e doar vântul.

– Dar sună atât de trist...

Trăsura se opri apoi. În timp ce se pregătea să coboare, Edward se aplecă spre ea și-i șopti:

– Dacă ți-e frică la noapte, poți să vii să te furișezi în patul meu.

Lacheul deschise ușa înainte ca Julia să apuce să-i răspundă. Edward sări jos și apoi îi întinse mâna, ca să o ajute. Ea se uită în sus la el, aruncându-i o privire seducătoare și zise:

– Îți lansez și eu aceeași invitație.

Se gândi imediat că i-ar fi plăcut foarte mult să o accepte. Putea măcar să o țină în brațe, chiar dacă nu s-ar fi întâmplat nimic altceva. Deși... ultima dată când fuseseră în pat împreună, făcuseră cu mult mai mult decât doar să stea îmbrățișați. Nici unul dintre ei nu părea să aibă prea multă putere ca să-i reziste celuilalt. Dar pentru ea trebuia să fie puternic. Trebuia să reziste tentației.

– Saluut! strigă Locke.

Edward se uită într-acolo și-l văzu pe prietenul său coborând scările conacului. Veneau foarte rar vizitatori pe aici, și el trimisese o scrisoare din timp prin care își anunțau sosirea. În mod evident, Locke fusese cu ochii în patru după ei.

Ajunse apoi la Edward și-l îmbrățișă strâns, bătându-l strașnic pe spate.

– Bun venit, Grey.

Edward făcu un pas în spate și zise:

– Edward va fi suficient.

Locke se uită mai întâi la el, după care spre Julia.

– Deci știi.

– Toată Londra știe acum, recunoscu ea.

El se strâmbă imediat.

– Asta, cu siguranță, n-a fost prea plăcut.

– Fără îndoială, o să mai treacă ceva vreme înainte să mă ridic iar în fața Camerei Lorzilor ca să mai fac vreo afirmație, îl asigură Edward.

Locke clătină din cap râzând.

– Să știi că te-aș crede în stare să îi încânți cu poveștile tale chiar anul viitor. Se aplecă apoi și o sărută pe obraz pe Julia. Bun venit la Havisham Hall. Tata nu mai putea de bucurie, gândindu-se că veniți.

Ba chiar a întreprins una din extrem de rarele sale ieșiri din camerele sale și ne așteaptă pe terasă.

În timp ce marchizul de Marsden se ridica anevoie din scaun, Edward era șocat și peste măsură de surprins de cât de fragil părea. Și totuși... într-un fel, părea să nu se fi schimbat deloc. Părul cărunt îi atârna mai jos de umeri în șuvițe lipsite de viață și avea obrajii la fel de scofâlciți ca atunci când îl cunoscuse. Însă ochii lui verzi păreau mai aprigi ca niciodată. Puteau păcăli cu ușurință o persoană să creadă că încă mai era în toate mințile.

Deschise larg brațele spre el.

– Edward!

Se duse la Marsden și îl lăsă să-l îmbrățișeze. Strângerea în brațe a marchizului era extrem de puternică... mult mai puternică decât se așteptase. Și apoi mâinile artritice ale bătrânului îl bătură pe spate cu blândețe.

– Îmi pare rău, băiete! Îmi pare tare rău, zise pe o voce răgușită, care devenise și mai aspră din cauza tuturor situațiilor în care îi strigase numele iubitei sale, alergând peste mlaștini, absolut convins că o văzuse și că se putea reuni cu ea.

Lacrimile de tristețe amenințau să i se reverse pe obraji, în timp ce îl îmbrățișa pe bătrânul slab și cocârjat care fusese ca un tată pentru el și pentru Albert.

– S-a dus repede. Minciuna aceea care i se rostogolea de pe limbă începea să sune din ce în ce mai mult ca adevărul.

Dar când se despărțiră, văzu în ochii lui Marsden că marchizul recunoștea minciuna aceea drept ceea ce era cu adevărat: o tentativă de a-l scuti de durerea care venea o dată cu adevărul. Bătrânul încuviință din cap aproape imperceptibil, după care-l bătu pe obraz pe Edward. Buzele lui erau strânse într-o linie fermă, care exprima dezaprobare. Uitase că Marsden înțelesese întotdeauna când unul dintre ei mințea și că nu fusese niciodată de acord. Dar știa în același timp și că bătrânul îi va păstra secretul... că înțelegea că o făcea de dragul Juliei.

Marsden se uită apoi în spatele lui, zâmbi cu tristețe și întinse mâna.

– Draga mea...

Julia se apropie și-și așeză mâna înmănușată într-a lui. Omul o ridică politicos la buzele lui.

– Știu că nu e deloc ușor să fii cel rămas în urmă.

Ea aruncă o ocheadă rapidă spre Edward și spuse:

– Nu, nu este. Dar Edward s-a dovedit un mare izvor de putere pentru mine.

– Albert era predestinat să moară tânăr, să știi. Avea un suflet bătrân... la fel ca soția mea. Am văzut asta în ochii lui. Totuși asta nu ne face să ne fie mai puțin dor de ei, nu?

– Absolut deloc, nu.

Ridică apoi un deget noduros:

– Dar ți-a lăsat un dar foarte prețios.

Și în clipa aceea zâmbetul ei deveni mai strălucitor decât însuși soarele:

– Da, așa este. Se duse și o luă pe Allie din brațele doicii, care se afla în apropiere, după care se întoarse spre Marsden și zise cu mândrie: Dă-mi voie să ți-o prezint pe Lady Alberta.

– Superbă copilă! Absolut minunată. Și apoi privirea lui plină de speranță se mută înapoi spre Julia: Aș putea s-o țin în brațe? N-o s-o scap.

– Oh, da, desigur, răspunse ea și o transferă cu foarte multă grijă în brațele lui Marsden.

Bătrânul aplecă ușor capul, vizibil emoționat.

– Bună, scumpete!

Allie scoase un sunet destul de ascuțit, care semăna foarte mult cu un râset.

Julia făcu ochii mari și chicoti.

– N-a mai făcut niciodată asta, nu-i așa, Edward?

– Nu, n-a mai făcut. Cel puțin din câte am auzit-o eu.

Marsden îi făcu imediat cu ochiul micuței.

– Știu eu cum să farmec doamnele. Se uită apoi spre Locke. Ți-ar trebui și ție un mititel de-acesta. Doar că ar trebui să fie băiat. Așa s-ar putea căsători.

Locke doar dădu ochii peste cap, încrucișă brațele la piept și se uită spre terenul vast care se întindea la orizont, ca și când și-ar fi dorit să se distanțeze de tatăl său și de cuvintele lui tăioase.

– Lady Greyling, vino să bem un ceai și să-mi povestești totul despre ea, insistă Marsden.

– Bine, dar te rog să-mi spui Julia, zise ea și se așeză pe un scaun.

Marsden luă loc și el, încă ținând-o în brațe pe Allie. Era mai mult decât evident că nu era încă pregătit să renunțe la ea. Edward și Locke li se alăturară, chiar dacă mai toată conversația avea loc între Marsden și Julia. Bătrânul chiar părea să își dorească să știe totul

despre Allie, chiar dacă în acest moment al vieții micuței nu erau chiar atât de multe de spus. Cu toate astea, Julia se străduia din răsputeri să elaboreze pe tema întrebărilor puse de marchiz.

Era o după-amiază minunată. Toate necazurile păreau să se afle la milioane de kilometri distanță. Dintr-odată, toate visurile imposibile păreau din nou posibile. Edward asculta doar pe jumătate conversația în curs. I se părea ciudat că se simțea mai acasă aici, decât în perioada în care locuise la Evermore. În plus, unele dintre cele mai dragi amintiri ale lui cu Albert erau legate de acest loc. Se gândi apoi că atunci când Allie se va face mai mare, o va aduce din nou aici, se va plimba cu ea pe moșie și îi va povesti despre tatăl ei.

Julia avea dreptate în privința asta. Nu era corect din partea lor să îi nege șansa de a-l cunoaște și de a-l aprecia pe adevăratul ei tată. Și Edward nu voia să-i răpească asta micuței... și nici pe Albert.

Și atunci ea începu să se agite. Julia se ridică în picioare și o luă din brațele lui Marsden. Toți cei patru bărbați se ridicară și ei.

– Cred că o s-o duc la o mică plimbare prin împrejurimi, zise ea. Ca să vă dau vouă, domnilor, ocazia să mai povestiți. O săltă pe Allie în brațele ei și plecă de pe terasă, înaintând în lumina strălucitoare a soarelui, cu doica în urma sa.

– Adu-ne la toți niște whisky, Locke, îi porunci Marsden. Urăsc ceaiul. L-am urât mereu.

După ce fiul său turnă câte un pahar pentru fiecare, Marsden îl ridică pe al său și închină un toast:

– Pentru dragoste. Luă o înghițitură, după care ridică dintr-o sprânceană întrebător spre Edward: Pentru că o iubești, nu-i așa, fiule?

– Cum ar putea cineva să n-o iubească pe micuță?

Ridurile de pe chipul bătrânului se unduiră ușor, când zâmbi.

– Mă refeream la mama ei.

Edward nu ar fi trebuit să fie surprins de abilitatea lui Marsden de a-i recunoaște sentimentele. Poate că omul era complet nebun... dar cu siguranță nu era deloc prost.

Locke, în schimb, își îndreptă spatele, ca și când tatăl lui îl lovise în moalele capului. Se aplecă ușor într-o parte, nesigur.

– O iubești? Cum dracului s-a mai întâmplat și asta? Nu ți-a plăcut niciodată de ea.

Edward se strâmbă.

– Nu chiar atât de mult pe cât lăsam de înțeles...

– Să fiu al naibii! Mare ghinion! Și ce-ai de gând să faci?

– Păi ce am putea face? Legea nu ne permite să ne căsătorim. Copiii pe care i-am avea ar fi automat niște bastarzi. Și ea ar fi ostracizată. Iar viitorul lui Allie complet compromis. Așa că o s-o duc la Evermore. Ea și Allie o să locuiască acolo, în timp ce eu o să mă stabilesc la una dintre celelalte moșii.

– Du-o în Elveția, zise brusc Marsden.

Edward eliberă un hohot de râs aspru și chinuit, după care redeveni serios.

– Același lucru mi l-a spus și Albert, când zăcea pe patul de moarte. „Du-o în Elveția!" M-am gândit că poate era un loc unde el și Julia plănuiau să meargă... sau pe care visa ea să-l viziteze... dar când am întrebat-o despre asta, n-a părut deloc interesată. De ce mi-ați spune și tu, și el să o duc acolo?

Marsden se uita la el, de parcă el ar fi fost cel sărit de pe fix.

– Pentru că acolo te poți căsători cu ea.

Uluit, Edward nu putu face altceva decât să se holbeze la el.

Bătrânul chicoti atunci.

– Crezi că ești primul bărbat care vrea să se însoare cu soția răposatului său frate? Flutură imediat din mână. Oh, da, unii oameni o să strâmbe din nas, dar n-au decât să se ducă naibii. Legile alea care interzic rudelor prin alianță să se căsătorească sunt absolut ridicole. Credința că, dacă un cuplu are relații sexuale, asta transformă cele două familii în rude de sânge e o nebunie.

Și, desigur, lui Edward nu-i scăpa deloc ironia faptului că marchizul de Marsden cel nebun spunea despre orice lucru că ar fi fost o nebunie.

Marsden bătu atunci cu pumnul în masă.

– Chiar nu ești atent deloc la ce se întâmplă în parlament? Nu, sigur că nu ești. Abia ți-ai luat locul în Camera Lorzilor. Oamenii încearcă să schimbe legile astea de mulți ani.

– De unde știi? întrebă Locke contrariat. Tu n-ai mai avut un fotoliu în Camera Lorzilor de când m-am născut eu.

Marsden se încruntă la fiul său.

– Citesc și eu ziarele. Ridică apoi din umeri și zise nonșalant: Și din când în când cineva îmi mai trimite câte-o scrisoare în care-mi cere câte o opinie. În plus, știu un domn sau doi care și-au dus doamnele în Elveția...

Edward împinse scaunul și aproape că sări în picioare. După aceea se duse la marginea terasei.

– Atunci, pur și simplu ne ducem în Elveția. Ne mutăm acolo.

Putea administra în continuare moșiile de acolo și doar să se întoarcă periodic în Anglia.

– Nu, răspunse Marsden nerăbdător. Vă căsătoriți acolo, pentru că lor nu le pasă dacă oamenii sunt înrudiți sau nu prin căsătorie. Și apoi vă întoarceți aici. Anglia recunoaște căsătoriile. Julia va fi legal soția ta. Copiii voștri vor fi legitimi. Există doar un singur considerent: e extrem de scump.

Ca și cum lipsa banilor ar fi reprezentat vreun fel de impediment pentru el, când o iubea atât de mult pe Julia. Dar de ce și-ar fi irosit Albert ultima suflare ca să-i spună s-o ducă în Elveția? De ce ar fi...?!

Închise ochii strâns și atunci conștientiză un adevăr dureros, care aproape îl doborî de pe picioare. Albert știuse. Știuse despre sentimentele pe care le avea pentru Julia. Crezuse că făcuse o treabă al naibii de bună în a-și ascunde sentimentele. Toate bețiile, toate remarcile caustice... și totuși nu reușise să-și păcălească fratele.

Cu ultima lui suflare, Albert nu doar că îi oferise răspunsul la o întrebare pe care Edward nu îndrăznise să o rostească niciodată. Dar îi dăduse și binecuvântarea lui.

Julia îl privea pe Edward îndreptându-se spre ea. Îi plăcuse să se uite la el, în timp ce stătuse de vorbă cu marchizul și cu vicontele. Era mai mult decât evident că pentru el locul aceasta era acasă și că ei reprezentau familia sa. Între ei exista o legătură foarte specială, și Julia se bucura foarte mult că aveau asta. Se gândea că va avea nevoie de ei în lunile care vor fi urmat... mai ales dacă să stea fără ea, va fi la fel de dificil cum va fi fost pentru ea să fie fără el.

– Hai să facem o plimbare, îi zise el, când ajunse lângă ea.

Julia o lăsă pe Allie, care dormea, cu doica, după care îl luă de braț și îl lăsă să o conducă prin locul acela despre care presupunea că fusese cândva o grădină frumoasă, dar care acum nu mai era formată decât din buruieni și iarbă sălbatică. Vremea și anii lungi de neglijare își spuseseră cuvântul pe spaliere și pe bănci, lăsând în urmă numai lemn intrat în putrefacție.

– O femeie cu multă putere, voință și creativitate s-ar putea distra de minune readucând acest loc la justa lui valoare, zise ea.

– Cea mai mare provocare pentru ea ar fi să-l convingă pe Marsden s-o lase să modifice ceva din ce se află aici. Fiecare centimetru în descompunere al acestui loc este un memorial pentru soția lui.

– Dar cum poate îndura să vadă totul deteriorându-se așa?

– Nu cred că e cazul. Cred că el vede totul la fel cum era când era încă în viață soția lui. Și nelăsând pe nimeni să se atingă de nimic, se asigură că nu va vedea niciodată altfel lucrurile.

– Probabil a iubit-o enorm.

– Ea a fost totul pentru el. Nu sunt sigur dacă acesta-i un lucru bun sau rău.

Julia nici măcar nu voia să încerce să îi ofere un răspuns la o asemenea întrebare.

– Este îngropată aici?

Edward îi arătă cu degetul undeva în stânga.

– Într-un cimitir micuț de dincolo de dealul acela.

– Bănuiesc că ați explorat pe acolo.

– Am explorat peste tot, da.

O ajută să pășească peste un tufiș pitic și pe ceea ce fusese cândva o cărare. Coroanele copacilor ofereau o umbră plăcută. Julia se gândi atunci că probabil își făcea griji că prea multă lumină solară ar fi putut duce la apariția pistruilor – chiar dacă nu avusese nici măcar unul în toată viața ei. Sau poate că voia să o escorteze mai departe printre copaci pentru că voia să o sărute.

Dar dacă aceasta era într-adevăr intenția lui, cu siguranță își lua tot timpul din lume. Pentru că încă nu făcuse nimic mai mult decât să se întoarcă spre ea și să îi întâlnească privirea.

– Albert știa, zise el, încet. Știa că am sentimente pentru tine.

Ea clipi uimită și clătină din cap, neîncrezătoare, încercând să înțeleagă ce spunea.

– De unde știi?

– Pentru că mi-a spus să te duc în Elveția.

– Nu înțeleg. După cum ți-am mai spus și cu altă ocazie, nici măcar nu m-am gândit vreodată să călătoresc acolo. Noi doi n-am discutat niciodată despre asta. De ce-ar spune așa ceva?

– Pentru că acolo mă pot căsători cu tine.

Deși inima îi bubuia nebunește în piept, totul în rest încremeni în ea și rămase blocat. Auzise cuvintele pe care le rostise... doar că nu aveau nici o logică.

– Marsden cunoaște și alți oameni în situația noastră care s-au dus în Elveția să se căsătorească. De ce mi-ar fi spus Albert să te duc acolo, dacă nu știa că îmi voi dori să mă căsătoresc cu tine?

– Poate că voia doar să se asigure că vei avea grijă de mine și s-a gândit că ar fi mai ușor, dacă am fi căsătoriți. Avea încredere în tine, Edward. Și nu a lăsat nici un alt testament.

– Poate...

– Dar tu nu crezi că acesta e motivul...

Edward clătină din cap.

– Cred că știa. Cred că a știut dintotdeauna. Mă încuraja mereu să petrec mai mult timp cu el... cu tine. Cred că își dădea seama cât de greu îmi era să păstrez distanța. Înțelegea cât de mult mă costa pe mine... cât îl costa pe el... și poate chiar și pe tine. Înțelegea că dragostea pe care o simțeam pentru el va asigura că nu voi face niciodată nimic necuviincios în ceea ce te privea. Încerca să-mi dea permisiunea să fiu mai mult eu însumi.

Posibil. Își aminti atunci de ultima însemnare din jurnalul lui Albert – de cea pe care o citise în tăcere, în loc să i-o împărtășească și lui Edward.

– A scris în jurnalul său că nu își întocmise testamentul pentru că îi fusese greu să se hotărască pe cine să desemneze tutore al copilului său. În decursul timpului pe care l-ați petrecut împreună în Africa, a ajuns la concluzia că nu exista nici un om pe lume mai potrivit să aibă grijă de cei pe care-i iubea.

– Julia... trebuie să-ți mărturisesc că în tot timpul pe care l-am petrecut împreună, n-am avut conștiința tocmai împăcată. O mică parte din mine tot insista că îl trădam pe fratele meu.

– Trebuie să recunosc că același lucru e valabil și pentru mine... nici eu n-am fost tocmai cu conștiința împăcată, zise ea. Poate că tocmai de-asta Londra a și reușit să-mi deschidă ochii atât de ușor și să mă facă să-mi dau seama că ceea ce făceam era greșit.

– Dar dacă judec corect cuvintele lui Albert... atunci ar fi de acord ca noi doi să fim împreună. O luă de mână și se lăsă într-un genunchi în fața ei. Așadar, Julia Alcott... vrei să-mi acorzi onoarea de a deveni soția mea? Căsătoria noastră ar fi legală și copiii noștri legitimi.

Lacrimile îi năpădiră ochii și-și acoperi imediat gura cu palma mâinii libere.

– Nu toată lumea ne va privi cu ochi buni, continuă el. Tot e posibil să mai apară vreun scandal sau cine știe ce bârfe...

– Nu-mi pasă. Da, vreau să mă căsătoresc cu tine. Te iubesc, Edward. Am fost îngrozitor de nefericită în ultima vreme, gândindu-mă că o să mă lași în urmă la Evermore.

– Am promis că n-o să te mai părăsesc niciodată. Se ridică în picioare, o trase mai aproape și îi cuprinse fața în palme. Te iubesc, Julia. Și cred că te-am iubit încă din seara când te-am sărutat în grădină.

Gura lui o cuceri pe a ei, înainte să apuce să mai tragă aer în piept, și brațele lui se strânseră în jurul ei, ca și când nu voia să-i mai dea niciodată drumul. Și la drept vorbind, nici nu-și dorea să îi mai dea drumul vreodată. Nici el ei, nici ea lui. Niciodată. Absolut niciodată.

Vor locui împreună la Evermore. Vor avea copii împreună. Vor fi fericiți împreună. Poate că avea dreptate. Poate că Albert chiar știuse. Poate chiar fusese de acord cu uniunea lor. Și tot ce mai conta acum era că el și Marsden le oferiseră o cale de a putea fi împreună.

Când Edward rupse apoi sărutul, nu mai exista în ochii lui nici o urmă de tristețe sau de suferință.

– Când vrei să ne căsătorim? o întrebă el.

– Cât mai curând cu putință.

O luă din nou de mână și începu s-o conducă înapoi spre conac.

– O să încep să fac toate pregătirile de îndată ce ne întoarcem la Evermore.

– Edward... trebuie să știi că mă căsătoresc cu tine pentru că te iubesc din tot sufletul.

El îi zâmbi cu tandrețe.

– Nu mă îndoiesc deloc de asta.

– Foarte bine. Pentru că sunt și însărcinată.

Afirmația aceea îl făcu să încremenească în loc. Se holba la ea cu ochii mari și surprinși.

– De ce nu mi-ai spus?

– Și eu mi-am dat seama abia în după-amiaza în care ai făcut anunțul în Camera Lorzilor. Și la momentul respectiv, nu ar fi mai contat la nimic, decât să te facă să te îngrijorezi și mai mult.

O trase imediat în brațele lui.

– Doamne, Dumnezeule, Julia!

– Dar să știi că aș fi păstrat-o orice s-ar fi întâmplat. Aș fi iubit-o. Și aș fi făcut tot ce mi-ar fi stat în putere ca să o protejez.

Edward lăsă ușor capul pe spate și ridică dintr-o sprânceană.

– Pe *ea*?

– Vom avea o fiică. O simt în fiecare fibră din corpul meu.

El izbucni în râs, o luă în brațe și o învârti.

– Edward!

În cele din urmă o lăsă jos, dar zâmbea la fel de strălucitor ca mai devreme.

– O să fac un mare pariu în cartea de pariuri de la clubul White's că o să avem un fiu.

– Dar ți-am zis deja... e fetiță. O femeie simte lucrurile astea.

Șapte luni și jumătate mai târziu, veni pe lume Edward Albert Alcott, moștenitorul de drept al titlului de conte de Greyling.

Epilog

Londra
Mulți ani mai târziu

Edward aștepta pe coridor, cu genunchiul drept îndoit și cu talpa lipită de perete. Așteptase toată dimineața. Ba nu, în realitate aștepta deja de mulți ani, anticipând și în același timp fiindu-i groază de acest moment.

Căsătoria Juliei fusese un izvor nesfârșit pentru bârfe. Fiul și moștenitorul său, Edward Albert, care își făcuse debutul în lume, la numai câteva luni după ce avusese loc nunta părinților săi, nu făcuse altceva decât să dea naștere și mai multor speculații. Dar nu durase mult ca iubirea lui pentru Julia și a ei pentru el să îi facă chiar și pe cei mai virtuoși și mai integri membri ai nobilimii să admită că poate se grăbiseră un pic să-și exprime dezaprobarea.

La urma urmei, cum ar fi putut o iubire atât de pură, de altruistă și grandioasă ca a lor să fie respinsă?

Ușor-ușor, fuseseră reprimiți în înalta societate londoneză. Cu toate astea, fusese nevoie de mulți ani înainte ca oamenii să recunoască faptul că iubitul autor și ilustrator de cărți pentru copii – J.E. Alcott – nu era un văr îndepărtat al Louisei May[1], după cum se sugerase în repetate rânduri, ci de fapt un pseudonim folosit de contele și de contesa de Greyling. Și ceea ce-i plăcea cel mai mult la acele povestiri era faptul că simțea întotdeauna că el și fratele său – împreună cu Ashe și Locke, desigur – fuseseră imortalizați ca eroi pentru copii și că cele patru personaje emblematice își vor continua aventurile mult după ce ei își vor da ultima suflare. Greymane era preferatul copiilor, care adesea își botezau căluții de jucărie după el. Și asta îi plăcea lui

[1] Louisa May Alcott (n. 1832 – d. 1888) a fost o prozatoare americană de succes. Cea mai cunoscută și mai de succes operă a ei a fost cartea autobiografică *Micuțele doamne (Little Women)*.

Edward cel mai mult dintre toate: că fratele său era în continuare iubit de atât de mulți oameni.

Edward Albert își schimbă poziția lângă el și-și îndesă mâinile în buzunarele pantalonilor.

– Știu că ești nerăbdător să pleci, dar Kilimanjaro nu fuge nicăieri.

Fiul său – care era leit el – zâmbi.

– Îndrăznesc să spun că ți-ai cam dori să vii și tu cu noi.

Fiii lui Ashe și Locke făceau și ei parte din grupul care pleca a doua zi în zori. Edward chicoti amuzat.

– Sunt prea bătrân ca să mai escaladez munți. Și-n plus, trebuie să rămână cineva aici, care să aibă grijă ca mama ta să nu se îngrijoreze prea mult.

– Ei, o să-și facă griji oricum... dar cu siguranță nu la fel de multe ca în cazul în care ar fi mers și Allie cu noi. Știi că ea și-ar fi dorit foarte mult să ne însoțească.

– Ea o să fie ocupată cu propriile aventuri.

Și dacă exista un lucru care să fie complet adevărat despre Allie, acesta era că îi plăcea la nebunie să plece în aventuri.

– O să ne întoarcem de Crăciun.

– Așa să faceți.

Nu era dispus să recunoască faptul că era și el îngrijorat... dar, pe de altă parte, își făcea griji ori de câte ori copiii săi ieșeau din casă. Se întrebă dacă nu cumva el și Albert nu ar mai fi văzut atât de multe locuri din lumea largă dacă părinții lor nu ar fi fost uciși. Știa sigur că viețile lor ar fi fost complet diferite acum – nu mai bune sau mai rele, ci pur și simplu altfel. Dar chiar și așa, el și Julia nu-și doriseră să îi țină pe loc pe copiii lor. În fond, li se dezvoltaseră firesc spiritele de aventurieri.

Ușa dormitorului se deschise apoi și se împinse de lângă perete, când ieși Julia. După atâția ani, inima încă îi mai tresărea de fiecare dată când o vedea. Purta o rochie de culoare mov-deschis și avea părul presărat cu șuvițe argintii – dar asta doar o făcea și mai frumoasă.

Veni la el, îi atinse ușor obrazul cu degetele și îi zise:

– Cred că o să vărs o mie de lacrimi astăzi.

– Nu-i nimic... m-am înarmat cu multe batiste de rezervă.

Buzele ei se curbară ușor, luând forma unui zâmbet blând.

– Așa ai tu mereu grijă de mine.

– Păi, e una dintre cele mai mari bucurii ale vieții mele.

– Sincer... începu fiul lor... dacă mai continuați așa, oamenii o să creadă că voi doi sunteți cei care vă căsătoriți astăzi.

– Dacă ești norocos, într-o zi o să ai și tu parte de o iubire atât de grandioasă precum a noastră, îi spuse Edward.

– Ei... nu încă, mai târziu.

– Atunci când te aștepți mai puțin, spuse Edward încet, întâlnindu-i privirea Juliei și uitându-se în ochii aceia albaștri care continuau să-l vrăjească. Și acolo unde te aștepți mai puțin.

– Treaba asta, cu siguranță, e valabilă pentru Allie, zise Edward Albert. Nu am crezut niciodată că se va mărita.

– Îl iubește, zise Julia. Și o iubește și el pe ea.

– Bine, dar tot e o mare surpriză.

Nu și pentru cei care cunoșteau dragostea adevărată.

– O să iasă și ea în curând, zise Julia. Mai are nevoie de un minut.

– O să aștept aici, spuse Edward. Fiule, însoțește-o pe mama ta jos la trăsură și apoi la biserică. Venim și noi în curând.

El și Allie aveau să sosească într-o trăsură deschisă de culoare albă, trasă de șase cai albi, dintre care cel fruntaș avea o coamă cenușie.

Edward privi cu afecțiune cum mama și fiul coborau scările la braț. Una peste alta, dusese o viață bună. Munca pe care o depusese în Camera Lorzilor îi câștigase mult respect în rândul nobilimii. Se aștepta ca biserica să fie plină ochi, la câți oameni își doreau să se știe că erau prietenii contelui și contesei de Greyling.

Ușa se deschise din nou și ieși o altă frumusețe. Purta o rochie superbă, confecționată din mătase albă și dantelă, și se gândi imediat că nu fusese niciodată mai frumoasă.

Ea îi oferi un zâmbet senin.

– Salutare, tătucule.

„Tătucul" și „tata" erau ambele rezervate pentru Albert. Allie avusese doar șapte ani atunci când anunțase că unchiul Edward nu era denumirea corectă pentru el. „Ești mai mult decât unchiul meu. Și tu ești tăticul meu. O să-ți spun „tătucule", pentru că seamănă un pic cu tăticule, dar nu-i chiar la fel!", zisese ea.

– Bună, draga mea fată, spuse el acum. Nu-i așa că ești o adevărată frumusețe?

– Pun pariu că spui asta tuturor doamnelor, zise ea, un pic obraznică.

Edward rânji.

– Numai ție și mamei tale. Am un mic cadou pentru tine. Băgă mâna în buzunarul interior al jachetei și scoase de acolo o cutiuță mică, îmbrăcată în piele.

Ea o luă de la el și deschise capacul, dezvăluind un pandantiv din aur, pe un lanț din aur.

– Oh, tătucule! E absolut minunat!

– Înăuntru, protejate de un geam subțire, sunt câteva șuvițe din părul tatălui tău. Nu știa cum sau de ce avusese prezența de spirit de a tăia câteva șuvițe din părul lui Albert... însă era recunoscător că o făcuse. M-am gândit că ți-ar plăcea să-l porți astăzi, ca să-ți amintești că este mereu cu tine.

Allie se întoarse cu spatele la el și îi întinse lanțul. Edward îi ridică ușor voalul și îi prinse medalionul la gât. Ea se răsuci bucuroasă, se ridică pe vârfuri și-l sărută pe obraz.

– Îl iubesc enorm, chiar dacă nu l-am cunoscut niciodată. Te-ai asigurat tu să fie așa. Și te iubesc și pe tine pentru asta. Nu orice fată e atât de binecuvântată încât să aibă doi tați.

– Nu orice unchi este atât de binecuvântat să aibă o nepoată pe care s-o iubească la fel ca pe o fiică.

– Și acum o să mă dai altuia la altar...

– Niciodată. O să te las în grija lui, dar să nu ai nici o îndoială că tot a noastră o să rămâi.

– Te iubesc așa de mult, tătucule.

– Nu mai mult decât te iubesc eu. Și acum ar trebui să plecăm, zise el, luând-o de braț. Contele de Greyling nu întârzie niciodată.

Era unul dintre obiceiurile lui Albert, pe care nu apucase să-l schimbe. Deși, la drept vorbind, nici nu-și dorise s-o facă.

El și Allie porniră în jos pe scări. Un lacheu le deschise ușa. Iar când ieșiră afară, Edward aproape că fu orbit de lumina strălucitoare a soarelui. Și în timp ce ridica mâna ca să-și umbrească ochii, ar fi putut jura că auzea o șoaptă: „Bună treabă, frate! Bravo!"

– Ești bine, tătucule?

Edward lăsă mâna jos și își dădu seama că lumina aceea orbitoare dispăruse. Fără îndoială, de vină fusese doar unghiul în care soarele îi întâlnise ochii.

– Sunt bine, da. Hai să mergem!

O ajută să urce în trăsură și se așeză lângă ea. În timp ce vizitiul dădea bice cailor, ca s-o ia din loc, se uită spre cerul albastru senin. Era o zi absolut splendidă!

–Știi ce mă gândeam, tătucule?! Probabil e așa pentru că sunt îndrăgostită la nebunie, dar chiar cred că în următoarea ta poveste Stinker the Weasel ar trebui să-și găsească o iubită.

–A găsit una, scumpa mea, zise Edward, zâmbind. A găsit.

Nota autoarei

Dragii mei cititori,

De prima dată de când mi-am închipuit povestea lui Edward, am știut că va fi dificilă. Mai întâi de toate, trebuia să mă asigur că cititorii nu se îndrăgosteau de Albert înainte să-i fac felul și nici nu voiam să fie genul de personaj nesuferit. Și mai știam și că legea britanică de la momentul respectiv interzicea ca un bărbat să se însoare cu văduva fratelui său.

Dar în același timp nu-mi puteam închipui nici că imaginația unui autor de romane de dragoste era singurul loc unde un bărbat și-ar putea dori să se însoare cu soția fratelui său. Așa că am început să fac niște cercetări. Și a fost absolut fascinant. Am descoperit un caz în care o femeie a fost întemnițată pentru că s-a căsătorit cu soțul surorii ei decedate. Nu sunt sigură de ce bărbatul în cauză a scăpat basma curată, dar ce să-i faci? Am mai descoperit și că unii oameni se căsătoreau în biserici din parohii unde nu-i cunoștea nimeni și fără a dezvălui că erau înrudiți prin lege... ceea ce însemna că aveau toate actele care să dovedească faptul că erau căsătoriți, dar în realitate căsătoria lor nu era legală. Și nu era nevoie decât ca un singur om să obiecteze, ca acea căsătorie să fie dizolvată. Și apoi am descoperit că cei foarte înstăriți călătoreau în Elveția sau în Norvegia ca să se căsătorească, pentru că acolo legile erau mai permisive în legătură cu cine te puteai căsători. Cu toate astea, era extrem de scump, așa că foarte puțini puteau beneficia, de fapt, de șansa aceasta.

Timp de șaizeci și cinci de ani, membrii parlamentului s-au luptat ca să schimbe această lege. Și în cele din urmă, în 1907, a trecut în parlament proiectul de lege intitulat „Legea de căsătorie a surorii soției decedate", care permitea surorii unei femei decedate să se mărite cu cumnatul ei. Dar abia în anul 1921 a apărut proiectul de lege intitulat „Legea de căsătorie a fratelui soțului decedat", care permitea ca un bărbat să se însoare cu văduva fratelui său. Îmi place să cred că Edward și Julia mai erau încă pe acest pământ atunci și că au apucat să vadă cum a intrat în vigoare legea.

Ca să fiu complet sinceră, nu sunt absolut sigură dacă fiului lor i se va fi permis să moștenească ceea ce i se cuvenea, din moment ce au cam întins un pic barierele legii căsătorindu-se în altă țară, dar eu scriu romane de ficțiune, așa că sper că îmi veți permite să cred în continuare că va fi devenit următorul conte de Greyling. Dar indiferent cum ar fi fost, Edward și Julia își doreau numai ca pruncii lor să fie sănătoși, longevivi și fericiți. Și în acest sens cel puțin, vă asigur că toate dorințele li s-au îndeplinit.

Lectură plăcută!

Lorraine

În aceeași colecție
au apărut:

Johanna Lindsey, *Când inima dictează*

Stephanie Laurens, *Patimile iubirii*

Victoria Alexander, *Micile minciuni ale dragostei*

Julie Garwood, *Mireasa îndărătnică*

Elizabeth Hoyt, *Înger și demon*

Julie Garwood, *O nuntă de vis*

Stephanie Laurens, *Pasiunile inimii*

Stephanie Laurens, *Prizoniera dragostei*

Victoria Alexander, *Căile nebănuite ale iubirii*

Christina Dodd, *Dragoste și abandon*

Julie Garwood, *Secretele unei doamne*

Christina Dodd, *Logodnă în înalta societate*

Elizabeth Hoyt, *O dragoste nepotrivită*

Karen Robards, *Atracție scandaloasă*

Christina Dodd, *Legile iubirii*

Elizabeth Hoyt, *Inocență pierdută*

Stephanie Laurens, *Petitoarea*

Karen Robards, *Suflete captive*

Samantha James, *Păcatele vicontelui Sutherland*

Karen Robards, *Înfruntarea inimilor*

Elizabeth Hoyt, *Dorințe ascunse*

Johanna Lindsey, *Când dragostea așteaptă*

Victoria Alexander, *Dragoste de probă*

Victoria Alexander, *Duelul sentimentelor*

Stephanie Laurens, *Totul sau nimic*

Johanna Lindsey, *Mireasa prizonieră*

Stephanie Laurens, *Provocarea*

Johanna Lindsey, *Îngerul de argint*

Sarah MacLean, *O soție potrivită pentru un marchiz*

Christina Dodd, *În cele mai nebunești visuri*

Sarah MacLean, *O iubită potrivită pentru un conte*

Johanna Lindsey, *Promisiunea*

Christina Dodd, *Ispita*

Johanna Lindsey, *Prizonierul dorințelor mele*

Teresa Medeiros, *Lecții de seducție*

Christina Dodd, *Mireasa mea favorită*

Teresa Medeiros, *Un sărut de neuitat*

Christina Dodd, *Arta iubirii*

Vicky Dreiling, *Cum să cucerești un Diavol*

Elizabeth Hoyt, *Plăceri vinovate*

Elizabeth Hoyt, *O pasiune imposibilă*

Elizabeth Thornton, *A doua șansă la dragoste*

Elizabeth Thornton, *Frumoasa trădătoare*

Christina Dodd, *Suflete pereche*

Sarah MacLean, *Un târg potrivit pentru un duce*

Cara Elliott, *Tentația fructului oprit*

Johanna Lindsey, *Flăcări și gheață*

Sarah MacLean, *Nouă reguli de nesocotit*

Christina Dodd, *Aleasa prințului*

Teresa Medeiros, *O noapte compromițătoare*

Julie Garwood, *Un altfel de Făt-Frumos*

Loretta Chase, *Scandalul poartă satin*

Teresa Medeiros, *Mireasa și Bestia*

Victoria Alexander, *Cum să alegi soțul potrivit*

Loretta Chase, *O lady aproape perfectă*

Johanna Lindsey, *Iubești doar o dată*

Elizabeth Hoyt, *Fantoma din St. Giles*

Sarah MacLean, *Zece feluri de a fi adorată*

Julie Garwood, *Dorințe rebele*

Sarah MacLean, *Unsprezece scandaluri de evitat*

Johanna Lindsey, *Pasiune și tandrețe*

Victoria Alexander, *Lecția de dragoste*

Elizabeth Hoyt, *Lordul Întunericului*

Teresa Medeiros, *A ta până în zori*

Loretta Chase, *Un gentleman imposibil*

Johanna Lindsey, *Jocul seducției*

Elizabeth Hoyt, *Ducele nopții*

Anne Barton, *Păcătoasa*

Lorraine Heath, *Ispitirea unui lord*

Sabrina Jeffries, *O dragoste periculoasă*

Teresa Medeiros, *Mireasa răpită*

Johanna Lindsey, *Inimi aprinse*

Sabrina Jeffries, *O iubire celebră*

Jennifer Blake, *Răsplata unui rege*

Sarah MacLean, *Sezonul pasiunilor*

Elle Daniels, *Un aranjament neașteptat*

Jennifer Blake, *Capcana inimii*

Victoria Alexander, *Șarada*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui conte*

Victoria Alexander, *Înălțimea Sa, soția mea*

Sabrina Jeffries, *O răpire cu urmări neașteptate*

Teresa Medeiros, *Savoarea unui sărut*

Victoria Alexander, *Îndrăgostită de soțul potrivit*

Elizabeth Hoyt, *Dragul meu necunoscut*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui libertin*

Jennifer Blake, *Cavalerul de aur*

Victoria Alexander, *Avantajul de a fi păcătos*

Johanna Lindsey, *Suflet vrăjit*

Vanessa Kelly, *Farmecul unei relații interzise*

Sabrina Jeffries, *Dansul seducției*

Lorraine Heath, *Lordul ispitei*

Kate Noble, *Rămășagul*

Victoria Alexander, *Mărturisirea*

Jennifer Delamere, *Moștenitoarea*

Ashleen Macnamara, *O propunere scandaloasă*

Johanna Lindsey, *Spune-mi că mă iubești*

Lorraine Heath, *Doamna de companie*

Meredith Duran, *Anotimpul pasiunii*

Tessa Dare, *Un dans cu un duce,*

Victoria Alexander, *Aventuri compromițătoare*

Meredith Duran, *Amăgirea*

Lorraine Heath, *Provocarea dragostei*

Vanessa Kelly, *O cerere în căsătorie*

Tessa Dare, *Dublă tentație*

Marina Fiorato, *Fecioara din Siena*

Elizabeth Hoyt, *Bravul meu căpitan*

Johanna Lindsey, *Jurnalul unei iubiri*

Heather Webb, *Cum să devii împărătească*

Tessa Dare, *Trei nopți de dorințe*

Sabrina Jeffries, *Măritată cu un viconte*

Kelly Bowen, *Un duce doar pentru mine*

Lorraine Heath, *Un pact cu diavolul*

Johanna Lindsey, *Un libertin îndrăgostit*

Sabrina Jeffries, *Arta de a păcătui*

Christina Dodd, *Înșelătoria*

Joanna Shupe, *Ducesa curtezană*

Kelly Bowen, *Capcana dragostei*

Johanna Lindsey, *Înlănțuită de iubire*

Lorraine Heath, *Între diavol și dorință*

Cheryl Holt, *O propunere tentantă*

Teresa Medeiros, *Hoțul de inimi*

Johanna Lindsey, *Seducția*

Joanna Shupe, *Contesa libertină*

Christina Dodd, *Vraja unui sărut*

Karen Robards, *Foc și gheață*

Lorraine Heath, *Doamna și nelegiuitul*

Johanna Lindsey, *Perechea perfectă*

Teresa Medeiros, *Blestemul frumuseții*

Ashlyn Macnamara, *Doar dragostea contează*

Cheryl Holt, *Mai presus de dorință*

Lorraine Heath, *Cum să te însori cu o moștenitoare*

Jo Beverley, *Infama mea doamnă*

Joanna Shupe, *Un viconte pentru o lady*

Johanna Lindsey, *Pasiuni mistuitoare*

Elizabeth Hoyt, *Cel mai tandru libertin*

Teresa Medeiros, *Șoaptele trandafirilor*

Caroline Linden, *Dragostea și alte povești scandaloase*

Lorraine Heath, *Gentlemanul seducător*

Cheryl Holt, *Plăcere absolută*

Caroline Linden, *Între rațiune și scandal*

Kelly Bowen, *Tu ești contele dorit*

Lorraine Heath, *Invitație la seducție*

Anna Harrington, *Un duce pentru totdeauna*

Kelly Bowen, *Stăpânul inimii mele*

Valerie Bowman, *Ducesă din întâmplare*

Sarah MacLean, *Aparențe înșelătoare*

Johanna Lindsey, *Văpaia din brațele lui*

Valerie Bowman, *Contesă fără voie*

Teresa Medeiros, *Ispita atingerii tale*

Mia Marlowe, *Seducție la prima vedere*

Caroline Linden, *Iubiri și scandaluri*

Valerie Bowman, *Dincolo de rațiune*

Sarah MacLean, *Cucerirea unui libertin*

Elizabeth Hoyt, *Gustul ispitei*

Anna Harrington, *Secrete și tentații*

Valerie Bowman, *Un burlac irezistibil*

Mia Marlowe, *Pretențiile unui crai*

Lorraine Heath, *În căutarea plăcerilor interzise*

Elizabeth Hoyt, *Seducerea unui păcătos*

Lorraine Heath, *Plăcerile nopții*

Lenora Bell, *Cucerirea unui duce*

Alissa Johnson, *Aproape o lady*

Elizabeth Hoyt, *Îmblânzirea Bestiei*

Lorraine Heath, *Ultimul rebel*

Mia Marlowe, *Darul atingerii*

Elizabeth Hoyt, *Inimă sălbatică*

Caroline Linden, *Scandaluri ascunse*

Johanna Lindsey, *Sub asediul iubirii*

Cara Elliott, *Tentația păcatului*

Alissa Johnson, *O întâlnire neașteptată*

Lorraine Heath, *Intenții vinovate*

Vicky Dreiling, *Cum să seduci un ticălos*

Elizabeth Hoyt, *Ducele păcatului*

Lenora Bell, *Dacă aș avea un duce*

Lorraine Heath, *Iubire fără mască*

Cara Elliott, *Tentații periculoase*

Kelly Bowen, *Un duce de neuitat*

Lorraine Heath, *O șansă la dragoste*

Vicky Dreiling, *Cum să te măriți cu un duce*

Penny Jordan, *Iubiri și mătăsuri*

Penny Jordan, *Iubiri și păcate*

Julie Anne Long, *Plăceri primejdioase*

Lorraine Heath, Cucerește-mă din nou

Vicky Dreiling, *Dorințele unui duce*

Daisy Goodwin, *Sisi. Împărăteasa nefericită*

Julie Anne Long, *Un iubit ca nimeni altul*

Lorraine Heath, *Ducele și doamna în roșu*

Teresa Medeiros, *Deliciile păcatului*

Meredith Duran, *Cineva care să ma apere*

Julie Anne Long, *Capitularea*

Teresa Medeiros, *Și îngerii iubesc*

Deeanne Gist, *Fata de la Tiffany*

Juliana Gray, *Cum să-ți îmblânzești ducele*

Meredith Duran, *Regina de gheață*

Tessa Dare, *Zeița vânătorii*

Teresa Medeiros, *Doamna și tâlharul*

Alissa Johnson, *Vicii și virtute*

Elizabeth Hoyt, *Ducele plăcerilor*

Winston Graham, *Luna neagră*

Juliana Gray, *Cum să-ți stăpânești marchizul*

Tessa Dare, Predarea sirenei

Grace Burrowes, *O chestiune de onoare*

Winston Graham, *Cele patru lebede*

Juliana Gray, *Cum să educi un rebel*

Deeanne Gist, *Sacrificiul inimii*

Tessa Dare, *O lady convingătoare*

Winston Graham, *Valul furios*

Kelly Bowen, *Un târg cu diavolul*

Anna Harrington, *Cum m-am măritat cu un marchiz*

vor apărea:

Winston Graham, *Străinul de pe mare*

Loretta Chase, *Un lord perfect*